

Em Đồng Ý Bán Trái Tim Cho Quỷ

Contents

Em Đồng Ý Bán Trái Tim Cho Quỷ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	10
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	22
12. Chương 12	25
13. Chương 13	26
14. Chương 14	29
15. Chương 15	30
16. Chương 16	33
17. Chương 17	35
18. Chương 18	35
19. Chương 19	37
20. Chương 20	39
21. Chương 21	40
22. Chương 22	42
23. Chương 23	43
24. Chương 24	45
25. Chương 25	49
26. Chương 26	50
27. Chương 27	53
28. Chương 28	58
29. Chương 29	60
30. Chương 30	61
31. Chương 31	62
32. Chương 31.1	67
33. Chương 31.2	72
34. Chương 31.3	76
35. Chương 31.4	81
36. Chương 32	84
37. Chương 33	87
38. Chương 34	89
39. Chương 35	92
40. Chương 36	95
41. Chương 37	99

42. Chương 38	101
43. Chương 39	105
44. Chương 39.1	109
45. Chương 40	113
46. Chương 41	116
47. Chương 42	120
48. Chương 42.1	122
49. Chương 42.2	126
50. Chương 42.3	132
51. Chương 43	136
52. Chương 44	142
53. Chương 45	145
54. Chương 46	149
55. Chương 47	152
56. Chương 48	156
57. Chương 48.1	162
58. Chương 49	166
59. Chương 50 (end)	168

Em Đồng Ý Bán Trái Tim Cho Quỷ

Giới thiệu

-Bạch Thuần Thuần (nó):18 tuổi,con gái tập đoàn Bạch Thị,xinh đẹp,hoàn hảo,có cuộc sống không h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-dong-y-ban-trai-tim-cho-quy>

1. Chương 1

CHAP1:ĐẶT CƯỢC GÌ AH?

Sáng sớm,tại Bạch gia,1người đàn ông ngồi trước bàn làm việc,ông nhìn xuống dưới lầu,quay lưng lại với người thiếu nữ,đôi mắt xa xăm,ẩn chứa sự tàn ác,giống hệt với ánh mắt kẻ đối diện,sự giống nhau này chỉ có 1 lí do...là sự di truyền...

-Nói đi,lần này lại muốn chơi thứ gì nữa...

-Bạch lão gia,sao ngày có thể nói với cô con gái bé bỏng của mình bằng cái giọng lạnh nhạt thế chứ-nó nói bằng giọng giấu cợt

-Thuần Thuần,bố không phải đang đùa,hôn nhân không phải là thứ có thể để con dùng làm thứ đặt cược trong trò chơi của mình-ông nói thế vì ông rất rõ đứa con gái của mình,nó không giống như những người con gái bình thường khác,và ông cũng quen với việc những người xung quanh gọi nó là quỷ,là yêu tinh,là kẻ

thần kinh bấn loạn,hay thậm chí là biến thái,dị nhân...vì cách sống và những suy nghĩ quái đản của nó,nó thích máu,thích chết chóc,thích nhìn cách người ta đau lòng,quần quai với đau thương,nó thích tạo ra hàng tấn bi kịch trong cuộc sống của nó,nó muốn sự sống này trở thành địa ngục...tất cả mọi người...giống nó...

-Bố không thấy cuộc chơi lần này rất tuyệt sao?một cuộc hơn nhân...giá thật rẻ...

-Con có chắc đây là lần chơi cuối...-ông nói để chắc chắn rằng đứa con gai kì lạ của mình không làm trái lại lời cam kết của nó,vì những gì nó nghĩ,ko ai có thể đoán trước được,nhưng ông quyết định liều một phen,lại lần nữa tham gia vào một cuộc chơi điên cuồng của công chúa cưng chiều của mình...vì đây là cách duy nhất để nó chấm dứt cuộc đời bi thảm với cách sống gần như điên loạn của mình...

-Bạch chủ tịch,ông sống trong thương trường nhiều năm,nên luôn hoài nghi thái wa'...nhưng ông không biết cách nhìn người ah...-nó lại giễu cợt

-Vậy ta tin con lần cuối-ông wa' hiểu nó,nó không phải là người bình thường,không giống những cô bé 17 khác,nó thông minh,sắc sảo đến đáng sợ,những việc cả đời thiên tài không thể nghĩ ra,nó đều có thể giải quyết 1 cách dễ dàng,nó có thể nhìn thấy được suy nghĩ của người khác chỉ wa 1 ánh nhìn,có thể biết cách xoáy sâu vào vết thương của người khác,biết cách làm họ phải đối diện với điều sợ hãi nhất của bản thân,là dễ dàng biến cuộc sống của họ trở thành bi kịch nhóm đầy màu đỏ...chính nó...chính con gái ông...mà đến ông còn sợ hãi...

-ok,vì đây là trò chơi cuối,con sẽ cực lớn...-nó nói rồi cười to giễu cợt...

-Thứ gì,có thứ còn có giá hơn tính mạng sao-ông nói vì quá biết rõ,đã rất nhiều lần cô lấy tín mạng ra đánh cược,khiến ông đau tim nhiều lần,thử hỏi ság sớm khi bước vào nhà tắm thấy con gái mình nằm trong bồn tắm với vết rạch đâm máu trên cổ tay,gần ngất đi ma vẫn cười tươi bảo rằng ,giữa đêm khuya tự treo mình ra phía ngoài toà nhà trăm mấy tầng chỉ vì muốn thử nghiệm độ chắc của sợi dây,tự gài boom vào người mình và nói rằng ,...thử hỏi những trò chơi điên rồ đó cứ thế diễn ra từng ngày ai mà không sợ hú vía...

-Thứ quý hơn tính mạng...đoán xem nào...

-....

-...TRÁI TIM...-nó gằng từng chữ

-Thứ đó...con có nó sao?..lại đến ông giễu cợt,ông nghi ngờ rằng 1 đứa con gái sẵn sàng giả vờ trở thành đứa con gái ngây thơ của 1 người đàn bà thất lạc con,sau đó lại nhẫn tâm nói ra sự thật để bà uất ức mà chết,người con gái sẵn sàng cướp người yêu của 1 đứa con gái bệnh tật chẳng sống qua 1 tuần,1 đứa con gái sẵn sàng ghì súng vào đầu bố mình chỉ muốn biết xem cảm giác giết bố mình có thú vị không,một đứa sẵn sàng đẩy anh trai mình vào chỗ chết,mỉm cười nhìn mẹ mình chết...1 đứa như thế...lấy trái tim ở đâu ra...

-Không phải của con...mà là của họ...-ánh mắt nó như ánh lên sát khí...

-Miễn đừng tự làm đau bản thân là được...-ông sốt xa,vì dù nó có là quỷ,hay yêu tinh,hay bất cứ gì,nó cũng là con gái ông

-Được thôi...nhà tài trợ này,khi con đạt được những thứ mình muốn trong cuộc chơi này,con sẽ chia hoa hồng cho bố ha ha...good bye,phụ thân đại nhân-nói rồi nó bước nhanh ra cửa,trước khi cánh cửa đóng lại,nó quay đầu nói với ông 1 câu...

-Thứ đó không phải con không có,mà là ...CON ĐÃ SỚM BÁN NÓ CHO QUỶ DỮ...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 2

2. Chương 2

CHAP 2:NGOÀI ĐÔI CÁNH CÔ TA CHẮNG CÓ GÌ HƠN TÔI?

Chiếc mũ trần như lướt nhanh trên phố,nhìn theo chiếc xe,người ta có thể đoán được tâm trạng của người đang lái xe:VÔ CÙNG SẴN KHOẢI,để chuẩn bị cho cuộc chơi sắp tới,nó đi dạo phố,shopping,với 1 lý do:CHUẨN BỊ ĐẠO CỤ CHO CUỘC CHƠI....

Cùng lúc đó trên phố,có 1 đôi nam nữ,một người nam vô cùng đẹp trai và sành điệu,người con gái dịu dàng như ánh trăng,nhưng điều người ta dễ dàng thấy được sự yêu chiều của người con trai đối với người con gái bên cạnh,mặc dù gương mặt anh có lạnh lẽo đến đâu

-Vũ Bội này,em có mệt không,sao không chịu đi xe,cứ nằng nặc đi bộ thế này-người con trai dịu dàng hỏi,anh trông trong người trước mắt như thứ bảo bối quý giá nhất của mình

-Không mệt,Vũ Bội cứ thích đi bộ đấy,anh 2 không thích đi dạo phố thế này với em ak-cô bé nũng nịu

-Không phải thế,chỉ lo Vũ Bội mỗi chân thôi-anh mỉm cười xoa xoa đầu cô bé

-Anh 2 này,a2 sẽ kết hôn sao?sau khi kết hôn a2 sẽ vẫn dẫn em đi chơi thế này được không?-cô bé nói như mèo

-Tất nhiên

-Không không,a2 có vợ sẽ yêu vợ,sẽ quên em thôi-cô bé tỏ vẻ dỗi

-Ngốc

-Sao bảo e ngốc,vậy anh nói xem,vợ anh và em anh sẽ thương ai hơn?-cô bé trẻ con nghiêng đầu hỏi

-Tất nhiên là em-anh trả lời mà lòng chưa sót,ko phải thương mà là yêu,anh yêu cô,cô em gái không cùng dòng máu này,rất lâu,từ rất lâu rồi,1 thiên sứ nhỏ vẫn còn tồn tại trên thế gian,và anh quyết bảo vệ nó,thậm chí như thế này mãi thật tốt...

-Xì,anh mới ngốc,phải yêu vợ mình hơn chứ...-cô nói đùa thật ra muốn xoá đi không khí ngưng ngập trước mắt,cô hiểu anh,hiểu được trái tim anh dành ình,nhưng trái tim cô đã trao cho 1 người,anh cũng biết rõ điều đó,nhưng người đó như cơn gió anh đang bay đến nơi đâu bản thân cô không biết rõ...chỉ để tìm kiếm 1 thứ bản thân anh cũng không biết rõ có thật tồn tại hay không...

Đang suy nghĩ bỗng có 1 hình bóng lướt ra trước mắt,là anh...đích thật là anh...,đèn đỏ,cô vội băng qua đường chạy theo bóng dáng đó

-TỬ KHIÊM...TỬ KHIÊM...ĐỪNG ĐI MÀ,CHỜ EM...LÀM ƠN CHỜ EM...

-VŨ BỘI,CẦN THẬN...-Hoàng Gia Bảo thấy em gái mình lao ra đường,có 1 chiếc xe màu đỏ đang vượt đèn đỏ chạy với tốc độ kinh hoàng về phía cô

oạch,Vũ Bội ngã xuống,thẬT may,nhưng có chút kì lạ,chiếc xe đó chỉ xẹt ngang wa người vũ Bội,bản chất chỉ đủ làm cô ngã,giống như đang hù dọa cô vậy

-VŨ BỘI,EM KHÔNG SAO CHỨ-Gia Bảo vội đỡ cô dậy,kiểm tra khắp người lo lắng hỏi

-HUHU...em không sao,em vừa thấy Tử Khiêm,là Tử Khiêm,anh ấy đi thật rồi,em không tìm thấy anh ấy nữa...Huhu

-Không sao rồi,kính sao,có anh đây-...TỬ KHIÊM cái tên đó làm tim anh thất lại...nó là người cô yêu...-Không sao,NGƯỜI ĐÓ...BẰNG MỌI GIÁ ANH SẼ TÌM CHO EM...

Trên chiếc xe màu đỏ lao như điên lúc này,một cô gái xinh đẹp nhếch mép cười,gìong mỉa mai...

-Thế ak?...thật thú vị,thứ mà tôi thấy được....trái tim của các người tôi đã thấy rõ,tôi sẽ đặt nó vào cuộc chơi của tôi...yêu ư...tôi tin...1 năm...mọi thứ chuẩn bị xong rồi...hoàng tử của em...khi em nói bắt đầu...anh nhất định phải xuất hiện...

-....THIÊN SỨ AK,...ĐÔI CÁNH CÔ THẬT ĐẸP...NHƯNG THỨ TÔI MUỐN LÀ TRÁI TIM CÔ...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 3

3. Chương 3

CHAP 3:TÔI CHƯA MUỐN LỘ MẶT

Hoàng gia,

-Mọi người gấp rút chuẩn bị,15ph nữa,Bạch gia sẽ đến nơi,mọi người không được làm cho Hoàng gia mất mặt-quần gia đang sốt sắng chuẩn bị,để đón tiếp Bạch gia,chủ yếu muốn bàn về hôn lễ của đại thiếu gia và tiểu thư họ Bạch

Lúc này trong 1 căn phòng,1 người đang ngồi bên bàn vẽ,chăm chú nhìn về bóng dáng người con gái dưới vườn hoa,anh chăm chú vẽ,vẽ 1 đoá hoa sáng trong nhất,người con gái thuần khiết hơn cả hồng bạch,không biết từ bao giờ anh trở nên thik vẽ,chỉ vì thứ Vũ Bội thik nhất là vẽ

Cạch

-Thiếu gia,Bạch gia và Bạch tiểu thư đến rồi,lão gia gọi thiếu gia xuống lầu

-Được ta xuống ngay-anh khẽ nhìn người dưới lầu,buông cọ,bước xuống lầu

Cùng lúc đó trong chiếc limo màu đen

-Bố vào 1 mình đi,con không thik xuất hiện lúc này,con không mún hiện thân trước mặt con mồi,như vậy sẽ làm chúng sợ,con mún vờn chơi với họ thêm 1 chút,như vậy sẽ thú vị hơn...-cô gái khoát trên mình bộ váy màu đen cũng cõn,khí chất lạnh băng,nhét mép nói

-Sao vậy được,đây là hôn lễ của con,Hoàng gia mún gặp con dâu của họ và Hoàng đại thiếu gia chắc cũng mún thấy vợ tương lai của mình chứ

-Anh ta ko muốn đâu...haha

-Sao?

-Thì bố cứ bảo,ngày kết hôn...cô dâu sẽ xuất hiện...haha

-....-ông không nói gì lẳng lẽ xuống xe theo sau là 4 cận vệ cao to,deo kín đen,vắn áo đen,sau đó chiếc xe lại chạy vụt đi trong nháy mắt

-Tiểu thư,cô muốn đi đâu...

-Tốc độ tối đa,lao thẳng đi...không được bẻ lái-nó ngã ra ghế,mắt nhắm lại,miệng khẽ cười

-...thưa...thưa tiểu thư...nhưng phía trước là bờ sông mà...-anh tài xế run run khiếp sợ trước vẻ điên dại của mỹ nữ phía sau

-Tôi...mún xem...rơi xuống sông mất mấy phút sẽ chết-cô cười cười trả lời đầy giễu cợt

-Tôi...tôi...tiểu thư...-mặt anh tài xế xé tím đen

-...Hahaha...,tôi đùa thôi...sợ lắm ah...hahaha

-....-anh tài xế sợ mất mật,trong lòng chỉ mong dừng chờ cô gái điên này lần nữa,nếu không tim anh có ngày rơi ra ngoài mắt...đang suy tư...bỗng có 1 cánh tay lả lướt trên vai anh,rồi nắm lấy cavat của anh,kề mặt vào cổ anh,thở nhẹ,hơi thở nóng ấm làm anh giật mình,nhìn vào kính chiếu hậu anh thấy 1 gương mặt tuyệt sắc,còn hơn ca Tử đại mỹ nhân cộng lại,đang kề trên cổ mình,ánh mắt lả lơi,gương mặt ra vẻ quyến rũ anh,anh hốt hoảng dừng xe bên đường

-tiểu...tiểu...thư

-Mình vô khách sạn đi...anh đẹp trai thật...-cô nói bằng giọng lẳng lơ,tay vuốt ve trên ngực là mặt anh...người anh nóng ran

-...tiểu thư...tôi đang làm việc...

-...Đó cũng là công việc của anh...-cô nhếch mép cười,mặt hết sức gian xảo

-...Tôi...tôi...còn là học sinh...tôi làm thêm...với lại...tôi có người yêu rồi...

-...anh lam chuyen do chua?

-...da chua ah

-...trẻ...traai tân...ngây thơ...có sở hữu...anh là style của tôi đó...-cô chuyển ra trước,xà vào nằm hăng lên lòng anh...vuốt ve cả người anh...ngực khẽ chạm vào người anh...-mình ra phía sau đi

-.....Tôi...-anh có vẻ siêu lòng

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 4

4. Chương 4

CHAP4: ĐỪNG RỜI XA EM...EM SAI RỒI

Tại Black bar, tiếng nhạc đập dù náo nhiệt....tại phòng vip,1 chàng trai đang ngồi 1 mình suy tư

-Hey,Gia Bảo,làm gì mà suy tư thế?-anh chàng vẫn đang say sưa nghĩ về những chuyện xảy ra chiều nay,Bạch lão gia đến bàn về hôn sự của anh,anh sẽ kết hôn trong 3 ngày nữa,nhưng cô công chúa ác quỷ đó không đến,điều đó không mấy quan trọng với anh,nhưng chỉ hơi tò mò và cảm thấy 1 chút u tối không rõ tại sao,chỉ đến khi về phòng nhận được 1 bức thư kì lạ và 1 hoa hồng màu đen anh mới hiểu rõ tại sao,sau khi đọc bức thư,trong đầu anh hiện ra 2 ý nghĩ:...Vũ Bội...Bạch Thuần Thuần...cô gái này quả thật đáng sợ...

-Này,này,làm gì mà như người mất hồn vậy?không giống mày bình thường chút nào?Hoàng Gia Bảo,hoàng tử băng giá cũng có lúc suy tư àk?

-Câm mồm đi

-AK,lo lắng kiểu đó lại là cô công chúa mong manh Hoàng Vũ Bội nữa chứ gì?

-Văn Minh,Mày mún bỏ xuống tìm răng ak

-Thôi,tao không đùa,nói tao nghe-Văn Minh nghiêm túc hỏi

-Tao đang nghĩ về cô ta,1 cô gái kì lạ

-Ai?ngoài Hoàng Vũ Bội,trong đầu mày còn có người khác ak

-Vợ tao

-Vợ?Bạch Thuần Thuần?hahaha,tao thấy báo chỉ đăng tùm lum,tao nghĩ mày sẽ phản đối,không ngờ chưa gì đã gọi vợ thân thiết thế

-.....

Thấy người bên cạnh tối sầm mặt,Văn Minh cũng nín cười nghiêm túc nói

-Quả thật cô ta không đơn giản,Bạch Thuần Thuần luôn nổi tiếng là một cô gái độc ác,lợi hại,nhưng...vô cùng hấp dẫn,từ trước đến giờ chưa người đàn ông nào có thể kháng lại sự mê hoặc của cô ta...tuy nhiên,có 1 điều,trừ những người quen biết,không ai biết cô ta trông thế nào...báo chí ngày nào cũng đăng tin về cô ta,như 1 paris hilton thứ 2 , nhưng không có 1 bức ảnh nào của cô ta...

-Quả là như thế,tao cũng chưa nhìn thấy mặt cô ta -Gia Bảo xoay xoay cốc rượu trong tay,mặt lạnh ngắt không chút cảm xúc

-...Đúng vậy,có lẽ Bạch gia đã ra tay bịch miệng thiên hạ,tao chỉ biết người ta gọi cô ta là công chúa ác quỷ hay hoa hồng đen,người thường thì gọi cô ta là đồ điên...vì những sở thích kì lạ của cô ta...màu đen,tốc độ,rượu,chất kích thích,tiệc tùng,đánh nhau,đốt tiền...bóc tem đàn ông...thứ gì tệt hại cô ta cũng có cả,thật đáng sợ...

-....-người bên cạnh chị nhếch mép cười,không hề ngạc nhiên với những gì vừa nghe,cũng đúng,những thứ đó con ních 5 tuổi cũng biết rõ,đồng thời,với anh,cô ta thế nào cũng chẳng quan trọng,anh cười cô chỉ vì 1 lý do...AI CŨNG PHẢI KẾT HÔN THÔI.chỉ cần cô ta đừng đụng đến Vũ Bội là được

-Xinh đẹp như thế...tao không biết chúc mừng hay tội nghiệp ày nữa...

-Xinh đẹp...đúng là xinh đẹp...-1 thằng bạn khác bên cạnh đang say sưa hốt hoảng la lên

-Tao biết rồi không phải lặp lại lời tao-Vminh gắt

-Không phải,đăng kia...

Vminh nhìn theo cánh tay của thằng bạn,há hốc mồm,nhìn kĩ,không chỉ có 2 người họ,tất cả mọi người trong bar đều như trúng phải thuốc độc,ánh mắt mê mẩn nhìn lên sân khấu.Trên đó 1 cô gái thân hình bốc lửa,khoác tên người chiếc váy đen mỏng manh,phần trên dạng ống bó sát người,phần dưới dạng tua rua ngắn cũng cỡn,lộ ra đôi chân dài miên man trắng tấp,trắng nõn nà như tuyết,3 vòng hoàn hảo,đôi giày cao gót màu đỏ càng tôn thêm chiều cao đã vốn lợi thế của cô...tạo vật hoàn hảo đó đang nhảy múa bên 1 chiếc cột trên sân khấu đầy tự tin,ánh mắt như có lửa,vẻ mặt quyến rũ,như cướp đi linh hồn của những người phía dưới,mắt họ suýt rơi ra ngoài...Trong đó có 1 người đang ngồi một góc,uống rượu,lâu lâu khẽ nhìn lên sân khấu,miệng khẽ nhếch...

Mọi người tưởng như chìm vào cõi mộng mãi nếu không có 1 cô gái xuất hiện,kéo họ vào sự náo nhiệt cô sắp tạo ra

Xoăng

~cô gái đó cầm 1 ly rượu trên bàn ném xuống đất,thu hút mọi sự chú ý trong bar,cô bước đến trước mặt cô gái trên sân khấu

-Mày,chính là mày...đồ hồ ly tinh...-cô ta hét lên khiến mọi người trong bar hứng thú theo dõi những gì sắp diễn ra

Cô gái trên sân khấu cũng dừng nhảy,ra hiệu tắt nhạc,bước xuống đối diện người đang gây náo động,không nói gì,chỉ nhìn thẳng vào mặt kẻ đối diện...khinh bỉ,vẻ mặt chế nhạo,cười nhếch...khẽ dựa vào tường,tay khoanh trước ngực...từng cử chỉ và vẻ mặt của cô như film tua chậm trước mắt bọn đàn ông,chỉ 1 cái liếc mắt hay nhăn mũi...hay bất cứ cô làm gì cũng khiến mặt đất dưới chân bọn đàn ông rung chuyển,thề rằng nếu cô ra lệnh có thể vì cô đánh đổi tất cả...

-Mày...mày...mày chính là con hồ ly đang ve vãn Chính Hạo phải không?-cô gái như giận dữ trước vẻ mặt coi thường của nó,hét lên

-Ve vãn?...xin lỗi...không cần chơi chữ với tôi...nói thẳng ra đi...-nó ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh,rót rượu,nhắm nháp,cười cười nói,nhưng mắt tuyệt nhiên không nhìn kẻ đối diện...

-Mày...mày...thật tráo tráo...chiều nay...mày đã ngủ với bạn trai tao phải không?...mày đã nằm trên giường của tao phải không?...mày đã bảo Chính Hạo chia tay với tao phải không?...phải không?-cô ta tức giận hét to,gương mặt như điên loạn

-Xong chưa?vậy tôi trả lời...thứ nhất:ngủ?không phải...mà là lên giường...thứ 2:chiếc giường đó không phải của cô,tôi đã nằm đó cách đây 2 năm,và tôi là người đã bóc tem anh chàng của cô...thứ 3:tôi không bảo anh ta chia tay cô...mà bảo ...thế thôi -nó nhếch mép khinh khỉnh,lại tiếp tục uống rượu....

-Mày...mày...tao giết mày

Xoảng~chát

~ Cô gái như không chịu đựng được cơn phẫn nộ của mình nữa,đưa tay ném ly rượu của nó xuống đất,tát lên mặt nó 1 bạt tay...mọi người xung quanh nhìn họ với ánh mắt kinh sợ,cả với người đánh và người bị đánh,lòng vừa sót xa vì gương mặt như pha lê của nó,vừa sợ hãi sự tráo tráo của nó...

-...Hahaha...đánh hay lắm...-nó khẽ cười,tiến lại gần cô gái đang định ăn tươi nuốt sống mình

~CHÁT

~ Nó giơ đôi tay trắng nõn như cánh hoa hồng,giáng cho cô 1 cái tát...RẦM...XOẢNG...đủ mạnh để cô ta ngã xổng xoảng lên cái bàn đối diện...ly,tách trên bàn rơi hết xuống và cô ngã rạp xuống đất,nó tiến tới một tay nâng cằm cô ta lên,1 tay khẽ miết nhẹ từ mắt,mũi,má,xuống ngực cô ta...nhếch mép khinh bỉ...

-cô cũng đẹp lắm...nhưng tiếc là toàn đồ giả...nếu ngủ với cô thà đi ngủ với một đồng bóng nhựa trong trại trẻ...hahaha...-nó khinh bỉ nói

-Mày...-cô ta vừa tức giận,vừa hoảng sợ khi nhìn thấy đôi mắt tàn ác của nó

Nó vụn tay ra,đứng thẳng lên,mỉm cười nói

-Thật ra...chiều nay...không phải chọn anh ta...nhưng tôi chỉ chọn đại 1 số trong list điện thoại của tôi thôi...thì ra là số của anh ta...tôi không muốn cướp bạn trai của cô...chỉ đơn giản đang buồn chán...thấy tội nghiệp anh ta...muốn cho anh ta...lại biết đâu mới là mùi vị thực sự của đàn bà....-nó nói rồi quay lưng đi lên lầu

-...HUHUHU...tôi van cô,cô có rất nhiều đàn ông...còn tôi chỉ có 1 mình Chính Hạo...cô buông tha anh ấy đi...-cô gái quỳ rạp xuống khóc thét

-Đồ xấu xí...biến đi...tối nay 10h tôi còn có 1 cuộc hẹn tại nhà...đừng làm xấu tâm trạng của tôi...cho cô 1ph trước khi gia đình cô phải đến nhật xác cô đó...biến...-nó lạnh lùng nói và bước đi...

Mọi người xung quanh dõi mắt theo nó đã đi khuất vào 1 phòng vip trên lầu,bàn tán xôn xao về vở kịch vừa xem,trong đó có 1 ánh mắt lạnh sắc dừng lại nơi cánh cửa đã đóng lại,mỉm môi,cười thú vị

-Gia Bảo cậu xem,1 cô nàng thật quyến rũ và thú vị...-Vminh cười tươi nói

-Đúng thế-Gia Bảo lạnh nhạt nói

Uống...uống...uống...nó không biết nó đã biết nó đã uống nhiều bao nhiêu,chỉ biết đầu óc cô ong ong,nó điên cuồng và nó chỉ đang chứa hình ảnh một người...và nó làm cô đau thất lòng...có gì đó nhứt nhói trong lòng ngực...tim ak...nó tự hỏi nó cũng còn thứ đó sao...tất nhiên nó có...là 1năm trước...thứ đó từng ở trong lồng ngực nó và...đã yêu dữ dội...và bây giờ cũng thế...thứ gì rơi trên má nó thế này...nước mắt...nó đang khóc ư...bản thân nó cũng không hiểu sao mình làm thế,chỉ biết là ác quỷ trong nó đâu rồi...chỉ còn 1 trái tim mục nát...

-Tại sao?...tại sao lại rời xa em...tại sao lại bỏ trốn...anh sợ em sao?...huhu...em muốn thấy anh lần nữa...huhu...-nó vừa khóc vừa rên rỉ

CỐC...CỐC...

-Gi thế?-cô gắt

-Có 3 vị khách muốn ngồi với cô...

-Mời vào...

Trước mắt cô loè nhoè là 3 anh chàng đẹp trai,1 anh chàng đầy vẻ nam tính,cơ bắp với màu da đồng rắn chắc,đẹp trai nhưng không phải style của cô,1 người vẻ ngoài hào nhoáng nhưng có vẻ lả lơi,1 playboy thứ thiệt,cũng không phải style của cô,nhìn xuyên qua người đó,chính là người đó,chính là style của cô,vẻ ngoài đúng chất...mỹ nam...1 pretty boy...lung linh...ánh mắt sắc lạnh...nhưng xuyên qua ánh mắt ấy...cô khẽ khựng lại...không thể nào...là anh...là cậu trai cô luôn yêu...1 người đã luôn ở bên cô suốt 1 năm trước đây...cô nhào vào lòng anh oà khóc...

Hành động quái gở của cô khiến cả 3 chàng trai bất ngờ,cả người lạnh lùng như Gia Bảo cũng bối rối nói...

-Này,này,cô làm quái gì vậy?chúng ta mới gặp nhau thôi...có thân thiết thế không...

-...HUHUHU...em đã rất nhớ anh...huhuhu-cô càng siết chặt vòng tay đang ôm eo anh,áp sát vào người anh

-Này...này...cô kia...buông ra ngay không...-Gia Bảo quát lớn

-...KHÔNG...KHÔNG ...em không buông ra...em yêu anh...anh có giết em em cũng phải ở bên anh...huhuhu-cô khóc lên,van nài

-...RỎ RÀNG TÔI KHÔNG QUEN CÔ...-Gia Bảo gắt lên

-...EM SAI RỒI...em sai thật rồi...em hứa...em hứa...chỉ cần anh đừng rời xa em nữa thì anh nói em làm gì em cũng làm...em không gặp người con trai nào khác...em sẽ không chơi những trò chơi điên rồ nữa...em không hành động kì lạ...không nói những câu ngớ ngẩn nữa được không...huhu...-nó khóc như 1 đứa trẻ con không được mẹ cho đi chơi,ra sức nũng nịu van nài,với những lý do cũng...trẻ con nốt

-Cô...cô...CÔ NHẦM NGƯỜI RỒI-Gia Bảo khó chịu quát lên

-Sao em nhầm được,gương mặt này...gương mặt mà em yêu,thân hình mà em ôm hằng đêm...và đôi môi này...đôi môi em đã hôn...từng giây từng phút...-nó như người hôn anh 1 cách cuồng nhiệt...

2 người ngoài cuộc còn lại đang há hốc mồm vì những gì mình chứng kiến...cá 1 người trong cuộc cũng thế...

-Cô...cô...CÔ ĐIÊN AK...bây giờ không còn là khó chịu nữa,mà anh đang phát điên,anh xô nó ra,anh hôn không ít lần,nhưng chỉ là hôn phớt qua kiểu xã giao,nụ hôn kiểu cuồng nhiệt như nuốt lấy nhau này là lần đầu tiên

-...anh sao thế...dừng đi...em van anh...em yêu anh...yêu anh hơn cả mạng sống...làm ơn-nó khóc ôm chặt lấy anh

OẠCH

Anh xô nó ngã ra ghế sofa rồi chạy ra ngoài,2 người bạn cũng chạy theo anh

-...nếu anh đi em sẽ chết đó...anh không yêu em nữa sao?-cô khóc gọi với theo,nó muốn đuổi theo nhưng không còn sức,bản thân nó cũng không hiểu tại sao đêm nay nó lại như thế,1 con ác quỷ như nó cũng có lúc thảm như thế này...

Đầu óc nó hồi tưởng lại vanice hơn 1 năm trước đây

< cậu=" siết=" chắc=" nó=" trên=" vòng=" tay,trên=" giường=" nó=" nằm=" gọn=" trong=" vòng=" tay=" cậu,siết=" chắc=" lấy=" cậu=" như=" không=" còn=" khoảng=" cách,khẽ=" hôn=" lên=" tóc=" >

-Dậy rồi ak,mặc quần áo vào,anh làm bữa sáng cho em-cậu diu dàng cụng mũi vào mũi cô,nũng nịu nói.

-Không,em không muốn ăn sáng,em muốn ăn anh-cô lật mình nằm gọn trên người cậu nũng nịu nói

-...ăn cả đêm vẫn chưa no ak-cậu cũng không vừa,xoay cô xuống dưới mình,cười đùa

-...Thôi,em đùa thôi mà...buồn quá...buồn quá-cô lăn lộn khi tay cậu đang đùa nghịch khắp người mình

-...Tha cho em,ăn sáng xong,anh sẽ dùng em làm tráng miệng...hahaha

-...Ngày anh định yêu em thế đến bao giờ-cô đột ngột đổi chủ đề,lại 1 câu hỏi ngớ ngẩn

-...Đến khi anh con thỏ...còn em?

-Vậy anh thua em rồi,em yêu anh ngay cả khi em không còn tồn tại,ngay khi em tồn tại ở bất kì hình dạng nào,em cũng yêu anh...hạt cát cũng yêu...cái lá cũng yêu...con ruồi em cũng yêu nốt...

-Em chắc chắn thế ak,cuộc sống này,sự thay lòng chính là thứ mà người ta có thể kiểm soát được

-Vậy nếu em không còn yêu anh mà yêu người con trai khác thì sao?

-Anh sẽ tìm 2 người...anh sẽ giết hẳn,rồi nhốt em vào căn hầm bí mật,để em là của anh mãi mãi-cậu nhìn cô say đắm nói

-Ghen thế sao?...vậy em sẽ không yêu ai khác ngoài anh...nhưng em qua đêm với bọn đàn ông khác anh không ghen sao?

-Em có thể ngủ với 1000người đàn ông,hôn 1 vạn người đàn ông,có thể kết hôn 100 lần...nhưng phải yêu 1 mình anh...

-Bá đạo thế là cùng...nhưng em rất ít kĩ,anh không chỉ phải yêu mình em,mà người ôm anh,hôn anh,nằm dưới anh thế này,sinh con cho anh...phải là mình em

-...Sẽ luôn là thế...nhưng nếu anh yêu người con gái khác thì sao?em sẽ không giết cô ta chứ?

-...không,em sẽ giết anh-nó nhìn anh thế như muốn nuốt lấy cậu

-...Anh yêu em,sẽ không có ai khác...sẽ không xa nhau mãi mãi...vì nếu rời em...tim anh sẽ ngừng đập...vì tim chúng ta chỉ có 1,và cùng 1 nhịp đập...-cậu nhìn nó như nó là cả thế giới của cậu

-...Em yêu anh...ở cạnh em...dừng xa em mãi nhé...>

HUHUHU...cô khóc thảm thiết trong cơn say, trong những hồi niệm về cậu nhóc của cô, cô không biết mình đã về nhà như thế nào, chỉ biết về đến nhà đã gần 12h, và có 1 anh chàng cực đẹp trai baby đang đợi cô, và như thế cô lại có 1 đêm cuồng nhiệt nữa, 1 đêm lại mượn hơi ấm người khác nhớ đến cậu...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quý – chương 5

5. Chương 5

Chap5: CON MÈO TRẮNG

6h30, học viện Troy (tự chế), phòng hiệu trưởng

-Vâng thưa ông, tôi sẽ sắp xếp tiểu thư vào lớp học ưu tú nhất của trường, lớp học hoàng gia, tiểu thư đâu rồi ah?

-Con bé đang nghỉ ngơi ở phòng bên cạnh, chỉ cần cho con bé học cùng lớp với chồng nó là được-Bạch lão gia lạnh lùng đáp

-Vâng ah, Hoàng thiếu gia là 1 học sinh ưu tú của lớp học hoàng gia, lớp này chỉ có những học sinh ưu tú nhất, đều là con cái của những tập đoàn, và gia tộc có tiếng, là những người cùng thế giới với tiểu thư, có rất nhiều học sinh giỏi học vượt, là thành viên trọng yếu trong nhiều câu lạc bộ năng khiếu của trường và còn...-ông hiệu trưởng luyện thuyên

-Thôi đủ rồi, tôi chỉ mong ông 1 điều, là giữ kín thân phận của con bé đến khi con bé muốn nói ra...nếu không...ông...gia đình ông...cái trường của ông...học sinh của ông...không sống yên ổn...với con bé đâu...-Bạch lão gia gằng gọng

-Vâng, tôi hiểu rõ...

REENG

~ Đã đến giờ vào học nhưng tại lớp 12TOP, không khí vắng ớn ảo náo nhiệt, một vài cặp đôi vẫn còn ve vãn nhau, các chàng trai thì thi nhau chia sẻ những kinh nghiệm về các cô gái bằng những lời lẽ thô tục, các cô gái thì ăn mặc hở hang, tui là đồng phục nhưng nó đã được cách điệu và cắt ngắn hết như những trang phục...bãi biển, trên người đầy phụ kiện và trang sức đắt tiền...họ đang khoe khoang với nhau về các chàng trai, mỹ phẩm, các cuộc chơi, cách tiêu tiền và các anh chàng hotboy trong lớp, vài người trong lớp trông còn trẻ măng, ả ả chưa đến 18 tuổi, nhưng vẫn được học lớp này...học vượt...lý do hay thật...để che đậy lý do thật sự...tiền và địa vị...đây chính là bản chất thật của ROYAL CLASS và TROY SCHOOL...

Riêng chỉ ở 1 góc lớp, cạnh cửa sổ, góc yên tĩnh duy nhất trong lớp, 1 cô gái chăm chú nhìn ra cửa sổ, và cẩn thận vẽ lại trên trang giấy...còn chàng trai bên cạnh chăm chú...ngắm cô gái...

KẾT~ cô giáo khẽ mở cửa bước vào lớp, mọi người vẫn còn chăm chú vào công việc của mình, đến khi nghe tiếng của cô giáo cả lớp mới trật tự ngồi vào chỗ, nhưng cái miệng vẫn nói không ngừng...

-CẢ LỚP...CHÚ Ý...hôm nay lớp ta có 1 bạn nữ mới chuyển đến, mong các em chiếu cố bạn ấy-cô giáo lớn tiếng nói để dập tắt tiếng ồn

Cả lớp chú ý ra phía cửa, đến khi nhìn thấy cô gái từ cửa bước vào, cả lớp như im bặt, chăm chú vào cô gái trước mắt...

-WOW...-cả lớp như tròn mắt trước tặng phẩm của thượng đế ban tặng để họ chiêm ngưỡng...

Cô gái trước mắt thanh tao thoát tục...chỉ có thể giải thích rằng:KHÔNG PHẢI NGƯỜI, làn da trắng tinh như hoa hồng bạch ướn sương, trên gương mặt trắng hồng như trong suốt, không một chút son phấn mà vẫn toả sáng với từng đường nét đẹp như chạm khắc...đôi mắt to, với lông mi dài và cong vút màu nâu nhạt, đôi mắt màu nâu trong và rất sáng với chân mày lá liễu màu nâu nốt, nâu tự nhiên, trông như mắt búp bê, nhưng rất có hồn, cái mũi cao thanh tú, đôi môi mọng căng như quả dâu chín tới...hoàn toàn không hề tì vết...thân hình cao ráo, mảnh mai nhưng đầy đặn, 3 vòng hoàn mỹ, khoác trên mình bộ đồng phục học sinh vẫn không

làm giảm sắc đẹp của cô, chiếc áo sơ mi bó sát làm lộ rõ vòng một căng tròn và vòng eo nhỏ thon hoàn hảo, chiếc váy đồng phục màu caro đỏ, cực ngắn, lộ rõ đôi chân dài miên man, trắng như giấy...

-Chào mọi người, mình là Tiểu Bạch...mình vừa về từ Anh Quốc, mong mọi người chiếu cố...-nó nói giọng ngọt như mật, nhẹ như tiếng vĩ cầm, hôm nay có tự tạo hình 1 vỏ bọc của con người khác...1 thiên sứ...chỉ muốn che đi con quỷ bên trong mình...và đùa với chồng mình tí xíu...

-BẠN THẬT XINH ĐẸP

-BẠN CÓ PHẢI LÀ NGƯỜI KHÔNG...KHÔNG PHẢI LÀ SẢN PHẨM CÔNG NGHỆ MỚI...BÚP BÊ BIẾT ĐI ĐÓ CHỨ

-NHÀ BẠN Ở ĐÂU...CÓ BẠN TRAI CHƯA

-VỪA XINH ĐẸP...LẠI DỊU DÀNG...CHO MÌNH SỐ ĐIỆN THOẠI ĐI...

Bọn con trai trong lớp rống lên như điên, nó vốn biết mình xinh đẹp nhưng không cần thiết phải khoa trương thế chứ, vì nó không biết rằng hôm nay nó ăn mặc chỉnh tề, thay đôi giày cao gót bằng đôi bốt lông, mái tóc tuy vẫn màu vàng nâu nhưng đã không còn xoăn tít mà nay được vuốt thẳng dài đến tận lưng váy, phần mái thật rất, trông nó không chỉ xinh đẹp mà còn rất đáng yêu và...ra dáng thực nữ, một nó hoàn toàn khác

Bọn con gái thì nhìn nó bằng ánh mắt toé lửa

-Em ngồi đâu thưa cô?-nó dịu dàng hỏi

-BẠN NGỒI ĐÂY NÀY

-ĐÂY NÀY...

-MÀY TRÁNH RA...ĐỂ TIỂU BẠCH NGỒI CẠNH TAO...

Bọn con trai ra sức tranh giành nó

-Em ngồi đó, bàn thứ 4...-cô giáo lên tiếng để nhanh chóng chấm dứt tình trạng hỗn loạn trước mắt...

Bây giờ thì bọn con trai đồng loạt cầm bật, chỉ biết thở dài, đến bọn con gái sầm sì lên tiếng

-Nó là ai mà được nằm trong nhóm đó chứ

-Nó là ai mà được ngồi giữa nhóm hotboy chứ

-Chỗ ngồi đó...không phải chỗ dành riêng cho người đó sao...sao nó được ngồi cạnh người đó chứ..

....

Nó im lặng tiến đến 1 bàn được bỏ trống nằm ngay giữa dãy bàn cạnh cửa sổ, ngay giữa những người...nó quen biết...chỗ được để dành này...nó biết của ai...nó khẽ nhếch mép cười...

Mọi người đều không biết rằng từ lúc nó bước vào lớp có 3 người luôn chăm chú nhìn nó, mỗi người 1 suy nghĩ.

Gia Bảo cảm thấy người con gái này rất quen thuộc, trông cô ta rất giống cô gái trong bar, cô gái tạo ra 1 cái khí chất thu hút anh để kì lạ, nhưng cô gái đêm đó trang điểm rất đậm, và không hề biết cười, chỉ biết nhếch mép khinh bỉ, và kha khá chế giễu người khác...nhưng cô gái trước mắt cười rất tươi, khi cười má trái lún 1 đồng tiền nhỏ, đôi mắt rất to cũng híp lại, nụ cười như ánh mặt trời...thật không giống, nhưng chợt suy nghĩ khiến anh như bừng tỉnh...bức thư đe dọa của cô vợ sắp cưới, anh vội nhìn sang bên cạnh, Vũ Bội cũng đang chăm chú nhìn nó, cô không biết tại sao khi nhìn vào cô gái này, cô cảm thấy sợ hãi, cô gái đó có gì đó không đơn giản bên trong vẻ ngoài của...1 CON MÈO TRẮNG...

Bên dưới bàn nó, 1 cô gái trang điểm lòe loẹt dựa vào cánh tay của anh chàng đẹp trai bên cạnh cũng đang nhìn nó, khẽ cười và lắc đầu...và nó cũng biết rằng vì sao cô ta cười...vì nó là chủ nhân của cuộc chơi này, nó đang chờ đợi con mồi tự mò vào trò chơi của nó để nó chính thức khai màn cuộc chơi...

REENG~ chuông báo hiệu giờ ra chơi,lớp học lại trở nên ồn ào như củ,các chàng trai thay nhau đến làm quen với nó,nó đều nhiệt tình kết bạn...nó không bao giờ từ chối các anh chàng đẹp trai...đặc biệt khi họ ngu ngốc tự dẫn xác bước vào lãnh địa của nó...bỗng

RẦM

1 Bàn tay mà không 2 bàn tay đập mạnh lên bàn nó,lớn tiếng hỏi:

-SAO MÀY DÁM NGỒI ĐÓ?

-SAO MÀY DÁM NGỒI ĐÓ?

-Tao hỏi cô ta trước...

-Lâm Uyển Nhi,câm mồm cho tao,tao hỏi trước...

-Lý Tiểu Nhuyễn,mày là ai dám bảo tao câm mồm...

-BIẾN ĐI,ỒN ÀO QUÁ,tụi mày không thấy đang làm ồn Gia Bảo vẽ tranh sao?-Một cô gái tóc ngắn,xinh đẹp,mặt đầy uy quyền,quát lớn...

-LÝ LẬP NGÂN,chị....

-CHỊ HAI...

-TAO BẢO BIẾN- cô gái tóc ngắn quát lớn

Sau đó,2 cô gái đó quả thật biến đi trong tích tắc,quay về chỗ họ ngay cạnh cửa ra vào...tiếp tục cãi nhau,sau đó cô gái tóc ngắn liếc sang nó,ánh mắt đầy ác cảm,trước khi bước đi còn khẽ cười với Gia Bảo.Anh không đáp lại chỉ nhếch mép khinh bỉ.

Nó giả vờ ngây thơ,quay xuống hỏi 2 người ngồi phía sau,1 người trông rất quen,đẹp trai,chân mày rậm,mắt sâu, da sạm đen,đô to,lực lưỡng,1 nét đẹp rất nam tính...là người nó gặp đêm qua,1 trong những người bạn thân của Gia Bảo,Vương Văn Minh...còn người con gái đang âu yếm bên cạnh,nó đã quá quen...bạn thân nhất của nó...Trần Ngọc Lâm...

-Họ là ai thế?sao họ lại dữ với mình như vậy?-nó tròn xoe mắt hỏi

-Ngũ đại hotgirl...-Ngọc Lâm lơ đãng trả lời,vì cô hiểu rằng nó biết rất rõ,nó chỉ đơn giản là đang giả vờ hỏi

-Ngũ đại hotgirl?-nó lại ngu ngơ

-Ngũ đại hotboy,ngũ đại hotgirl,bạn không biết sao?-Văn Minh ngạc nhiên hỏi,vì những người này,không ai không biết

-....

-Để mình nói cho bạn biết:Ngũ đại hotboy là những anh chàng đẹp trai nhất,tài giỏi,nổi tiếng nhất,mình tự giới thiệu,mình,Vương Văn Minh đội trưởng đội karate,cũng là 1 trong 5 hotboy đó(tự tin gúm),những người còn lại là:anh chàng tóc dài,áo có cài hoa,bàn đầu,"casanova" Lạc Phong,nổi tiếng nhất là 2 anh em bằng giá nhà họ Hoàng:Hoàng Gia Bảo ngồi phía trên cậu(người này nó quá rõ,chồng nó mù),hội trưởng hội mỹ thuật và người em trai đang du học Canada,hoàng tử dương cầm,Hoàng Gia Kỳ,người còn lại đang mất tích...1 người vô cùng kỳ lạ...Lục Tử Khiêm...-Gia Minh đang diễn giải thì Ngọc Lâm tiếp lời

-Còn ngũ đại Hotgirl gồm mình:Trần Ngọc Lâm,hội trưởng hội học sinh(nó wa' rành tỉ này),2 cô gái lúc này,oan gia không đội trời chung,cô gái tóc đỏ,ăn mặc lòe loẹt là Lý Tiểu Nhuyễn,của nhóm thời trang,cô gái tóc đuôi ngựa,ăn mặc hở hang là Lâm Uyển Nhi,đội trưởng đội tennis,họ ghét nhau chỉ vì họ cùng yêu người ngồi bàn của bạn,Hoàng Gia Kỳ,còn cô gái tóc ngắn,hung dữ lúc này là Lý Lập Ngân,chị gái Lý Tiểu Nhuyễn,chủ tịch hội văn nghệ,cô ta là thanh mai trúc mã của Gia Bảo(2 chị em này gúm,mê 2 anh em người ta),còn người còn lại là cô gái tóc đen ngồi phía trên bạn,thần tiên tỷ tỷ của câu lạc bộ mỹ thuật,con riêng của Hoàng phu nhân...Hoàng Vũ Bội...

-Cám ơn các bạn,các bạn thật dễ gần-nó lại cố giả nai

-Bởi vì cậu thật xinh đẹp...

BINH~ Văn Minh đang nói thì bị Ngọc Lâm đập quyển vở lên đầu và lườm 1 cái,nó cười nhẹ 1 cái rồi quay lên bàn của mình,nhìn lên người con trai phía trên mình rồi lại liếc sang cô gái tóc đen bên cạnh,nó khẽ nhếch mép cười,

Kịch bản nó đã viết sẵn rồi,đừng lo,nó sẽ ối người 1 vai,không cần tranh giành,vai càng lớn,kết thúc càng bi thảm,nó muốn thấy cách họ hoảng sợ...cách họ đau đớn...cách họ tuyệt vọng...nó muốn nước mắt...nó muốn máu...nó muốn trái tim họ...dù là tim thiên sứ,tim con người hay là tim ác quỷ...dù sao còn hơn...không có tim...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 6

6. Chương 6

CHAP6: CUỘC CHƠI CHÍNH THỨC BẮT ĐẦU

Ngày học đầu tiên trôi qua nhanh chóng,chiều nay nó dành thời gian để dạo khắp trường,sau 1 hồi đi dạo nó đưa ra 2 quyết định:thứ 1:phải trở thành đội trưởng đội tennis lý do đơn giản vì nó đang me anh chàng đội trưởng đội bóng rổ,thứ 2:nó sẽ tham gia câu lạc bộ dương cầm vì...anh...

Trước khi chờ đến thời khắc lịch sử quyết định vận mệnh của *** của chồng,thật không muốn thất vọng về tài phán đoán của chồng mình,cô muốn hẹn cô bạn thân đi đâu đó để giết thời gian,cô phóng xe sang rượt Ngọc Lâm,sau đó 2 đứa cùng ra ngoại ô để vượt đèo,nó thích cách phóng xe trên những con đường đèo bé tí,và khoảnh khắc bánh xe xuyết trượt khỏi đường...thật thích thú...đùa với sự sống...thật thích...

-Cậu vẫn thích tốc độ...-Ngọc Lâm chống tay lên thành xe,nhìn ra bên đường nói

-...giống cậu...-nó nhếch mép nói

-...Cậu ngày càng điên loạn...

-...Cậu luôn hiểu tớ...

-...Tớ sợ cậu...

-...Và cậu quyết định rời xa tớ?...

-Tớ không định thế

-hì,...không định hay... không dám-nó lại nói bằng giọng khinh khỉnh

-Cậu cũng rất hiểu tớ

-...Tất nhiên,vì thứ bên trong cậu cũng giống tớ,chỉ là ...không bằng thôi...

-Đó chính là thứ tớ sợ

-...cậu sợ ngày nào đó sẽ trở thành như tớ...tớ sẽ không để cậu như vậy đâu...tớ thề

-...Tớ cũng không có lựa chọn nào khác...

-...Ngọc lâm,cách duy nhất để thoát khỏi cuộc chơi,chính là chiến thắng cuộc chơi đó...

-...Đó là lý do cậu đặt ra cuộc chơi lần này...cuộc chơi cuối cùng...

-...tớ thề...dù sau cuộc chơi này...kết quả thế nào...tớ sẽ chấm dứt nó...chấm dứt sự ràng buộc giữa tớ và...thứ trong tớ...

-...Tại sao không chấm dứt ngay bây giờ...

-...Ngọc lâm,tớ đã đánh rơi 1 thứ,tớ phải tìm lại nó...

-Cậu vẫn chưa tìm thấy ah?

-Tìm thấy rồi,đó là thứ tớ đã đem ra trao đổi với cô ta...con quỷ trong tớ...và để lại có nó...cô ta muốn nhiều thứ khác...

-...Và cậu phải tìm những thứ đó từ những người chơi của cậu?

-...Đúng

-...Cả của người cậu yêu?

-...Chúng tớ chỉ cần 1...

-...Thứ đó là...

-...Trái tim...

Dưới tịch dương,chiếc xe màu đỏ lướt nhanh như cơ gió,như đang cố tìm kiếm thứ gì đó

Sau khi rời cuộc đua,nó nhận được 1 tin nhắn,nó khẽ nhếch mép cười và quay lại trường,lúc này là 23h30,,nó im lặng đi giữa bóng tối trong dãy hành lang,nó cảm thấy thật sáng khoải,nó thích bóng tối,bóng tối chính là thời khắc của tội ác,của những ham muốn và của những con ác quỷ giống nó...vì bóng tối cũng có màu nó thích...màu của thứ ở trong nó...đó chính là thế giới của nó...

Xoẹt~,1 cánh tay đưa ra từ cửa lớp 1 phòng học,cánh tay đó nó không thấy được nhưng nó có thể cảm nhận được vì nó có mùi rất lạ...mùi của lũ thiên sứ...

ẠCH,cánh tay đó nắm lấy tay nó,kéo nó ép sát vào tường,nó không thấy gì nhưng chỉ cảm nhận được một hơi thở ấm nồng đang phả vào người nó...một hơi thở mang mùi hương rất thơm nhưng thứ hương này không thể che đi bản chất con người mang nó...bản chất 1 con quỷ với đôi cánh thiên sứ...

-Cậu...cậu là ai?Buông tôi ra...

-Cậu thật sự không biết sao?

-Cậu nói gì vậy...cậu làm tôi sợ

-Cô...nói dối,cô không hề sợ...

-....ừm...ừm...-nó chưa kịp mở miệng thì đã bị người phía trước dùng miệng bịch lại,người đó hôn nó,1 nụ hôn cưỡng đoạt,đầy ứót ác,lưỡi anh lấp đầy miệng nó,linh loạt như con rắn...nụ hôn rất sâu...rất lâu...đến mức nó thở không được...

-....Tôi đoán thật không sai...chính là cô...

-Cậu nói gì vậy?...tôi không hiểu...

-Không cần diễn nữa...cô bị tôi đoán ra rồi...nụ hôn của cô đã phản bội cô...

-ANH...anh nói gì cơ?

-...là cô,mèo trắng ngây thơ,là cô... yêu nữ trong quán bar,là cô...hoa hồng đen,công chúa ác ma,...chính là cô BẠCH THUẦN THUẦN,VỢ YÊU...

-Hahaha,đoán hay lắm,chồng của em...

-Tôi tưởng cô lợi hại lắm,chỉ có thể...thật thất vọng...

-Rất tiếc vì điều đó...ừm...ừm...-nó chưa nói xong môi lại bị khoá chặt bởi đôi môi đó 1 lần nữa,nhưng nụ hôn lần này rất nhanh,chỉ vài tích tắc...

-Hẹn gặp lại em tại lễ cưới...cô dâu của anh...anh không thể chờ được để làm những thứ tiếp theo...-anh nói xong liền quay lưng bước đi,đi được vài bước anh lại để lại 1 câu rồi đi thẳng về cuối hành lang

-...Hãy để trò đùa của em chấm dứt tại đây,dù không biết em muốn gì nhưng đừng đụng vào thứ anh muốn bảo vệ,nếu không anh sẽ nghiền nát em bằng mọi giá...

Khi bước chân anh đã khuất nơi cuối hành lang,và cô không còn cảm nhận thấy mùi hương của anh nữa thì cô khẽ cười...ánh mắt đắt thẳng...

-hahaha,anh ngây thơ thật,anh tưởng tóm được em dễ dàng lắm sao?...cả cuộc đời này anh không thể đuổi kịp em đâu...bắt em ah...nực cười...anh thắng ah...hay anh rơi vào bẫy của em...anh thông minh lắm mà...sao không thấy rằng vòng chơi này thật quá dễ dàng...tại sao em lại xuất hiện đúng vào quán bar của anh,vào ngay sau lúc gửi bức thư cho anh,tại sao em lại vào đúng lớp anh vào đúng lúc anh muốn tìm ra em...vì sao em lại “vô tình” hôn phải anh...vì anh đã đi đúng đường dẫn vào trò chơi của em...bất kỳ trò gì...cũng có những cảm dỗ...nhẹ nhàng...kết thúc ak...mọi thứ chỉ mới bắt đầu...

-...Chào mừng anh đã bước vào cuộc chơi của em,em tuyên bố TRÒ CHƠI CHÍNH THỨC BẮT ĐẦU...mọi người hãy giữ kỹ trái tim của mình...sau cuộc chơi này nếu để lạc mất...sẽ không tìm lại được đâu...nếu chúng rơi vào tay tôi...tôi sẽ bán chúng cho...quỷ dữ...vì cô ta cần chúng...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 7

7. Chương 7

CHAP 7: HÔN LỄ

Từ lúc bị tóm gọn ở trường,không biết là có lẽ do bọn chó săn luôn leo đèo theo dõi các cậu ấm,cô ấm,nên tin tức nó là Bạch Thuần Thuần tiểu thư nhanh chóng bại lộ,nhưng đối với nó đây không phải chuyện xấu,cũng đến lúc phải lộ mặt,ân oán 18 năm qua nó gây ra,cũng cần phải có người trả...

Bây giờ do bị lộ,nó cũng không cần thiết phải mang bộ mặt giả của mèo con để đến trường,bây giờ nó có thể tự do quậy phá và cũng nhanh chóng trong 1 ngày nó biến trường học thành bãi chiến trường và tình trường của nó...Nó không biết tin tức bị lộ như thế nào mà trên khắp các mặt báo sáng hôm sau đầy các tin với tiêu đề đại loại như:Bạch Thuần Thuần công khai hôn nam sinh trong lớp học,BTT cùng con trai tập đoàn điện tử của Nhật vào khách sạn,BTT lái xe trong tình trạng say xỉn,BTT ẩu đã trong quán bar,BTT tiêu tiền như đốt,BTT bị nghi là sử dụng ma túy,...và nhiều tin lảm nhảm khác và nó quyết định không cho bố nó can thiệp dẹp loạn nữa.Dù sao ngày mai là ngày cưới của nó,nó cũng muốn biết xem chồng nó có phản ứng gì thôi...

-Em đang rất nổi tiếng đấy?

-Em vẫn luôn thế...và anh cũng thế...

-Anh cũng rất vinh dự được đứng sau tên em trên các mặt báo...

-Chồng ah,sau ngày mai em còn đem cho anh nhiều thứ tuyệt vời hơn...

Từ hôm ở trường,nó và Gia Bảo cũng ít gặp nhau,nếu có gặp cũng chào xã giao,nói vài câu hoặc...coi như không quen biết,dù sao ngày mai là vợ chồng rồi...để xem anh ta sẽ làm thế nào,dù sao trong cuộc chơi này...nó là người quyết định...

Ngày hôn lễ diễn ra,thật cũng là 1 hôn lễ đúng như trong suy đoán của nó:”lớn kinh khủng”,sự gắn kết 2 tập đoàn lớn nhất nước trở thành sự kiện trọng đại của thông tin đại chúng,khắp nơi đều có kí giả,tivi cập nhật từng phút,tin tức tràn lan trên mạng,...cứ thế này...Gia Bảo...anh thật khó thoát khỏi em...

-Anh,anh muốn ngủ ở phòng em,hay phòng anh?

-Tôi muốn ngủ 1 mình....

Cứ như thế mặc dù là lấy nhau,nhưng Gia Bảo và nó vẫn sống ở 2 phòng khác nhau như hai người xa lạ sống chung nhà,không nói chuyện,thậm chí nhìn mặt nhau...Mấy ngày sau ngày cưới,ngoài giờ học hầu hết thời gian anh dành để vẽ và...dẫn em gái đi chơi,còn nó hầu như...ăn chơi suốt đêm và...qua đêm ở ngoài...Tình trạng này thật không nằm ngoài suy đoán của nó,nhưng bước tiếp theo...anh...sẽ không ngờ...dù sao...anh...phải là của em...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 8

8. Chương 8

CHAP 8: ANH NGHĨ...SẼ THOÁT ĐƯỢC SAO ?

WARNING:19+ (nóng lắm,cảm trẻ dị thành niên và người yếu tim)

Hôm nay,sau khi học xong,nó không đi chơi mà trở về ngay nhà...vì chuẩn bị cho...1 chuyện quan trọng...Gia Bảo cũng không hiểu tại sao giờ này,nó có ở nhà (khờ quá,sắp thịt chàng đó)

Tối đó,sau khi dùng cơm,Gia Bảo chuẩn bị bài vở và đi tắm,anh đang ngồi trên giường sấy tóc,1 hình ảnh thật là... cảnh đẹp nhân gian khó thấy,anh mặc 1 chiếc quần bò hơi thụng,chiếc áo somi trắng,mái tóc màu hạt dẻ hơi ảm rơi xuống gương mặt hoàn hảo,lạnh lùng và chiếc cổ trắng ngần đẹp như tuyết và đôi tai đang lấp lánh với 1 cái khuyên nhỏ bằng kim cương sáng lấp lánh...thật là vẻ đẹp mỹ nam khiến người ta khó cưỡng lại.Bỗng nhiên anh giật mình vì có 1 thân người dựa hẳn lên lưng anh,cánh tay vòng qua om lấy eo anh thật chặt...tim anh đột nhiên lỡ 1 nhịp,đầu óc quay mòng,có 1 ngọn lửa nào đó âm ỷ bên trong...

-Cô làm cái quái gì vậy?-anh quát lên,mặt tối sầm lại...

-...Em muốn ngủ với anh...

-...cô...cô...Cô điên ah...-anh như thất kinh khi nghe những gì nó nói

-...em là vợ anh...em thích anh...em muốn làm chuyện đó với anh...-cô nhẹ nhàng nói bằng 1 giọng nói hết sức khêu gợi

-...Tôi không muốn...-Anh lạnh lùng đáp

-...anh không muốn chủ động thì em chủ động...dù sao...anh cũng phải là của em...

Nói xong nó liền xô anh ngã ra giường rồi nằm hẳn lên người anh,áp ngực vào ngực anh,đầu óc Gia Bảo trở nên bấn loạn,cả người nóng ran,nhưng anh vẫn cố đẩy nó ra khỏi người mình...

-Cô...điên sao...tranh xa tôi ra...ừm...ừm...

Anh chưa nói xong đã bị nó kề môi hôn nồng nhiệt,nụ hôn ướt át,đầu tiên môi anh rất lạnh còn có chút phản kháng,nhưng sự phản kháng ngày càng yếu dần...rối từ từ ấm dần...nóng ẩm...cuối cùng nóng hổi...anh cuồng nhiệt đáp lại nụ hôn của nó...nó biết anh đã có phản ứng...để tạo cảm giác...2 tay nó sờ khắp người anh...từ ngực.đến lưng...bụng...đến đùi...nó lấn vào bắp đùi trong...rồi dừng lại ở chỗ giữa 2 chân...nó nhẹ nhàng sờ nhẹ vào chỗ đó của anh...rồi lấy tay bóp chặt vào hoàng tử của anh...Gia Bảo không phản kháng,anh rên lên 1 tiếng rồi theo bản năng anh ưỡn phần thân dưới lên...áp sát cái vật đang nóng ran,căng phồng vào người nó...Biết anh có cảm giác...nó nhanh chóng cởi tung hàng nút áo anh,rồi đến cái quần,nó cởi ngay chiếc váy đang mặc,dàng 2 chân,ngồi hắng lên người anh...

-Cô...cô làm gì vậy...ra khỏi đây ngay...-Gia Bảo rên rỉ lên tiếng,đầu óc anh cáng lúc càng mê muội,toàn thân nóng ran,lí trí anh dần bị dục vọng lấn áp...và lí trí dần biến mất khi nó áp bầu ngực căng tròn vào khuôn ngực trần của anh,rồi từ từ dịch lên phía miệng anh

Bây giờ Gia Bảo bị nó đánh bại hoàn toàn,con quỷ ham muốn bên trong như khổng chế hoá toàn anh,anh xoay người để nó nằm hắng xuống dưới mình,anh cởi hắng chiếc áo đang mặc,cuối xuống hôn nó cuồng nhiệt,hai người hôn như cắn xé lấy nhau,cái cách 2 lưỡi quấn lấy nhau tạo nên 1 dư vị ngọt ngào làm anh mê mẩn,2 tay anh thì sờ khắp người nó rồi cởi tung cái áo ngực và chiếc quần nhỏ của nó,anh nhìn đắm đuối vào nó thân hình hoàn hảo như tượng tạc của nó làm anh mê mẩn,dục vọng sôi sục,anh lại hôn nó,2 tay nắm bóp bầu ngực của nó đến khi căng cứng lên,anh buông tha môi nó,rồi di chuyển hôn lấy cổ,xuống ngực,anh hôn rồi cắn lấy,mút lấy nụ hoa của nó,1 tay anh mò mẩn xuống vùng giữa 2 chân nó,đưa ngón tay vào bên trong,nơi nguồn nước âm ỉ,rồi cuối đầu hôn lấy,liếm lấy công chúa của nó,bây giờ theo bản năng,nó vận vẹo,ưỡn phần thân dưới lên...áp công chúa vào chỗ đó của anh,nó kích tình nhưng không chịu nổi nữa vì khúc dạo đầu của anh quá lâu,để được giải thoát,nó dùng tay bóp vào hoàng tử của anh,Gia Bảo cũng kích tình,cái dục vọng ngày càng căng cứng và khát khao được giải phóng,nó cũng biết điều đó liền nhanh chóng giúp anh cởi nốt chiếc quần đã được mở cửa,rồi vòng tay khéo léo tụt luôn chiếc quần tam giác trắng của anh đưa lên gối rồi ném xuống đất,bây giờ nó nhìn thấy cái dục vọng căng cứng và phồng to của anh,nó dùng tay nghịch nghịch 2 quả cầu,rồi bóp nắn,vặn vẹo lấy nó,làm cho cây súng càng cương lên,cô kéo người

anh ngồi dậy rồi chồm lên hôn và mút lấy hoàng tử của anh 1 cách cuồng dã,nó nuốt lấy thứ dịch âm ỉ tiết ra,hành động của nó làm kích tình của anh lên đến đỉnh điểm,anh tuột người xuống,dùng 2 tay tách chân nó ra,anh áp dụng vọng của mình vào cửa mình của nó,dùng một chút để thở nhẹ,rồi anh nhúng người lên đút hoàng tử của mình vào công chúa của nó,sự đi vào vụng về của anh,làm nó đau nhói,nó khẽ kêu lên 1 tiếng,nắm chặt lấy ra giường,cảm giác được thứ dịch của anh giải phóng trong người mình,nó sướng ran,rên rỉ kêu lên,cảm giác ấm áp,chặt khít bên trong nó làm Gia Bảo càng lúc càng phấn khích,phần hông khẽ cử động nhẹ nhàng,lên xuống,ra vào,từ từ,tốc độ và lực ngày càng mạnh,tiếng rên rỉ của nó ngày càng lớn,đột nhiên Gia Bảo đâm sâu hơn,làm nó đau nhói,khẽ kêu lên,Gia Bảo khẽ cười,anh rút khỏi người nó,nó nghĩ anh dừng lại nhưng nó lầm...Gia Bảo chỉ cho ra để nghỉ ngơi,anh lại đi vào lần nữa,lần này rất mạnh và sâu,cử động của anh càng lúc càng nhanh và cuồng dã,bây giờ đến anh cũng rên rỉ,trong đêm tối 2 người quấn lấy nhau,rên rỉ thở dốc không ngừng,họ cứ thế mấy giờ liền,rồi kích tình đã qua, nó nằm tựa vào người Gia Bảo nghỉ ngơi,nhưng đột nhiên cô cảm thấy thứ gì đó ướt ướt,cứng cứng chạm vào người mình...cô dùng tay sờ thử,thì ra là cái đó của Gia Bảo...

-Em còn mệt không?-Gia Bảo dịu dàng hỏi,đúng là ăn no có khác

-Rồi...anh ...muốn... muốn gì?

-Anh nghĩ...cơ thể anh đã nói cho em biết rồi...

Và thế,họ lại tiếp tục,nó cũng không nhớ đêm đó 2 người làm bao nhiêu lần,chỉ biết cả đêm không ngủ,khi vừa chợp mắt đã là 4h sáng...

Sáng sớm,nó mở mắt ra,đã nhìn thấy gương mặt mỹ nam,hoàn mỹ như thiên sứ,thu hút mê hồn của Gia Bảo đang ngủ say,nó nhìn thấy trên người mình là chiếc áo sơ mi tối qua của Gia Bảo,có lẽ anh mặc cho nó,có lẽ sợ nó lạnh,nó khẽ vút ve lên cổ và cằm của Gia Bảo,rút sát người vào người Gia Bảo,vòng tay ôm chặt hông anh...anh khẽ mở mắt...

-Sao thế ,lại quyến rũ anh,anh nghỉ ngơi chưa đủ đâu....

-Đáng ghét...em về phòng...

Nó định ngồi dậy,đã bị anh túm chặt,xoay người xuống phía dưới anh

-Sao thế,phải chào tạm biệt anh chứ – anh cuối xuống hôn nó, kéo chăn trùm kín 2 đứa,

Và thế là lại mây mưa hơn 1 tiếng nữa...

....

-1 lần nữa nhé...chưa muốn học đâu...

-Em mệt lắm,em phải đi tắm

-Mình cùng tắm-Nói xong anh kéo nó vào nhà tắm đóng cửa lại,2 đứa lại ở trong đó âu yếm thêm nữa tiếng nữa (2 đứa là quỷ)

Nó tắm xong,quần khăn tắm bước ra ngoài trước

-Đây là lần đầu tiên của anh phải không?-nó vừa sấy tóc vừa nói

-Đúng...nhưng là lần thứ 1000 của em?-anh nhếch mép giấu cợt

-Không nhiều thế,khoảng nửa số đó...-nó lại cười cợt

-...Và số đàn ông của em là 1 nửa số đó?...-anh cũng đùa lại

-...Hơn thế 1 chút...

-Hahaha

-Hahaha

Tiếng cười vang lên bên trong và bên ngoài nhà tắm,nhưng sau tiếng cười Gia Bảo cảm thấy gì đó chua xót,Thuần Thuần là vợ anh,không phải người tình,anh muốn cô là của riêng anh,không hiểu sao trong đầu luôn có ý nghĩ đó...

CỐC...CỐC...

Nó ra mở cửa vì Gia Bảo đang tắm,nhìn qua khe cửa,nó khẽ cười

-Chào em – nó nhìn Vũ Bội,mỉm cười khinh khỉnh

-...Chào chị...- Vũ Bội bất ngờ trả lời,cô không hiểu sao Thuần Thuần bước ra từ phòng a2 cô,trên người chỉ có 1 chiếc khăn tắm và trên ngực đầy dấu hôn,tuy biết rằng 2 người là vợ chồng,nhưng họ vẫn luôn lạnh nhạt và ghét nhau mà...

-Có chuyện gì thế?Gia Bảo đang tắm...

-...Bố bảo mọi người xuống ăn sáng...

-..Được em xuống đi,anh chị xuống ngay...

-Thuần Thuần,Ai thế em?-Gia Bảo gọi vọng ra

-Mọi người gọi mình xuống dùng cơm...

-...Vậy ah,muốn ăn?...vậy vợ phải vào đây giúp anh tí...

Vũ Bội vội quay đi,cô không hiểu tại sao lúc này mình rất muốn khóc,anh trai đã không còn là của riêng cô rồi,ngoài cô,anh chưa gọi ai thân thiết thế,chưa ai được phép vào phòng anh ngoài cô...anh tắm,còn chị ta mặc độc 1 chiếc khăn,chiếc giường thì bị sốc tung lên...,quần áo tứ tung đầy sàn...mọi chuyện đã quá rõ...cô dần mất người yêu thương mình nhất...phía sau,1 bóng tối đang khẽ nhếch mép cười

-...Cảm ơn vì nước mắt của cô...trái tim các người dần thuộc về tôi rồi...tôi sẽ dùng nó ...cứu lấy tình yêu của mình...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 9

9. Chương 9

CHAP 9: CHÀO EM...CHỊ LÀ CHỊ DÂU

Từ ngày đó,suốt 4 tháng sau đó,ngày nào nó cũng không đi chơi đêm,cư xử đúng mực hơn...và đêm nào cũng... nóng bỏng trên giường với Gia Bảo...tuy nhiên anh ta vẫn như cũ,ngoài ban đêm lúc anh cũng lạnh nhạt với nó và trong mắt chỉ có Hoàng Vũ Bội...Hôm nay là sinh nhật của Vũ Bội,anh ta giúp cô bao cả quán bar Black,và mời rất nhiều bạn bè đến chúc mừng cô ta...

Vào lúc này,tại sân bay,mọi ánh nhìn đều gắn chặt đến con người vừa bước xuống sân bay...1 chàng trai rất cao,ăn mặc rất sành điệu theo phong cách bụi bặm với headphone thời trang trên cổ và chiếc khuyên tai hình thánh giá sáng óng ánh và với đầy hàng hiệu trên mình,bên trong chiếc nón len thời trang là mái tóc vàng sáng lấp lánh,phần mái rơi xuống che khuất đi đôi mắt màu hổ phách sắc lạnh trên khuôn mặt đẹp hoàn mỹ,làn da trắng mịn không tì vết,trên mũi còn lấp lánh chiếc khuyên bằng kim cương chói sáng giống như nhân vật bước ra từ truyện tranh...ngoài màu tóc,màu mắt,khuyên mũi,phong cách...thì tất cả đều rất giống ...1 người

-Em đang ở đâu....anh không nghe thấy nhịp đập của em nữa...

Chiều nay,Gia Bảo đã chở Vũ Bội đi thật sớm,có lẽ đi mua quà và...làm đẹp,dù sao hôm nay cô ta cũng là nhân vật chính...nhưng nó biết...sẽ không phải thế...Sau khi họ đi nó cũng rủ Ngọc Lâm ra ngoài đi mua sắm và đến spa làm đẹp...nhưng nhờ phải đi sớm vì...anh yêu Văn Minh đang gọi...thế là nó tự đến đó 1 mình...

Khoảng 19h tại Black bar,lúc này đã đông khách,ai nấy đều ăn mặc sành điệu và thời trang,họ đang tán tỉnh nhau và bàn tán về những chủ đề hết sức buồn chán...2 Cô nàng oan gia Lý Tiểu Nhuyễn và Lâm Uyên Nhi vẫn đang cãi nhau ở 1 góc,còn cô nàng đánh đá Lý Lập Ngân thì đang cố đuổi khéo anh chàng “casanova”Lạc

Phong, không ai không biết cô là đối tượng mới nhất của cậu... Ngọc Lâm thì cứ quần lấy Văn Minh vì sợ bọn ruồi kia bu quanh bạn trai nhỏ... nó vừa vô đến cửa đã tìm 1 góc thật yên tĩnh để ngồi, nhưng bọn con trai không tha, dù nó đã là gái có chồng nhưng bọn chúng cũng đều quay lấy nó như bọn kiến quay lấy cái bánh ngọt... rồi nó cùng họ chơi trò “thử thách hay nói thật”, bọn họ đều phạt nó hôn hay cho xem size áo trong, toàn những thứ chán phèo...

Đến khi khách khứa gần như đông đủ thì Gia Bảo mới dẫn Vũ Bội xuất hiện, mọi người đều ngẩn ngơ nhìn họ. Hôm nay trông Gia Bảo thật bảnh bao với phong cách gangsta, chiếc quần jean bụi, rách te, giày cao cổ màu đen bằng da phong cách, chiếc áo thun hầm hố, áo jacket da màu đen gắn đầy đinh với những chiếc vòng đinh, mái tóc tạo kiểu hết sức bụi bặm, mắt kẻ đen nếu thêm 1 chiếc moto thì trông anh hết như các tay đua gangsta boy với tài nghệ đua chuyên nghiệp; Trái với anh, Vũ Bội thì khoác trên mình 1 chiếc đầm voan hồng với phần dưới thật xoè, mái tóc đen được uốn lọn khéo léo với 1 chiếc vương miện trên tóc, phong cách trang điểm búp bê, bây giờ trông cô ta là 1 nàng công chúa thật sự...

Bữa tiệc chính thức bắt đầu, sau khi cắt bánh, nhảy nhót, mọi người đều mệt lã, mỗi nhóm ngồi 1 góc để... nói chuyện. Bây giờ Gia Bảo mới đưa mắt kiếm tìm cô vợ đặc biệt của mình... cuối cùng anh nhìn thấy ở 1 góc ồn ào bên đối diện, 1 mình nó và 1 đám con trai đang đùa giỡn, chơi trò chơi gì đó rất ồn ào, nó hình như... đang rất vui, nó đã lướt hết ngồi trên đùi chàng trai này sang nằm trên người chàng trai khác... rồi nằm hẳn vào lòng của anh chàng bên cạnh... Bây giờ anh mới nhận thấy, hôm nay nó rất đẹp, nó không trang điểm đậm, mái tóc vàng nâu rất dài được xoã tự nhiên, phần mái loà xoà rơi xuống mắt, nó luồn lay vào vuốt ngược lên, từng cử chỉ thật mê hoặc lòng người, tuy nhiên anh không thích nó ăn mặc hở hang, nó làm anh thấy thật ngứa mắt, hôm nay nó mặc 1 chiếc váy đỏ rất mỏng chỉ đủ che những gì cần che thôi, phần trước cổ áo xẻ sâu để lộ hơn nữa bầu ngực nó ra ngoài, phần phía dưới thì ngắn đến mức không thể ngắn hơn, phần cảm nhất là phần phía sau, hầu như không che đậy gì hết, khoe hẳn chiếc lưng trần của nó ra ngoài và được nối với phía trước bằng 1 sợi dây mảnh hơn sợi chỉ như thể cử động mạnh thì chiếc váy có thể văng mất bất cứ lúc nào... anh thấy ngứa ngáy trong lòng... lúc này anh chỉ muốn đem 1 chiếc chăn lại quấn chặt lấy nó và vát về phòng nhốt lại, để anh có thể ăn tươi nó, để chỉ có mình anh có thể chạm vào nó...

-Này mọi người, đến lúc tặng quà cho tiểu công chúa rồi chứ? – Đến lúc tặng quà, mọi người đều tập trung lại tặng quà, mặt dù có vẻ hơi say, nó vẫn cố bước tới chỗ mọi người

-Gia Bảo, cậu tặng gì nào? – Văn Minh nói bằng giọng trêu ghẹo, vì chỉ có anh biết tình cảm Gia Bảo dành cho Vũ Bội và... anh đang say

-Đây...-Gia Bảo vừa nói vừa chìa ra 1 chiếc hộp, bên trong là 1 sợi dây chuyền hình mặt trăng, sau đó giúp cô đeo vào cổ, vì anh muốn nói cho cô biết rằng cô là mặt trăng của anh vì cô luôn tỏa ra ánh sáng dịu dàng, thứ ánh sáng ấm áp của mặt trăng

-Thế quà của chị dâu đâu...- bây giờ chính là đồ chết tiệt Lạc Phong, hẳn làm ọi người đều xoay lại nhìn nó... chăm chú...

-...Ồ thì...?-nó cố kìm cơn nạt do uống quá nhiều, trả lời

-...đừng nói không có nha...-Cái giọng chanh chua này chỉ có thể là con nhỏ...super “điệu” Lý Tiểu Nhuyễn

-Sao được chứ, đại tiểu thư nhà họ Bạch thì phải có quà lớn chứ...-lần này là con nhỏ “xấu mà chảnh” Lâm Uyển Nhi, bên cạnh là Lý Lập Ngân liếc nhìn nó nhếch mép cười

-...ờ thì...chờ chút...-mọi người bất ngờ vì nó đột nhiên cho tay vào cổ áo, luồn tay vào áo trong, nó rút ra 1 chiếc chìa khoá đưa cho Hoàng Vũ Bội

-Đây là xe hơi kiểu mới nhất vẫn chưa có trên thị trường, màu trắng, kiểu dáng đều rất hợp với phong cách của cô

-WOW...-mọi người đều ca ngợi sự hào phóng của nó

-Nhưng em không biết lái xe...

-Chị sẽ dạy em

-Đừng hại chết em gái tôi đó-Gia Minh lạnh lùng lên tiếng

-...anh nói gì?

-Thôi coi như nghỉ thức tặng quà xong rồi có thể kết thúc bữa tiệc chứ?-Vũ Bội lên tiếng

....

-TÔI CHƯA ĐẾN SAO CÓ THỂ KẾT THÚC NHANH THẾ...-từ ngoài cửa 1 anh chàng tóc vàng,vô cùng sành điệu và đẹp trai bước vào,gương mặt anh rất giống Gia Bảo

....

-GIA KỲ...

-Ah,GIA KỲ...-Mọi người hét rống lên

-ANH VỀ KHI NÀO KHÔNG BÁO CHO EM BIẾT?

-...ANH BIẾT EM NHỚ ANH LẮM KHÔNG?

Khỏi còng nhìn cũng biết,là 2 cái đuôi Lý Tiểu Nhuyễn và Lâm Uyển Nhi

-...Mặc kệ các người!...-Gia Kỳ lạnh lùng đáp...-Chúc mừng sinh nhật em Vũ Bội,đây là quà của em

-...Anh 3,cám ơn anh...

-...Gia Kỳ,em về khi nào thế...-Gia Bảo tỏ ra rất vui vẻ,hiếm khi thấy được vẻ mặt đó của anh,bởi vì ngoài Vũ Bội,Gia Kỳ là người anh yêu thương nhất,cậu giống anh,từ tính cách,gương mặt đến sở thích

-...Em về xem mặt vợ của anh...-Gia Kỳ mỉm cười đáp

Mọi người đang vui vẻ,không ai thấy rằng,ở phía sau,nó đang nhếch mép cười,ánh mắt như chứa đựng thứ gì đó vô cùng kỳ lạ – Tìm thấy rồi...

-Vợ anh đâu?-Gia Kỳ vẫn đang trêu Gia Bảo bỗng nụ cười của cậu như khựng lại ...

-Chào cậu,Gia Kỳ,tôi là Bạch Thuần Thuần,vợ Gia Bảo...-nó nhìn sâu vào mắt Gia Kỳ tự tin trả lời...

-...Em...-Tim Gia Kỳ như ngừng đập khi nhìn thấy cô gái trước mắt,cô gái này...

-...Chào cậu,EM CHỜNG,sao thế không tự nhiên ah,em bằng tuổi Vũ bội ah,chị bằng tuổi Gia Bảo,vậy em nhỏ hơn chị 1 tuổi,cứ tự nhiên gọi “chị”-nó cười thân thiện đáp

-...Chào chị...-thật sự không phải vấn đề tuổi tác mà là...

-...Chào em,xin giúp đỡ,từ nay chị là ...CHỊ DÂU EM...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 10

10. Chương 10

CHAP 10: TRÁI TIM ĐÓ...CHÍNH LÀ SỰ GẮN KẾT(18++)

Sau khi xong tiệc,Gia Bảo đưa Vũ Bội về nhà,nó cũng lái xe thẳng về nhà,hôm nay nó rất mệt,nó không muốn qua đêm bên ngoài,về đến nhà,nó chạy ngay lên phòng,tắm trang,đang chuẩn bị cởi chiếc váy để đi tắm thì...

-Em mặc chiếc váy này...là muốn anh hôm nay không thể tập trung chúc mừng Vũ Bội đúng không – Gia Bảo đột nhiên chui từ đâu ra ôm chầm lấy nó

-...từ trước đến giờ em vẫn mặc thế...chỉ là anh không để ý thôi...-Nó nói giọng thờ ơ,giận dỗi

-Em biết không,anh đã mong buổi tiệc kết thúc đến mức nào đâu...anh chỉ muốn nuốt lấy em ngay tại đó...-Gia Bảo vòng qua ôm eo nó,thì thầm vào tai nó,hơi thở của anh phả vào cổ,khiến nó...nóng ran người...

-Em còn chưa tắm – nó nũng nịu nói

-Anh tắm cho em...-nói xong anh dùng 1 tay cởi phăng chiếc váy của nó...xoay người nó lại ôm chặt,đồng thời từ từ cởi bỏ từng lớp áo mình,ôm nó từ từ lui về phía nhà tắm

-Em tắm sao anh phải cởi đồ...?

-Không thấy anh vẫn chưa tắm sao?

-Em tự tắm...ừm...ừm- chưa nói xong đã bị anh hôn lấy môi 1 cách hết sức cuồng dã,luồng tay cởi bỏ áo trong của nó...nó cũng giúp anh cởi bỏ áo và chiếc quần jean...,2 người tiến vào trong nhà tắm,đóng cửa lại,nó tự cởi hẳn chiếc quần trong,rồi giúp anh cởi bỏ chiếc quần tam giác,nó trèo vào bồn tắm đầy bọt xà phòng,anh đứng lại bên bồn rửa mặt,cởi bỏ chiếc vòng dinh trên tay,Gia Bảo không còn gì trên người,trần như nhộng,tiến lại bồn tắm,anh trèo vào buồng tắm,nằm lên người,ôm chầm lấy nó tiếp tục hôn,anh và nó quần lấy nhau trong bồn tắm,dưới vòi sen suốt mấy giờ liền,cuối cùng kéo nhau lên giường,môi anh không hề rời môi nó,đêm nay cũng như bao đêm,2 người lại cuồng dã trên giường không biết mệt,căn phòng chỉ còn lại tiếng rên rĩ và thở dốc,đến gần 2h sáng,Gia Bảo mệt lã mới tha cho nó đi ngủ,nó vừa định nhắm mắt thì nó nhận được tin nhắn,nó khẽ nhếch mép cười

-"Chưa gì đã nhớ em rồi sao"-nó nghĩ,1 lát sau nó đợi Gia Bảo ngủ say,mới bò dậy mặc quần áo bước ra ngoài

Nó mò mẫm trong bóng tối đi đến căn phòng dương cầm ở sau vườn đỗ uyên của trường Troy,nơi nó tập đàn,bỗng 1 cánh tay nắm chặt tay nó kéo lại,vòng tay từ phía sau ôm chặt nó trong vòng tay bằng cả sinh mạng như thể buông ra nó sẽ tan biến ngay trước mắt,không cần nhìn nó cũng biết đó là ai...người đó...người nó luôn tìm kiếm...người mà nó sẵn sàng đánh đổi tất cả...để thắng trong cuộc chơi lần này...để giành lại trái tim đã mất từ lâu...để có thể...yêu anh trọn vẹn...

-...Buông ra...-nó cố dần ra,nhưng vô ích,người đó càng siết chặt tay hơn

-...Tại sao em tàn nhẫn như thế...-người đó cất lên giọng nói hết sức bi thương...

-...Tôi bảo buông ra...

-...Anh không buông...nếu anh buông em ra tìm anh sẽ ngừng đập,anh sẽ chết ngay tức khắc...em là tất cả của anh...thề trên sinh mạng...anh yêu em...mỗi 1 giây đều yêu em...mỗi 1 giây đều nhớ em...không 1 giây nào không nghĩ về em...-giọng nói người đó càng lúc 1 bi thương

-...yêu sao...?nếu yêu đã không rời xa tôi,anh lạnh lùng lẩm mẩm,ngày tôi tìm kiếm anh trong cơn mưa,anh đã lạnh lùng gạt tay tôi không 1 chút thương xót...đã bảo anh kinh tởm tôi...sợ hãi tôi...chưa từng yêu tôi...và mong cả đời không muốn nhìn thấy tôi nữa mà...1 người coi trọng từng lời nói như anh mà còn có thể viết ra những câu giả dối như thế...thật khâm phục-nó nói mà lòng vô cùng xót xa

-...Anh sai rồi...lúc đó anh chỉ muốn em ngừng ngay những trò chơi tìm kiếm trai tim của em thôi...những trò đùa thật nhẫn tâm chỉ làm tổn thương em...nếu tình yêu của anh...làm em tổn thương...anh thà để em hận anh...miễn em đừng chịu bất cứ đau đớn nào là được...mặc cho những ngày không có em anh sống không bằng chết...-người đó kêu lên đầy chua xót,tay càng siết chặt lấy nó,nó chợt giật mình khi thấy những giọt nước mắt người đó rơi trên vai mình

-Khóc sao?1 người lạnh lùng...đến mức chua hờ biết khóc...mà cũng biết rơi nước mắt sao?-nó xót xa nói

-...Anh yêu em...anh yêu em...Thuần Thuần

-...Đã bảo không được kêu tôi là "em",không được gọi tên tôi...

-Tôi phải kêu em là gì?...là Bạch tiểu thư?là Hoàng thiếu phu nhân?...là công chúa ác quỷ?hoa hồng đen?...là "chị"?...hay "CHỊ DẤU"?...

-...GIA KỲ...

-...Tại sao em quá tàn nhẫn,tại sao em đặt anh vào tình thế này,...tại sao khiến chúng ta rơi vào hoàn cảnh này...mối quan hệ này là gì?...trò chơi lần này thật là trò chơi tàn ác nhất...bi kịch nhất?...CHỊ DẤU?...CHỊ CHO TÔI BIẾT NÊN LÀM THẾ NÀO...PHẢI LÀM THẾ NÀO...ĐỂ NGỪNG YÊU CHỊ ĐÂY? – Gia Kỳ như phát điên lên...

-...Buông tay đi...

-BUÔNG TAY...BUÔNG TAY...quá muộn để buông tay rồi,tôi yêu em đến mức phát điên,đến mức muốn thiêu ruội thế giới này bằng lửa tình của tôi...-Gia Kỳ nói xong nhắt bồng nó lên thấy lên chiếc bàn bàn cạnh...đề lên người nó...hôn nó nồng nhiệt...

-...ừm...ừm...buông ra...buông ra...Gia Kỳ...-có nó phản kháng,tay đâm vào lưng cậu,nhưng vô ích,cậu như phát điên,cậu xé tung quần áo nó,rồi xé luôn quần áo bản thân đang mặc,khi cả 2 không còn gì trên người,chiếc lười cậu như con rắn,hôn khắc người nó,từ môi,cổ,ngực,xuống vùng kín...cậu điên loạn nhét hoàng tử của mình vào miệng nó,cậu sung sướng gầm lên 1 tiếng,rồi cuồng dã di vào trong nó,nó đau như bỏng rát, kêu lên thảm thiết,hông cậu cử động lên xuống như điên dại,cậu ra vào mạnh bạo,tốc độ nhanh đến mức nó đau đến thở không được...Nó không hiểu nổi 1 Gia Kỳ “tự kỷ”,lạnh nhạt với mọi thứ trên đời,tiết kiệm đến từng nụ cười...một con người chỉ biết ngủ...như 1 tảng băng...tại sao 1 lúc lại trở nên...cuồng loạn như vậy...

-...Chị van em,Gia Kỳ,chị van em,làm ơn chậm lại...chị chịu không nổi...ừ.ừ.đau...đau...chết mất...á...á...aaaaa-cậu bỏ ngoài tai,tốc độ không hề giảm,mà ngày càng nhanh,lực càng mạnh,đâm sâu đến mức nó nghĩ mình ra máu...2 tay Gia Kỳ bóp lấy bóp để ngực nó như bóp 1 quả bóng...Gia Kỳ thay đổi hết tư thế này,sang tư thế khác,hết làm từ phía sau...ngồi...nằm trường...quỳ gối...cậu dang chân nó rộng ra,tư thế nó bây giờ như con ếch...2 người ra rất nhiều...chỗ giao kết giờ vô cùng ướt át...

-...Em gọi tôi là gì?suốt 1 năm nay,tôi chỉ có em...từ lúc xa em...T chưa từng biết đến người con gái nào khác...đừng nói động chạm...cả nghĩ cũng không dám nghĩ đến ai khác ngoài em...em phải đền bù cho tôi chứ...-cậu vừa rên rỉ,thở dốc nói

-...Gia Kỳ,Chị chết mất...em đang giết chị ah...ừ.ừ.đau quá...đau...huhuhu...-nó không ngừng rên rỉ van nài...Gia Kỳ không ngừng,phát điên cuồng bức nó trên bàn,Gia Kỳ làm nó rất lâu,lâu đến mức...nó tưởng mình đã chết bên dưới...đến mức phần thân dưới đau đến không còn cảm giác...nó ngất đi lúc nào không hay...miệng lãi nhãi...

-...Nói đi...Gọi tên tôi đi...bằng cái cách mà em vẫn gọi...nói rằng... em yêu tôi...tôi sẽ tha cho em...

-Gia Kỳ...tha cho em,em sắp chết rồi...em yêu anh...-nó ngất lịm trong sự sợ hãi của Gia Kỳ

Đến khi nó tỉnh lại mặt trời đã ló dạng,nó nhìn thấy Gia Kỳ đang nằm bên cạnh,tay ôm chặt lấy nó,mắt nhìn nó chăm chăm...ánh mắt hết sức dịu dàng...không hề giống con người phát cuồng đêm qua...

-Nói...em còn yêu anh không...?-Gia KỲ nhìn chằm chằm nó hỏi

-...yêu...rất yêu...em yêu anh...từ trước đã yêu...bây giờ yêu...mãi mãi yêu...huhuhu-nó khóc ôm chầm lấy Gia Kỳ,hôn lên môi cậu,2 người lại...1 lần nữa,nhưng lần này nó đón nhận và nhiệt tình đáp lại cậu,cậu cũng rất dịu dàng,nhẹ nhàng và hết sức ngọt ngào...nụ hôn này...vòng tay này...hơi ấm này...giống hệt như lần đầu tiên của họ...thật nực cười rằng nó lại phản bội chồng,ngoại tình với em chồng ngày sau khi quan hệ với chồng...

-Anh xin lỗi em...anh sẽ không cư xử như thế với em nữa...từ nay hãy làm “chị dâu” anh,nhưng khi chỉ có 2 ta,em hãy là Thuần Thuần của anh – Gia Kỳ dịu dàng nói

-Thứ gắn kết chúng ta...là trái tim...chúng ta chỉ có 1 nhịp đập

-...Chỉ cần em còn yêu anh...anh vẫn còn cảm nhận thấy em...2h mỗi đêm...trái tim anh sẽ lại kề bên em...

-...-nó khẽ vòng tay qua lưng Gia Kỳ,nhếch mép cười,1 nụ cười hết sức gian xảo và đắt thẳng...[Gia Kỳ,suy nghĩ của cậu thật...ngây thơ...]

Nó là người như thế nào?mục đích thật sự cuộc chơi là gì?Tình yêu sao?...không hề

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 11

11. Chương 11

CHAP 11: EM SẼ KHÔNG THAY LÒNG...EM THỀ (18+)

Khi nó trở về,mọi người trong nhà đang ăn sáng,không ai quan tâm tới nó,chắc mọi người đều nghĩ nó lại qua đêm bên ngoài,1 việc hết sức thường tình ở nhà này,chỉ riêng có Gia Bảo...anh khẽ lườm nó 1 cái,ánh mắt hết sức lạnh đậm,rồi lại quay sang đưa li sữa cho Vũ Bội,trong ánh mắt toàn là yêu thương chăm sóc...không hiểu sao trong lòng nó thấy vô cùng nhức nhối,nó thật sự muốn bóp chết con bé đó...

-Thuần Thuần,con lại đây dùng bữa đi – Không hiểu sao,ở gia đình này,bố chồng nó Hoàng Gia Minh là người yêu thương,quan tâm nó nhất...

-Vâng ạ – người hầu gái kéo ghế cho nó,nó ngồi xuống cạnh bố chồng,đối diện với Gia Bảo,vì chỗ của nó,cạnh anh,Vũ Bội đã ngồi rồi...

-...Cô không cần đánh răng ah?...-Đáng ghét,mụ di ghẻ của Gia Bảo và Gia Kỳ,Mẹ của Vũ Bội,luôn tìm cách làm bẽ mặt nó

-Không sao,tối qua con không ngủ,nên không cần...-Nó cười cợt trả lời

-...Đúng vậy,hiếm khi được ăn sáng cùng đại thiếu phu nhân,nên càng phải trân trọng...-mụ đàn bà này thật đáng ghét,bà ta và Vũ Bội,tuy là mẹ con sao khác nhau quá vậy...

-...Cám ơn mẹ đã...xem trọng con...mẹ “HAI” ạ...

-...CÔ...CỔ...-Bà ta vô cùng tức giận,nó biết bà ta ghét nhất ai gọi mình là bà” hai”

-...Bà im lặng ăn đi...-Bố chồng lại bênh nó,nạt bà ta,rồi quay sang nhìn nó 1 cách dịu dàng,như thể xuyên qua nó để tìm kiếm thứ gì đó...

-...CON VỀ RỒI Ạ...-Gia Kỳ giờ này cũng về đến nhà

-...Sáng sớm con đi đâu thế?-Mụ đàn bà lại già vờ dịu dàng với...con chồng...

-...đi tập thể dục...-Cậu lạnh nhạt đáp,rồi liếc nhìn sang nó,khẽ cười...nó và cậu không cần phải nói hay làm gì,chỉ cần trái tim là có thể cảm nhận được suy nghĩ và cảm xúc của đối phương...

-...Vậy mà anh tưởng đêm qua em qua đêm bên ngoài...-Gia Bảo trêu người em trai,anh em họ giống nhau thật,tuy rất lạnh lùng nhưng lại luôn biết cách chế giễu người khác...

-...Có thể là vậy...-cậu trả lời rồi lại nhìn sang nó

-...Có bạn gái rồi sao?dẫn về đây cho bố...anh con đã kết hôn rồi...con cũng nên tìm 1 người...nếu được bố cho 2 đứa đính hôn...-Hoàng Gia Minh dịu dàng nói với cậu con trai

-...Yêu...con có yêu 1 người...chỉ 1 người...rất yêu...nhưng ...kết hôn thì không được...cô ấy là hoa đã có chủ...-Gia Kỳ lại nhìn nó,cười mỉm,đáp

-...Gái có chồng?...-mụ phù thủy lại lên tiếng...-Cô gái ra sao mà có thể khiến cho hoàng tử lạnh đậm nhà ta bất chấp tất cả để yêu thế này...

-...1 cô gái...rất xấu xa...-Cậu nhìn nó không chớp mắt...-con đùa thôi,con làm gì có ai...

-...-Gia Bảo cũng cảm thấy kỳ lạ,đứa em trai luôn sống trầm lặng trong thế giới của riêng mình,không coi con gái ra gì...sao lại...

-Con đi tắm đây...-Gia Kỳ để lại 1 câu rồi chạy nhanh lên lầu

-...Con no rồi,con cũng xin phép...-Nó cũng xin phép lên lầu tắm,cả người nó đầy mồ hôi,rất khó chịu và nó rất mệt,muốn nghỉ ngơi vì...cả đêm không ngủ...nó tắm xong, liền bước ra lan can phía sau nhìn ra vườn hoa hồng bạch,hít thở không khí trong lành,bỗng 1 cánh tay từ phía sau ôm chầm lấy nó,tựa đầu vào cổ nó...- Chưa gì,anh đã nhớ em kinh khủng...

-...Gia Kỳ...sao anh ở đây-nó hốt hoảng vì sao Gia Kỳ lại ở trong phòng nó thì ra lan can phòng cậu cạnh lan can phòng nó,cậu có thể dễ dàng leo sang,nó lo lắng nhìn quanh sợ có người phát hiện...- Người ta nhìn thấy thì sao?

-...Anh mặc kệ...anh lại muốn em...đến phát điên...-Gia Kỳ quay người nó lại,mặt sát mặt nó,cười cười nói,rồi cuối xuống hôn môi nó cuồng nhiệt,nó cũng say đắm đáp lại nụ hôn đó,họ hôn nhau rất lâu rất lâu...

KẾT...

-Có người vào phòng...anh về nhanh đi...cẩn thận đấy...-Gia Kỳ luyến tiếc rời môi nó,nhanh chóng nhảy về phòng mình...

- Em chỉ yêu mình anh chứ...?- Gia Kỳ đứng ở lan can phòng mình nói vọng qua...

-...Là Gia Bảo đó...Là Gia Bảo...anh vào phòng nhanh đi...- nó hốt hoảng...

-...-Gia Kỳ vẫn bình tĩnh nhìn nó...

-...Em thề...em thề...

-Em đang nói chuyện với ai thế...?- Gia Bảo đột nhiên bước về phía nó hỏi

-...Không...không có...-nó hốt hoảng nhìn sang,thật may Gia Kỳ đã vào phòng lúc nào rồi

-...Vậy em làm gì ở đây?

-...em hóng mát...-Nó nhanh chóng trả lời không giám nhìn thẳng vào mặt anh...-...ah...- Nó kêu lên,cảm thấy bụng dưới và phần hông đau nhói,có lẽ là do...tối qua...

-...em sao thế?...

-...Không sao,chỉ hơi mệt...

Gia Bảo chống tay vào lan can tạo nên 1 vóc dáng rất đẹp,kết hợp với chiếc áo somi màu tím chỉ cài vài nút,chiếc quần bò bạc phết,thời trang,mái tóc màu hạt dẻ nhạt màu tung bay trong gió,ánh sáng mặt trời buổi sớm càng làm sáng lên làn da đã vốn hồng hào,trắng mịn của anh,đôi mắt màu cà phê nhìn về 1 phía xa xăm nào đó...thật 1 cảnh tượng làm mê lòng người...

-Tối qua em đi đâu...? – Nó đang mê mẩn thì bị Gia Bảo kéo về thực tại...anh hỏi bằng giọng hết sức lạnh nhạt

- Em ...chỉ lái xe vòng vòng thôi?...mà sao?...anh quan tâm em à?...

-...Sau khi ân ái xong...vợ mình bỏ đi mất lúc mình đang ngủ...em nghĩ anh không được quyền hỏi sao?...-Gia Bảo khinh khỉnh trả lời nhưng mắt vẫn không thèm nhìn nó 1 cái...

-...Cám ơn anh đã quan tâm...em đi ngủ đây...anh có thể về phòng...-nó cảm thấy khó chịu với thái độ lạnh nhạt của Gia Bảo...

-...em nghĩ anh để em đi ngủ như vậy sao?...-Gia Bảo vừa nói đẩy nó vào thành lan can hôn đắm đuối lên môi nó,lưỡi luồn vào,dò xét khắp miệng nó,2 tay sờ xoạc khắp người nó,áp sát cái dục vọng đang cương cứng vào người nó...

-...á...á...Gia Bảo...làm gì thế? – Nó hốt hoảng vì bỗng nhiên Gia Bảo nhấc bổng nó lên,ngồi hẳn trên thành lan can,theo bản năng vì sợ ngã,nó với 2 tay ôm chặt lấy cổ Gia Bảo,Gia Bảo bây giờ 1 tay ôm chặt lưng nó,1 tay kéo 2 lớp áo của nó,để lộ 1 bầu ngực ra ngoài,anh di chuyển đôi môi nầy giờ vẫn say sưa hôn nó nhẹ nhàng ngậm lấy ngực nó,mút lấy mút để...theo bản năng,nó túm chặt lấy đầu anh...khẽ rên rỉ...

-...Gia Bảo...đang ở bên ngoài đấy...mọi người sẽ thấy đấy...ư...ư...

-Vậy vào trong nhé...anh hết chịu nổi rồi...-Nói xong Gia Bảo nhanh chóng kéo nó,để nó vòng chân qua hông anh,tay ôm chặt cổ anh...anh nhấc bổng nó lên,đi vào trong,miệng thì vẫn...ở trên ngực nó...

-...Gia Bảo...kéo cửa vào đã...-Gia Bảo không kịp nghe đã đặt nó lên giường,nhanh chóng cởi bỏ hết quần áo của mình,và giúp nó cởi quần áo,nó chưa kịp phản kháng anh đã bỏ qua bước dạo đầu,nhanh chóng đi vào trong nó rồi nhẹ nhàng cử động hông...- Hôm nay em sao thế,bình thường em cuồng nhiệt lắm mà...

- Em mệt...tối qua mới làm mà...-nó rên rỉ trả lời,phần thân dưới nó giờ tê liệt,Gia Bảo có làm gì,nó cũng không cảm giác được gì

-...Bình thường vẫn thế mà...có lúc làm cả ngày...em còn bảo chưa đủ nữa kia mà...cũng có lúc từ chối anh cơ đấy...- Anh khẽ rên rĩ nói không thành tiếng,đang làm...trán đầy mồ hôi...phần thân dưới vẫn không ngừng cử động...tiếng nói luôn kèm tiếng thở dốc... nhưng anh cũng không bỏ được cái thói chế giễu người khác...

-...em thật sự mệt lắm...không đáp ứng anh nổi đâu...

-...Không sao...- Gia Bảo nghe thế liền đẩy hông mạnh hơn,nhịp điệu ngày càng nhanh,càng sâu...nó không chịu nổi được cảm giác vừa ẩm ướt vừa khô rát này nữa...

-...Dừng lại...thôi đi...dừng lại ngay Gia Bảo...em đang rất khó chịu...

-...Em nghĩ ham muốn của con trai...nói dừng là dừng được sao? – Gia Bảo vẫn tiếp tục,cử động 1 lúc 1 điên loạn...

-...Em chỉ là vật phát tiết cho các người thôi sao? – nó hét lớn,bật khóc

-...Các người...?- Gia Bảo đột nhiên dừng lại,cả người như chết cứng trên người nó,ngước lên nhìn nó...nó thừa cơ hội đẩy hông Gia Bảo,làm anh rút ra khỏi người nó...rồi xô anh ...chạy nhanh vào phòng tắm...đóng chặt cửa...

-...Anh mặc quần áo vào...về phòng đi...-Nó thét lên với Gia Bảo rồi mở nước,xả lên người mình,để dòng nước mang đi mồ hôi và mùi nước hoa của Gia Bảo...

-...Gia Bảo...anh...- sau khi tắm xong nó muốn ra ngoài xin lỗi anh vì đã cẩu với anh,nhưng anh đã đi mất rồi...cả phòng anh cũng không thấy...

- Cô thấy Gia Bảo thiếu gia đâu không...?-nó hỏi cô hầu gái...

-...Thiếu Gia tắm xong đã đến trường thì phải...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 12

12. Chương 12

CHAP 12: BẢN NHẠC...LỖI 1 NHỊP

Sau khi nghe cô hầu gái nói thế,nó lái xe vào trường tìm Gia Bảo,không biết sao khi nghĩ tới hình ảnh anh thất vọng,tự mặc quần áo,quay đi,nó đau sót lòng...nó cũng không hiểu rõ cảm giác của bản thân...chỉ biết bây giờ nó cần lao xe thật nhanh...để gặp Gia Bảo...Đến trường,nó chạy đi khắp nơi tìm anh,Troy School quá rộng,hôm nay lại là thứ 7,không phải ngày học,mọi người giờ này chỉ đến trường hội họp câu lạc bộ...hội vẽ tranh đang tập trung ở ngoài vẽ ngoại cảnh...nhưng nó không thấy anh đâu...nó liền nghĩ đến 1 nơi...

-...Gia...-nó đang định gọi lớn nhưng đã kịp phanh lại,quả không ngoài dự đoán,anh đang ở phòng vẽ tranh,mà không phải có mình anh còn có...Hoàng Vũ Bội,2 người đang chăm chú vẽ lại 1 tượng gỗ đang đặt trên bàn,tuy là tập trung,nhưng lâu lâu lại ngước lên nhìn nhau khẽ mỉm cười,2 người khoác lên mình đồng phục học sinh tươm tắp,chàng trai với gương mặt lạnh và đẹp như bước ra từ truyện tranh,cô gái với mái tóc đen,khí chất dịu dàng như cơn gió,ánh mắt họ nhìn nhau thì vô cùng dịu dàng,trông họ rất xứng đôi

-Mẹ kiếp-nó khẽ kêu lên rồi quay lưng bước đi...nó không về nhà,nó đến phòng đàn,nơi hội họp của câu lạc bộ Dương cầm,nhưng nó chưa đến lần nào,trừ lần...với Gia Kỳ...

KẾT

~ Nó khẽ mở cửa bước vào phòng học nhạc,1 bản nhạc vang lên,1 bản nhạc mang âm hưởng nhẹ nhàng,tiếng đàn rất trong rất tươi sáng,nhưng nếu nghe kĩ có thể thấy được bên trong bản nhạc mang 1 nỗi buồn,nỗi đau và đặc biệt giữa bài hát,tại nốt la,trong lần cao độ thứ 2 đều bị lỗi...âm nhạc mang những điểm như thế chỉ có...1 người

- Anh vẫn sai nốt la,ở cao độ thứ 2...-nó khoanh tay lại,tựa vào cửa nhìn vào người đang đàn nói...

-...Và chỉ có em,mới nhận ra điều đó...

-...Vì em cũng có âm cảm tuyệt đối giống anh ...Gia Kỳ...-nó bước tới,cuối xuống ôm lấy cổ anh từ phía sau

-...Nhưng em chỉ luôn thích những...phím đen...- Gia Kỳ đưa 1 tay nắm lấy tay nó...1 tay đàn theo 1 bản nhạc nào đó...

-Đó là sở thích của em...anh không thấy nó rất giống em sao...1 thứ mà luôn khiến người ta sợ hãi...-nó lay lay mấy ngón tay của Gia Kỳ,cọ cọ má mình vào mặt cậu...

-Nhưng em là thứ anh tìm kiếm...thứ mà anh luôn e ngại...màu đen trong anh...chính em làm anh nhìn vào nó...-Gia Kỳ dùng bàn tay đang nắm tay nó sờ lên má nó,áp sát mặt nó vào mặt mình hơn,khẽ âu yếm,tay nó cũng khẽ vuốt ve cổ anh...

-...Nên lần đầu nhìn thấy anh...em đã nhìn thấy được thứ đó trong anh...1 thứ rất giống em...em muốn nắm lấy anh thật chắc...-cọ mũi vào mặt Gia Kỳ,nhẹ nhàng hôn lên má cậu...

-...Chứ không phải em đã nói rằng anh là người đẹp trai nhất em từng gặp...em muốn kết hôn với anh sao?- Gia kỳ giễu cợt nói...

-Gia Kỳ,em đang nghiêm túc...nhưng thật ra em đã từng muốn kết hôn với người con trai đẹp nhất thế giới...và anh quả thật vô cùng đẹp trai...-cô chồm đầu lên phía trước,hôn nhẹ lên môi anh,cười cười nói...

-...Nhưng...bây giờ em lại là chị dâu anh...-Gia Kỳ từ chối quay đầu đi khi nó hôn cậu sâu hơn,giận dữ nói...

-...Anh ấy không phải rất giống anh sao...đẹp trai như nhau...chỉ có điều khi em và anh ấy chào đời,mẹ anh mới mang thai anh...hihihi – Nó cố tình nói đùa để xoa đi không khí căng thẳng,bước vào ghế,ngồi cạnh cậu,ngiêng đầu hôn lên môi cậu lần nữa...nhưng cậu lại né tránh lần nữa...

-...Và em không thích kết hôn với người nhỏ tuổi hơn...nếu người lúc đó đàn bản nhạc đó là anh anh...em cũng sẽ tiếp cận và ở bên anh ấy...

-...Tất nhiên...vì anh ấy đẹp trai...anh trở nên ghen thế từ lúc nào thế...trong lúc quen anh,em ở bên biết bao chàng trai,anh có thể đâu...-Nó lại xoay mặt Gia Kỳ sang hôn cậu rất sâu nhưng cậu hoàn toàn không đáp trả nó...

-...Anh không ghen...-Gia Kỳ đẩy nó ra,lại xoay đi né tránh nụ hôn của nó...

-...Em sẽ tiếp cận...sẽ ở bên nhưng sẽ không...yêu...-Nó cười cười,vòng tay qua ôm chặt lấy cổ Gia Kỳ

-Đó là...câu anh muốn nghe...-Nói xong Gia Kỳ xoay người sang hôn lên môi nó say đắm,nụ hôn vô cùng ngọt ngào,nó như chìm đắm trong cơn say của môi cậu,Nó cũng nhiệt tình đáp trả,nụ hôn rất sâu,rất lâu...như đem cả mạng sống ra hôn nó...nó nguyện ngạt thở trong nụ hôn này...

-...Anh đàn cho em nghe đi...-Nó thoát khỏi nụ hôn,tựa đầu vào vai cậu,vòng tay sang ôm lấy eo cậu,cậu cũng dịu dàng đàn cho nó nghe...khi đàn trông cậu rất đẹp trai,vô cùng hấp dẫn,mái tóc vàng xoã xuống che đi đôi mắt,gương mặt sắc lạnh,trông như một pho tượng sống vậy...

-...Anh vẫn còn nhớ bài này sao...falling slowly...

-...Là bản nhạc...lần đầu gặp nhau...BẢN NHẠC LỖI 1 NỐT...

-...Bản nhạc dành cho người con gái vì anh mà...cả đời...không tỉnh lại...

-...Nhưng cả đời không thể yêu cô ấy...vì em

-...I don't know you...but I want you...-Nó khẽ hát theo bản nhạc,như lần đầu gặp nhau

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quý – chương 13

13. Chương 13

CHAP 13: KÍ ỨC 1 NĂM TRƯỚC(18+)

< vanice,2năm=" trướctại=" 1=" quán=" trà=" nhỏ,tại=" 1=" khu=" phố=" cổ,nó=" tìm=" 1=" chiếc=" bàn=" cạnh=" cửa=" sổ=" nhìn=" ra=" ngoài,bầu=" trời=" đang=" lất=" phát=" mưa=" và=" xem=" 1=" cặp=" đôi=" đang=" hôn=" nhau=" dưới=" mưa...bỗng=" nhiên=" mọi=" người=" trong=" quán=" tra=" đều=" ồ=" lên=" rất=" to,nó=" không=" biết=" chuyện=" gì,bất=" giác=" quay=" sang,nó=" bắt=" gặp=" 1=" cậu=" trai=" vô=" cùng=" đẹp=" trai,thân=" hình=" cao=" khoãng=" 1m85,làn=" da=" trắng=" mịn,mái=" tóc=" màu=" vàng=" sáng=" óng,gương=" mặt=" vô=" cùng=" hoàn=" mỹ,với=" đôi=" mắt=" màu=" hổ=" phách=" rất=" đẹp,chiếc=" mũi=" thanh=" tú=" trên=" đó=" lấp=" lánh=" 1=" chiếc=" khuyên=" sáng=" lấp=" lánh,trên=" người=" mặc=" bộ=" vest=" màu=" trắng=" với=" nơ=" bướm=" màu=" đen,trông=" hệt=" như=" hoàng=" tử=" bạch=" mã,nhanh=" chóng=" bọn=" con=" gái=" như=" bị=" hộp=" hồn,bao=" gồm=" cả=" ...nó...cậu=" trai=" ngồi=" vào=" cây=" dương=" cầm=" ngay=" giữa=" quán,từng=" phím=" đàn=" điệu=" nghệ...nó=" khẽ=" nhếch=" mép=" cười...bước=" lại=" cạnh=" anh...khẽ=" hát=" theo=" bản...fallling=">

-Cô có thể đừng làm phiền người khác được không...?-cậu ngừng đàn hỏi

-Anh không thấy em hát rất hay sao...-Nó cười cười nói

-Tôi không thấy thế...-Cậu lạnh lùng đáp,mà không nhìn cô 1 cái

-...anh không thấy bài hát này rất giống...nói về em sao...-cô vuốt nhẹ vai cậu...

-...Tiếc là không phải thế...-cậu nhếch mép cười

- vậy thế dành cho ai?

-...Sao tôi phải nói cô biết...-cậu lại lạnh nhạt đáp

-...Nếu anh không nói...vậy em coi đó là em đấy...

-...Đừng nói khích tôi...bài hát này dành cho người con gái...vì tôi...mà cả đời không tỉnh lại...và tôi đang cố yêu cô ấy

-...Và anh không thể yêu...-nó nhếch mép nói

-Tôi không nói thế

-...em biết...vì anh sẽ yêu em...em chắc chắn thế...

-...Không liên quan tới cô...tránh khỏi mắt tôi...-xong cậu quay đi...

-...Anh không đàn nữa sao?

-...Không muốn nữa...-cậu lạnh lùng quay đi

-...Hẹn gặp lại anh...

-...Đừng xuất hiện trước mắt tôi...

2 ngày sau tại 1 cửa hàng quà lưu niệm trên con đường số 21

-Chào cậu nhóc,đã bảo sẽ gặp lại cậu lần nữa mà...-nó từ đâu bay ra đứng trước mặt cậu...

-...Sao lại là cô...biến đi...

-...Này nhóc,chị điều tra rồi nhóc 15,chị 16,nhóc thua chị 1 tuổi,phải gọi "chị nghe chưa...

-...Không thích...

-...Thằng nhóc này thật hư...cư xử với người lớn như thế...có gọi "chị" không...-Tôi không gọi...cũng không cần gọi...tôi không muốn gặp cô lần nữa -cậu lạnh lùng đáp

-Cậu không muốn gặp tôi vì cậu sợ mình sẽ yêu tôi đúng không?cậu là chàng trai đẹp nhất tôi từng gặp,dù cậu không biết tôi là ai,nhưng chúng ta sẽ cưới nhau đó...

-...thần kinh...- Cậu khẽ cười nó...rồi quay lưng bước đi...

-...Này...cậu có thể nghĩ tôi điên khùng...nhưng lần đầu thấy cậu...tôi cảm thấy cậu có gì đó rất giống tôi...có thứ gì đó gắn kết với nhau...giống như đôi phượng có thứ gì đó bản thân tìm kiếm...trái tim cậu...có thể cho tôi được không...tôi không có trái tim...hãy cho tôi đập cùng nhịp tim với cậu nhé...-Nó chạy theo,chấn trước mặt cậu nói...

-...Những gì cô nói...rất tiếc tôi chưa từng cảm thấy...- Cậu nhếch mép cười rồi vòng qua nó,tiếp tục bước đi...

-...Cậu nói dối...trong bản nhạc của cậu...cậu luôn cố chơi các bản nhạc vui tươi,tràn đầy hạnh phúc...nhưng tiếc là trong đó luôn chứa đựng 1 tâm trạng bi thương...1 nỗi đau...nhìn vào ai cũng tưởng đó là 1 bản nhạc hoàn hảo...nhưng thực ra...ở nốt la ở lần cao độ thứ 2,cậu luôn bị lỗi...nó luôn ám ảnh cậu...giống như những phím đen trong tôi...-Nó vươn người,kề sát,nói nhỏ vào tai cậu...rồi bỏ đi trong sự ngỡ ngàng của cậu bé...

Từ ngày đó,ngày nào nó cũng lẩn quẩn bên cậu,dính như kẹo cao su,làm đủ thứ chuyện xấu hổ để cậu chú ý,nhưng cậu vẫn lạnh nhạt với nó,nhưng nó cũng không bỏ cuộc,cùng cậu trải qua rất nhiều chuyện,1 con đường đầy khó khăn thử thách và nước mắt...cho đến 1 ngày...

Rầm

Cánh cửa nhà đó bị đá tung ra,cậu đang ướt sũng vì dầm mưa chạy ủa vào nhà nó...ôm chặt nó...hôn cuồng nhiệt...

-...Này cậu sao thế?-nó đẩy cậu ra,hốt hoảng hỏi

-...Hãy để tôi yêu em được không?...tôi đã yêu em đến mức không còn là mình nữa...-cậu hôn nó say đắm nói

-...Anh không đùa...đây là chuyện anh chắc chắn hơn bất cứ thứ gì...anh đã quá yêu em...anh không thể tiếp tục chạy trốn bản thân nữa...anh yêu em đến mức sẽ ngừng thở nếu 1 ngày không nhìn thấy em...anh có thể có lỗi với cả thế giới...nhưng anh không thể có lỗi với trái tim mình...

-...Đột nhiên cậu sao thế?-nó hạnh phúc hỏi...

-...Em không biết đấy thôi...anh không biết vì lý do gì...có thứ gì đó ở em đã hút lấy anh...đầu óc anh bấn loạn với hình ảnh của em...lời nói của em...và khác khao chiếm lấy em...hôn em...biến em trở thành của anh...những lúc không thấy em anh như hụt hơi...luôn tìm kiếm hình bóng em...em không biết đấy thôi...anh lạnh nhạt với em...vì anh sợ bản thân quá yêu em...nhưng thực ra...anh luôn nhìn lén và dõi theo em từ xa...

-Huhuhu...Em cũng yêu anh...Gia Kỳ – nó quá hạnh phúc ôm chặt lấy Gia Kỳ

-...Đùng rời xa anh Thuần Thuần...-và rồi nó và Gia Kỳ hôn nhau đắm đuối và cả đêm đó chiếc giường trở thành thế giới tình yêu của 2 người,lửa tình yêu như thiêu đốt họ,họ quấn lấy nhau,trên người không quần áo...âu yếm...cắn xé...lấn lộn...ướt át...cậu vào trong nó...đau đớn nhưng ngọt ngào...hạnh phúc vì giữa 2 con người không còn khoảng cách...bên ngoài mưa bão dữ dội,bên trong căn nhà cũng bão táp không kém...xuyên qua lớp kính là hình ảnh 2 người trần trụi...cô gài nằm bên dưới vòng đôi chân dài qua thân người con trai,bên dưới lớp chăn có thể nhìn thấy tấm lưng trần trắng nõn và phần hông cậu nhấp nhô lên xuống,nhe nhàng mà mê mết...và rồi khắp phòng vang lên những tiếng rên rỉ và thở dốc của 2 người...cả đêm đó bên ngoài đã tạnh mưa nhưng bên trong căn phòng vẫn mưa bão...đến tận khi mặt trời kéo họ khỏi cơn mưa bão đó,như dốc cạn nhiệt tình thanh xuân của họ...

Kể từ tối đó,họ ở bên nhau không rời,người ta nói vanice là thành phố của tình yêu,và cuộc sống họ cũng chìm đắm trong tình yêu với những nụ hôn mê mết,cuồng si,những cử chỉ âu yếm không có điểm dừng và những lúc điên cuồng quấn lấy nhau trên giường từ ngày...đến đêm...họ yêu nhau đến mức phát điên suốt 1 năm sau đó...họ không biết gì khác ngoài con người họ yêu...như chỉ họ tồn tại trên thế gian...với tình yêu điên loạn của họ...cho đến... 1 đêm,sau ân ái cuồng nhiệt...nó giật mình thức giấc không thấy Gia Kỳ đâu...chỉ thấy bức thư trên bàn...cậu nói rằng...kinh tởm nó...sợ hãi nó...không hề yêu nó...chán nó...và không muốn gặp nó lần nữa...

Nó chạy trong mưa gào thét tìm kiếm nhưng đã không tìm thấy cậu nữa...>

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 14

14. Chương 14

CHAP 14:...CHỈ CÓ CÁCH ĐÓ MỐI CỨU ĐƯỢC TỔ...

Nó đang say sưa Trong 1 miền kí ức hạnh phúc và đau thương nhất...nhưng hình ảnh...cô ta...con ác quỷ đang chiếm lấy phần bên trong nó...kéo nó về thực tại...không cho nó lạc lõng trong tình yêu...nhắc nó nhớ rằng...nó không phải là con người của tình yêu...cô ta là hận thù...và cô ta muốn cuộc sống của nó chỉ toàn...màu đen...cô ta muốn nó...đòi lại công bằng cho cô ta...nổi đau 10 năm trước...

-Này,phòng học nhạc lúc này không có ai,mình vào đó nghỉ 1 lát đi...

-...Thuần Thuần,có người đến...-Gia Kỳ đột nhiên ngừng đàn,dùng tay lau nhẹ mặt nó đang nằm ngủ say trên đùi cậu...,nó nhớ lúc này náo đang ngồi dựa vào vai,ôm lấy eo cậu,sao giờ lại nằm hăng xuống đùi cậu,nghe người qua ôm thật chặt eo cậu...từ lúc nào không hay... -Dậy đi...mọi người sẽ bắt gặp chúng ta đấy...

-...Sao?có người à?...-Nó hoảng hốt ngồi dậy,2 người chỉnh sửa lại bộ đồng phục đã xốc xếch...nó nhanh chóng nhảy sang ngồi trên chiếc bàn bên cạnh...Gia Kỳ lại tiếp tục đàn...

-...Này Ngọc Lâm và Văn Minh...2 người đến đây làm gì thế? - Nó giả vờ ngây thơ hỏi

-...Còn 2 người,chị dâu,em chồng làm gì ở đây thế?..- Ngọc Lâm chọc ghẹo nó,còn Văn Minh nhìn Gia kỳ mỉm cười trông hết sức kỳ lạ

-...Bọn tớ là thành viên của câu lạc bộ dương cầm,không ở đây còn ở đâu...

-...Vậy sao...Văn Minh đang giúp vài thành viên mới của câu lạc bộ vỗ thật lên đùi,bây giờ nghỉ giải lao,mệt quá,tìm 1 chỗ nghỉ ngơi,nghe nói phòng học nhạc là tiện nghi nhất...không làm phiền 2 người...

-...Vậy sao...?không phiền...hai người cứ tự nhiên...tôi đi trước đây...- Nó nhìn Gia Kỳ 1 cái rồi nói,Gia Kỳ khẽ mỉm cười gật đầu,nó toan quay lưng bước đi...

-...Khoan...tớ muốn đi với cậu...đột nhiên tớ muốn ăn kem...- Ngọc Lâm chạy theo nó...- Em về trước đây,anh yêu,tối nay em sẽ qua nhà anh...

-...Tớ đồng ý chờ cậu khi nào...bá đạo hết sức...-Nó quay sang chọc ghẹo Ngọc Lâm

-...Thôi nào...Thuần Thuần thương tớ nhất...tớ đái cậu mà...-Ngọc lâm nũng nịu

-...tớ cóc thêm...đi nhanh...-Nó lúi xính xệch con nhỏ bạn thân vẫn đang luyến tiếc mi gió với người yêu...

Bây giờ trong phòng học nhạc,chỉ còn Gia Kỳ và anh chàng đô to Vương Văn Minh...

-Anh ắc hẳn có gì muốn nói với em...-Gia Kỳ ngừng đàn nói với Văn Minh

-...Cậu vẫn luôn thông minh như anh cậu,chú em...

-Không cần dài dòng...

-...Nhưng cậu càng lãnh đạm hơn cậu ta...cậu ta chỉ lạnh lùng...còn cậu...hoàn toàn băng giá...

-...Đừng tỏ ra mình hiểu tôi...

-...Cậu biết không...không ai nhận ra nhưng tôi có thể thấy rõ...sau khi trở về...cậu đã thay đổi...cậu vẫn nhất mình trong 1 thế giới...nhưng không con là cái thế giới băng giá của anh nữa...nhưng là trong thế giới...của 1 người con gái...-Văn Minh cười cợt nói...

-...Anh vẫn như xưa...soi vào lòng người khác rất giỏi...- Gia Kỳ khinh khỉnh cười cợt nói -...Thật ra người khác cứ nghĩ anh là 1 tên to xác,hám gái,ngu ngốc,thật ra...anh còn có con mắt tinh tường...

-...Đừng chế giễu tôi...1 thằng nhóc như cậu...tôi thực không nghĩ...đã trở thành đàn ông từ lúc nào...không hay...

-...Từ cơn hoả hoạn...3 năm trước...và khiến...người đó trở thành người thực vật...

-...Đừng nhắc tới người đó...cô ấy đã đánh đổi cả mạng sống...nhưng...

-...Anh vẫn yêu cô ấy...còn Ngọc Lâm...thì rất giống cô ta...Lục Nhã Văn...

-...Cậu cũng rất biết cách...nhìn vào người khác...hệt như anh cậu...nhưng thế ích gì...cô ta 3 năm rồi...vẫn không hề tỉnh lại...Lục Tử Khiêm mất tích...tôi thật không biết anh ta tìm kiếm thứ gì...1 hình bóng...nàng tiên cá của anh ta...chính anh ta còn chưa biết thứ đó có tồn tại không...em gái thì bỏ mặt...

-...Nàng tiên cá sao?...còn em gái tôi...Vũ Bội...luôn tìm kiếm anh ta...

-...Còn Gia Bảo thì luôn...hướng về Vũ Bội...1 vòng lẩn quẩn

-...Đó chính là thứ gọi là...vận mệnh...

-...người như cậu cũng tin thứ đó sao?...cậu ...yêu rồi đúng không?

-...Có thể...

-...Thật khó tin,1 cái xác như cậu,không linh hồn,không tình cảm...cũng có lúc biết yêu...là ai?cô gái nào có bản lãnh thế?

-1 người anh không thể đoán ra...

-...Ai? Lý Tiểu Nhuyễn?Lâm uyển Nhi?...hay cô cái gốc nghiệt,si tình...Lục Nhã Văn?...

-...Anh đoán xem...-cậu lạnh nhạt trả lời...

-Thật ra đều không phải họ...1 người mà tất cả mọi người không thể ngờ...cô gái xuất hiện trong 2 năm qua của cậu...thật ra tôi biết...cậu không hề đi canada...cậu ở vanice...và mất 1 năm say đắm trong tình yêu của 1 mỹ nhân...1 năm điên loạn tìm kiếm cô ta...

-...Anh nắm bắt tình hình...hay thật...vậy mỹ nữ đó...anh nghĩ ra ai...?

-...Cô gái cậu say đắm yêu điên loạn...suốt 1 năm đó...bây giờ vẫn còn mê muội...không phải Lý Tiểu Nhuyễn,Lâm Uyển Nhi,càng không phải Lục Nhã Văn...mà là...CHỊ DÂU CẬU...BẠCH THUẦN THUẦN...

Vào lúc này,tại tiệm kem Baby snow white,2 con người cũng đang chìm đắm trong 1 vấn đề vẫn không có câu trả lời...

-Vẫn kem KIWI nhá,tớ nhớ cậu rất thích1 kiwi...cho em 1 em dâu,1 kem kiwi...-Ngọc Lâm luyên thuyên...

-...Cậu gọi tớ ra...chắc không phải chỉ là muốn ăn kem thôi chứ...

-...Cậu nghiêm túc quá đấy...thực ra tớ muốn hỏi...người đó...chàng trai cậu yêu...tìm thấy rồi chứ...

-...Tìm thấy rồi...

-...Còn trái tim...nếu tìm thấy...sao cậu không ngừng cuộc chơi này lại đi...trước khi quá muộn...tớ đã đánh hơi thấy mùi máu tươi...nhưng4 chuyện tiếp theo sẽ rất kinh khủng...cậu mau dừng lại đi...trước khi bị cuốn đi...trong cuộc chơi đẫm máu...

-...máu sao...tớ cần nó...để nuôi lấy sự sống trong tớ...cô ta cần nó để tồn tại...

-...Tớ không đùa...cậu luôn biết những thứ tớ cảm nhận được luôn đúng mà...có thể lần này không phải là máu của họ...mà là của cậu...không phải tình yêu...vậy mục đích của cậu là gì...

-...Không phải là tớ mà là cô ta...cậu biết tớ không có trái tim...nếu không có cô ta...không có con quỷ đó...sự tàn ác đó...căn bản tớ không thể tồn tại...và tớ cũng không biết cô ta muốn gì...tớ chỉ biết...khi cô ta tìm thấy thứ cô ta muốn...sợi dây gắn kết giữa bọn tớ sẽ bị cắt đứt...cô ta mới trả lại trái tim cho tớ...CHỈ THỂ MỜI CỨU ĐƯỢC TỚ...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 15

15. Chương 15

CHAP 15: CÔ TA...CHÍNH LÀ THUỐC ĐỘC...

Nó và Ngọc Lâm đang sau khi ăn kem, liền tìm 1 chỗ dùng bữa trưa và trò chuyện thì tình cờ gặp phải Gia Bảo cũng dẫn Vũ Bội vào ăn...thật tình cờ nhỉ...có lẽ không phải thế...

-...Chào chị hai...chị Lâm...2 người cũng ở đây à? – Vũ Bội vừa thấy 2 đứa nó, không biết ngây thơ hay giả vờ liền gọi...

-...À...Chào...-Ngọc Lâm tỏ ra khó chịu ra mặt, Ngọc Lâm chúa ghét bọn con gái ngây thơ, yếu đuối...lúc nào cũng cần vòng tay che chở của đàn ông...đặc biệt...đàn ông đó lại là chồng của con bạn thân nhỏ...cũng là 1 trong những người nhỏ quan tâm nhất...

- Chào em...chào anh Gia Bảo...anh cũng đến đây ah...- Nó vui vẻ ra mặt, không biết vì sao mỗi lần gặp Gia Bảo, tâm tình nó trở nên đặc biệt tốt...

-...Chào...-Gia Bảo không nhìn nó, quay sang chào Ngọc Lâm 1 cái, rồi định quay đi...

-...Này...ngồi cùng đi...Văn Minh cũng sắp đến rồi đó...-Ngọc Lâm, gọi với theo

-...Không cần...-Gia Bảo từ chối...lạnh lùng quay đi

-...Anh 2, mình ngồi đây đi, ngồi với mọi người sẽ vui hơn...- Vũ Bội nhận thấy tình hình căng thẳng tìm cách giải vây...

-...Vậy thì được – Nó tức mún nổ đom đóm mắt, tên này tại sao lại không coi nó ra gì, còn từng lời của con nhỏ ngốc nghếch kia lại coi như vàng ngọc...tức... tức chết mà...

-...Anh...chuyện lúc sáng...em...

-...Em nói chuyện nào chứ...-Gia Bảo cắt ngang lời nó bằng cái giọng không thể lạnh lùng hơn

-...em...xin lỗi...-nó lí nhí trong miệng nhẹ hơn cả tiếng muỗi kêu

-...em có lỗi gì sao...không muốn ngủ với chồng...nói mệt...rồi chạy ra đây ăn kem...em muốn nói chuyện đó sao...chẳng lẽ...quán này có anh phục vụ đẹp trai nào sao...-Gia Bảo cuối sát vào tai nó...nói bằng cái giọng vô cùng đều đặn...

-...Anh...anh...không phải vậy...em xin lỗi...

-...Văn Minh...ở đây này...- Nó đang xin lỗi thì Văn Minh đến

-...Chào mọi người...sorry vì đến muộn...

-...Sao thế...kẹt xe à...làm em nhớ anh muốn chết...-Lại nữa rồi, Ngọc Lâm lại sắp đóng phim tình cảm Hàn Quốc nữa rồi...sao nhỏ cứ làm như thiếu Văn Minh 1 phút là chết ấy...

-...Mọi người dùng gì...?- Nhân viên đưa menu cho nhõ chọn món...

-...Chờ chút...còn 1 người chưa đến...ah...bên này...Văn Thiên...anh ở đây...- Văn Minh vẫy tay gọi 1 anh chàng mặt đồng phục trường Ray bước vào quán, anh chàng có khuôn mặt khá giống Văn Minh, nhưng baby hơn nhiều, khuôn mặt búng ra sữa, da cũng trắng hơn nhiều...tuy không lực lưỡng như người anh...nhưng trông cậu khá cao...và đáng vẻ hết sức baby...cả con gái còn ganh tị...

-Anh 2, sao anh gọi em ra tận đây, anh có biết rất xa không...ơ...đây là...- Cậu nhóc đang mắng Văn Minh thì nhìn thấy những người khác liền đỏ mặt xấu hổ, trông hết sức đáng yêu...

-...à...tớ quên giới thiệu...đây là em trai tớ...bằng tuổi Vũ Bội...học ở Ray...Vương Văn Thiên...-Văn Minh giới thiệu cậu với mọi người, làm cậu ngượng ngùng đỏ mặt...

-...Chào cậu...

-...Đây là bạn gái anh...Ngọc Lâm...

- Chào chị

-...Đây là bạn thân anh...Gia Bảo...

-Chào anh...

-...Đây là Vũ Bội...em gái Gia Bảo...cùng tuổi em...

-...Chào cậu...

-...còn đây là vợ Gia Bảo...Thuần Thuần...

-...Vợ á? trẻ thế đã có vợ...chào...ơ...- Cậu đùa nghịch định đưa tay ra bắt tay nó,thì cậu khựng lại,bàn tay cứng đờ giữa không trung...

-...Chào cậu...-Nó khẽ lướt mắt qua người cậu...nhếch mép cười...- lâu quá không gặp...

-...à...chào tiền bối...-Cậu cố che đi ánh mắt đau thương mà bối rối...khi nhìn nó...

-...2 người quen nhau à...- Ngọc lâm đột ngột hỏi

-...Không chỉ là quen thôi đâu...mà là rất quen...phải không Thiên...-nó cười cợt nhìn cậu,gọi tên cậu rất thân mật...

-...Thật hạnh diện khi chị còn nhớ tên em...-cậu nhìn sâu vào mắt nó hỏi...

-...Bất kì anh chàng đẹp trai nào chỉ cũng điều nhớ cả...-nó nhìn thẳng vào mắt cậu...làm cậu bối rối quay đi...nó thầm nghĩ...Văn Thiên à...cậu vẫn đáng yêu như thế...khiến người ta nhìn là muốn ăn...

-...Chúng tôi có việc muốn đi trước...-Gia Bảo khó chịu nói,rồi nắm tay Vũ Bội kéo đi...,anh thật không muốn nhìn thấy nó cứ cười đùa với bọn con trai khác...và cái cách bọn ong mật cứ vậy lấy nó...làm cậu phát điên...cậu muốn bóp chết họ...tốt nhất ông trời hãy làm cho nó xấu đi 1 chút...không đúng càng xấu càng tốt...xấu đến mức không ai dám lại gần nó...hoặc bọn đàn ông trở nên ngu dốt hết...hoặc nó đơn thuần là con búp bê...anh sẽ bỏ nó vào chiếc hộp...chỉ có mình mới có thể chơi với nó...

-Đi sớm thế...- Văn Minh khẽ mỉm cười,anh có thể nhìn thấy được tâm tư và những thay đổi trong trái tim của thằng bạn...chắc chắn là do...công chúa ác quỷ này...dù không biết có phải là chuyện tốt không...nhưng thật thú vị...

-...Không thể tiếp chuyện lâu với cậu...tôi cũng đi đây...chào cậu Văn Thiên...chào 2 cậu...-nó nói xong vội lấy xe chạy theo Gia Bảo,thật là lần này cậu đã giận lại càng giận thêm...nó thật khó chịu mà...

-...ơ...tiền bối...- Văn Thiên gọi với theo rồi đau lòng cuối đầu nhìn xuống cốc kem đã tan của mình...- Chị luôn thế...luôn là người khiến người khác phải nhìn theo...yêu...và ...không sao quên được...

-...Em cũng phải xem xem cậu ấy có chuyện gì...em về đến nhà sẽ gọi cho anh...tối em sẽ ghé...-Ngọc Lâm cũng vội chạy theo...

-...Nhớ đem chìa khoá đây...-Van Minh dặn dò Ngọc lâm rồi quay sang cậu em tội nghiệp...- Nói anh nghe...em và Thuần Thuần không chỉ đơn giản là chỉ em trong lớp học đàn phải không...

-...Đúng thế...chị ấy là người em yêu...là hình ảnh ...ấm ảnh lấy em suốt 2 năm nay...-Cậu nhìn anh cậu với vẻ vô cùng đau thương...

-...Nói anh nghe...em gặp cô ta khi nào...cô ta thật biết cách dụ dỗ các cậu bé nhỏ hơn mình nhỉ...

-...Anh đừng nói về chị ấy như thế...là em theo đuổi chị ấy...cách đây 2 năm...lúc ấy là lần đầu tiên em gia nhập câu lạc bộ âm nhạc...khi ấy chị ấy là hội trưởng ở đó...lần đầu tiên gặp chị ấy em đã bị mê mẩn...1 đứa chỉ biết âm nhạc...cả ngày ở trong phòng đàn...lần đầu tiên biết tới con gái...

-...Có thể kể anh nghe được không...

-...Lần đầu gặp chị ấy...chị ấy đã làm em mê mẩn...chị ấy giống như 1 đoá hồng đỏ chói rực,nóng bỏng,chị ấy có khuôn mặt quá xinh đẹp...khiến bất kì ai gặp mặt đều ngỡ ngàng...không thể nào quên...ngoài gương mặt gợi cảm,chị ấy còn có 1 thân hình bốc lửa rất gợi dục...1 người khiến người ta liên tưởng đến cảnh nóng bỏng trên giường...chị ấy đẹp...mê hồn đến thế...cả ánh nhìn cũng rất đặt trưng...

-...Và em đã yêu...

-...chưa hẳn...chỉ bị hút hồn...lần đầu gặp mặt...ánh mắt gợi tình của chị ấy như xoáy sâu vào đầu óc em,chị ấy liếc nhìn em,từ mặt,tới ngực,xuống dưới hông...anh mắt như có lửa...từ đó mỗi khi nhìn vào đôi mắt ấy...nghĩ

về ánh mắt hôm đó...toàn thân em nóng ran...chị ấy làm em mê muội...thần trí tưởng tượng đâu đâu...em lên kế hoạch theo đuổi chị ấy...

-...Cô ấy có biết không...

-...không...em không dám nói...em sợ chị ấy nhìn em như 1 thằng nhóc...em chỉ dám nhìn từ xa...cho đến 1 chiều mưa...em đã đề nghị chở chị ấy về...chị ấy đồng ý mà không cần suy nghĩ...em chở chị ấy bằng mô tô của mình,chị ấy leo lên xe,ôm chặt lấy hông em...mà ánh mắt vô cùng bình tĩnh...và rồi khi em đề nghị ở lại trú mưa chị ấy đã đồng ý...chúng em hôn nhau...nụ hôn đầu của em...nhưng không biết nụ hôn thứ mấy ngàn của chị ấy...em điên cuồng,chị ấy không nhiệt tình nhưng khá thành thạo,em say đắm trong nụ hôn đó không biết bao lâu đến khi chị ấy lôi em đến phòng ngủ...quần áo em không còn...rồi em điên loạn trên người chị ấy...không biết bao lâu...chỉ là đến lúc mệt không thở nổi...lưng như sắp gãy...

-...Em lên giường với cô ta...sao có thể...

-...đúng thế không phải 1 lần...mà vô số lần...em như say đắm trong chị ấy...trong đầu lúc nào chỉ có hình ảnh của Thuần Thuần...em đã yêu chị ấy lúc nào không hay...cho đến lúc chị ấy chán em...chị ấy luôn đẩy em ra những lúc em muốn thêm mỗi đêm...và rồi 1 ngày em bắt gặp chị ấy đang...cùng với 1 anh chàng đẹp trai khác trên chính chiếc giường đó...rồi biết bao anh chàng...em vẫn ngốc nghếch yêu chị ấy...ngay cả sau khi chị ấy bảo chia tay...bây giờ vẫn còn yêu...

-...Đồ ngốc à,có lẽ em chỉ là 1 còn mồi trong rất nhiều mục tiêu trong chuyến đi săn của cô ta...dù thế nào...tình trường...cô ta luôn là người điều khiển cuộc chơi...em nên quên đi...em trai ngốc à...

-...Làm sao khi em đã quá yêu...?

-...Thuần Thuần không phải là người dành cho em...cũng không phải dành cho bất cứ người đàn ông nào...không ai có thể nắm bắt được cô ta...chỉ có thể dõi theo...chờ cô ta quay lại ban phát 1 chút hơi ấm khi cô ta buồn chán...và em nên biết...không phải chỉ có em rơi vào bẫy...vì CÔ TA LÀ THUỐC ĐỘC KHÔNG AI CÓ THỂ KHÁNG LẠI ĐƯỢC...RẤT ĐỘC...KHÔNG CÓ THUỐC CHỮA...

-Làm sao để quên 1 người hả anh?

-...Yêu 1 người khác...em có thể say đắm 1 ác quỷ...nhưng hãy yêu 1 thiên thần ...em trai ạ...ÁC QUỶ KHÔNG DÀNH CHO TÌNH YÊU...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 16

16. Chương 16

CHAP 16: HÃY GIAO TRÁI TIM CHO EM,EM SẼ THẢ ANH VỀ VỚI CÔ TA...(18+)

Nó chạy theo Gia Bảo về nhà,nhưng không thể nói được lời nào với anh,vì anh đang bận giúp Vũ Bội pha màu vẽ,mãi đến khi ăn tối cũng không nói với nó lời nào...nó biết vì sao anh giận...có nghĩa là cuộc chơi của nó đã tiến triển thuận lợi...Đã 11h đêm rồi,sao Gia Bảo không sang tìm nó nhỉ,thông thường tui bọn nó không cùng phòng,nhưng đêm nào nó và Gia bảo cũng nóng bỏng cuồng nhiệt bên nhau ở phòng nó hoặc phòng anh,biết nó luôn là 1 người nhiệt tình,nhưng chuyên chặn gối Gia Bảo cũng cuồng dã không kém,thông thường chỉ cần vừa ăn cơm xong là Gia bảo đã không tha nó,nếu đêm nào nó không chủ động mò sang,ắc hẳn 1 tí Gia bảo sẽ ôm gối sang tìm nó,có lẽ thiếu hơi nó,anh ngủ không được,dù sao cũng bên nhau hơn nửa năm rồi còn gì...Nghĩ thế nó không thể hiểu được...bây giờ đến nó ôm gối sang tìm anh...à phải tìm 1 chiếc váy ngủ thật gợi cảm mới được...

vào cửa,tay ôm chặt gối,nũng nịu gọi...

-Chồng yêu à,anh ngủ chưa thế...

-...Rồi...

-Ngủ rồi sao trả lời được...không có anh em không thể ngủ được...

-...Mặc kệ cô...

-...Sao anh lạnh nhạt với em thế...không có anh ngủ cùng...em thấy rất lạnh...em ngủ với anh được không...chỉ cần ngủ thôi...anh không cần làm gì hết...

-...Cô thêm mùi đàn ông đến thế sao...tìm đại thằng nào rồi nó ôm à ngủ...cô có cả 1 danh sách dài cơ mà...

-...Không không,em chỉ muốn anh thôi...-nó thật muốn nói< anh=“” không=“” cho,em=“” xuống=“” tìm=“” gia=“” kỳ=“” đây.=“”>

-được thôi...tôi nay...tôi khỏi cho...cô ngủ...đừng có than đau hay mệt...sáng đi không nổi thì đừng có trách...- Gia Bảo vừa nói,vừa leo xuống giường,bồng nó lên,đặt lên giường,vì bản thân anh cũng không kìm chế được nữa rồi...như cơn bão táp,anh nhanh chóng cởi phăng chiếc đầm ngủ của nó quăng đi...rồi cuống xuống hôn nó,anh như 1 con thú dữ,nụ hôn ồ ập và dữ dội như bão táp,anh điên loạn không chịu rời môi nó,2 tay sờ soạn khắp người nó,sau đó cởi phăng,nhưng thật xa là bứt đứt áo ngực và quần nhỏ của nó,nó cũng nhanh chóng giúp anh cởi nhanh bộ đồ ngủ...anh hôn khắp người nó...hôn tới đâu thân nó tê liệt tới đó...Gia Bảo càng ngày càng thuần thực...càng có khả năng khiến người ta mê mẩn...Gia Bảo dùng tay xoa lên ngực nó...rồi chợt bóp mạnh...nó đau khẽ kêu lên...nhưng toàn thân sung sướng lạ thường,Gia Bảo cuống xuống mút lấy ngực nó,nó sung sướng khẽ rên rỉ...Gia Bảo lần tay vào vùng kín của nó,nó kích tình,vặn vẹo,cong người lên trên,áp vào người Gia Bảo,anh cũng không chịu nổi nữa,dục vọng lên đến đỉnh điểm,anh nhanh chóng tuột ngay chiếc quần tam giác của mình,rồi lập tức đi vào trong nó,khi anh mới chỉ dứt vào,hông chuẩn bị cử động,nó mới giật mình đẩy anh ra khỏi người mình,anh kinh ngạc nhìn nó,dục vọng vẫn trào dâng trong anh...

- Em ...em lại sao thế...?...lại đây nhanh lên...anh chịu đựng không nổi nữa...

-...Em ...em...quen uống thuốc rồi...-Nó với lên cái tủ trên đầu giường,kéo hộp ra,lấy 1 bao cao su đưa cho Gia Bảo...-Hôm nay anh dùng đi,chỉ hôm nay thôi nhé...

-...Anh không thích...- Gia Bảo ném cái bao đi...-...anh không muốn dùng...

-...Thôi...ngoan nào,anh chỉ cần dùng hôm nay thôi...sau này em sẽ ngoan ngoãn dùng thuốc đều đặn...- Nó dỗ ngọt Gia Bảo rồi vớt lên lấy 1 bao khác...

-....-Gia Bảo cầm lấy như bóp nát cái bao

-....Thôi nào Gia Bảo,lại đây...đưa em cái bao...em giúp cho...-nó xích lại gần,muốn giúp anh,nhưng Gia Bảo gạt tay nó ra,nó cái bao 1 lần nữa...

-Tôi nói không dùng...là không dùng...-nói xong Gia Bảo đè nó xuống giường...chuẩn bị đi vào nó lần nữa...-Nằm yên cho tôi...

-...Không...không...anh cứ như thế em sẽ mang bầu mất...-Nó đẩy Gia Bảo ra,chạy khắp phòng,Gia Bảo cũng mặc kệ trên người không mặc gì,đuối lấy nó khắp phòng...như con hổ đói...cuối cùng cũng bắt được nó...đè xuống giường...

-...Em sợ mang thai con tôi đến thế sao...?...em sợ dính líu tới tôi?...em muốn bỏ trốn...tôi sẽ không buông tha cho em đâu...-Nói xong Gia Bảo nhanh chóng đi vào trong nó,đem tất cả dục vọng giải phóng trong người nó,rồi vỗ vập cử động hông điên cuồng như sợ nó chạy lần nữa...

-...Thôi rồi...Gia Bảo...anh thật là...em còn là học sinh mà...làm sao có thể to bụng được...- Nói gì thì nói,cũng đã lãnh đạn của Gia Bảo,Có dính chường hay không từ từ tính,nó cũng điên cuồng tiếp nhận Gia Bảo,Gia Bảo thì sung sướng đến mê mẩn,đêm đó,2 người lại tiếp tục cuồng nhiệt như bao đêm...

Có điều,nó đâu ngoan ngoãn thế,sáng sớm,nó đã chui tọt vào phòng tắm,lén uống thuốc,thật nhẹ nhàng để Gia Bảo không bắt gặp...Bước ra ngoài,thấy cậu bé của mình vẫn say ngủ,nó khẽ vuốt tóc Gia Bảo,nhếch mép cười

-...Thiên sứ của anh,chừng nào anh trao cho em trái tim của mình...em sẽ rời khỏi anh...anh có thể trở về bên cô ta...còn bây giờ thì không

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 17

17. Chương 17

CHAP 17: ANH SẼ KHÔNG BUÔNG THA CHO EM

Tình cảnh bây giờ làm nó nhớ ngay đến lần đầu tiên của nó của nó và cậu bạn trai cùng bàn cách đây rất lâu...nó chợt thấy buồn cười khi nhớ lại tình cảnh lúc đó...bọn nó đã lo đến mất ăn mất ngủ vì cái bao bị rách...hay gương mặt buồn cười của cậu bạn khi nó bảo nó bị...trễ...dù sao,đó cũng là lần đầu của nó...thì ra trong số đàn ông của nó...anh ta là người may mắn nhất...

Sau đêm qua,nó vui vẻ ngồi trang điểm trước bàn mình,lòng sáng khoái vô cùng,Gia Bảo đã tha thứ cho nó...quan hệ giữa bọn nó bây giờ có vẻ thoải mái hơn nhiều...nhưng có lẽ không phải thế...

-... Đây là cái gì...?- Gia Bảo tỏ vẻ tức giận,mặt hầm hầm khi bước vào phòng nó,mà không gõ cửa...trên tay đang cầm thứ gì đó...

-...Đó là...em...- nó hoảng hốt vô cùng khi nhìn thấy cái vỏ thuốc của viên thuốc tránh thai mà nó đã vô tình để lại trong nhà vệ sinh phòng anh...cũng có thể không...

-...Cô nói xem thứ này là gì?...thì ra lúc sáng thấy cô cuống cuống chạy vào nhà vệ sinh thì ra...là để...uống thứ này...- Gia Bảo không còn giận dữ mà trở nên rất lạnh nhạt...

-...Em...em xin lỗi...thật ra...em rất sợ...-nó không dám nhìn Gia bảo,cuối gầm mặt nói...

-...sợ gì...sợ phải mang thứ sinh linh có nửa dòng máu của tôi...sợ thứ tôi để lại trong người cô sẽ lớn dần trong bụng...sợ vì thứ rắc rối đó mà tôi sẽ không để cô đi...cô làm rồi...-Gia Bảo lạnh lùng quay đi...

-...Không...không...Gia Bảo...anh đừng rời xa em...- Nó nắm lấy tay Gia Bảo van nài...nhưng Gia Bảo vội đẩy tay nó ra bước đi...

Rầm...cánh cửa phòng khép lại...để lại tâm trạng ngổn ngang của người trong và ngoài phòng...

-...Chết tiệt...em nhầm rồi...ý tôi là...tôi sẽ không...buông tha em...dù tôi có chết...bằng mọi giá...- Gia Bảo cuối đầu xót xa,anh không thể tưởng tượng rồi 1 ngày người con gái độc ác này buông tha anh và bước đi...anh sẽ như thế nào...đây không phải điều anh luôn mong sao...để lại có thể suốt ngày ở cạnh cô em gái nhỏ bé anh yêu...yêu thương chăm sóc...không 1 ai có thể xen vào...tại sao...chỉ nghĩ 1 ngày không còn nhìn thấy cô ta...trong lòng không thở được...Anh thật không thể hiểu nổi mình...không được gặp Vũ Bội...Anh thấy rất buồn...nhưng...không thấy được...Thuần Thuần...tim anh như ngừng đập...chỉ cần nhìn thấy cô ấy toàn thân anh nóng ran...chỉ muốn chiếm lấy cô ấy không ngừng...còn ở cạnh cô...anh như phát điên...không còn là mình...chỉ mong 2 người không còn khoảng cách...

Trái lại,bên trong cánh cửa,1 con người nhếch mép cười,ánh mắt vô cùng khó hiểu...

-...Rất tốt...anh xem...em lại sẽ làm gì...anh thông minh...nhưng thứ khiến anh trở nên ngốc nghếch...chính là trái tim anh...

18. Chương 18

CHAP 18: VỚI ANH...CÔ TA VẪN ĐỨNG THỨ NHẤT...

Hôm đó,Gia bảo và Vũ Bội đến trường trước,nó đành phải tự lái xe đến trường,cả ngày hôm đó,Gia Bảo không thèm nhìn nó đến 1 cái,chỉ ngồi trên vui vẻ trò chuyện với Vũ Bội...Nó cố bắt chuyện nhưng Gia Bảo cứ làm lơ nó,Gia kỳ ngồi bên cạnh thật muốn ôm nó vào lòng,muốn dùng tay xoa lên đầu nó,kéo lấy mặt nó,để nó nhìn thẳng vào cậu...để cậu có thể làm cho bản thân bớt cảm thấy bất an trước những thay đổi của nó...

REENG...

Thế là tiết học nhàm chán của ông thầy đại số đã kết thúc,nó khẽ gục xuống bàn,muốn nhắm mắt để quên đi những chuyện đau đầu trước mắt,thì có 1 bàn tay đưa ra để nó gối lên tránh va đầu vào mặt bàn lạnh tanh,bàn tay rất ấm...là Gia Kỳ...nó khẽ ngồi dậy...Gia bảo đang ở đây...nó không muốn anh nghi ngờ...mà anh có quan tâm tới nó đâu...Gia Bảo lại cùng vũ Bội xuống canteen uống nước...hix...nó cũng đang khác đây...

-Chị hai,em và anh hai định đi xuống canteen uống nước,chị có đi với bọn em không? – Vũ Bội chạy lại lay lay cánh tay nó khi nó đang chuẩn bị gục xuống bàn...ngủ...

-...Không cần làm phiền người ta...-Gia Bảo lạnh lùng gạt gáo nước lạnh vào nó...

- Gia Bảo em có chuyện muốn nói với anh...mình ra ngoài đồng cỏ nói chuyện đi...- Nó chạy theo nài nỉ,nó muốn tìm cơ hội xin lỗi Gia Bảo,mà nó lại quên rằng đồng cỏ sau sân vận động không ai qua lại đó...chính là nơi hẹn hò thứ 2 của nó và Gia Kỳ,ngoài những lúc cuồng si trên giường ở căn hộ của nó...mà Gia Bảo hoàn toàn không biết...sao nó có thể sơ xuất như thế...cũng có thể là sắp đặt...

-...Không cần,tôi không có chuyện gì nói với cô – Gia Bảo kéo Vũ Bội xuống lầu,không muốn nhìn thấy nó nữa...

-...Gia Bảo...chờ em đã...- Nó chạy theo Gia Bảo và Vũ Bội xuống tới tận căn tin...

-...Cô có tránh ra không,Vũ bội đang khát đó...-Gia Bảo lạnh nhạt lườm nó...

- Anh...anh...nói với em chút đi...-Nó chạy theo kéo lấy cánh tay Gia Bảo...

-...Cút...tôi bảo cút có nghe không...-Gia Bảo hất mạnh lấy tay nó,gầm ầm lên khiến cả căn tin đều chú ý về phía họ...

-...Á....

-Á...

-Vũ Bội...-Gia Bảo hối hận đã quá muộn,trước hàng trăm con mắt,bị Gia Bảo hất quá mạnh nó mất đà,ngã sang bên,chẳng may Vũ Bội đang đứng cạnh nó...làm cô bật ngã ra sau,trước khi ngã cô vội nắm lấy tay nó để giữ thăng bằng...nhưng đôi giày cao gót hơn cả tất của nó phản chủ,làm nó cũng mất đà,làm cả 2 lần quay xuống đất...bên dưới nền đều là đá hoa nạm rất bén...

-...ĐAU...ĐAU QUÁ...- Vũ Bội vị xước hẳn 1 lớp da trên tay...máu ứa ra

-...ĐAU...MÁU...HUHU...-Nó còn thê thảm hơn...bị 1 mảnh đá cắt rất sâu,máu không ngừng ứa ra ướt đẫm tay nó...1 đường dài trên tay làm nó đau buốt...

-...vũ Bội,em sao rồi,tay bị chảy máu rồi...có sao không...có bị đau chỗ nào không...-Gia Bảo đỡ Vũ Bội lên lo lắng hỏi,dò xét khắp người,sợ cô bị đau ở đâu,khi nhìn thấy bàn tay cô bị chảy máu,anh đau xót lòng,đầu óc bấn loạn...hoàn toàn không nhìn thấy nó đau xuyết ngất bên cạnh...

-...Em không sao...anh xem...xem chị Thuần Thuần...chị ấy xem ra đau lắm...-Vũ Bội quay lại nhìn nó lo lắng...

-...nào...nào...để anh đưa em đến phòng y tế băng bó

-...Em không sao mà...còn chị...

-...ngoan nào...anh công em – Gia Bảo cuối xuống công Vũ Bội đi trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người và ánh mắt xót xa và khinh miệt khi nhìn vào nó...

-...-Nó nhìn theo bóng anh và cô gái trên lưng,trong lòng đau hơn cả vết thương,nó quên đi dòng máu đang chảy ra ngày càng nhiều trên nền đất,làm mặt nó trắng bệch...-...Dù sao...anh vẫn luôn nhìn cô ta trước...2 người...vô tình...rơi vào lưới của tôi rồi...

-...Thuần Thuần,Cậu sao vậy,tay chảy nhiều máu quá – Ngọc Lâm nhìn thấy bàn tay nó đầy máu,đau xót thay cho người chị em của mình,sao nó có thể tự hành hạ mình như vậy...

-...Cậu có sao không,bọn tớ đưa cậu đến phòng y tế...xem ra máu chảy nhiều lắm...- Văn Minh cũng lo lắng hỏi,1 người không thân mà còn lo cho nó,chồng nó sao lại ...

-...Không sao...mình về nhà...-Nó... mặc kệ 2 người họ,đứng lên,dù mặt không còn chút máu,cả người rung lên,máu trên tay nhỏ từng giọt,từng giọt xuống...đôi giày cao gót loạng choạng nhưng nó vẫn cố tỏ ra tự tin bước đi...

-...Sao chị bướng bỉnh thế...em đưa chị đi viện...chị muốn mất máu chết à...- Gia Kỳ từ đâu bay ra,kèo tay nó lại,lo lắng quát lên...

-Tôi đã bảo không sao,tôi chết hay không liên quan gì tới cậu...-Nó lại quát cậu...

-...Im đi...và đi theo tôi...-Nói xong Gia Kỳ bồng nó lên,đi về phía nhà xe,vì đau quá nó cũng không còn sức phản kháng,chỉ biết thì thầm vào tai cậu...

-...Anh vẫn là người thương Thuần Thuần nhất,đừng đưa em đến bệnh viện...em sợ nơi đó lắm...đưa em về nhà đi – Nói xong Gia Kỳ đành chịu ý nó,đưa nó về nhà,rồi gọi ngay đến cho bác sĩ,cậu chạy hết tốc lực,trên đường luôn lo lắng nhìn nó và hỏi nó có sao không...

-...Bác sĩ,bác sĩ đâu,các người làm cho nhẹ nhàng vào,đừng làm cho chị ấy đau...còn nữa bàn tay ấy mà có 1 chút sẹo...coi chừng tôi giết các người...-Lần đầu nó nhìn thấy gương mặt lo lắng đến phát điên đó của Gia Kỳ...làm cho cả Bác sĩ và các cô y tá cũng khó hiểu rõ ràng chồ nó là Gia bảo,mà sao Gia kỳ lại phát điên như thế...

-...Cậu xuống nhà bảo mọi người chuẩn bị lấy gì cho thiếu phu nhân tắm bổ...tôi sẽ may vết thương cho cô ấy...

-...Không sao,em sẽ trở lại ngay..-Gia Kỳ nhìn nó lo lắng rồi quay đi,trong khi bác sĩ và y tá ra ngoài chuẩn bị bông gạc...nó phát hiện 1 cây dao tiểu phẫu...

-...Xem các người làm sao...đối phó với tôi...-Nó nhếch mép cười rồi cầm cây dao rạch thêm vài đường rất sâu trên lòng bàn tay mình cạnh những vết thương cũ...nhìn những giọt máu tuôn xuống ánh mắt nó hiện lên vẻ đật thẳng...

Sau khi bác sĩ may vết thương cho nó xong,nó liền nằm nghỉ ngơi...

-...Thiếu gia,thật kỳ lạ,rõ ràng đá không thể nào để lại những vết thương dài và sâu như thế...

-...Y ông là sao?-Gia Kỳ lo lắng hỏi....

-...thiếu phu nhân đã không sao nhưng ít nhất 2 tuần sau,đừng cử động mạnh chỗ vết thương...

-...Cả đánh đàn cũng không được à...

-...Đàn...ít nhất 2 tháng mới có thể đụng vào...

-...Hừ...

Cùng lúc đó,tại phòng ý tế trường...

-Thấy chưa,em đã bảo không sao mà...

-...Đúng thế...nhưng vài tháng không thể vẽ tranh...-Gia Bảo lo lắng nói...

-...không sao mà,ngắm tranh cũng được...mà sao anh không lo cho chị 2,chị ấy hình như bị thương nặng lắm...em nhìn chị ấy chảy rất nhiều máu...

-...Chết tiệt...-Gia Bảo vội chạy đi anh vì quá lo cho Vũ Bội,vừa nhìn thấy tay cô bé bị thương,liền quên rằng Thuần Thuần cũng bị thương,bây giờ lòng anh nóng như lửa đốt vội chạy tìm cô...nhưng...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 19

19. Chương 19

CHAP 19: QUÁ MUỘN ĐỂ DỪNG LẠI RỒI

Tại 1 quán cà phê vắng người, 1 cô gái tóc xinh đẹp, mái tóc vàng nâu được cột ngược hết lên cao, gương mặt trang điểm rất đậm với đuôi mắt đen vẽ dài, mặc trên người 1 chiếc áo ống trắng, khoác bên ngoài chiếc áo da màu đen, vai đôn, nạm đầy đinh, kết hợp với chiếc quần bò kinny bụi bặm và giày boots đen đầy dây kéo hầm hố, trông vô cùng hiện đại (khỏi nói biết ai rồi), bên cạnh là 1 anh chàng tóc bạc trông rất đẹp trai, 1 vẻ đẹp trai như yêu ma khiến người ta mê muội, một vẻ gì đó rất bí ẩn và tà ác từ anh ta toả ra khiến người khác bị hấp dẫn... 2 người ngồi cạnh nhau, ánh mắt họ nhìn nhau càng bí ẩn hơn...

-...Em làm tốt lắm...rất đau?...đừng buồn...rồi bọn họ...tất cả bọn họ rồi đều phải trả giá...

-...Anh có thấy chúng ta đi quá xa không...

-...Không hề, em sợ sao?...đừng sợ...còn có anh đây...em không thấy cuộc chơi ngày càng thú vị sao?...

-...Nhưng càng ngày em càng mất đi chính mình...chị ấy thật sự...ngày càng lún dần trong em...

-...Không sao...vì cô ấy quá đau...cô ấy quá phần nộ...cô ấy quá bi thương...chúng ta chỉ cần làm cô ấy thoải mái...cô ấy sẽ rời khỏi em...

-...Anh không muốn điều đó đúng không?...anh không hề muốn chị ấy rời khỏi chúng ta đúng không...

-...Nói như thế còn ích gì...cô ấy căn bản không tồn tại...chỉ là 1 bóng mờ trong em...

-...Và người anh yêu là chị ta...không phải em...

-...Không phải là 1 sao...

-...Anh biết rõ là thế...em chỉ có thân xác...còn chị ta có trái tim...

-...không có tim...em mới có thể nhẫn tâm...chừng nào cuộc chơi này kết thúc...cô ấy sẽ trả lại trái tim cho em...em và anh lại được trở về Địa ngục đầm máu của 2 chúng ta...

-...Đúng thế...

-...Anh muốn hôn cô ấy...- và rồi 2 con người ôm lấy nhau hôn say đắm... 1 nụ hôn toả ra một dư vị tàn ác của máu, nước mắt, sự gào thét...nụ hôn giữa 2 ...ác quỷ...- CHÚNG TA Ở BÊN NHAU VÌ CHÚNG TA GIỐNG NHAU...

Người đó là ai? nó là ai? còn cô ta là ai?...mục đích của họ là gì? những ai đã làm gì có lỗi với họ?...họ đang toan tính điều gì tiếp theo...

Cùng lúc đó tại sân trường...Gia Bảo chạy khắp nơi tìm nó, anh như lục tung TROY lên, mà không thấy nó đâu...

-...Thuần Thuần, cô ấy đâu? Gia Bảo vội kéo Ngọc Lâm lại hỏi...

-...Anh còn nhớ tới cậu ấy sao?...nếu tôi nói cậu ấy chết rồi anh có đau lòng không?...- Ngọc Lâm tức giận trêu chọc Gia Bảo...

-...Tôi hỏi Thuần Thuần đang ở đâu...- Gia Bảo tức giận gầm lên...

-...Gia Kỳ đưa cô ấy về rồi...- Văn Minh lên tiếng...

Gia Bảo nghe thấy vậy, bèn chị vào hầm lấy ngay chiếc xe muôi trắng màu vàng của mình ra, chạy vội đi...anh không hiểu sao, trái tim anh không thể thở nổi, cảm thấy lo lắng cho cô ấy đến phát điên...tự trách mình quá đáng...tại sao không nhìn thấy cô ấy...bỏ lại 1 mình cô ấy đang bị chảy máu...nghĩ đến cô ấy sẽ rất đau...tim anh như có ngàn vết cứa...

- Gia Kỳ, Thuần Thuần, cô ấy đâu? - Gia Bảo vội chạy như bay vào nhà hỏi...

-...Anh còn lo cho chị ấy sao? đứt tay không chết được đâu...

-...Chuyện này không liên quan đến em...cô ấy đâu rồi...

-...Lúc này nghĩ ngợi xong rồi, hệt như ra ngoài có chút việc...- Gia Kỳ lạnh nhạt nói, không hiểu sao lúc này trong lòng cậu rất muốn giết chết anh trai mình cho rồi, cả thế giới này ai làm tổn thương đến Thuần Thuần

đều là kẻ thù...kẻ nào cướp đi hạnh phúc của cô ấy...đều đáng huỷ diệt...vì nụ cười đó...anh có thể làm cả thế giới này nổ tung...

- Tiểu Phấn,tôi bị đau chân,mau lại giúp tôi xoa bóp...- Nó từ cửa bước vào nói vọng lại với người hầu...

- Thuần Thuần,chị chạy đi đâu thế...không sao chứ? Chân cũng bị đau à?

-...Em không sao chứ,có bị thương không,đưa tay anh xem nào?

Gia Kỳ và Gia Bảo,lo lắng chạy lại,mỗi người nắm lấy 1 tay nó hỏi,tình cảnh bây giờ hết sức kỳ cục...nó làm ra vẻ lạnh nhạt với Gia Bảo...

-...Tôi chưa chết đâu...may mắn mấy mũi trên tay...không làm người ta chết đâu...

-...Nghiêm trọng thế sao?anh xin lỗi...-Gia Bảo nhìn thấy bàn tay bị băng kín của nó,lòng đau như cắt...

-...anh cứ giữ lại lòng thương hại của anh...mà đi ban phát cho người khác...tôi không cần...-Nó hờ hững giễu cợt Gia Bảo...

-...Anh xin lỗi,vì anh nhìn thấy tay Vũ Bội bị chảy máu...anh thật không biết là em cũng bị đau...em biết không...bàn tay đối với người hoạ sĩ thật quan trọng hơn cả mạng sống...-Gia Bảo vội nắm lấy cánh tay nó nài nỉ khi nó chuẩn bị bước lên lầu...

-...Để chị ấy yên...bàn tay vẽ tranh các người quan trọng vậy bàn tay đánh đàn của bọn tôi không quan trọng sao?...-Gia Kỳ giật tay Gia Bảo ra...quát lớn...- ít nhất 2 tháng nữa chị ấy không thể đụng đến cây đàn...

-...Thật sao?

-...Vậy anh vui rồi chứ...- Nó tức giận đẩy tay Gia Bảo,bước lên lầu,đóng cửa phòng lại...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quý – chương 20

20. Chương 20

CHAP 20: NƯỚC MẮT...THAY CHO LỜI NÓI DỐI...

Từ hôm đó nó giận và thờ ơ với Gia Bảo,cắm cửa anh luôn,mặt dù tối nào cũng ngủ không được...đã 3 ngày rồi...cuộc sống thật là chán...tay đau nó cũng từ chối hết các cuộc vui chơi...tiệc tùng,mua sắm,spa của bọn bạn...vì bị thương là tay phải nên cử động rất khó khăn...viết bài cũng không được,lái xe cũng không xong,tóm lại...nó chỉ nằm ở nhà...chẳng làm gì...việc duy nhất có thể làm là đến căn phòng đàn ở vườn hoa hồng bạch...bố chồng nó đã cho người xây cho nó...

-...Em buồn chán à,anh đưa em đi chơi nhá...- Gia Kỳ vô cùng đau xót khi nhìn thấy dáng vẻ ủ dột của nó,nó bây giờ ngồi bó gối trên chiếc ghế,ngón trỏ tay trái thì lướt nhẹ qua từng phím đàn...

-...Anh này,nếu 1 ngày em cho anh biết...em không phải là em mà anh vẫn yêu...anh có còn yêu em không...?

-...Em sao thế...có chuyện gì nói với anh...đừng cố gượng...muốn khóc thì khóc đi...làm sao để em có thể cười...em rất giận họ đúng không...em muốn anh làm gì họ nào...làm gì anh cũng làm...

-...anh yêu em đến thế sao?...sẽ làm sao nếu em nói em không yêu anh như vậy?

- Anh yêu em,dù em là người thế nào anh cũng yêu,em xấu xí,dơ bẩn,thần kinh,...em thế nào anh cũng yêu...dẫu em có bị bệnh truyền nhiễm,toàn thân lở loét...anh cũng yêu...anh yêu em...yêu tất cả những thứ thuộc về em...mái tóc em...gương mặt em...thân thể em...mùi hương của em...tất cả anh đều yêu...dẫu cho anh chọn giữa sống bất tử mà không có em và 1 ngày được yêu em trọn vẹn...anh sẽ chọn 1 ngày ngắn ngủi đó...anh yêu em...kể cả khi em không còn yêu anh nữa...

-...Huhu...huhu...-Nó khóc nức lên,ôm chầm lấy cổ Gia Kỳ,cậu vòng tay qua ôm gọn nó vào lòng mình

-...Chỉ cần Gia Bảo yêu em,em sẽ không khóc nữa đúng không...chỉ cần em hứa với anh...em sẽ không yêu anh ấy...anh thề sẽ làm cho anh ấy yêu em...bằng mọi giá...dù có làm ai bị tổn thương đi chăng nữa...

-...Huhuhu...em không cần ai hết...em không cần gì cả...em cần anh thôi...Gia Kỳ...hứa nhé...dù cuối cùng em là người như thế nào...cũng xin đừng bỏ em 1 mình...em có thể mất tất cả...nhưng không thể mất anh...

-...Anh thề trên mạng sống...-Gia Kỳ siết chặt hơn cánh tay...nó vùi đầu vào ngực Gia Kỳ khẽ nhếch mép cười...< gia=“” kỳ,em=“” thề,em=“” không=“” hề=“” nói=“” dối...nhưng=“” nước=“” mắt=“” của=“” em...có=“” thề...không=“” phải=“” thật...=“”>

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 21

21. Chương 21

CHAP 21: EM PHIẢ NHÌN VỀ PHÍA TÔI...(19+)

- Tay chị thế nào rồi...?-Buổi tối ăn cơm xong nó nằm xem TV, Vũ Bội tiến lại ghế sofa hỏi nhỏ nó...

-Liên quan gì tới cô...-Nó khó chịu trả lời,chăm chú xem chương trình âm nhạc trên TV,chẳng buồn nhìn cô 1 cái...

-...Em làm sao thế,em ấy quan tâm nên mới hỏi...-Gia bảo giật phắt cái remote nó đang cầm trên tay,khó chịu nói...

-...Giữ lại lòng tốt các người mà dành cho nhau...tôi không xứng...- Nó khinh khỉnh vẫn chăm chú xem các anh chàng người US nhảy nhót trên TV

-...Nói chuyện với tôi lát...-Gia Bảo nắm lấy tay nó kéo...nhưng nó kịp giật lại,đồng thời giật phắt cái remote lại,vặn volumn lớn hơn

-...Nhìn vào tôi này...tôi không cho em lừa tôi...- Gia Bảo giật cái remote,tắt TV,ném cái remote vỡ tan tành,nắm chặt tay nó kéo đi trong sự ngỡ ngàng của Vũ Bội

-...Đau...anh bỏ ra...

Nó la ó lên,nhưng Gia Bảo đều để ngoài tai...lời nó thảng lên phòng mình,đóng rầm cửa lại...nó chưa kịp phản ứng gì thì Gia Bảo mạnh bạo đẩy nó lên giường,nhanh chóng xé nát chiếc váy màu vàng nó đang mặc...nằm đè lên người nó,2 bàn tay thì sờ xoang khắp người nó...

-Anh buông tôi ra...đừng có động vào tôi...ừm,ừm...-Nó kịch liệt phản kháng,nhưng không làm gì được,mà còn bị Gia Bảo dùng miệng bịt lại,hôn nó kịch liệt...sau đó Gia Bảo dùng tay lần ra phía sau,cởi tung chiếc áo nhỏ của nó...rồi lần tay xuống nắm hông nó lên,tụt chiếc quần nhỏ của nó...2 chân nó không ngừng giãy dụa...2 tay đánh huỳnh huých vào lưng Gia Bảo...Gia Bảo buông môi nó ra,ngồi lên người nó,cởi quần áo mình ra...nó thừa cơ hội cố gắng trườn ra khỏi người Gia Bảo...nhưng lại bị cánh tay Gia Bảo nhấn xuống...không thể nào thoát được...bây giờ nó mới hiểu được sức mạnh con trai và con gái khác nhau thế nào...mặc dù 1 người khá gầy như Gia Bảo cũng vậy...

-...Em không thoát được đâu...- Nó xong Gia Bảo cuối xuống hôn tới tấp vào môi nó,2 tay nắn bóp lấy ngực nó,rồi anh cuối xuống hôn lấy cổ trắng nõn,bầu ngực căng phồng,không ngừng cắn mút,1 tay lần vào giữa 2 chân nó không ngừng bờn cọt...,2 chân nó không ngừng giãy giụa đến mức nó bị kích thích đến không còn sức lực,2 tay nó nắm chặt lại,2 chân khép chặt vào nhau,vặn vẹo,mắt nhắm chặt,anh cố ý kéo thật dài khúc dạo đầu, làm cho nó đắm chìm trong vô số cơn lốc xoáy khao khát, gần như cuốn nó đi. Chính bản thân Gia Bảo cũng không chịu nổi sự tra tấn nên rất muốn tiến vào trong thân thể nó, tìm đến sự giải thoát cho cả 2 người,Gia Bảo dùng tay tách 2 chân nó ra,nâng hông nó lên,nó cảm thấy thứ gì đó ẩm ướt áp vào chỗ đó của nó,anh nhanh chóng đút cái đó vào cửa mình nó thật mạnh...nó đau khổ mở mắt...nhìn anh...bây giờ nó không còn sức lực,nằm im mặc kệ anh,điên loạn cử động hông ra vào trong người mình...rất lâu...rất lâu...bình thường hành động của Gia Bảo đã nhiệt tình nhưng hôm nay càng kịch liệt,cuồng dã như vết sạch cả người nó,nhưng nó vẫn nằm im...mặc dù trong lòng lằng lằng...rất phấn khích ...nhưng nó vẫn cố kiềm chế...nó đang giận Gia Bảo mà...

-...Tại sao lại không phản ứng...em đang thử thách sự kiên nhẫn của anh sao?- Gia Bảo tức giận đi ra khỏi người nó...ngồi lên người nó...nhìn nó chằm chằm nói...

-...Em...em ghét anh...-Nó nói xong quay mặt đi,không thèm nhìn vào Gia Bảo...nó bây giờ toàn thân nóng rần,đầu óc hoàn toàn đã mê muội,nhưng Gia Bảo lại đột nhiên dừng lại...

-...Nói...em ghét tôi đến mức nào...đến mức không muốn nhìn thấy tôi sao...em là vợ tôi...tôi sẽ nhắc cho em nhớ...em là ai...- Gia Bảo mê cuồng nói,cổ tình tra tấn nó,treu đùa nó,Gia Bảo lại đi vào 1 lần nữa nhưng không cho nó đạt đến đỉnh thỏa mãn,cả người như treo lơ lửng giữa không trung. Nó cắn chặt môi,cuối đầu cầu xin Gia Bảo,khẽ nứt lên như 1 con mèo nhỏ đang bị hành hạ...- Phản ứng lại tôi đi,tôi sẽ tha cho em...

-...Không...không...tôi ghét anh...tránh xa người tôi ra...-Nó đẩy Gia Bảo ra khỏi người mình,ngồi chồm dậy thở dốc...lúc này nó quỳ trên giường...mái tóc dài xoã xuống làm cho nụ hoa của nó ẩn hiện giữa làn tóc mượt mà càng kích thích lửa tình trong người Gia Bảo,anh phải công nhận,nó đẹp đến mê muội,như đang hút hồn mọi người đàn ông trên thế giới...Gia Bảo tiến lại gần treu đùa nụ hoa của nó,xoa nắn đến khi chúng căng cứng lên...Nó run cả người,ngước lên nhìn Gia Bảo...

-...Em van anh,đừng làm như vậy mà...

-...Em là vợ tôi...tôi muốn làm gì thì làm...- Gia bảo nói xong,xô ngã nó xuống giường...2 tay vẫn mân mê ngực nó...đầu khẽ cúi xuống...khéo léo cắn,mút nụ hoa của nó...nó khẽ rên 1 tiếng,rồi lại cố kiềm chế...tay Gia Bảo khẽ đi xuống...vuốt qua vùng bụng,rồi đi vào giữa 2 chân nó,nhẹ nhàng khiêu khích vùng nhạy cảm,làm nó khẽ run lên 1 cái...không nhận được...cả người vặn vẹo...cố kiềm nén tiếng rên rỉ...thở dốc...càng làm cho Gia Bảo khó chịu...Gia Bảo thở dốc vào tai nó,thân thể đầy mồ hôi,cổ quấn lấy người nó...lại 1 lần nữa cắn lấy,mút vào da thịt nó đến đỏ ửng lên...nó không biết làm gì,2 tay khẽ nắm vào khăn trải giường...Gia Bảo không nhận được dòng máu nóng trào dâng trong lòng,Gia Bảo lại tách chân nó ra,nhanh chóng đem mình đi vào cơ thể ấm áp của nó...sự kết hợp khá mạnh bạo của anh khiến nó đau đớn nhưng vẫn không phản kháng làm Gia Bảo không hề thỏa mãn...Gia Bảo không thể kiềm chế,bắt đầu cử động,lực ở hông càng lúc càng mạnh,xâm nhập vào nó,khiến nó như bắn loạn trong cơn cuồng phong bên dưới Gia Bảo...2 tay bám chặt vào bờ vai Gia Bảo,kiềm chế chính mình,để không đáp ứng lại Gia bảo,Gia Bảo thấy thể càng tức giận,động tác phần thân dưới càng lúc càng tăng lên,mãnh liệt tiến vào,không ngừng xâm chiếm nó.Bên dưới anh,nó khó chịu gần như muốn ngất đi...nhưng tuyệt nhiên vẫn không đáp trả lại anh,làm Gia Bảo tức giận,thân thể thêm mạnh mẽ ra vào cơ thể nó,đạt đến cao trào không ranh giới...

Sau cả 1 đêm mệt lã mà không được đáp trả,Gia Bảo mới tha cho nó,ôm chặt lấy nó,gọng lạnh lùng nói...

-...Tại sao?tại sao không đáp trả tôi...em ghét tôi như thế sao?...nói...- Vừa nói xong Gia Bảo tức giận,lật nó nằm xuống người mình,tiếp tục hành hạ nó,nó nhắm hờ mắt,không phản ứng...

-...Em...là em ép tôi...đừng có trách...- Nói xong Gia Bảo lôi từ đâu ra 1 cái khăn choàng cổ...cột chặt tay nó vào đầu giường...

-...Anh...anh làm cái quái gì thế...?- Nó mở tròn xoe mắt ra nhìn Gia Bảo...hai tay không ngừng giãy dụa nhưng không thể thoát được...

- Là em ép tôi...tôi muốn em phản kháng...muốn em lại nhiệt tình như lúc trước...hoàn toàn hoà quyện vào tôi...tôi muốn em đón lấy tôi...- 2 tay Gia Bảo bắt đầu sờ soạn khắp thân thể không che đậy của nó...càng lúc càng cuồng loạn...nó biết thế,lại tiếp tục lạnh nhạt nằm im,mặc anh muốn làm gì thì làm...

-...Thử xem em lạnh lùng đến lúc nào...1 lát đừng kích tình,bên dưới tôi mà vặn vẹo...van xin đấy...- Gia Bảo tiếp tục vuốt ve lên bầu ngực căng tròn của nó,làm nó trở nên phấn khích,khẽ rên rỉ thành tiếng...Gia Bảo nắm lấy 2 má nó...hôn nó cuồng nhiệt...lưỡi quấn lấy lưỡi làm cho cả người nó nóng ran...nhưng nó cố quay mặt đi không cho Gia Bảo châm lửa tình trong nó...bỗng gia bảo cúi xuống hôn lấy gò hồng đào của nó,rồi lần xuống hôn lên nơi nhạy cảm nhất của nó...

- Đừng làm vậy mà...dừng lại đi...- Nó không nhận được nữa,cuối đầu van xin,2 chân xấu hổ khép chặt lại...nhưng nó không còn đường lui,Gia Bảo tách chân nó ra...dùng tay tiến vào nơi nhạy cảm của nó,nó phấn khích như có điện 1000V chạy qua người...Bây giờ nó bất lực,1 người dày dạn kinh nghiệm như nó,lại không thể khống chế mình trước Gia Bảo,cong người lên,áp vào Gia Bảo...

-...Bây giờ em cũng phát điên giống tôi rồi chứ...cầu xin tôi đi...- Gia Bảo cười nhạt,2 tay vẫn quấy phá ở giữa 2 chân nó...

-...Em van anh...cầu xin anh...- Nó vội vã van xin,chỉ mong Gia Bảo nhanh chóng giải thoát nó,nó không nhin được nữa,Gia Bảo khẽ cười,anh tăng thêm lực,xâm nhập vào cơ thể nó...

-...Gì thì tôi muốn nghe âm thanh không khống chế của em...- Gia Bảo thở dốc,động tác không hề lưu tình,tiến thẳng vào nó,làm nó điên cuồng bên dưới,không kiềm chế nổi nữa,rên la thành tiếng...điều đó làm cho Gia Bảo càng thêm kích thích,động tác càng lúc càng mãnh liệt,2 người chuyển động càng lúc càng nhanh tìm đến sự giải thoát...nó thật sự quên đi lòng giận hờn đối với Gia Bảo,quên đi bản thân,quên đi người nó yêu...hoàn toàn hoà tan vào Gia Bảo,khẽ bất giác rên nhẹ ...- Em yêu anh...- giọng rất nhỏ,không biết Gia Bảo nghe thấy không,nhưng anh không hề phản ứng,có lẽ là không nghe...

Sáng sớm,nó thật sự mệt đến không ngồi dậy nổi,bọn nó thật sự cả đêm không ngủ chút nào,nó bây giờ chỉ muốn ôm chặt lấy Gia Bảo ngủ đến chiều,nó rút sát người vào Gia Bảo,ôm chặt lấy anh,tựa đầu vào tay Gia Bảo thủ thủ vào tai anh...

-...Anh đi học được không?

-...Lưng anh sắp gãy rồi...chân cũng tê liệt...đi không nổi...huống chi học...anh chỉ muốn ngủ...

-...Anh mệt rồi...anh ngủ đi...em bảo tiểu Phần đem thức ăn lên phòng cho 2 đứa mình nhé...- Nó ôm anh khẽ cười,cảnh tượng lúc này thật giống các cặp đôi đi tuần trăng mật...à đúng rồi bọn nó chưa từng đi du lịch cùng nhau bao giờ,nó muốn rủ Gia Bảo đi đâu đó chơi...

-...Đừng nhắm mắt...từ nay...Hãy nhìn vào anh...- Gia Bảo đột nhiên cúi xuống,nâng cằm nó lên hôn lên môi nó 1 nụ hôn vô cùng ngọt ngào và nhẹ nhàng...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quý – chương 22

22. Chương 22

CHAP 22: NHỮNG THỨ CÁC NGƯỜI MẤT ĐI...KHÔNG PHẢI CHỈ THỂ THÔI (17+)

- Anh 2 à, sao anh không xuống ăn sáng vậy? – Vũ Bội thấy anh 2 mình không xuống ăn sáng,cũng không sang rủ cô đi học,thì lò đầu vào phòng anh nũng nịu gọi...thì cô vô cùng sửng sốt và bối rối khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt...Gia Bảo và nó nằm ôm nhau ngủ say sưa,nó nằm gối đầu lên ngực Gia Bảo,1 tay anh vòng qua ôm lấy eo nó,1 tay nó cũng vòng lên ôm chặt lấy cổ anh,chiếc chăn màu trắng chỉ đắp đến eo,phần thân trên trần lộ hết ra ngoài,nhưng có thể biết được họ không mặc gì trên người...2 người ngủ say sưa không biết trời đất gì...nhưng sao cửa không khóa...là cố ý?

-...Huhuhu...em xin lỗi...- Vũ Bội lặng lẽ chạy vụt xuống lầu,cô muốn che đi những giọt nước mắt không ngừng chảy xuống,không thể nào,mặt dù lần trước bất gặp,từ trước đến giờ cũng nghi ngờ,nhưng hôm nay chứng kiến tận mắt thật làm cô không thể tin đây là sự thật,mặt dù người cô yêu là người khác nhưng từ trước đã quen với 1 anh trai trong lòng chỉ có mình,tại sao anh 2 lại như trở thành con người khác khi ở cạnh chị ta thế này...không phải anh luôn lạnh nhạt với mọi thứ...thậm chí không cho bọn con gái lại gần sao...sao có thể?...sao lại thay đổi...mọi người gọi cô là thiên sứ,nhưng cô rất cuộc cũng không phải...cô cũng là 1 người bình thường...cô cũng có ganh tị...cũng có phần nộ...không có chị ta là tốt rồi...

Cùng lúc đó,trong căn phòng đó,khi Vũ Bội vừa đóng cửa chạy đi,nó liền mở mắt ra,nở 1 nụ cười hết sức gian xảo,bên trong nó,như vang vọng tiếng cười rất ghê sợ...như tiếng vọng...từ địa ngục...

- Hừ...thiên sứ à...cánh của cô không còn sạch nữa...tôi nhìn thấu trái tim cô...chào mừng cô đến với địa ngục...đến chỗ tôi sẽ vui hơn...làm thiên sứ thật là uống phí...chỉ cần cho tôi trái tim...tôi sẽ dẫn đường cô đi...nếu không...thứ cô mất đi không phải chỉ có thể thôi đâu...

-...Em thức từ khi nào thế,sao không ngủ thêm...- Gia Bảo giật mình thức giấc,nhìn thấy nó đang mở mắt suy nghĩ gì đó...miệng lẩm bẩm cái gì,anh không rõ...anh nâng mặt nó lên,âu yếm hôn 1 nụ hôn buổi sáng...mũi anh cụng cụng vào mũi nó...môi ngậm ngậm lấy môi nó đùa giỡn...

-...Không phải...chỉ là trời hơi lạnh em tính ngồi dậy mặc áo vào...

-...Không sao...cho em quần áo tự nhiên...- Nói xong,Gia Bảo vòng 2 tay qua,ôm chặt lấy nó vào lòng,quần lấy nó như 1 tấm chăn,hơi ấm của anh toả ra thật ấm áp...che lấp đi cái lạnh buốt da vào sáng sớm...cảm giác thật dễ chịu...nhưng bây giờ không còn là ấm nữa mà là nóng...nóng rực...sự đụng chạm thân thiết...đặc biệt Gia Bảo ôm quá chặt...làm cho người nó chạm cả vào cái nhạy cảm của anh,còn ngực nó thì dính chặt vào người Gia Bảo...làm cả người họ nóng rần hần lên...có lẽ chỉ 1 đêm không thể thỏa lấp được 3 ngày anh thiếu hơi nó...

-...1 lần nữa nhé...-Gia Bảo cúi xuống,thì thầm vào tai nó...

-...Không chịu 1 lần nữa đâu,đau lắm...

-...Không đau...lần này anh sẽ làm thật nhẹ nhàng...- nghe được lời nói ngọt hơn ca kẹo dẻo của Gia Bảo,nó đem thân mình áp sát vào thân thể Gia Bảo,Gia Bảo không tự chủ được nữa,cử động mạnh thắt lưng 1 cái làm cho 2 cơ thể chắc khít kết hợp thành 1 thể,Bắt đầu,Gia Bảo thật sự rất nhẹ nhàng chuyển động,nhưng từ từ như thể không thể thỏa mãn,cơ thể anh sôi sục yêu cầu được giải thoát,thế là anh bắt đầu tăng tốc,vào sâu lại vào sâu hơn,làm anh như chìm đắm trong những cơn bão tình bên trong nó,cuối cùng Gia Bảo phóng thích bản thân,để cả 2 đạt đến đỉnh điểm đam mê...Sau khi kích tình đã qua,Gia Bảo ôm chặt lấy để nó vùi đầu vào lồng ngực mình thở dốc...nhìn vào gương mặt đỏ ửng vì mệt...và từng giọt mồ hôi tuôn xuống trán nó...anh thấy vô cùng xót xa...

-...Nói dối,vậy mà bảo sẽ dịu dàng...sẽ không đau...- Nó trường người lên nằm hần lên người Gia Bảo véo má anh...mặt giả vờ giận dỗi nói...

-...Cần anh cho liều thuốc giảm đau không...- Nói xong anh đẩy nó xuống...cù khắp người nó...

-...Thôi...thôi...buồn chết em rồi...

-...Đáng đời em...

-...Em đói rồi...em phải đi tắm đã rồi còn ăn sáng...

-...Em công anh đi...anh đi không nổi...tất cả là tại em...- Gia Bảo vừa nói vừa đứng dậy vịn vịn cơ thể để bớt mỏi...

-...Đáng đời anh...

-...Dám bắt chước anh hả...- Nói xong Gia Bảo phóng lại néo néo mũi nó...

-...Anh mặc quần áo vào đi...em không muốn nhìn thấy cái đồ của anh nữa đâu...đừng để nó chạm vào người em đó...- Nói rồi nó đẩy Gia Bảo ra chạy vào nhà tắm...

-...Nhìn mỗi ngày mà còn làm bộ...anh cũng đang nhìn thấy của em đấy...- Gia Bảo cười cợt chạy theo nó vào nhà tắm...

-...Đi ra...chết anh này...- Nói xong nó lấy vòi nước xịt vào người Gia Bảo,Gia Bảo cũng lấy 1 cái vòi nước khác xịt vào người nó...2 đứa nó đùa mãi đến khi lạnh đến phát run...mới chịu tắm rửa đàng hoàng mà đi ra ngoài...đi xuống ăn sáng...

-...Anh này...mọi người đâu hết rồi nhỉ...? – Nó vừa ăn sáng,vừa nhìn căn nhà trống hươ hởi

-...Thi đã gần 8h rồi,mọi người đi làm cả rồi...còn người giúp việc chắc đang ở ngoài vườn...

-...Chán thật...

-...Chán hả? anh đưa em đi đâu đó chơi nhé...

23. Chương 23

CHAP 23: BẦU TRỜI TRƯỚC CƠN BÃO...THƯỜNG RẤT BÌNH YÊN...

Bây giờ nó mới cảm nhận được cái điên của Gia Bảo, nói đi là kéo nó lên phòng thay quần áo rồi đi ngay... Giờ nó mới phát hiện ra tài lái xe của Gia Bảo chẳng thua kém gì nó... 2 tụi nó chạy đến 1 bờ biển ở ngoại ô...

-...wow...wow...wow...- Nó như chìm đắm trong cảnh đẹp trước mắt, biển xanh biếc, rất trong, rộng vô tận, đây là 1 vùng biển chưa ai khám phá ra, rất yên tĩnh, rất tự nhiên, bên trên bầu trời trong xanh, gợn 1 chút mây với những chú chim hải âu bay qua bay lại...thời tiết hôm nay rất tốt...cái lạnh dịu dịu với những tia nắng dịu nhẹ, ấm áp, tâm trạng nó phần chần lên hẳn

-...Thích lắm sao?hihihi – Gia Bảo bật cười vì bộ dạng bây giờ của nó, nụ cười nó bây giờ làm anh nhớ đến cô mèo trắng ngây thơ hôm đó, nụ cười rất đẹp, rất trong, sáng hơn cả ánh sáng mặt trời, lung linh hơn cả pha lê...tóm lại là đẹp đến mê đắm lòng người...anh thật không hiểu rằng, cô bé ngây thơ lúc này và cô gái thông minh sắc sảo, hấp dẫn người khác thường ngày, ai mới là con người thật của nó...

-...Thích...thích...thích lắm...anh không thấy thế sao?...anh xem này cát này như pha lê ấy...- Nó nói xong cởi bỏ dép, cởi áo khoác ngoài, để lộ làn da trắng nõn, bờ vai mịn màng trên chiếc áo 2 dây màu trắng ngắn cùn cùn dưới chân ngực, để lộ toàn bộ vùng eo nhỏ xíu trắng nõn, đến mức người khác phải thốt lên < sao=“” cô=“” ấy=“” có=“” thể=“” chứa=“” nổi=“” mọi=“” thứ=“” trong=“” 1=“” cái=“” eo=“” nhỏ=“” xíu=“” như=“” thể=“” được=“”>, vòng 1 căng tròn, vung cao như quả núi...và chiếc quần short siêu ngắn, để lộ cặp chân dài miên man, trắng mịn, và bàn chân nhỏ nhắn với móng chân sơn đen rất kĩ lưỡng...vì nó cảm thấy kín đáo 1 chút sẽ hấp dẫn hơn mặc bikini...Gia Bảo nhìn thấy chỉ muốn vòng tay qua vòng eo kia...vùi đầu vào bầu ngực kia...được đôi chân kia vòng qua người mình...

-...Em đang làm gì thế?...điên à? Có đứng im 1 chỗ không nào...- Gia Bảo phì cười khi thấy nó chân trần chạy vòng vòng, khua tay, khua chân vô cùng buồn cười...

- Không thích...không thích...có giỏi chạy qua đây bắt em...- Nó lè lưỡi rồi chạy đi...nhưng không thể chạy thoát Gia Bảo, anh nhanh chóng ôm chầm lấy tay nó từ phía sau...kéo nó vào lòng, hôn đắm đuối...nụ hôn rất ngọt ngào...rất lâu...rất sâu...đầu óc nó quay cuồng...không còn nghe thấy gì xung quanh...hoàn toàn hoà quyện hơi thở vào hơi thở của Gia Bảo...2 tay Gia Bảo đang siết chặt lấy nó, chọt thả lỏng, mò mẫn khắp người nó, lần lên ngực...lần xuống dưới bụng...nó thấy tay Gia Bảo ngày càng quá trớn...mới thức tỉnh đẩy Gia Bảo ra đùa nghịch...chạy đi...Này...này..., đừng nói anh muốn làm ngay tại đây hả?...thôi...bắn lắm...bắt em đi...nếu không bắt được tối nay...em không cho động vào em...

-...Định cấm cửa anh nữa hả?đừng có mơ...- Nói rồi Gia Bảo đuổi theo nó, kéo nó ngã lăn quay xuống đất, cả hai lẫn lộn hôn lấy nhau như cắn xé...thì nhau âu yếm...

-...Này chết anh này...- Nó thừa cơ hội đang nằm trên người Gia Bảo, ngồi dậy hất nước vào mắt Gia Bảo...

-...Dám bắt nạt anh hả?cho em chết...- Nói xong Gia Bảo cũng ngồi dậy hất nước vào người nó...

Bọn nó cứ thế hất nước lẫn nhau...ruột đuổi nhau...cứ bắt được nhau là ôm...là hôn...là âu yếm...sờ mó nhau say đắm...Nó thì không ngừng phóng lên lưng để Gia Bảo công chạy qua chạy lại...còn Gia Bảo thì cứ đuổi lấy nó bồng lên, vác lên tay xuống nước...sau đó bọn nó nắm tay nhau chạy xuống nước đùa giỡn, âu yếm...

-...Lạnh không, anh đưa em đến chỗ này chơi?- Gia Bảo dẫn nó, rồi sách đồ tiến đến 1 căn nhà gỗ khá nhỏ xíu ven biển

-...Đây là đâu thế?

-...Đây là do 8 bọn anh xây 5 năm trước, lúc 13 tuổi...- Gia Bảo nhìn vào căn nhà trầm tư nói...

-...8 người?...-bây giờ nó mới để ý căn nhà rất đẹp, rất sạch sẽ, gọn gàng, khắp nhà treo đầy những chuông gió bằng vỏ sò rất đẹp...còn rất thơm mùi hương của gỗ..

-...Ừ, anh, Gia Kỳ, Văn Minh, Tử Khiêm, Lạc Phong, Vũ Bội, Lập Ngân và em gái Tử Khiêm...Nhã Văn...nhưng kể từ tai nạn của Nhã Văn 3 năm trước, bọn anh không còn chơi với nhau như trước nữa, cũng không còn đến đây...

-...Vậy sao anh lại đưa em đến đây...?

-...Vì mỗi lần đến đây, tâm trạng anh đột nhiên trở nên rất tốt...anh thấy em không vui...chỉ muốn giúp anh giải khuây...

-...Cám ơn anh...

-...Em đói rồi chứ?anh nấu gì đó cho em ăn nhé...- Gia Bảo nói xong lôi từ giỏ ra 1 túi thức ăn,tiến về phía bếp...

-...Anh biết nấu ăn sao?anh định cho em ăn món gì đây?

-...Chỉ tạm thôi...anh làm salat và mỳ Ý cho em nha...- Nói xong Gia Bảo quay vào bếp,anh chăm chú làm,cũng không chớ động tay vào,nó nằm dài trên bếp,chống tay,chăm chú nhìn anh,Gia Bảo đẹp trai mê hồn,làn da trắng như tuyết,gương mặt đẹp hoàn hảo,mái tóc hạt dẻ óng ánh,chiếc bông tai sáng chói dưới ánh sáng ban mai,kèm theo vẻ gì đó rất Tây,nhưng cũng baby chưa chín,rất đáng yêu,hấp dẫn,hôm nay anh mặc 1 chiếc áo thun màu xanh da trời,chiếc quần ngố bụi ngang gối,rất sáng,càng tôn thêm làn da trắng mịn của anh,và rất hợp với đi chơi biển...- Em làm sao thế,ra ngoài nghỉ ngơi đi,sao mà cứ nhìn anh chăm chăm thế...

-...Anh đẹp trai thật...đẹp trai lắm...chưa nhìn thấy ai đẹp trai như anh...trừ 1 người...-rồi quay ra ngồi trên sofa tiếp tục ngắm anh

- ai?

-...Không nói cho anh biết?

-...Vậy anh không cho em ăn...

-...em vẫn cứ ăn đây

Sau khi dùng bữa ăn ngon tuyệt của Gia Bảo,bọn nó lại ra biển chơi tiếp,nó lại tiếp tục chìm đắm trong những vòng tay,những nụ hôn và những cử chỉ âu yếm của Gia Bảo,cho đến khi gần tối mới quay lại căn nhà gỗ,tắm rửa thay quần áo...

-...Em tắm xong rồi à,lại đây nào...- Nó vừa tắm ra,liền thấy Gia Bảo nằm trên căn gác,đầu gối trên cánh tay,gọi nó,nó cũng đến bên cạnh,nằm cạnh anh,anh đưa tay còn lại ra cho nó gối lên...

-...Anh nằm đây làm gì thế?

-...Cho em 1 bất ngờ...- Nói xong Gia Bảo nhấn 1 cái nút,làm ai nhà mở ra,bầu trời đầy sao hiện ra trước mắt nó...

-...WOW...ĐẸP QUÁ...

-...Em thích ngắm sao không?

-...Không thích...em chỉ thích bầu trời đêm đông...tĩnh mịch...lạnh lẽo...

-...Giống anh...anh chỉ thích trăng...anh không thích những ánh sáng yếu ớt từ những ngôi sao nhỏ bé đó...

-...Anh thích trăng...nhưng em không thích nó...em chỉ thích mặt trời...còn mặt trăng chỉ dựa vào mặt trời để tỏa sáng...

-...Nhưng mặt trăng cũng rất quan trọng...

-...em không muốn...thì là vị trí số 1...hoặc là không là gì cả...chứ vị trí sau người khác...em không cần...

Sau đó,2 người nằm cạnh nhau ngắm sao,Gia Bảo vòng tay ra ôm chắc lấy nó...kéo nó vào lòng...ôm hôn nó say đắm...rồi nó lại cuồng nhiệt ở bên Gia Bảo 1 đêm nữa...miệng khẽ nhếch cười...

-Bầu trời đêm nay thật yên lặng...dự báo...sắp tới sẽ...SẦY RA BÃO LỚN

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 24

24. Chương 24

CHAP 24: CÔ...KHÔNG ĐÁU NỔ TÔI ĐAU...

Nói bảo tới,có lẽ bảo tới ngay,Sau khi qua đêm trên bãi biển,sáng hôm sau Gia Bảo và nó về sớm để sửa soạn đi học...

- Về đến nhà,không được nói với ai là anh đưa em đi chơi,đặc biệt là Vũ Bội nghe chưa?- Gia Bảo lại trở nên lạnh lùng với nó

- Sao thế? – Nó nói xong vòng tay qua cổ anh,hôn nhẹ lên má anh,âu yếm...

-...Em cứ làm thế đi...ai mà biết là chết với anh...- Gia Bảo vẫn tập trung lái xe,thật không thể tin được người dịu dàng hôm qua,người cuồng nhiệt lúc tối và tăng băng bây giờ là cùng 1 người...

-...Đáng ghét...- Nó nũng nịu vùi mặt vào cổ Gia Bảo, tay vuốt ve lồng ngực anh...

-...Đây...em xích ra chút đi...anh đang lái xe...- Gia Bảo lạnh nhạt,gỡ tay nó ra,khó chịu nhìn nó...

-...Hừ...tức chết thôi...ăn người ta xong rồi...vứt sang bên à...không thèm anh nữa...- Nó cũng mặt kệ Gia Bảo,đứng lên cởi chiếc khăn quàng cổ ra,nhảy múa,la hét trên xe...

-...NÀY NÀY,NGỒI XUỐNG...VĂNG RA KHỎI XE BÂY GIỜ...NGUY HIỂM...- Gia Bảo kéo tay nó ngồi xuống...làm nó mất cả hứng...

-...Đây anh lo cho em à...

-...Anh sợ mất mặt thôi...với lại anh không muốn làm kẻ quá vợ chỉ mới 9 tháng kết hôn...

-...Hừ...em mà chết anh sẽ tìm cô khác ngay...- Nó tỏ ra giận dữ...

- Hừ...biết vậy thì ngồi im...

-...Đồ khúc gỗ...đáng ghét...-Nói xong nó véo mũi Gia Bảo như cái cách anh vẫn làm với nó,tựa đầu vào vai Gia Bảo ngủ...- Đây,khi nào đến nơi thì gọi em dậy nhé...

Khi bọn nó về đến nơi là 6h sáng,ngoài người làm thì mọi người trong nhà đều chưa dậy,bọn nó nhanh chóng chạy lên phòng tắm rửa đi học không hề để lại dấu vết của cuộc đào tẩu hôm qua...Sáng sớm thứ 2,sau khi ăn chơi phải đến trường đúng là cực hình của tất cả mọi học sinh...

-Chị Thuần này,túi của chị đẹp quá,mẫu mới của gucci đúng không...? Ôi chỉ có chị mới hợp thôi...?

-...Tên chị dâu là để ày gọi hả?

-...Ai là chị dâu của mày,tao mới là em dâu của chị...

-...Ê mày...tao xí trước rồi...mày biến đi chỗ khác...

-...Đây mấy người có thôi đi không...phiền phức chết được...- Thực là bức bối quá đi,kể từ ngày nó trở thành vợ Gia Bảo,2 con nhỏ Uyên Nhi và Tiểu Nhuyễn cứ bám lấy nó,lấy lòng,nịnh nọt,hỏi han đủ thứ về Gia Ky,nào là < con="> nhỏ="> kia="> có="> hay="> đến="> nhà="> chị="> không.="> >,< con="> kia="> có="> lên="> lút="> gặp="> riêng="> gia="> kỳ="> không?.="> >,< gia="> kỳ="> có="> nói="> gì="> về="> bọn="> nó="> không?.="> >,< gia="> kỳ="> có="> qua="> lại="> với="> cô="> gái="> nào="> không?.="> >,< gia="> kỳ="> đang="> yêu="> ai="> vậy?.="> >,< gia="> kỳ="> có="> hay="> đi="> thăm="> con="> nhà="> văn="> không?.="> >, nó thấy thực nực cười, Bọn họ đấu đá lẫn nhau,nghĩ ngờ tùm lum,nhưng lại đi nịnh nọt nó...tình địch thực sự của họ...

- À này,hình như khi này chị 2 em bảo muốn hẹn chị ra chơi lên sân thượng trường nói chuyện,thì phải...

-...Đây chị đừng đi,Chị em nhà họ Lý đều rất đáng sợ...

-...Đây,Lâm Uyên Nhi,mày muốn ăn đập à...

-...Thôi,chị sẽ đi...- Nó quay đi,khẽ nhếch mép cười -...Cô rơi vào bẫy của tôi rồi...

Sau giờ hẹn,1 mình nó chạy lên sân thượng tìm Lý Lập Ngân,nó vừa mở cửa ra,nó không hề ngạc nhiên mà vẻ mặt vô cùng thản nhiên,tự tin mặc dù trước mắt nó,không phải là 1 mình con ả mà còn thêm 5 con nhỏ ăn mặt diêm dưa,hình xăm đầy mình...nhìn là biết không phải kiểu vừa...Nó nhếch mép cười...

-Gọi tao lên đây có việc gì?...

-...Mày không nhìn ra sao?

-...Định xử tao sao?- Nó vẫn thản nhiên,tay vẫn mân mê cái dũa móng tay...

-...Thông minh lắm...

-...Tao vốn thế...

-...Mày dẹp ngay cái thái độ đáng ghét đó đi...đừng có giả vờ...- 1 Con nhỏ đầu đỏ hét lên...làm những con bên cạnh cũng lên tiếng

-...Đúng vậy,bọn tao ghét thái độ kênh kiệu của mày từ lâu lắm rồi...

-...Đúng rồi,van xin bọn tao đi...bọn tao tha cho...

-...hừ...- Nó khẻ nhếch mép cười,ánh mắt khinh thường lướt qua bọn chúng...

-...Về mặt của mày là có ý gì...đừng ý là đại công chúa là có thể coi thường người khác...

- Mục đích của tụi bây là gì? -Nó dựa người vào tường,tay vẫn chăm chú vào cây dũa móng

-...Tất cả bọn tao ở đây...bạn trai bọn tao...mày đều đã ngủ qua...bọn con trai khốn...chỉ vì 1 câu nói của mày...có thể đá văng bọn tao...tình nguyện quỳ lại dưới chân mày...- con nhỏ tóc đỏ giận dữ hét lên...

-...Vậy sao,vậy sao này tìm bạn trai xấu xấu mà yêu...thì không lo tao giết...

-...Con láo...mày...mày...- Mấy con nhỏ đó tức muốn phộc máu...

-...Còn tao,sao mày không hỏi?- Lý Lập Ngân từ nãy giờ vẫn im lặng,bất giác lên tiếng...

-Không cần,chỉ có 1 lí do...chồng tao...là thứ mày muốn...- Nó nói mà mặt không nhìn vào mặt con nhỏ 1 cái...

-...Đúng vậy,nếu không có mày...Gia Bảo đã không huỷ hôn ước với tao...tao đã sớm là vợ cậu ấy rồi...tao từng ghen với Vũ Bội,nhưng tao càng hận mày hơn...ích ra trong trận chiến cô ta còn lộ mặt...còn mày...đột nhiên xuất hiện...không chiến đấu...mà có được...nhưng tao nói ày biết...mày mãi không có được trái tim Gia Bảo...cả tao lẫn mày...không thể thắng được Hoàng Vũ Bội đâu...

-...Vậy sao...nếu tao nói tao có được thì sao...

-...Mày nói dối...đáng ghét...trần tráo...xử nó cho tao...

Trong lúc đó,1 tiết học đã qua mà nó không hề quay lại,làm ai cũng lo lắng...

-...Gia Kỳ này,em có thấy chị 2 lên lớp không – Gia Bảo thấp thỏm không yên chịu không nổi nữa quay xuống hỏi...

-...Em không biết nữa,khi sáng có học,nhưng từ lúc ra chơi thì không thấy mặt đâu...- Gia Kỳ còn lo lắng hơn,trong lòng cậu như lửa đốt,chỉ cần 1 giây không cảm nhận thấy nhịp thở của nó,tim cậu như ngừng đập...

-...Anh 2 đừng lo,chắc không sao đâu,chị 2 thường xuyên cúp tiết như vậy mà...- Không hiểu sao nhìn thấy thái độ Gia Bảo lo lắng cho nó,Vũ Bội thấy khó chịu vô cùng...

-...Anh mong thế...

-...Chuyện gì vậy- Ngọc Lâm cũng sốt ruột nói với lên...

-Thuần Thuần không thấy đâu nữa...

-...Cái gì,hèn gì tôi cứ cảm thấy không yên,như có chuyện gì chẳng lành...- Ngọc Lâm càng làm tình hình thêm căng thẳng...

- Thuần Thuần à,lúc này tôi nghe Tiểu Nhuyễn nói chị 2 cô ta muốn gặp Thuần Thuần trên sân thượng...- Văn Minh đã biết có chuyện nhưng không nói,chỉ đơn giản cậu ta muốn có kịch vui để xem,cậu cảm thấy con nhỏ Thuần Thuần này không phải loại đơn giản...

- Sao Cậu không nói sớm...

-...Chết tiệt...

-...Tiểu Thuần mà có chuyện gì,Ngọc Lâm này thề,bóp nát đầu cô ta...

Nói xong cả bọn lo lắng chạy như bay ra khỏi lớp,trong sự ngỡ ngàng của bà cô giáo Quốc Ngữ.Trong lòng Gia Kỳ và Gia Bảo lúc này vô cùng lo lắng,nếu nó có chuyện gì...thật sự bọn họ không biết làm sao...

Tại sân thượng,

-...Lại đây...-nó khoanh tay trước ngực,nhếch mép đầy khêu khích...

-....Mày chết chắc...

RẦM...RẦM...RẦM...RẦM...RẦM...

5 tiếng vang lên,5 con nhỏ ngã lăn quay chổng gọng ra đất...thì ra nó đã mặc kệ việc mặc váy...bay lên...đá mỗi đứa 1 cú thật mạnh vào bụng...muốn phọc máu...nó bước lại giẫm lên mặt con nhỏ tóc đỏ nói...

-...Lần sau phải tìm hiểu đối thủ là ai trước khi ra tay...- Nói xong 5 con nhỏ hoảng sợ chạy lại nấp sau lưng Lập Ngân,bọn ngốc này không biết từ bé nó đã học nhu đạo,cũng tại lớp nhu đạo nó gặp được Ngọc Lâm,con nhỏ cũng đánh nhau số 1

-...1 lũ ăn hại...còn tao nữa...con khốn...- Nói xong con nhỏ Lập Ngân nhào lại định tát nó...

CHÁT...CHÁT...CHÁT...

Chưa kịp đụng vào nó,con nhỏ đã bị nó tát liền 3 cái nãy lửa vào mặt,làm cái bản mặt sưng vù lên...

-...Mày...mày...

-...THUẦN THUẦN À,EM CÓ ĐÓ KHÔNG...

-...CHỊ THUẦN THUẦN...LÀ EM...GIA KỲ ĐÂY...CHỊ CÓ NGHE KHÔNG...

Nó vừa nghe tiếng gọi của Gia Kỳ và Gia Bảo,nó liền nhếch mép cười,lôi con nhỏ Lập Ngân đứng dậy giúp con nhỏ phủi quần áo và đầu tóc,hành động của nó làm con nhỏ vô cùng ngạc nhiên...

- Tôi nói cho cô biết...các người không đấu lại tôi đâu...cô,Vũ Bội,hay bất cứ ai...đều không giành được của tôi...tôi sẽ loại từng người 1...đầu tiên...là cô...- Nói xong nó tiến sát lại gần con nhỏ trong sự bất ngờ của con nhỏ và 5 đứa còn lại...

-...Mày...mày muốn làm gì...- Nhưng đều khiến bọn nó bất ngờ là nó không làm gì con nhỏ hết mà...xé toạc váy chính mình ra,vò đầu tóc mình đến rối bù lên,bứt hết 3 cái nút áo...và tự tát 3 cái tát thật mạnh vào...chính mặt mình...đến khoe môi chảy xuống dòng máu...nó quỳ xuống...ánh mắt đang sát bén đột nhiên trở nên hết sức bi thương và tội nghiệp...nước mắt đột nhiên chảy xuống như mưa(chị này đi làm diễn viên là vừa)...đáng buồn cười hơn là nó...kéo 1 bên tóc mình đặt vào tay con nhỏ...con nhỏ ngạc nhiên nên đứng chết trân cho nó tự biên tự diễn...(giờ thì đi làm đạo diễn luôn đi chị)

RẦM...

Cánh cửa sân thượng bỗng bật tung ra...

- Tổ van cậu...đừng đánh nữa...tổ đau quá...- Nó khóc thét lên...

-...Cô làm cái quái gì vậy...

-...Lập Ngân tôi giết chị...- Gia Bảo và Gia Kỳ phát điên lên khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt,nó quỳ dưới đất van xin,trên mặt in hằn rất nhiều dấu tay,khoe miệng chảy máu,quần áo bị xé nát,đáng giận hơn,bên cạnh Lập Ngân là 5 con nhỏ du côn,họ nghĩ nó chắc đã bị đánh rất nhiều...

-...Mày chết với tao...- Ngọc Lâm chạy lại đá 1 cú vào mặt con nhỏ làm con nhỏ ngã lăn ra đất,nhỏ còn định đập thêm vài cái vào mặt con nhỏ đang nằm ôm mặt dưới đất thì bị Văn minh lôi lại...- Anh làm gì vậy,em phải đánh nó...dám đụng vào bạn tao hả...

-...Thôi em,mình coi Thuần Thuần có sao không...

-...Em có sao không?sao không gọi cho anh...cô ta đánh em vào chỗ nào...ngoài mặt ra em còn đau ở đâu không...là anh không tốt...nói anh xem nào...ở đây...ở đây...còn chỗ này nữa...có đau không...- Gia Bảo lo lắng chạy lại ôm chăm lấy nó,đặt nó lên người mình,sờ khắp người nó,lo lắng hỏi...

-...Không...không sao...em...không...-Nó nói xong rồi giả vờ ngắt đi trong sự lo lắng của Gia Bảo...

-...Thuần Thuần...em sao thế...em tỉnh lại đi...anh đưa em đi bệnh viện...- Nói xong Gia Bảo vội bồng nó chạy như bay xuống lầu...trong sự tò mò và ganh tị của toàn trường...vì bây giờ là giờ chuyển tiết...

-...TÔI NÓI CHO CHỊ BIẾT...CHỊ ẤY MÀ CÓ CHUYỆN GÌ...TÔI SẼ BÓP NÁT CHỊ...SAU NÀY CHỊ MÀ ĐỤNG ĐẾN CHỊ ẤY DÙ 1 MÓNNG TAY...TÔI SẼ KHIẾN CHO CẢ NHÀ CHỊ ĐỀU XUỐNG ĐỊA NGỤC...THỀ CÓ CHỨA...- Gia Kỳ như phát điên,cậu bây giờ như con quỷ dữ,ánh mắt như ngàn mũi dao,1 tay cậu bóp lấy cổ con ả nâng lên,từng lời cảnh cáo...

RẦM...

Nói xong Gia Kỳ ném con ả ngã lăn quay vào người đồng bọn rồi chạy đi tìm nó,cậu bây giờ hết sức lo lắng,nhìn thấy nó đau,cậu thà rằng mình chết đi,bản thân chảy hết máu cũng không muốn nó mất dù chỉ 1 giọt máu...Sau khi cậu chạy đi,Lập Ngân mới từ từ bò dậy,không từ ngữ nào có thể diễn tả sự thê thảm của cô ta lúc này...cô ta gào thét lên...khóc ầm lên...

-Cô...cô...thật là 1 con quỷ...tự làm tổn thương mình để hại người...thật đáng sợ...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 25

25. Chương 25

CHAP 25: HÃY LẤY TRÁI TIM ANH MÀ ĐÁNH ĐỔI

- Bác sĩ,cô ấy không sao chứ...ông có chắc là không sao không đấy...ông kiểm tra kĩ lại lần nữa xem...không sao,sao bây giờ vẫn chưa tỉnh...kiểm tra não,đo nhịp tim,khám tổng quát...ông có chắc kiểm tra đầy đủ rồi chứ...nếu để lại di chứng gì rồi sao...- Trời ơi,nó nằm đây mà nghe Gia Bảo lo lắng cho nó thật là hạnh phúc quá...

-...Hoàng thiếu gia...tôi đã kiểm tra đầy đủ cả rồi...Thiếu phu nhân thật sự không sao...chỉ hơi suy nhược chút xíu thôi...cô ấy sẽ khỏe lại ngay thôi...- Bác sĩ còn lắc đầu vì sự lo lắng thái quá của cậu ấm này,ông thấy thật khó hiểu,cô gái này là thế nào mà cả 2 anh em họ lại cưng chiều như thế chứ...

- À,Tay cô ấy lúc trước bị thương đấy...ông kiểm tra xem vết thương có bị chấn động không...nếu cô ấy mà có chuyện gì tôi đốt cái bệnh viện của ông...- Gia Bảo giận dữ hù dọa ông bác sĩ

-...Tôi kiểm tra rồi thưa thiếu gia,do thể chất của thiếu phu nhân hơi yếu...với lại da tay cũng mỏng hơn người thường rất nhiều nên quá trình phục hồi có lẽ lâu hơn người khác thôi...Thiếu phu nhân đã không sao rồi...đợi khi cô ấy tỉnh...cậu có thể đưa cô ấy về nhà để tịnh dưỡng...

- Được rồi...ông hết chuyện rồi...ra ngoài đi...- Gia bảo nói xong tiến lại chỗ nó,nắm lấy tay nó áp lên má mình,khẽ âu yếm vuốt ve...- Em mau tỉnh lại đi...là anh sai...anh nên tốt với em hơn...nếu không vì anh,cô ta không làm thế với em...em đau mà sao anh thấy tim anh nhức nhối quá...- Nói xong tay Gia Bảo khẽ vuốt lên mặt nó,vén những lọn tóc của nó,rồi nhướn lên đặt lên môi nó 1 nụ hôn nhẹ nhàng...như cái chạm môi đánh thức của hoàng tử trong chuyện công chúa ngủ trong rừng vậy...

Đang ngồi với nó,Gia Bảo nhận được 1 cuộc điện thoại của Vũ Bội,cô bé bảo rằng không ai đưa về,thế là anh vội chạy đi,thật là,nó nằm đó mà tức muốn chết...

CÁCH...

-Em sao rồi...em như thế này...em nói anh phải làm sao...mau tỉnh dậy đi...ôm lấy anh này...1 em yếu ớt...anh thật không quen...- Là Gia Kỳ,thì ra từ nãy giờ anh đứng ngoài cửa,trong lòng hết sức lo lắng nhưng phải đợi Gia Bảo đi mới dám vào thăm nó,tình cảm vụng trộm thật là đau khổ mà...

-...Anh yêu em...nếu em rời xa anh...anh phải làm sao đây...nếu em muốn...anh có thể lấy trái tim ra đánh đổi...chỉ cần có em là đủ- Gia Kỳ buông tay nó ra,quay bước ra cửa...

-...Gia Kỳ...đừng rời xa xem...nếu đến anh còn rời xa em...em thật sự không còn ai...-Gia Kỳ đang quay đi thì nó liền mở mắt,ngồi bật dậy,với tay nắm lấy tay cậu...thật chắc...

-...Thuần Thuần...em tỉnh rồi sao?anh đây...anh không rời xa em...anh chỉ định ra ngoài gọi điện báo cho Ngọc Lâm thôi...anh luôn ở cạnh em...luôn dõi theo em...chỉ cần em cần anh,anh sẽ xuất hiện...em có đánh anh...có đuổi anh anh cũng ở bên em...- Gia Kỳ nói xong ngồi xuống giường ôm chầm lấy nó,đặt lên môi nó 1 nụ hôn nồng cháy,cậu cuồn cuộn nhiệt hôn nó như vắt kiệt sức lực và sinh mạng vào nụ hôn này,nó cũng siết chặt vòng tay qua ôm lấy cậu,nó say đắm hôn cậu đến mức cả 2 sắp ngạt thở nhưng không ai muốn buông đối phương ra...

-...A...- 2 tay Gia Kỳ sờ lên má nó,làm nó đau muốn chết...

-...Sao thế? Anh làm em đau à...anh xin lỗi...đưa anh xem nào...cô ta thật là...ra tay quá ác rồi...(nó chứ cô ta nào)- Gia Kỳ lo lắng,nâng mặt nó lên lo lắng xem xét,nhìn thấy vết thương trên khoé môi nó,làm cậu đau thắt ruột gan...

-...Em không sao mà...anh đưa em về căn hộ của em đi...thế giới của 2 chúng ta...2 tuần rồi em không đến đó...- Nó thấy cậu lo lắng,liền đùa nghịch ôm lấy cổ cậu,dụi dụi mặt vào ngực cậu nói...

-...Hừ...2 tuần không hành hạ anh trên giường...chứ 2 tuần không về nhà cái gì...nơi đó có gì đáng nhớ...ngoài những lúc anh sắp gãy lưng chứ...- Gia Kỳ xoa đầu trêu nó...

-...Cái gì...hành hạ á...chứ không phải có ai...lúc đó sung sướng đến mức gào lên...- Nó cũng không vừa trêu lại...

-...Là em dụ dỗ anh...

-...Dụ dỗ á...anh là trẻ con á...trẻ con lớn xác à...ai dụ dỗ thì phải nói lại à...có người,người ta đang học lại bảo người ta cúp học...vì...có người nào đó nói...muốn đến không chịu nổi nữa hả?...

-...Thôi,được rồi là anh...nhưng cũng có người lúc nào cũng viện cớ...đưa chị về nhà đi...rồi bảo ghé căn hộ lấy ít đồ...nhưng vừa vào cửa đã...đề người ta xuống giường...

-...Thôi đi nhá...nói nữa là em đánh đấy...

-...Thôi...coi như anh thua em...1 tí cho em biết thế nào là bản lãnh của anh...mà cứ đi như thế sao...không nói cho anh 2 một tiếng sao...

-...Không sao,mặt kệ anh ấy...anh đi xuống lấy xe trước đi...1 tí em xuống sau...nếu đi chung người ta sẽ nghi ngờ...

-...Thôi được rồi...em cẩn thận đấy...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 26

26. Chương 26

CHAP 26:ANH BIẾT... EM VẪN QUYẾT ĐỊNH NHƯ VẬY (18+)

-...Anh xem món ăn ở đây thật chẳng ra gì,em đã bảo đến BOI ăn món Nhật rồi còn gì...thật là...- Nó chu môi nũng nịu cần nhằn trông đáng yêu hết sức

-...Thôi đi...ngoan ngoan ăn đi rồi còn về – Gia Kỳ trông thấy vẻ mặt đáng yêu của nó,cậu cảm thấy ngứa ngáy toàn thân,phần thân dưới nóng ran,thật là hối hận khi đưa nó đến đây ăn...cậu nên đưa nó về thẳng căn hộ mới đúng...

-...Này...sao anh không chịu ăn...anh không đói sao...

-...Đói chứ...rất đói...em ăn nhanh đi...về đến nhà anh mới ăn được chứ...

-...Anh thật là...

Chung cư Super Star,

- Đây anh xem, chỉ mới 2 tuần không đến đây mà nơi này trở thành nhà hoang từ lúc nào không biết nữa...- Nó vừa mở tung cửa bước vào, nhìn căn hộ tối om, khê lắc đầu...

-...Nhà hoang cái gì...là thiên đường mới đúng...- Nói xong Gia Kỳ ôm chầm lấy nó, nhắt bồng lên...đi về phía phòng ngủ...

-...Thôi nào, anh làm gì thế, tấm cái đã chứ...-Nó ôm lấy cổ Gia Kỳ giãy giụa

-...làm gì là làm gì? Thì ăn chứ gì...em bỏ đói anh 2 tuần mà không thấy xót à...- Gia Kỳ đặt nó lên giường, nhanh chóng đóng cửa phòng lại...

-...Vậy thì đi tìm con khác...nó cho anh ăn...

-...Hừ...anh đi thật thì đừng có trách...- Nói xong Gia Kỳ giả vờ đi ra cửa...

-...Anh giỏi đi thử xem...em cho anh làm thái giám...- Nó tức giận ngồi dậy kéo tay Gia Kỳ...

-...Anh mà thành thái giám...không biết ai đau lòng hơn nhỉ...- Gia Kỳ vòng tay qua, ôm lấy eo nó từ phía sau...nhất nó lên thấy lên giường...rồi bò lên nằm lên người nó...hôn lấy môi nó nồng nhiệt, 2 tay thì sờ soạng khắp người nó là cả người nó nóng rần lên...

-...Thật là...anh càng ngày càng hư mà...

-...Bây giờ em muốn anh cởi giúp em hay là tự cởi...- Gia Kỳ đứng dậy, vừa cởi quần áo mình vừa nói

-...Đã làm thì làm luôn, còn hỏi hàng gì...- Nó cũng đứng dậy giúp gia kì cởi quần...

- Anh báo cho em biết, anh đang ở tình trạng báo động đỏ, anh khuyên em tốt nhất tự cởi đi, nếu không 1 lát xong xuôi...quần áo em không dùng được nữa đâu...- Gia Kỳ đang vội cởi nốt chiếc quần nhỏ của mình, vừa nhìn nó giễu cợt

-...Anh thật là...- Nói xong, nó thật nghe lời cậu, từ từ cởi từng lớp quần áo...

-...Nhanh lên nào, anh không thể nhịn được nữa rồi...- Nói xong Gia Kỳ tiến lại gần nó, giúp nó cởi nốt chiếc áo nhỏ và chiếc quần nhỏ trên người...Rồi kéo nó đặt lên giường, nhanh như 1 tia chớp, cậu mãnh liệt hôn lên đôi môi căng mọng của nó, đầu lưỡi thâm nhập thật sâu, nó cũng nồng nhiệt đáp trả lại Gia Kỳ, lưỡi quấn lấy lưỡi làm 2 người trở nên mê muội, nụ hôn càng lúc càng sâu, nụ hôn đói khát và cuồng dã...Sau đó không kiềm chế nổi nữa cậu đẩy nó ngã xuống giường, rồi nhanh chóng phủ xuống người nó...Gia Kỳ không thể chờ được nữa, dục vọng dâng ảnh liệt, đã 2 tuần, nhìn thấy nó trước mắt, mà không thể chạm vào, không thể ôm, không thể hôn...khiến cậu gần như phát điên...Bây giờ nó đang nằm ngay dưới cậu...toàn thân hiện ra trước mắt...cậu chăm chăm nhìn nó...Nó quả là kiệt tác của nữ thần sắc đẹp, bộ ngực sữa trắng trẻo vùng đầy, cái eo nhỏ không chút mỡ thừa, còn đôi chân thì thực thon dài trắng mịn, đẹp mê hồn...bất kể người con trai nào nhìn thấy cũng không thể khống chế...kể cả 1 tảng băng như cậu...Gia Kỳ tưởng như mình ngừng thở...

-...Anh có ăn nhanh đi không, nhìn cái gì mà nhìn mãi thế, nhìn bao lần rồi mà không chán sao?...- Nó thấy Gia Kỳ không hành động mà cứ nhìn chăm chăm vào người mình thì cảm thấy ngứa ngáy...Nó nói 2 tay mò mẫn khắp người cậu, 1 tay lướt qua vùng bụng lần xuống giữa 2 chân của cậu, sờ lên cái vật đang nóng rần, cương cứng của cậu khê vuốt ve, nắn bóp...Hành động của nó đã phá vỡ chút lí trí cuối cùng của cậu, dục vọng dâng cao, cậu không còn tâm trí để thưởng thức cái đẹp nữa...mà vô vập hôn nó...1 tay phủ lên ngực nó, khê nắn bóp, trêu đùa nụ hoa của nó, nhẹ nhàng âu yếm, lôi kéo, cho đến khi đầu nhũ của nó dựng đứng, nó không tự chủ không ngừng phát ra tiếng rên rỉ...cậu rời môi nó, khê hôn lên chiếc cổ trắng nõn thon dài...rồi cuối người ngậm lấy nụ hoa của nó vào miệng, 1 tay vươn tới giữa chân nó, ngon tay khê âu yếm, vuốt ve nơi thâm kín, nữ tính của nó...cậu khê tách phần da mềm ấy ra...khê vuốt ve bên trong, thăm dò sâu hơn, đến tận nơi nguồn nước âm ướt...khiến nó vô cùng thích thú...

Gia Kỳ cắn bản không chịu nổi nữa, dục vọng cương cứng, yêu cầu được giải thoát, cậu tách đôi chân mềm mại của nó ra, đặt cái dục vọng lên cửa mình của nó, sau đó hít 1 hơi, khê cử động hông 1 cái, đưa cái của mình vào

thân thể chắc khít của nó,nó khẽ đau,1tay chống vào khuôn ngực của cậu,cậu giữ chắc lấy eo lưng nó...thân thể nó ẩm ướt,ấm áp,chắc chẽ bao lấy cậu,khiến cậu không thể chậm lại,mãnh liệt tiến vào,hông cậu chuyển động với tốc độ nhanh chóng,mỗi lần lại thêm mãnh liệt,càng tiến sâu hơn,cậu càng lúc càng mãnh liệt đâm vào...ở trong cơ thể nó căng khít...cậu đem toàn bộ cái của mình giải phóng trong người nó,tận hưởng dư vị cuộc chiến...Nó cũng thích thú,sung sướng đáp trả cậu...họ cứ thế rất lâu,rất lâu...Nó không biết chúng nó bên nhau bao lâu...bao nhiêu lần cũng không đếm nổi...chỉ biết khi buông được nhau ra trời đã chập tối...

- Ngủ ngoan đi cậu bé của em,những giây phút yên bình này sắp chấm dứt rồi...- Nó nằm trên giường khẽ vuốt ve gương mặt thiên sứ đang ngủ say của Gia Kỳ,khẽ vuốt nhẹ mái tóc vàng óng ánh,lắm tấm mồ hôi,và khuôn ngực trắng nõn không cơ bắp nhưng rắn chắc của cậu...Rồi khẽ đứng dậy,đi vào nhà tắm...

Sau khi tắm xong,nó quần khăn đứng bên tấm gương khẽ sạm soi...bỗng có 1 cánh tay choàng qua eo nó,tựa đầu vào cổ nó,khẽ nũng nịu...

-...Anh dậy rồi sao,than mệt sao không ngủ nữa...- Nó khẽ đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt trắng hồng của cậu,nay nó nhiều vết đỏ ửng vì hoan ái nồng nhiệt...

-...Cô bé bò dậy lúc nào thế...quay sang không thấy em...không thể ngủ được...- Nói xong cậu kéo tuột chiếc khăn tắm duy nhất trên người nó,đem thân mình cũng không mặc gì quần lấy nó...nó vội đẩy cậu ra...quay ngược lại...nhìn vào gương...hốt hoảng...

-...Anh...anh thật là...không đùa nữa...anh xem...cái này...dấu hôn nhiều thế này thì phải làm sao...còn những vết bầm này nữa...- Anh em nhà họ tuy lạnh lùng,dịu dàng,nhưng trong chuyện ấy thì...rất ư cuồng dã...

-...Anh xin lỗi...hay anh dùng môi xoá cho em nha...- Nói xong cậu hôn lên khắp cổ,ngực và những chỗ có đầy vết bầm và dấu hôn trên người nó...- 1 lần nữa nhé...

-...Em vừa mới tắm...không phải anh bảo mệt sao...

-...Lỡ rồi...-Nói xong Gia Kỳ kéo nó vào giường,thế là lại mây mưa thêm 1 chập nữa...đến khi mệt gần đứt hơi mới bò dậy đi tắm...Gia Kỳ tắm xong ngồi trên sofa,chờ để đưa nó về...

-...Này,anh vào tủ lấy cho em 1 bộ đồ thật kín vào,thật là mấy cái vết này mà người ta nhìn thấy...thật mất mặt...

-...Đây...

-...Cám ơn anh...mà này anh về trước đi...em về sau...chúng ta đừng đi chung...

-...Nhưng em đâu có đi xe...

-...Anh yên tâm...dưới hầm xe chung cư,em có để 1 chiếc mô tô...

-...Tối rồi,em lái mô tô có được không đấy...

-...ok mà,anh trở nên lười thôi từ lúc nào vậy...

-...Đáng ghét...anh về trước đây

Khi cậu vừa bước ra khỏi cửa,nó nhếch mép cười,nhất điện thoại lên nghe...

- Anh ta đi rồi...chỗ củ?...em đến ngay...

Tại 1 phòng vip spoil bar,

- Trông em có vẻ vui...-1 người con trai tóc bạc khẽ vuốt tóc nó,nhìn nó bằng 1 ánh mắt hết sức triêu mến....

-...Mấy ngày qua anh đi đâu?

-...Anh đi tìm 1 người...- Anh chàng khẽ đặt lên mái tóc nó 1 nụ hôn,tay khẽ vuốt má nó...

-...Hắn ta...người con trai đó...trò chơi thứ 7...

- Là anh ta sao?...để làm gì? - Nó vòng tay qua eo của anh chàng,tựa đầu vào ngực anh chàng nói...

- Bước kế tiếp...chúng ta cần anh ta giúp 1 tay...- Chàng trai cọ mũi vào mái tóc mượt mà của nó nói...

-...Anh định làm gì tiếp theo...em phải làm gì...- Nó vươn tay nắm lấy bàn tay lạnh giá đó...

-...Em thương sót sao?...còn lưu luyến hẳn ta sao? – Anh chàng tóc bạc nói mà mặt không hề biến sắc, dường như trên gương mặt anh ta không còn 1 biểu hiện nào khác ngoài...sự băng giá...

-...Anh thấy em bao giờ lưu tình với con mồi sao?...có bao giờ em hành động mà phải hối tiếc chưa...- Nó nói vòng lên ôm lấy cổ anh...hôn nhẹ lên cổ anh 1 cái, tận hưởng mùi hương tàn ác giống nó...

-...Kịch bản đã viết xong...Em chỉ cần diễn cho tốt vai diễn của mình là được...- Anh chàng ôm lấy nó vào lòng...tay vuốt ve khắp người nó...

-...Lúc nào em cũng diễn mà...- Nó nhẹ nhàng đặt lên môi anh 1 nụ hôn nhẹ...nụ hôn của quý...- Và anh cũng thế...lúc nào cũng phải mang bộ mặt của người khác...

-...Đó là cách tốt nhất để ở bên em...chúng ta không thể tách rời...vì vận mệnh của chúng ta...cách tốt nhất để dõi theo em...đảm bảo sự an toàn của em...là làm 1 phần nhặt nhòa trong cuộc sống của em...- Chàng trai siết chặt vòng tay, cuối xuống nâng cằm của em...

-...Nhưng đối với em là tất cả...- Nó ngược lên đón lấy nụ hôn nồng nhiệt, đầy mê muội của anh ta...1 nụ hôn rất lâu, rất lâu, như muốn quyện hơi thở vào nụ hôn của họ

-...Trên người em có mùi của họ...bọn con trai...thiên sứ...- anh chàng ôm lấy nó, hôn lên khắp cơ thể nó nói...

-...Vậy hãy đem dư vị tàn ác của anh...dập tắt mùi hương của họ đi...-nói xong anh chàng ôm lấy nó, ngã xuống sofa, 2 người quấn lấy nhau như hoà vào làm 1, không còn 1 ngăn cách nào, người con trai như hoà tan trong người nó...trong phòng...trần ngập không khí của ham muốn...của dục vọng...của sự tàn ác...2 cơ thể...như 1 ngọn lửa...ngọn lửa đến từ địa ngục...kèm theo những tiếng rên la... đầy thoả mãn

-...Nếu như có quyền lựa chọn em sẽ...

-...Anh biết...EM VẪN CHỌN NHƯ VẬY...VÌ...EM LÀ CỦA ANH...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quý – chương 27

27. Chương 27

CHAP 27: ANH VẪN CHẠY ĐẾN BÊN CÔ TA...

Sau 1 hồi tiếp thêm cho nhau sự tàn ác, họ tách nhau ra...mặc quần áo...rời khỏi căn phòng đầy ẩm ướt và chết chóc đó...mỗi người đi về 1 phía...người con trai tóc bạc biến mất ở cuối hành lang...

-...Thuần Thuần, em sao ở đây? sao không ở nhà nghỉ ngơi? - 1 Tiếng gọi ở phía sau làm nó giật mình...thì ra là Gia Bảo, bên cạnh không ai khác...là Vũ Bội, họ ngồi trên quầy rượu...cô ta có vẻ rất say...

- Anh còn quan tâm tới tôi à...- Nó bĩm môi giấu cợt, chỉ cần nhìn thấy con nhỏ Vũ Bội là nó thấy gai mắt...

-...Em nói gì vậy? trả lời anh? sao không nghỉ ngơi...- Gia Bảo đứng dậy nắm lấy tay nó, mà 1 tay vẫn giữ lấy vai Vũ Bội...

-...Vậy sao? tôi chưa chết đâu, nên anh không cần bỏ tôi nằm ở nhà, đến đây tìm cô gái khác...- Nó hất tay Gia Bảo ra

-...Vũ Bội không phải là cô gái khác...nó là em gái anh...- Gia Bảo tức giận nhìn nó...

-...Anh thật sự muốn thế sao?

-...Ý em là gì?

- Anh đừng tưởng tôi không biết anh yêu cô ta...- Nó quát lớn...nó nhìn thấy sự kinh hãi và run rẩy của Gia Bảo như đứa trẻ bị bắt quả tang đang làm chuyện xấu...nhưng cố giữ lấy bình tĩnh, tiến lại gần nó, cuối sát mặt nó nói với giọng đầy đe dọa...

-...Đúng...tôi yêu em ấy...em muốn làm gì...

-...Tôi muốn làm gì sao?...tôi hỏi anh làm gì mới đúng...

-...Anh làm gì nào...em ấy là em gái anh...

-...Không cùng máu mủ...

- Tử Khiêm...Tử Khiêm...đừng bỏ em...em yêu anh...- Nó và Gia Bảo đang cãi nhau thì Vũ Bội đang say,nằm gục trên bàn,la toáng lên...

-...Vũ Bội...em sao thế...anh đưa em về nhà...- Gia Bảo lo lắng vội lại đỡ con bé dậy,đi lướt qua nó định đưa Vũ Bội về nhà...

-...Xem ra cô ta say lắm rồi...sao anh không thừa cơ hội này...đưa cô ta vào khách sạn...cuồng nhiệt 1 đêm...- Nó nói khích theo...

-...Em nói cái gì...em ấy không phải là người như vậy...em đừng nói vậy...cô ấy không giống em...- Gia bảo tức giận quay lại quát vào mặt nó

-...Không giống tôi thế nào...

-...Ngủ với mọi thằng đàn ông...- Gia Bảo lên tiếng giễu cợt...

CHÁT

~ Nó tát vào mặt Gia Bảo 1 cái rồi đi ra ngoài trong sự ngỡ ngàng của mọi người trong bar...

- Thuần Thuần...- Gia Bảo phát hiện mình có chút quá đáng,gọi theo nó...nhưng nó đã chạy như bay ra ngoài...

Lúc này,ở 1 góc của bar,1 anh chàng đẹp trai có mái tóc đen óng mượt,được vuốt dựng lên kiểu cách,xung quanh là rất nhiều cô gái xinh đẹp...miệng nhếch lên...

-...Tìm thấy em rồi...em vẫn như xưa...tàn ác,nhấn tâm...và...thu hút...nhưng dù sao...tôi cũng phải bắt em...trả giá...

Tối qua,nó về nhà,chạy ngay lên phòng,khoá cửa lại,mặc kệ Gia Bảo gọi thế nào cũng không mở cửa ,sáng hôm sau nó dậy thật sớm,chạy như bay đến trường,vì có 1 bóng đen đang chờ nó...Cả ngày hôm đó,nó không nói lời nào với Gia Bảo,nó cũng giận lây,không thèm nói chuyện với ai,im lặng cả buổi...Gia kỳ biết ý,chỉ ngồi im nhìn nó,Giờ ra về nó chờ mọi người ra về hết mới từ từ sách túi bước ra ngoài...Nhưng vừa bước đến căn phòng đạo cụ ở cuối cầu thang thì nó thấy choáng váng mặt mày...rồi không còn biết gì nữa...nó ngất đi...

- Đây là đâu? – Nó mở mắt ra,thì nó giật mình vì không thấy gì,thì ra nó bị bịch mắt lại,tay chân bị trói lại,ngồi trên ghế,nhưng nó vẫn cảm thấy mùi hôi của nước tẩy rửa và nước sơn...cảm giác thấy xung quanh có rất nhiều người nhìn chằm chằm vào mình...

-...Đại ca,cô ta tỉnh rồi...

-...Anh,anh là ai...- Nó cảm nhận thấy người bước về phía nó,cánh tay đó từ từ đưa về phía mặt nó,rồi nâng cằm nó lên...

-...Em đoán xem...anh là ai?- Nói xong người con trai cúi xuống hôn ngấu nghiến vào môi nó,một nụ hôn vô cùng cuồng dã,1 tay anh ta bóp mạnh lấy ngực nó,còn 1 tay luồn vào váy nó,bóp mạnh vào chỗ nhạy cảm của nó...đến 1 lúc lâu,hôn đã,sờ đã mới buông nó ra...

-...Giờ thì đoán xem...

-...Hừ...thì ra là anh...Trương Chấn...

-...em đoán hay lắm...cảm ơn vì đã nhớ anh...

-...Nên cảm ơn nụ hôn...và đôi tay anh đi...thật vui...anh còn sống sao?

-...Rất tiếc...vì anh chưa chết...nhưng cô ấy...thì...đã làm mọi cho cá

-...Anh muốn gì?

-...Muốn em trả giá...cho 5 năm trước...

-...Chuyện đó à?...tôi quên từ lâu rồi...

-...Em quên?...em biến cuộc sống người khác thành địa ngục...cướp đi thứ quan trọng nhất của người khác mà ...nói quên...là xong sao? – Trương Chấn bước tới nâng cằm nó lên nói...

-...Hừ...cũng do chính các người gây ra thôi...tôi đã cho các người quyền lựa chọn rồi...

-...Lựa chọn...lựa chọn gì...rõ ràng là do em sắp đặt đúng hơn...

- Đúng thì sao...các người nên cảm ơn tôi vì tạo ra cho các người trò chơi thú vị như thế...với 2 quyền lựa chọn...

-...Lựa chọn cái gì?...lựa cọn giữa sống và ...chết sao?

-...Sai rồi...lựa chọn giữa...ở bên tôi...hay...biến mất...

-...Rõ ràng không hề có sự lựa chọn...năm đó cô sắp đặt tất cả...chỉ muốn đưa bọn tôi vào chỗ chết...chỉ là 1 đứa trẻ 13 tuổi như nhau...sao cô có thể tàn ác như vậy...

-Sao không có lựa chọn...để tôi kể cho anh nghe...toàn bộ sự thật về...bi kịch năm đó...tất cả là do anh...do anh gây ra tất cả...ngày đó khi gặp được anh,tôi những tưởng anh có thể trở thành người hiểu tôi...người bạn duy nhất của tôi...anh không thấy chúng ta đã rất vui vẻ sao...nhưng là do cô ta...Mễ Y Y...nếu cô ta không xuất hiện không cướp đi anh...anh không đặt cô ta lên trên tôi...tôi đã không nghĩ ra trò đùa ấy...

-...Và cô đã bắt bọn tôi lên thuyền...để giết chết bọn tôi...

-...Tôi rõ ràng đã cho các người thoái lui nhưng hai người đều chọn cách phản bội tôi...đúng bữa tiệc đó là do tôi tổ chức để dụ dỗ 2 người vào bẫy...là tôi,tôi đã lên nửa đêm đưa tất cả người khác lên phi cơ rời khỏi con thuyền,bỏ lại 3 chúng ta...là tôi,tôi đã cho người làm thủng con thuyền...là tôi,là người đã đặt chiếc canô chỉ chở vừa 2 người đó...chiếc canô phát nổ cũng là do tôi cài boom...tất cả là sắp đặt của tôi...

-...Cô...cô thật đáng sợ...

-...Đó là hậu quả của việc phản bội tôi...tôi nói rõ cho anh biết...chính các người tự đưa mình vào chỗ chết...lúc đó tôi đã sắp đặt cho các người 2 quyền lựa chọn...lúc tôi nài nỉ các người ở lại với tôi,chính anh...chính anh là người đã xô ngã tôi và nắm lấy tay Mễ Y Y cướp lấy áo phao và chiếc canô chạy trốn...bỏ lại 1 mình tôi...nếu 2 người lựa chọn ở lại...thì theo sắp đặt của tôi...ngay lúc chiếc thuyền chìm xuống...tôi sẽ cho phi cơ đến cứu chúng ta...nhưng các người lại lựa chọn cướp đi chiếc canô...anh chọn cô ta,không chọn tôi...nhưng anh không biết rằng trên chiếc canô ấy...tôi đã cài boom...khi anh nổ máy thì không sao...nhưng anh mang tà niệm bỏ trốn...anh sợ khi chiếc thuyền chìm xuống sẽ làm lật canô của các người...nên tăng tốc...nhưng anh không biết...chính phanh ga đó...chính là nút kích hoạt trái boom...và...Bùm...khi các người chìm xuống đáy đại dương...tôi đã ở trên phi cơ của mình...

-...Cô...cô...đồ rắn rít...đồ độc ác...tại sao...tại sao không giết tôi luôn đi...tại sao để tôi còn sống...còn Y Nhi thì...kể có lỗi với cô là tôi...Y Nhi là 1 người ngây thơ,vô tội...lúc tôi kéo cô ấy đi...cô ấy không ngừng gào thét...cô ấy nói cô là tiểu thư của cô ấy...cô ấy sống là người của cô,chết là ma của cô...nếu bỏ cô lại...cô ấy thả ôm cô cùng chìm xuống đáy đại dương...

-...Bởi vì tôi ghét cô ta...cô ta chỉ là 1 con ả hầu gái của tôi...5 đời Mễ gia của cô ta đều là con chó cho Bạch gia của tôi...cô ta có quyền gì tranh giành với tôi...tôi chính là ghét sự giả tạo của cô ta...tự mình cao thượng...lúc nào cũng thích hy sinh...lúc nào cũng làm cho người khác yêu mến mình...lúc nào cũng biến tôi thành người xấu...

CHÁT

Trương Chấn tát vào mặt nó 1 cái,ánh mắt rực lửa,gầm lên...

-...Đồ đàn bà độc ác...tôi cấm cô nói về cô ấy như vậy...cô ấy không phải hầu gái...cô ấy là công chúa của tôi...

-...Hừ...đánh hay lắm...đó mới chính là lý do cô ta đáng phải chết...nhưng anh nói đúng...người tôi hận hơn chính là anh...nên tôi đã để anh còn sống...ngày nhận xác cô ta...không thấy anh...tôi đã biết rõ anh còn

sống...tôi để anh sống là để anh hiểu rõ đâu là bi kịch...vì người ở lại đau hơn là người đã chết...và tôi biết rõ anh lẫn trốn là để tìm tôi trả thù...thực ra tôi cũng biết sẽ có ngày này...và tôi rất mong nó...tôi muốn biết anh giết tôi như thế nào...

-...Người có lỗi là chúng tôi...Bác gái và...em gái tôi có lỗi gì chứ...?

-...Tôi nói cho anh biết...ngày đó khi mẹ Y Y quay lại tìm con,tôi giả vờ làm đứa con bà ta...vì tôi muốn trả thù bà ta...vì chính bà ta đã đem nó...đứa con gái đáng chết ấy vào cuộc đời...là bà ta...đã gửi nó vào đúng gia đình tôi...là bà ta cả...còn khi tôi nói ra sự thật...tái phát bệnh tim mà chết...là do bà ta tự chuốt lấy...còn về phần cô em gái bé bỏng của anh...cô ta sớm muộn gì cũng chết vì căn bệnh máu trắng của mình...tôi chỉ đơn giản tiễn cô ta đi sớm 1 chút...với lại việc cướp bạn trai cô ta...chỉ vì tôi muốn cho cô ta sớm tỉnh giấc...cái gì mà em chết đi anh cũng chỉ yêu mình em...cái gì mà hẹn kiếp sau gặp lại...cái gì mà không gì ngăn cách được chúng ta...căn bản là không tồn tại...

-...Cô...cô...đúng là con quỷ...đồ yêu tinh...cô...tạo ra bao nhiêu thảm kịch như vậy...mà bình thản như thế...cô không phải là con người...

-...vì tất cả đều là trò chơi của tôi...rất thú vị...

-...Trò chơi...trò chơi sao?...bây giờ tôi sẽ trả lại cho cô tất cả...tụi bây ở đây canh gác...1 lúc sẽ có phần của từng đứa...

RẦM...

Nói xong hắn ta vác nó thả vào bên trong,phía sau 1 màn chắn,hắn đè nó xuống...nhanh chóng xé nát quần áo nó...nó thấy quần áo nó,nội y quăng khắp sàn,bên ngoài là tiếng cười dâm dăng của bọn đàn em hắn...hắn đè nó xuống,nhanh chóng trườn lên người nó,miệng hôn lên môi nó một cách cuồng dã,nụ hôn cưỡng đoạt vô cùng ướt át,nước bọt chảy ra khắp nơi,lưỡi hắn như con rắn,linh hoạt chiếm lấy miệng nó...nụ hôn này không còn giống với nụ hôn nghịch ngợm,ngượng ngùng của cậu bé 12 tuổi ngày trước...và người con trai điên cuồng đang nằm trên người nó này cũng không còn là cậu bé ngây thơ,đỏ mặt nói của nó nữa rồi...

-...Dù cô có là quỷ...cô cũng là 1 con quỷ cái...chỉ đáng để tôi dày vò thân xác mà thôi...- Nói xong hắn cũng điên loạn cởi hết quần áo mình,2 tay sờ soạn khắp người nó...2 tay hắn không ngừng nắn bóp ngực nó...khẽ sung sướng gầm lên...hắn không ngừng trêu đùa nụ hoa của nó...hắn vặn vẹo chúng,nắm kéo chúng,khiến đầu nhủ nó cương cứng lên...nó không ngừng dẩy dựa...hắn liền lôi ra 1 sợi dây thừng,trói 2 tay nó vào cây cột ngay trên đỉnh đầu...nó không thể làm gì...chỉ nằm như con búp bê để hắn ra sức dày vò...hắn điên loạn cuối xuống ngậm lấy bầu ngực nó,mút lấy mút để như mút kẹo,rồi khẽ cắn lấy nó...làm nó đau nhói...đến chảy nước mắt...1 tay vẫn bóp huỳnh huỵch ngực kia của nó...rồi tay hắn cuồng dã lần xuống vùng bụng,đi vào giữa 2 chân nó,dùng tay tách chỗ thâm kín của nó ra,cho tay đi vào sâu bên trong,hắn lần thật sâu vào bên trong...nó vặn vẹo,khó chịu...nó rất đau...không biết gì,nhưng nó biết mình ra nước rất nhiều...cảm giác ẩm ướt hết những ngày hành kinh...hắn khẽ cuối xuống,hôn lấy,liếm lấy cửa mình của nó,khẽ nhếch mép cười...nó khó chịu vô cùng,vặn vẹo,2 chân không ngừng giãy giụa,nhưng vô ích,hắn túm chặt chân nó,tách ra hai bên,đầu thì vẫn đang ở giữa 2 chân nó...

-...Khó chịu...khó chịu quá...làm ơn...làm ơn tha cho tôi...- Nó van nài nhưng cũng không biết van nài điều gì,chỉ biết rất mong nhanh chóng được giải thoát,cơ thể thì khô rát,vùng kín không ngừng ra...cảm giác vô cùng ướt át...Nhanh như cơn chớp...hắn trườn lên phía trên,phủ lên người nó,dàng chân nó ra rộng hơn...tay nâng hông nó lên...mạnh bạo đưa cái đó đi vào trong nụ nhỏ thâm kín của nó...nó đau nhói...la lên thảm thiết...bên ngoài bọn con trai cười lên ngặt nghèo...hông hắn bắt đầu cử động...nhịp điệu nhanh như tia chớp...ra vào cuồng dã tốc độ nhanh vô cùng...đó đau như sắp chết...hắn mãnh liệt đâm sâu vào...mỗi lúc 1 sâu,lực thì vô cùng mạnh...nó ra ngày càng nhiều...bây giờ nó không biết là nước hay là máu...chỉ biết chỗ đó của mình đau rất,ẩm ướt vô cùng...còn cái của hắn thì không ngừng vào ra...chặt khít bên trong...như dây đàn căng cứng...nó đau như chết...nó nằm im đau đốn...hắn thì 2 tay túm chặt đùi nó...phần thân dưới thì điên loạn cử động,vào ra mạnh bạo...nhịp điệu rất đều,không ngừng nghỉ mà ngày càng tăng thêm...nó đau kinh khủng...kèm theo âm thanh huỳnh huỵch ra vào của hắn...là những tiếng rên la của nó...không phải là âm thanh rên rỉ kích tình thông thường,mà là...gào thét...kêu cứu của nó...nó ngửa mặt lên trên,2 tay nắm chặt sợi dây,nước mắt không ngừng chảy ra...

-...Mới thế cô đã chịu không nổi rồi sao?cô còn phải tiếp ít nhất 5 thằng đàn em nữa của tôi...- Hắn nói

mà không ngừng cử động,lực ngày 1 mạnh,điên loạn xâm chiếm nó,hông cử động ngày càng nhanh,hắn sung sướng gào thét,gương mặt mỹ nam của hắn bây giờ trông như 1 ác quỷ đẹp trai,tàn nhẫn đến từ địa ngục...Hắn cứ thế ra vào người nó,làm nó rất lâu,cả mấy giờ đồng hồ...nó đau không biết làm gì ngoài việc vào ra kêu cứu...bên ngoài vang lên tiếng cười dâm dăng của bọn con trai...và người bên trên nó điên loạn không biết mệt...so với lần nó bị Gia Kỳ cưỡng đoạt trong phòng học nhạc...lần này cuồng dã và đau đớn hơn cả trăm lần...

-...Huhuhu...Gia Bảo...Gia Kỳ...cứu em...cứu...á...á...á...huhuhu...á...á...á...ừ...ừ...ừ...- Nó không ngừng rên rỉ kêu cứu...

-...Giờ này cô còn gọi tên bọn họ...ừ thì cứ gọi...sau khi tôi thỏa mãn...gọi chồng cô và thằng tình nhân của cô...đến hết xác cô là vừa...hahaha

-...Huhuhu...Gia Bảo...GIA KỲ...

-...Khóc cái gì...cũng giống nhau cả thôi...bọn con trai khác... là cô cho...lần này cô không à bị cướp...thế thôi...
RẦM...

- Bọn mày là ai?- cánh cửa nhà kho bật tung ra,trước mắt nó là hình ảnh 3 người con trai...là Gia Kỳ...Gia Bảo và Văn Minh...

-...Thuần Thuần...cô ấy đâu...?tụi bây làm gì cô ấy rồi?- Gia Kỳ như điên loạn nhào vào đánh bọn nó,Gia Bảo thì nắm lấy cổ 1 tên hét lên...

-...Bọn mày gan à,tìm vào chỗ chết tao toại nguyện cho tụi bây...- Nó chỉ nghe thấy bên ngoài tiếng đánh nhau,la hét rất ồn ào,nhưng sao con người bên trên nó vẫn không ngừng cử động,tốc độ và lực cũng không hề giảm,hắn tự tin quá chẳng hay mê tình làm hắn loạn trí rồi,nó rên rỉ...không kêu lên nổi nữa...

-...Tao hỏi cô ấy đâu...?- Gia Bảo túm lấy cổ tên áo đỏ gào thét...đồng bọn của hắn nằm la liệt dưới đất nhưng hắn cố tỏ ra bình thản đáp...

-...Hừ...con ngựa của mày đang nằm dưới đại ca tao...bị đại ta tao dần sắp chết rồi...mày vào mà xem...

-...Đáng chết tao giết mày...- Gia Bảo đâm 1 cú vào mặt làm tên kia ngất lịm,rồi lao như điên vào bên trong chỗ nó...

RẦM...

Gia Kỳ và Gia Bảo đập tung tấm màn chắn,họ không còn tin vào mắt mình,thế giới như nổ tung vì cơn phẫn nộ của họ,họ chỉ biết là mình muốn giết người...Trước mắt họ,nó bị trói hai tay lên trên đỉnh đầu,nhằm ngửa dưới đất,trên người hoàn toàn trần trụi,không mảnh vải trên người,khiến Văn Minh ngại ngần quay mặt đi,nhưng điều đáng chết hơn cả là Trương Chấn vẫn nằm trên người nó,hắn cũng trần như nhộng,không hề mặc gì trên người,2 chân nó bị hắn dùng tay dằng sang 2 bên,hắn vẫn còn đang giao kết với nó,cái đó vẫn ở trong người nó,hông không dừng cử động,điên loạn vào ra huyệt huyệt,xâm chiếm nó,nó thì ngất lịm,miệng không ngừng rên rỉ...

-...Chết tiệt...thằng khốn...tao giết mày...- Gia Kỳ kéo lấy hắn rút ra khỏi người nó,thấy hắn vô tường,giăng co,Văn minh tiến lại giúp Gia Kỳ giữ hắn,cậu điên loạn đâm vào khắp người hắn,vào mặt,vào bụng...vào cái đó của hắn...làm hắn đau điếng người...Gia Bảo cũng tiến lại đá vào hắn vài cái găm lên...

-...Dám đụng vào vợ tao...tao đập nát cái đó của mày...sau này không còn thứ để làm hại người khác nữa...- Nói xong Gia Bảo chạy lại giúp nó cởi trói,ôm chầm lấy nó vào lòng...

-...Em sao rồi,tên chết tiệt này dám hành hạ em ra như thế này...em đau lắm phải không...toàn thân bầm tím thế này...em nói anh phải làm sao đây...ngoan nào...anh đưa em về nhà của chúng ta nhé...- Nói xong Gia Bảo cởi áo sơ mi của mình mặc vào cho nó che thân,cũng không thể để nó trần trụi đi ra ngoài được...

-...Em sợ quá Gia Bảo...em thật sự rất sợ...em đau lắm...đau như sắp chết...- Gia Bảo bồng nó,nó cũng với tay ôm lấy cổ anh...

-...Anh xin lỗi,nếu anh đến sớm hơn thì...anh xin lỗi...lần nào cũng không kịp thời cứu em...ngoan nào...ngủ 1 giấc đi...về đến nhà anh giúp em tắm sạch dấu vết bẩn thỉu của tên đó...- Gia Bảo nói rồi cúi xuống đặt lên

môi nó 1 nụ hôn ngọt ngào,nó ngủ đi trong nụ hôn đó,trước khi chìm vào giấc ngủ,nó nhìn thấy gương mặt của Gia kỳ,anh nhìn nó với ánh mắt xót xa,đau đớn...

-...Em...em xin lỗi...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quý – chương 28

28. Chương 28

CHAP 28: CHỈ CẦN EM HẠNH PHÚC...

Sau khi về đến nhà,nó thật sự không đi nổi nữa,Gia Bảo bồng nó lên lầu,về phòng nó,đặt nó vào bồn tắm,đã được anh gọi điện căn dặn người làm chuẩn bị sẵn nước nóng và bọt xà phòng,nhanh chóng đi tìm cho nó 1 bộ đồ ngủ thật thoải mái...rồi vào phòng tắm giúp nó tắm gội sạch sẽ,mặc quần áo,rồi bồng nó ra đặt lên giường,rồi dịu dàng đắp chăn cho nó,nhẹ nhàng đặt lên môi nó 1 nụ hôn,rồi nằm xuống bên cạnh,nhẹ nhàng ôm lấy nó,để nó vùi đầu vào lòng anh,an tâm ngủ 1 giấc,cảm giác thật an toàn và ấm áp

- Ngoan nào,dậy đi,ăn chút gì rồi ngủ tiếp,từ chiều giờ em đã ăn gì đâu...- Gia Bảo khẽ hôn lên tóc nó,tay lay lay má nó dịu dàng âu yếm...

-...Em không đói,em mệt quá...chỉ muốn ngủ thôi...- Nó rút sát vào người Gia Bảo,tay ôm chặt eo anh,khẽ nũng nịu

-...Em vẫn còn đau hả? – Gia Bảo dịu dàng xoa bụng dưới của nó hỏi...

-...vâng...đau...đau lắm...chị cần cử động thì cũng đau...Xoay người cũng không được...- Nó rút sát vào lồng ngực anh,gối đầu lên tay anh

-...Đau đến thế sao?...anh gọi bác sĩ cho em nhé...- Gia Bảo dịu dàng ôm lấy nó,hôn nhẹ lên môi nó...

-...Thôi mất mặt lắm...bác sĩ hỏi...thì nói thế nào? – Nó lắc đầu ngoảnh ngoáy

-...Thì bảo là do anh làm...anh cuồng dã quá...vô tình làm em đau...- Gia Bảo khẽ vuốt ve lên lưng nó...

-...Thôi...thế thì anh rất mất mặt đấy...em không sao...ngủ 1 đêm sẽ hết đau...- Gia Bảo buồn cười chàng ngốc Gia Bảo...ôm chặt lấy eo anh cười khúc khích...

-...Còn cười anh nữa hả? bây giờ thì không cãi nữa,anh đem cháo qua cho em...phải ăn cho hết – Nói xong Gia Bảo gọi Tiểu Phần đem cháo lên cho nó,nhẹ nhàng từng muỗng thổi nguội rồi đút nó ăn...nó không ngờ 1 người lạnh như băng như Gia Bảo cũng có lúc dịu dàng thế này,thật khiến người ta buồn cười...

Đút nó ăn xong,Gia Bảo lại giúp nó nằm xuống giường,rồi lại leo lên bên cạnh nằm ôm lấy nó,nó cứ thế vùi đầu vào ngực Gia Bảo ngủ say sưa...Gia Bảo tay cứ vỗ vỗ đều đều lên vai nó,như kiểu mà mấy bà mẹ dỗ con ngủ,tay vuốt ve lên má nó,tay anh không ngừng xoa xoa lên mấy chỗ bầm tím trên cổ và ngực nó...ánh mắt vô cùng xót xa...tay khẽ ôm nó chặt hơn...như cổ đem hơi ấm của mình sưởi ấm giấc ngủ của nó...lâu lâu lại cúi xuống hôn lên môi nó những nụ hôn rất dài...nhưng hết sức dịu dàng...nó cứ thế bình yên ngủ quên trong lòng anh...

- Gia Bảo này,anh không phải làm gì sao,anh nằm đây cả buổi chiều rồi,tay anh có mỏi không?- Nó xót xa nhìn anh...

-...Không sao,chỉ cần em ngủ ngoan là được,cứ rời khỏi em,nghỉ tới em 1 mình,anh thấy rất khó chịu...- Gia Bảo nhẹ nhàng hôn lên vầng trán trắng mịn của nó...

-...Em xin lỗi anh...toàn đem cho anh rắc rối...- Nó khẽ vuốt lấy gương mặt trắng hồng của anh

-...Quên đi...coi như chưa xảy ra chuyện gì...em vẫn là em ngày thường...mắng anh...phá anh...nhé...đừng nhất đến chuyện đó nữa.

Sau khi nghỉ ngơi thoải mái,nó mới cho Gia Bảo xuống ăn cơm,còn mình thì ngủ tiếp...Đang say sưa vùi đầu vào gối,nó cảm nhận thấy bàn tay lướt nhẹ trên mặt mình, trên mái tóc của nó,dừng lại trên cổ và bầu ngực của nó...

-...Trời Gia Kỳ,sao anh ở trong phòng em giờ này?- Nó hốt hoảng nhìn quanh...bây giờ nó không phải vùi đầu vào gối mà là gối đầu lên đùi Gia Kỳ,vùi đầu vào hông cậu ngủ từ lúc nào không hay...

-...Anh leo vào ngoài ban công...- Cậu vẫn bình thần vuốt ve lên bầu ngực đầy vết tích của nó...ánh mắt nhìn nó triều mến...

-...Anh đến đây lâu chưa?...Nó cũng dịu dàng mỉm cười,tay với lên khẽ chạm vào má hồng hào,trắng mịn của cậu

- Từ lúc Gia Bảo rời đi,thật ra anh đã đứng ngoài ban công chờ 2 người nói chuyện xong,cuối cùng Gia Bảo mới rời đi,anh mới có cơ hội vào thăm em...- Cậu âu yếm,tay lướt nhẹ trên má và môi nó...

-...Anh chờ cả buổi chiều á?...sao khi này không gọi em dậy...- Nó xột xa cho Gia Kỳ,tay ôm chặt eo cậu...

-...Anh thấy em ngủ ngon quá thôi...chỉ cần ngồi thế này ngắm em thôi cũng được rồi...- Cậu khẽ cúi xuống hôn lên má nó...- Chỉ tiếc là...lúc nào anh cũng không phải là người đầu tiên ở bên em...mỗi khi say ra chuyện...lần trước cũng...- Cậu chưa nói xong nó đã chồm dậy,hôn say đắm lên đôi môi đẹp như hoa của cậu,cậu cũng ngọt ngào đáp trả...nụ hôn không cuồng nhiệt,điên cuồng như thường ngày...mà ngọt ngào và say đắm...họ chìm sâu vào nụ hôn 1 lúc lâu mới chịu dứt nhau ra...

-...Chỉ cần mỗi lần đến...anh đem cho em nụ hôn ngọt ngào này là được...không liều thuốc nào tốt hơn...- Nó nói rồi tiếp tục hôn lấy cậu,lúc này nụ hôn tuy vẫn dịu dàng và ngọt ngào như cũ nhưng có phần thêm đắm say và rất lâu...cho đến khi không thể thở được nữa...

-...Gia Kỳ,lúc này em nằm ngủ với Gia Bảo,anh thấy có ghen không? - Nó kéo cậu nằm xuống cạnh mình để vùi đầu vào ngực cậu,cậu vòng tay qua ôm gọn nó trong lòng mình...khẽ cúi xuống hôn lên cánh mũi nó...dịu dàng nói...

-...Em biết không...không chỉ hôm nay...thật ra...từ rất lâu...những lúc Gia Bảo ở phòng em...2 người cuồng nhiệt trên giường...em lẫn lộn trên người anh ấy...anh rất hay vô tình bắt gặp...những âm thanh rên rỉ,kích tình của 2 người...anh đều nghe thấy cả...tuy anh rất khó chịu,khó chịu vô cùng...nhưng không sao...em không nhớ ở Vanice anh từng nói...em có hôn ai, ngủ với ai,kết hôn với ai...chỉ cần yêu anh là được...- Gia Kỳ cúi xuống cuồng nhiệt hôn lên môi nó,nó nhìn ra trong nụ hôn này không còn sự dịu dàng,ngọt ngào của 2 nụ hôn trước...mà là sự cuồng dã,phấn uất,chiếm đoạt...-...Anh tự kiểm chế mình...vì chỉ cần em hạnh phúc...dù đó không phải là anh...

-...Không ...Gia Kỳ là do em,anh đáng lẽ phải tìm được 1 cô gái tốt...1 cô gái chỉ là của mình anh...cả linh hồn và...thể xác...-Nó vòng tay qua cổ Gia Kỳ,xột xa nhìn cậu...Gia Kỳ âu yếm nhìn vào mắt nó,mũi蹭 vào mũi nó...

-...Ngốc à,chỉ cần em là đủ...

-...Anh mới là ngốc...- Nó chồm lên,chủ động hôn lên môi cậu,sau vài giây ngỡ ngàng,Gia Kỳ cũng say đắm đáp trả lại nụ hôn đó...cứ như thế hôn nó rất lâu,rất lâu,lâu đến mức người ta có thể ngủ 1 giấc dài trong nụ hôn đó...nhưng 2 người này vẫn luyến tiếc...không hề muốn rời nhau...đột nhiên Gia Kỳ rời môi nó,đặt nó xuống gối...từ từ bò dậy xuống giường...

-...Sao thế Gia Kỳ? - Nó ôm lấy eo cậu,mặt vùi lên đó,không cho cậu đi...

-...Thôi ngoan nào,Gia Bảo đột nhiên vào thì thế nào...với lại...nếu anh ở lại đây thêm chút nữa...anh sẽ không còn kiểm chế mình nổi nữa...em ngủ đi...nhớ cuộc hẹn ở chung cư vào chiều mai là được...- Gia Kỳ nhẹ nhàng hôn lên môi nó 1 cái,rồi quay ra cửa...- Chiều mai,anh cho em chết dưới người anh...

-...Gia Kỳ...em không sợ...em yêu anh...chưa bao giờ thấy đủ cả...- Nó ngược nhìn Gia Kỳ nhảy qua ban công an toàn rồi mới nhẹ nhàng nằm xuống...khẽ nhếch mép cười...

-...Gia Bảo cũng sắp yêu em rồi...Gia Kỳ rất yêu em...còn anh...bao giờ ?

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 29

29. Chương 29

CHAP 29: RỒI SẼ KHÔNG CÒN AI CHEN VÀO GIỮA CHÚNG TA NỮA...

Đã 2 ngày kể từ ngày xảy ra chuyện đó,tuy không ai biết chuyện đó,nhưng bây giờ ở trường,nó nổi tiếng hơn bao giờ hết...lí do là bởi vì hôm xảy ra chuyện...Gia Bảo cởi áo đồng phục cho nó mặc vào,trên mình nó không còn gì khác ngoài chiếc áo trắng mỏng manh đó...còn Gia Bảo không mặc áo,người thì xốc xếch...cứ thế mà bồng nó vào xe...thử hỏi ai không hiểu lắm...nhưng có gì phải sợ...tội nó là vợ chồng mà...

- Em về với bọn anh không? – 2 NGÀY NAY NÓ TOÀN ĐI HỌC CÙNG Gia Bảo và Vũ Bội,vì Gia Bảo sợ nó gặp nguy hiểm nữa...đi đâu anh cũng kè kè theo nó...chỉ cần bước ra là anh hỏi đi đâu?làm gì?với ai?...đang đi mà thấy cái bóng phía sau là biết ngay là Gia Bảo...đến mức đi vệ sinh,Gia Bảo cũng đứng bên ngoài đợi...5 phút thì gọi điện 1 lần...từ hôm qua đến giờ đã hơn 1000 cuộc gọi...mặc dù nó đâu có đi đâu xa...chỉ là xuống căn tin,đi về căn hộ của mình thôi...thật buồn cười quá đi...Gia Bảo thật là không còn là cục băng lạnh giá nữa rồi

-...Em có đi xe...

-...Nhưng anh không yên tâm,lên đây đi cùng bọn anh này...

-...Cậu đừng lo,có tôi đi cùng cô ấy mà...- Ngọc Lâm từ đâu chui ra

-...Vậy được,2 người cẩn thận đấy...không được tắt máy điện thoại đấy...- Nói xong,anh còn sẵn tiện bẹo má nó 1 cái rồi mới đi,làm mặc con nhỏ Vũ Bội trông rất khó coi...

-...Cám ơn cậu...Ngọc Lâm...

-...Không sao...cậu cũng phải cẩn thận đấy...- Nói xong Ngọc Lâm chạy đi,nắm lấy tay Văn Minh,còn nó...1 mình đi...gặp 1 người...

Tại phòng đạo cụ,

-...Chào em,

-...Cám ơn anh...chuyện 2 ngày trước...đã phối hợp với chúng tôi...

-...Chỉ cảm ơn thế thôi sao...- Người nó vòng tay qua ôm eo nó,nhếch mép cười...cuối đầu hôn lên cổ nó...

-...Thôi đi...chẳng phải tối qua...tôi dùng cả đêm để trả nợ anh sao?...trong lúc hành động...anh cũng thưởng thức tôi đã...rồi còn gì...

-...Anh không muốn ngủ với em...- Hắn hôn lên khắp cổ và ngực nó...

- Làm thì cũng đã làm rồi...bây giờ thì thôi đi...Trương Chấn...- Nó gỡ tay hắn ra bước đi...nhưng hắn nắm tay nó kéo lại...

-...Anh không cần thân xác của em...anh yêu em...

-...Chuyện chúng ta 5 năm trước đã kết thúc rồi...bây giờ thì anh hết giá trị sử dụng rồi...bye...- Nó giật tay lại bước đi...

-...Em ngày càng tàn nhẫn...người đó...chàng trai bí ẩn đến tìm anh là ai...là ai mà em không ngừng vì hắn làm tất cả...

-...là tất cả của tôi...- Nó nói xong quya lưng bước đi...môi khẽ nhếch cười...ngồi tựa vào 1 cái trường kỉ,ánh mắt xa xăm,nhìn về 1 cái bóng đen...ánh bạc trên 1 ban công toà nhà đối diện...theo dõi từng hành động của nó...

-...anh chỉ nhìn vào người trong em...em thì mãi nhìn về anh...mọi chuyện kết thúc...em sẽ làm cho cô ta rời khỏi chúng ta...để rồi không ai có thể chen vào giữa chúng ta nữa...để anh có thể yêu em...vì chính em...vì ngày đó...em sẽ làm tất cả...- Nó lạng nhìn cái bóng đó dần biến mất...cũng dần bước đi...kể để lại trên ghế mảnh giấy màu đen với dòng chữ màu đỏ của máu...và 1 kí hiệu cây thánh giá với đôi cánh ác quỷ nhuộm đầy máu...và 1 trái tim bị dây xích khoá chặt...< nhân=“” danh=“” quý=“” vương,kẻ=“” cai=“” quản=“” địa=“” ngục=“”

và="” thắm="” phán="” của="” những="” linh="” hồn="” sẽ="” đưa="” các="” người="” đến="” với="”
lãnh="” địa="” của="” máu...="”>

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quý – chương 30

30. Chương 30

CHAP 30: NẾU CÔ MÀ LỰA CHỌN SAI...CÔ LÀ NGƯỜI RA ĐI TRƯỚC ANH TA...

- Này Vũ Bội tiểu thư,cô có thể lên gọi thiếu phu nhân xuống ăn cơm dùm tôi không,hôm nay Gia Bảo thiếu gia đi vắng,tôi không dám lên phòng cô ấy...

-...Dạ...thưa Vú...- Vũ Bội vội nghe lời chạy lên lầu gọi chị 2,cô thấy cửa khép lại nhưng không khoá,cô vội đẩy cửa vào...

-...Chị...- Vũ Bội chưa kịp gọi thì cô nhìn thấy cảnh tượng khiến cô gần chết sững tại chỗ,nó đang quần 1 người con trai trên giường,2 người không quần áo,trần trụi trước mắt cô,ra sức quần lấy nhau...người con trai ngậm lấy ngực nó...còn thân dưới không ngừng cử động,cái đó dính lấy chỗ đó của nó,nhiệt tình vào ra người nó,trên người họ đầy mồ hôi...cả căn phòng đầy tiếng rên rỉ,thở dốc...ghê tởm...nhưng điều cô hoảng hốt nhất là...người đó không phải là...anh 2 cô,cũng không phải là người con trai nào khác mà là...anh 3 cô-Gia Kỳ...Chị dâu cô ngoại tình trong khi anh cô đi vắng...mà lại là tại nhà...tình nhân lại chính là anh 3 cô...họ ở bên nhau bao lâu rồi...lừa dối anh trai cô bao lâu rồi...Cô không thể nói gì nữa,chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi cảnh tượng ghê tởm trước mắt...nhưng...

XOẢNG

Cô vô tình va phải chậu hoa trên bàn,làm nó rơi xuống vỡ tang tành...làm 2 người đang nhiệt tình quần lấy nhau cũng hoảng hốt,người phía trên giật mình,hông ngừng cử động,quay lại nhìn...khi thấy được người trước mắt là Vũ Bội,cậu hoảng hốt rút khỏi người nó...trường sang bên cạnh,kéo tấm chăn dưới đất lên cho 2 người che thân,còn nó thì hoảng loạn không biết làm gì hết...

- VŨ BỘI,ANH...

-...VŨ BỘI...Em hiểu lầm rồi...

-...tôi nhìn thấy rõ ràng...có gì mà hiểu lầm...tôi...tôi kinh tởm 2 người...- Nói xong cô bé chạy khỏi phòng nó trong cơn tức giận,bây giờ cô chỉ biết,phải đợi anh 2 về,nói rõ ra mối quan hệ bản thủ này...rằng anh 2 ngu ngốc...bị họ gạt bấy lâu...

-...Huhuhu...Vũ Bội...Gia Kỳ...chuyện bị lộ rồi...chúng ta phải làm sao...?- nó úp mặt vào chăn,khóc âm lên...

-...Không sao...anh chắc với em...Vũ Bội sẽ không nói ra đâu...dù nó có muốn...anh cũng không cho nó nói...đừng lo...dù thế nào...anh cũng sẽ bảo vệ em...- Gia Kỳ ôm chầm lấy nó nói...

Đến tận chiều,nó cũng không thấy Vũ Bội đâu,có lẽ cô bé tránh mặt nó,điều đó càng làm nó lo lắng,đứng ngồi không yên...đến chiều,nó từ phòng đi xuống,thấy xe của Gia Bảo trong hầm xe,nó biết anh đã về,toàn thân nó run bắn lên,nó không biết nếu anh biết chuyện này thì xảy ra chuyện gì...nó chạy khắp nhà tìm anh nhưng không thấy anh đâu...nó sợ muốn phát khóc...

Lúc này tại phòng tranh sau vườn,Gia Bảo đang chăm chú sửa lại cái khung tranh của Vũ Bội...cô bé từ ngoài hấp tấp chạy vào,cô chỉ muốn anh 2 mình dừng u mê,cô muốn cô gái tàn ác đó biến mất,cô không muốn nó xen vào cuộc sống của họ nữa,không muốn nó là rối tung cái nhà này...không muốn nó cướp đi anh trai cô...vì nó không hề xứng đáng...

- Anh 2,em có chuyện này muốn nói với anh...

-...Vũ Bội à,em đến rồi đấy à...em xem này...anh tìm được thứ gì này...- Anh ngắt lời cô,đưa lên trước mắt cô 1 bức tranh,nhìn vào nó,làm cô không khỏi chua xót...- Em xem,em nhớ nó không,nó là bức tranh lúc học lớp 3 chúng ta vẽ đấy...em nhớ lúc đó chúng ta muốn Gia Kỳ làm người mẫu...thằng bé không chịu...giấy này lên...chỉ khi anh la nó...nó mới chịu ngồi im ĩnh vờ...em xem mặt nó khó coi hết sức...

-...Anh 2...- Bây giờ thì cô không thể nào mở lời...cô biết quan hệ của anh 2,anh 3 rất tốt,anh 2 luôn yêu thương anh 3...nếu anh 2 biết được anh 3 giang dúi với vợ mình...anh ấy sẽ tổn thương đến mức nào...dù cô không hiểu rõ...nhưng cô biết...nó trong lòng anh...cũng rất quan trọng...

-...À,Vũ Bội,em muốn nói gì với anh...

-...A2,không có gì...-bây giờ nhìn thấy gương mặt tươi cười của anh cô không thể thốt lên lời,cô chỉ biết nên giấu chuyện này xuống...càng lâu càng tốt...đến khi nào tự anh phát hiện ra...

-...Em sao lạ thế,sắc mặt không tốt,anh đưa em vào nhà nghỉ ngơi...phải tự chăm sóc mình chứ...anh mới đi 1 ngày...đã ốm rồi...- Gia Bảo dịu dàng xoa đầu cô,cô nhìn anh cố gượng cười

Bây giờ,ở 1 góc khu vườn,nó khẽ nhếch mép cười...đôi theo 2 người đi khuất...

- Tốt nhất là cô nên im lặng...nếu cô nói ra...cô sẽ biến mất...trước anh ta...a

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 31

31. Chương 31

CHAP 31: CUỘC ĐI CHƠI ĐẦY THẨM KỊCH...

Sau ngày hôm đó,nó cố gắng tránh né Vũ Bội vì nó không biết phải đối mặt với cô ta như thế nào,đặt biệt là ánh mắt ghê tởm mà cô ta nhìn nó...

- Alô...anh tìm được người đó rồi sao...?

- < đúng=" " vậy...cũng=" " đã=" " đến=" " lúc=" " lời=" " hấn=" " vào=" " cuộc...=" ">

-...Anh muốn em làm gì...?

< chỉ=" " cần=" " em=" " chờ=" " đợi...đến=" " thời=" " cơ...chúng=" " ta=" " sẽ=" " ra=" " tay...=" ">

- Vậy bây giờ em nên làm thế nào...

< chờ=" " đợi=" ">

- Còn anh?

<...ở cạnh=" " em..=" ">

-...Đạo này anh thích làm người nhĩ...?

<...tận hưởng=" " thú=" " vui=" " của=" " một=" " sinh=" " vật=" " ngu=" " ngốc,trống=" " rỗng...với=" " cái=" " thứ=" " đập=" " trong=" " lòng=" " ngực...cũng=" " thích=" " thú...=" ">

-...Với bọn đàn bà vậy quanh?

-< em=" " ghen=" ">

- Đúng...

-< đừng=" " ghen...anh=" " yêu=" " em=" " mà...hừ...=" ">

-...Nói dối...

-< đúng...=" ">

Tút...tút...

Ngày nào cũng thế,sau giờ học,nó đều bí mật leo lên sân thượng gọi điện cho người đó...kẻ cai quản địa ngục,với những nội dung khó hiểu và luôn kết thúc bằng tiếng tút...tút...của đầu bên kia...việc nó nên làm bây giờ là làm mọi giá để kết thúc trò chơi này...bắt bọn họ...phải chịu tội...

- alo,Gia Bảo hả?

-<...em đang="” ở="” đâu="” thế...?="”>

-...Em chỉ đang loanh quanh mua sắm...

-<...vậy sao,mà="” em="” gọi="” cho="” ai="” mà="” anh="” gọi="” mãi="” không="” được...?="”>

-...Chỉ là đang tám với bọn bạn...

-< vậy="” em="” về="” sớm="” đấy,hôm="” nay="” bố="” về,cả="” nhà="” cùng="” dùng="” cơm...="”>

-...vâng,em biết rồi...

Hoàng gia,7h tối,mọi người trong nhà đều ngồi vào bàn ăn,hôm nay bố chồng nó đi công tác về,mụ “dì ghẻ” chuẩn bị thức ăn rất nhiều,còn trang điểm,cái mặt “giả tạo” thì tươi như hoa...

- Công việc của bố ổn chứ ạ...- Gia Bảo hỏi thăm bố,còn gấp thức ăn cho ông

-...Cám ơn con trai..mọi chuyện khá tốt...-ông nói rồi khẽ nhìn sang Gia Kỳ,cậu vẫn chăm chú vào bát mình,không hề lên tiếng hay quan tâm tới ông,từ trước đến giờ đều luôn thế,Gia Bảo tuy lạnh lùng,lạnh nhạt,nhưng biết cách quan tâm,cư xử đúng mực với tất cả mọi người,nhưng Gia Kỳ hầu như luôn sống trong vỏ bọc,cậu không tiếp nhận ai vào thế giới của mình,cậu như 1 cái xác không hồn...không cười,không lớn tiếng,chỉ sống trong thế giới của riêng mình,đến khi có nó...cậu như chỉ sống trong thế giới của 2 người...mọi người đều không hề tồn tại...Cậu luôn thế...không nói chuyện với ông quá 1 câu...tuy Gia Bảo hay cãi lời ông,nhưng còn quan tâm...còn Gia Kỳ thì vô cùng lạnh nhạt...

-...À mà cuối tuần này là sinh nhật con phải không? Con muốn bố tổ chức như thế nào? – Thôi chết,bố chồng nó nhắc nó mới nhớ,đúng là cuối tuần này là sinh nhật Gia Bảo,nó cũng chưa chuẩn bị gì cả...

-...Không,bố không cần tổ chức gì cả...con chỉ muốn nhờ bố 1 việc...

-...Con cứ nói...

-...Bố có thể cho con mượn căn biệt thự ở đảo 1 chút được không,tuần sau bọn con được trường cho nghỉ,bọn con muốn đến đó nghỉ ngơi...

-...Đảo? được thôi...nhưng điều kiện ở đó không tốt lắm...nếu xảy ra chuyện gì...thì rất nguy hiểm...

-...Không sao...bố yên tâm sẽ không xảy ra chuyện gì đâu ạ...

Nó cuối đầu khẽ nhếch mép cười...thời cơ đã đến...

Và như kế hoạch,cuối cùng cũng đến thứ 7,tụi nó được nhà trường cho nghỉ,nên quyết định tham gia du lịch sinh nhật cùng Gia Bảo,lúc đầu dự tính chỉ có Gia Bảo,nó,Vũ Bội,Gia Kỳ,Văn Minh và Ngọc Lâm...nhưng sau đó từ đâu xuất hiện 2 con nhỏ “kẹo cao su” của Gia Kỳ Lý Tiểu Nhuyễn và Lâm Uyển Nhi,hừ,bên cạnh là tên “casanova” sát gái Lạc Phong,tức nhiên hắn sẽ kéo theo đối tượng mà mình đang theo đuổi- Lý Lập Ngân...Hừ,nhìn thấy mặt con nhỏ đó là cả bọn thấy khó chịu,nhưng dù sao con nhỏ cũng là bạn lâu năm của Gia Bảo,với lại cũng là chỗ thân tình,không thể cứ tính toán mãi được...

-...Gia Kỳ...em có xinh không?

-...Anh Gia Kỳ...em hay cô ta xinh hơn...

- Tao đương nhiên xinh hơn mày rồi con nhỏ “vòng 1 giả” như mày rồi,Lâm Uyển Nhi...

-Lý Tiểu Nhuyễn...Mày còn dám nói tao,cái mặt mày,ngoài hàm răng ra,cái nào cũng bỏ tiền ra mua...

-...Đồ “vòng 1 big size” mà cố nhét vào bộ váy size S,Coi chừng rách đạo cụ ra ngoài đấy...

-...đồ plastic survey...cô dám chơi nhấn mũi với tôi không...

-...Cô..cô...cô có tin tôi đem ảnh cô đi quảng bá cho “hội chống ung thư vú” không?

-...Còn cô tin tôi sẽ mời cô làm đại diện cho thẩm mỹ viện của bố tôi,bên cạnh là bức ảnh cô 5 năm trước,với tiêu đề” trước và sau”...

-...Cô...

-...cô cái gì?

-...Có thôi đi không...- Ngọc Lâm tức giận quát lên...

-...Trần Ngọc Lâm liên quan gì đến chị...

-...Đúng đấy,Gia Kỳ anh nói em,em với cô ta ai đẹp hơn...

- Thật là phiền phức quá đi...xích xa tôi 1 chút...cả 2 gớm ghiết như nhau...- Gia Kỳ tức giận gỡ tay họ ra,nhìn họ với ánh mắt toé lửa...nhưng sắc như dao...

- ĐÁNG ĐỒI...Tao chẳng bảo im rồi còn gì...- Lý Lập Ngân lè lưỡi giễu cợt...

-...Còn cậu nữa...Lập Ngân...tránh xa vợ tớ 1 chút...cô ấy mà sây ra chuyện gì nữa...đừng hòng sóng với tớ...-Gia Bảo hăm dọa vào tai cô ta..

- Gia Bảo...

- Thôi nào,máy bay riêng của Shine đến rồi,chúng ta đi thôi...Vũ Bội,đưa hành lý đây anh sách cho...- Thật là Gia Bảo đáng ghét,nó cũng sách nặng đây,thật là trong mắt chỉ có con nhỏ đó...may mà con có Gia Kỳ...cậu luôn ở cạnh chăm sóc nó...lặng lẽ quan tâm nó...

Có lẽ con nhỏ Vũ Bội cố tình tách nó và Gia Bảo xa nhau hay sao,mà sao nó cảm thấy con nhỏ cứ cố bám lấy Gia Bảo,không cho tụi nó thời gian riêng tư gì cả...Hôm nay tuy đi chỉ đơn giản là đi du lịch thôi,nhưng ai nấy đều sửa soạn,ăn mặc cứ như tham dự tuần lễ thời trang ở pari vậy...vì là du lịch biển,nên nó ưu tiên chọn những trang phục thoải mái,"mát mẻ",cũng là cách để nó "trưng bày" thân hình hoàn hảo,100/100 điểm của nó,nó ưu tiên chọn 1 chiếc quần short siêu ngắn màu trắng,phía trên mặc 1 cái áo bikini màu sọc xanh biển và trắng,bên ngoài khoác 1 chiếc sơ mi mỏng te màu xanh da trời không cài nút,chỉ cột phần gấu áo lên,mái tóc thả tự nhiên,trên đầu đội 1 chiếc nón rộng vành màu trắng,nhìn nó năng động mà cực sexy...Lúc nó loay hoay đứng nói chuyện với Ngọc Lâm và Văn Minh mất 1 lúc nó mới lên được máy bay,khi bước lên thì nó tức gần chết vì con nhỏ Vũ Bội đã giành mất chỗ ngồi cạnh Gia Bảo của nó,2 người còn trò chuyện gì đó rất vui vẻ...

- Chị muốn ngồi chỗ này...- Nó tức giận lại trước mặt Gia Bảo và Vũ Bội khó chịu nói...

- Nhưng em đã ngồi đây trước rồi mà...

- Chị không cần biết,chị muốn ngồi đâu là chị sẽ ngồi đó...

-...Anh hai...- Con nhỏ nũng nịu kéo tay Gia Bảo cầu cứu,nó ghét nhất loại giả nai như con bé đó

- Em ngồi chỗ khác đi,Vũ Bội ngồi đây từ nãy giờ rồi...

- Em không thích em muốn ngồi đây...em muốn ngồi cạnh anh...

-...Nhưng từ trước...mỗi lần đi chơi...em luôn ngồi cạnh anh hai...

-...Đó là trước kia...bây giờ anh ấy có vợ rồi...cô không việc gì cứ bám lấy anh ấy mãi...

-...Em thôi đi...Vũ Bội hay khó chịu khi đi máy bay...chỉ có anh mới chăm sóc được cho em ấy...

-...Em không biết...em muốn dựa vào anh ngủ...

-...Thôi ngoan nào...chỉ có 3h bay thôi...em có thể ngồi cạnh Ngọc Lâm ở phía trên mà...

-...Em không thích...cô tránh ra...đừng có giả vờ...- Nó nhìn thấy bây giờ Vũ Bội đánh giả vờ nhút nhát,Gia Bảo thì giúp cô ta xoa trán,tức giận nó ra sức lôi cô ta ra khỏi chỗ ngồi...

-...Anh 2,khó chịu quá...- Vũ Bội cố kéo lấy tay Gia Bảo cầu cứu...

-...Em có thôi ngay không,anh bảo em thôi rồi mà...em đi lên trên kia ngồi...nếu không muốn...em cũng có thể không cần đi nữa...- Gia Bảo nạt vào mặt nó,gỡ tay nó ra ôm Vũ Bội vào lòng,làm nó suýt té...

-...Anh được lắm...xô tôi...còn muốn đuổi tôi...được thôi...tôi cũng chẳng muốn đi nữa...- Nó tức giận,nước mắt chực trào ra...

-...Tuỳ em...- Gia Bảo lạnh nhạt nói,quay sang tiếp tục xoa trán cho Vũ Bội...Nó tức giận đi xuống máy bay,Gia Bảo không thèm nhìn 1 chút...

-...Tony,anh chở tôi về nhà,hành lý 1 lát gửi về cho tôi...hừ...- Nó quay lưng bỏ đi...Gia Kỳ thấy thế tức giận kéo tay nó lại...

-...Chị...chị đừng đi...chị không muốn đi du lịch với mọi người...và em sao? – Gia Kỳ dịu dàng kéo tay nó làm nó xiêu lòng...

-...Đúng thế...không thể để cho họ yên được...

-...Vậy chị lên phía trên ngồi với bọn em nha...- Gia Kỳ nói nhìn nó bằng ánh mắt triều mến,với cái nháy mắt đầy hàm ý,bàn tay nắm tay nó khẽ siết chặt...

-...Được thôi...- Nó khẽ liếc sang phía Gia Bảo,dùng ánh mắt hình “viên đạn” nhìn vào Vũ Bội...- Cô vui vẻ không được bao lâu đâu...

Suốt 3 tiếng trên máy bay,nó cứ soi gương,nhưng thực ra dùng nó để nhìn ra phía sau,thực là tức chết nó mà,Vũ Bội dựa vào vai Gia Bảo ngủ,anh còn dịu dàng vuốt lấy mái tóc đen của cô ta,miệng khẽ cười,trông anh rất hạnh phúc,thật là có cần thiết diễn cho nó xem không...

-...Em mệt rồi đây...ngủ 1 tí đi...chúng ta ngồi đây không ai nhìn thấy đâu...em cứ thoải mái...- Gia Kỳ âu yếm vuốt ve má nó nói,nó nghe vậy khẽ nghiêng đầu vào vai cậu,mặt khẽ nhắm lại...Gia Kỳ khẽ đeo vào tai nó 1 earphone,2 người cùng nghe 1 bài hát “back to december”...< ...vì=“” kí=“” ức=“” lần=“” cuối=“” gặp=“” em=“” vẫn=“” còn=“” quá=“” rõ=“” trong=“” tâm=“” trí=“” anh...anh=“” trao=“” cho=“” em=“” những=“” bông=“” hồng...em=“” đã=“” để=“” mặc=“” chúng=“” ở=“” đó=“” cho=“” đến=“” khi=“” lại=“” tàn...nên=“” giờ=“” đây=“” em=“” đang=“” hạ=“” mình=“” đứng=“” trước=“” mặt=“” anh...để=“” nói=“” lời=“” xin=“” lỗi=“” cho=“” đêm=“” hôm=“” ấy...và=“” em=“” luôn=“” mong=“” trở=“” về=“” tháng=“” 12...hoá=“” ra=“” tự=“” do=“” không=“” là=“” gì=“” ngoài=“” nhớ=“” nhưng=“” anh...ước=“” gì=“” mình=“” đã=“” nhân=“” ra=“” những=“” điều=“” mình=“” có=“” khi=“” mình=“” còn=“” ở=“” bên=“” anh...=“”> lời bài hát như lời tâm sự dịu dàng của 1 cô gái,vì quá vô tam để rồi mình mất đi tất cả và ...cô ấy đã hối hận về điều đó...nó cảm thấy thứ gì đó nhói trong tim...hối hận...nó liệu có như vậy không...sau cuộc chơi này...nó sẽ có được thứ nó muốn...nó có thể trả thù được cho cô ta...khiến bọn họ trả giá...nó có hạnh phúc...những điều đó nó không biết được...nhưng điều nó chắc chắn là...nó sẽ mất đi tất cả...những gì mình đang có...hối hận...đây là lần đầu tiên nó nghĩ về điều đó...nhưng chợt hình ảnh người đó hiện ra trước mắt...cảnh tượng 10 năm trước lại hiện về...KHÔNG...nó nhất định KHÔNG HỐI HẬN...và người đó chắc chắn...không cho nó cơ hội hối hận...đúng thế...chỉ cần người đó...với nó...đã quá đủ...nó từ từ chìm vào giấc ngủ say...trong giấc mơ...giấc mơ đầu tiên...không có chị ta...chỉ có nó và...người đó...và thế giới màu đen...đầy máu...Bây giờ,có 1 người nhìn nó chìm vào giấc ngủ,dịu dàng nhìn nó...tay khẽ nắm chặt lấy tay nó...nó không biết người mình yêu hơn là người bên cạnh hay cái bóng đen trong giấc mơ đó...nó biết nó có yêu Gia Kỳ...và nó luôn yêu Gia Kỳ...nhưng nó không nói là nó chỉ yêu cậu...cũng có thể nó yêu cậu hơn...nó cũng bắt đầu yêu Gia Bảo...nhưng người nó cần là người đó...nó không biết mối quan hệ của mình và người đó là gì...chỉ là nó đơn giản...không thể tồn tại...nếu không có người đó...và đó là duy nhất để nó tiếp tục thở...

- Thuần Thuần,đến nơi rồi,dậy thôi...- Gia Kỳ lay lay mặt nó...

-...Đến rồi sao?em ngủ lâu thế cơ à...- Nó ngồi dậy,ngáp 1 cái,Gia Kỳ nhìn bộ dạng nó lúc này,khẽ buồn cười,tay thì giúp nó vuốt lại mái tóc,rồi đội nón lên cho nó...mắt nó vẫn còn lim dim...

- Cười cái gì mà cười,có gì đáng cười...- Nó quát,gọng điệu có chút giận dữ cũng pha chút nũng nịu...

-...em đáng yêu quá mà...- Gia Kỳ véo lấy má nó,mũi蹭 vào mũi nó...

-...Đã bảo không được cười...đánh chết anh giờ...- Nó cũng bật cười đẩy cậu ra...

CHỤT...Gia Kỳ hôn nó 1 cái vào môi...

-...Đáng ghét...người ta nhìn thấy rồi sao...

-...Ai bảo em đáng yêu quá làm chi...với lại em nhìn xem...mọi người xuống hết rồi...chỉ có chúng ta chưa xuống...

-...Sao anh không nói em...

-...Thế mới hành động được chứ...- Gia Kỳ cúi xuống hôn lên khắp người nó...má...cổ...vai...ngực...bụng...vùng dưới bụng...

-...Anh thôi đi...mới...hồi chiều hôm qua mà...- Nó đẩy mặt Gia Kỳ

-...2 tuần này Gia Bảo đi cùng...để gì...hay chúng ta tìm cơ hội...tách riêng đi...

-...Anh điên à...muốn đầu thú sao?

-...Anh đùa đấy...nhìn 2 tuần chắc không chết đâu nhỉ?

-...Chết đấy...lần trước cũng 2 tuần...em xuất chết với anh...

-...Anh đùa đấy...

-...NÀY...2 NGƯỜI LÀM GÌ MÀ CÒN CHƯA XUỐNG...

-...TỐ XUỐNG NGAY...

Nó giật mình đi xuống,vừa bước xuống mấy bay,ánh nắng sáng sớm chiếu vào mặt,thời tiết se lạnh...nhưng tươi mát...thời tiết vô cùng tốt...làm nó tỉnh cả ngủ...mặt vô cùng rạng rỡ...gò má hơi đỏ...gương mặt hồng hào...làn da trắng như cánh hoa...nó trông vô cùng đáng yêu...

- Đây...2 người làm gì trên đó mà giờ này mới xuống...- Ngọc Lâm trêu nó...

-...Tại chị ấy ham ngủ...ngủ gì say như chết...gọi mãi không chịu dậy...- Gia Kỳ giả vờ trêu nó...

-...Ngày cậu nói ai chứ...là cậu ngủ quên còn nói tôi...đồ heo lười...- Nó lè lưỡi trêu lại...

- Là chị chứ ai...con gái gì ngủ xấu muốn chết...

-...Ngày tôi có ngủ xấu đâu nào...là cậu ngủ xấu thì có...- Nó và Gia Kỳ cố giả vờ cãi nhau,để tránh sự nghi ngờ của mọi người...

-...Vậy ai ngáy nào...

-...Ngày từ nhỏ tôi ngủ chưa hề ngáy bao giờ...cậu không tin thì hỏi...- Nó định nói là Gia Bảo,nhưng khi nhìn qua thì thấy anh lạnh nhạt không nhìn vào nó,còn con bé Vũ Bội đang khoác tay Gia Bảo...nó tức muốn á khẩu...

-...đúng vậy...tôi làm chứng...Tiểu Thuần ngủ rất ngoan...không hề ngáy...chỉ là lâu lâu...đạp tôi xuống giường à...- Ngọc Lâm chen vào trêu nó...

-...Cậu dám ăn hiếp tôi...- Nó nhéo lấy má con nhỏ

-...Thấy chưa...chị ấy là bạn thân của chị...còn nói chị ngủ xấu rồi còn gì...

-...Cậu chết với tôi...dám hỗn láo với chị dâu...- Nó đuổi bắt Gia Kỳ vòng vòng...

- Thật là,may là người chị ấy lấy là anh Gia Bảo, Nếu là Gia Kỳ thì chắc ngày nào cũng đánh nhau...

- Mà tao thấy rất lạ,chưa bao giờ tao thấy Gia Kỳ nói nhiều quá 3 câu,sao hôm nay dư sức trêu chọc chị dâu thế...

- U nhĩ...

-...Thôi đi...không lẽ đứng đây mãi sao...xe tới rồi...về nhà đi...- Gia Bảo cảm thấy hơi khó chịu,rõ ràng nó và Gia Kỳ đang cãi nhau,nhưng anh luôn cảm thấy sợi dây gắn kết giữa 2 người,không biết sao,cảm giác bất an luôn trào dâng trong cậu,cơn phẫn nộ ngày 1 hiện rõ trong máu...cậu không biết mình như thế nào,chỉ biết rằng anh muốn nó là của riêng anh,thân xác,suy nghĩ,tình cảm,gìong nói,nụ cười,ánh nhìn,sự quan

tâm, dù là khóc, buồn, giận, phẫn nộ,... tất cả những thứ thuộc về nó anh đều không muốn chia cho ai... anh ghét nhất là... trong ánh mắt nó... lúc này không có anh... còn anh... không lúc nào ngừng chú ý đến... làm gì... 1 giây, 1 phút... đều có hình ảnh của nó... khát khao có nó bên cạnh... chỉ cần nhìn thấy nó... anh chỉ muốn chiếm lấy nó... nói với nó em là của anh... dục vọng với nó không bao giờ thỏa mãn cả... anh không hiểu mình nữa... anh nghĩ mình rõ ràng yêu Vũ Bội... tình cảm anh đối với cô là yêu thương, trân trọng, ra sức bảo vệ... còn với nó là thứ tình cảm gì đó... khiến tim người ta không nằm yên, khiến cơ thể không tự chủ, khiến tình cảm lấn áp lí trí, khiến anh không còn là anh... trong mắt chỉ có dục vọng và ham muốn... nó làm anh phát điên khi nó không nhìn vào anh, khi nó bên cạnh người con trai khác, dù tiếp xúc thể xác, hay đơn giản là cười, nhìn, hay suy nghĩ đến người khác... dù là nghĩ đến thôi cũng khiến anh tức điên... chỉ nghĩ đến không có nó bên cạnh... anh không thể thở được... 1 giây không có nó... anh cũng thấy khó chịu... thứ gì đó khiến anh không còn biết đến ai khác, chỉ biết đến sự tồn tại của nó... khao khát, mong muốn, cảm giác đó... chỉ với mình nó... 1 cảm giác làm người ta phát điên...

- Anh 2 sao thế? – Vũ Bội cố lừa gạt mình, lừa gạt mọi người, lừa gạt chính anh, nhưng tất cả đều là lừa gạt, cô đau sót khi nhìn thấy sự thay đổi của anh trai mình... anh ấy... quá... yêu cô ta rồi... người con gái cô ghét nhất... 1 người không xứng đáng được yêu hơn bất cứ ai...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 31.1

32. Chương 31.1

- WOW... WOW... WOW... Gia Bảo à... nhà cậu thật là tài phật lớn nhất nước rồi... mua cả 1 cái đảo rồi biến nó thành thiên đường chỉ có gia đình cậu thôi...- Tên sát gái “đéo miệng” Lạc Phong rú lên khi nhìn thấy căn biệt thự nhà Gia Bảo... Căn biệt thự được xây dưới dạng lâu đài cổ ở các miềng quê châu Âu... phía trước có cánh cửa gỗ màu đen khá cao... trong sân là 1 bãi cỏ dài vô tận luôn được tưới nước... 2 bên con đường đi là những cây hoa màu tím rất đẹp, nở rộ... chạy dài vào tận trong... dọc con đường là những cái trường kỉ màu trắng rất trang nhã... vừa qua khỏi con đường hoa là cả 1 vườn hoa hồng bạch... tuyệt đẹp... bên cạnh là 1 vòi phun nước rất đẹp... bên cạnh vòi phun nước là 1 cây cầu nhỏ bằng chất liệu trong suốt băng qua 1 cái hồ nước nhỏ... khi băng qua cầu... nó có thể cảm thấy mình đang đi trong nước với những vòi nước phun trên đầu... qua khỏi cây cầu là có thể bước vào căn nhà vừa cao, vừa to đến mức có thể lái xe trong nhà...

- Không đâu, lần trước tôi cũng nghe nói cô cũng mua 1 cái đảo chỉ để nuôi ngựa phải không... có đến mười mấy ngàn con ngựa...- Văn Minh nhìn nó hỏi...

-...Gì ghê thế... mua đảo chỉ để nuôi ngựa... nhà cô nhiều tiền quá phát điên rồi sao...- Lập Ngân ngạc nhiên nhìn nó...

-...Có gì đâu... hòn đảo đó là bố tôi mua tặng tôi năm sinh nhật 16 tuổi của tôi, để trồng hoa giọt tuyết cho tôi... mất 1 năm mới trồng xong... khắp nơi toàn là hoa... nhưng đến ngày Giáng sinh, bố tôi tổ chức trên đảo cho tôi... nhưng ông không thể đến được... tôi đã rút tiền ra... mua 10 ngàn con ngựa... thả lên đảo nuôi... cho chúng ăn hết hoa...

-...Trời... cô thật sự là “đứa con phá sản” mà...

-...Dù sao, tiền ăn mãi cũng không hết, chỉ là tôi giúp ông ấy sài bớt thôi... mà vừa rồi cũng nghe nói gia đình Ngọc Lâm cũng mua 1 đảo để xây khu vui chơi riêng mà... có gì đâu nào...

-...Thôi đi... việc đó là của ông già... không phải việc của tớ...- Ngọc Lâm lắc đầu, từ lâu nhỏ đã sống tách riêng gia đình, họ chỉ việc chu cấp tiền đầy đủ cho nhỏ là được...

-...Thôi... đừng lảm chuyện nữa... chúng ta ngủ thế nào này...- Gia Bảo lên tiếng...

- Thì mỗi người 1 phòng là được...

-...Nhà này tuy dư phòng... nhưng cách đây 2 ngày toàn bộ hệ thống sưởi ấm đã được bảo trì... thời tiết ở đây ban đêm rất lạnh... chỉ còn có 10 phòng thôi, chúng ta có đến 9 người...

-...Vậy làm sao bây giờ...

-...Có gì lo chứ...thì 2 người ngủ 1 phòng là được...- Văn Minh lên tiếng để cắt đi tiếng ồn ào,nháo nhào trước mắt...

-...2 người 1 phòng cơ à...thích nhỉ...- Lạc Phong nhìn qua Lập Ngân khẽ cười...

-...Nhìn cái gì mà nhìn...tôi đương nhiên ngủ...với em gái tôi rồi...- Lập Ngân nắm lấy tay em gái,liếc Lạc Phong 1 cái sắc lẹm...

-...Vậy thì “em dâu” Vũ Bội,chị ngủ cùng em nhé...- Lâm Uyển Nhi liền nắm tay Vũ Bội,tỏ ra thân thiết lắm...

-...Ắc xì...

-...Thôi không được rồi...Vũ Bội bị dị ứng với nước hoa và mỹ phẩm lạ...em ấy chỉ có thể ngủ riêng 1 mình – Thật tức chết đi mà,sao mà Gia Bảo quan tâm cô ta từng ly từng tí thế,còn được đặt quyền ngủ riêng nữa chứ,tức chết nó mà...

-...Nhưng như thế thì không đủ phòng...- Vũ Bội lên tiếng...

-...Tôi sai cùng loại mỹ phẩm với em ấy,tôi có thể ngủ cùng Vũ Bội – Lập Ngân không biết từ bao giờ trở nên thân thiết với Vũ Bội thế,chắc tại họ cùng ghét nó...

-...Chị...còn em...

-...OK...vậy đi...tôi và Ngọc Lâm 1 phòng,Vợ chồng Gia Bảo 1 phòng,Gia Kỳ và Lạc Phong 1 phòng,Vũ Bội và Lập Ngân 1 phòng,còn 2 cô bé này 1 phòng – văn Minh sắp xếp...

-...Cái gì...tôi phải ngủ cùng cái đồ silicon này hả,chết cũng không thêm...

-...Cô tưởng tôi muốn ngủ cùng với đồ plastic survey như cô hả,quên đi...

-...Cô...

-...Cô...

- Tôi thấy 2 người cãi nhau không bao giờ thấy đủ vậy thì ở cùng nhau cả đêm cãi nhau đi cho đã...- Ngọc Lâm khẽ cười lắc đầu...

-...LIÊN QUAN GÌ ĐẾN CHỊ...

-LIÊN QUAN GÌ ĐẾN CHỊ...- 2 con nhỏ này là đối thủ mà sao nghe như chị em song sinh quá vậy,cái gì cũng làm 1 lượt...

-...Vũ Bội,đưa vali đây,anh đem về phòng hộ em...- Gia Bảo thật là,em mới là người cùng phòng với anh,sao anh lại không đem hộ em,với lại cô ta chỉ có 1 cái vali,còn em,có đến 3 cái này...nó cũng không thể nhờ Gia Kỳ,lúc này còn đấu đá,gì lại dụ dỗ thế người ta nghi ngay,nó đành nhờ đến tên “ casanova” này rồi...

-...Lạc Phong này,cậu giúp tớ mang hộ hành lí vào phòng được không? – Nó nói bằng giọng ngọt hơn cả kẹo...

-...Được thôi...được thôi...Audrey Hepburn gọi thì anh phải giúp thôi...baby của anh...à,mà quên nữa,Marilyn Monroe anh giúp Audrey Hephurn rồi sẽ quay lại giúp em nhé...- lạc Phong mừng rỡ chạy lại giúp nó,trước khi đi còn quay lại trêu ghẹo Lập Ngân...

-...Tôi cóc thèm anh...tự tôi có thể đem lên được...- Lập Ngân bĩm môi rồi tự mang đồ lên...

Khi đem đến phòng,Gia Bảo vẫn còn đang giúp vũ Bội sắp xếp lại đồ đạc,vẫn chưa về phòng,nó khó khăn lắm mới đuổi được tên sát gái ra về,trước khi về còn không quên trêu ghẹo nó...

-...Nếu anh muốn em bỏ chồng theo anh,em có làm không...?- Anh ta nói rồi bốn cọt hôn lên má nó 1 cái...

-...Anh chẳng phải đang theo đuổi Lập Ngân sao?- Nó không đẩy anh ta ra,mà cũng tựa sát vào tai anh ta chọc ghẹo...

-...Nhưng em quá xinh đẹp...- Anh ta nói,bàn ta luồn qua eo nó...

-...Vậy anh nói xem...tôi và cô ta ai đẹp hơn...- Nó cũng khẽ vuốt ve lên cổ anh ta

-...Anh không phải nói rồi sao...nếu cô ấy là Marilyn Monroe thì em là Audrey Hephurn,nếu cô ấy là julia robert...thì em là angelina jolie...nếu cô ta là Hera...thì em là venus...- Anh ta khẽ mân mê lên ngực nó...rồi hôn lên môi nó 1 nụ hôn rất nồng cháy...

-...Ý anh là tôi chỉ đẹp ngang cô ta thôi...- 5ph sau,nó nhanh chóng chấm dứt nụ hôn,Nó khẽ cắn lên cổ anh ta 1 cái...

-...Anh đùa thôi...tức nhiên em đẹp hơn cả trăm lần...- Anh ta hôn lên má,lần xuống cổ,rồi hôn nhiều lần lên ngực nó...khẽ hít lấy mùi hương cơ thể nó,tay khẽ sờ vào đùi nó...

-...Anh dẻo miệng thật...- Nó đứng yên cho anh ta hôn liên tục lên bầu ngực mình...nó nhếch mép cười...

-...Cậu về phòng được rồi đấy Lạc Phong...- Gia Bảo vừa bước đến cửa phòng đã nhìn thấy cảnh tượng trước mắt,mặc dù biết rằng sau khi cưới nó luôn lăng nhăng với nhiều chàng trai khác nhau...nhưng chứng khiến tận mắt người đàn ông khác sờ mó hôn hít người con gái của mình...mặt anh tối sầm lại...

-...Công chúa của anh...baby...bye em...- lạc Phong trần tráo 1,hôn lên môi nó 1 cái,rồi mới đi...

-...Em vào đây với tôi...- Gia Bảo kéo tay nó vào phòng,đóng rầm cửa lại,thẩy nó lên giường,hôn nó cuồng nhiệt,lưỡi anh xâm chiếm lấy miệng nó,hôn 1 cách bạo lực,nụ hôn tàn bạo gần 15ph mới chấm dứt,anh khẽ liếm lên đôi môi nó...

-...Nụ hôn này...tôi dùng để xoá đi nụ hôn của cậu ta...còn nữa...- nói xong Gia Bảo cuối xuống hôn lên khắp ngực nó,2 tay không ngừng sờ soạn khắp cơ thể nó...-...đôi môi tôi sẽ xoá đi những dấu vết của môi cậu ta trên người em...và

Đến lúc này Gia Bảo cởi bỏ quần áo của nó,rồi nhanh chóng cởi bỏ quần áo chính mình,nhanh chóng phủ lên nó,anh hôn cuồng nhiệt lên môi,cổ,ngực,rồi lần xuống vùng kín...rồi anh nhanh chóng tách 2 chân nó,nhanh chóng đi vào nó,hông khẽ cử động,cứ thế ra vào nó 1 cách cuồng dã,2 người thích thú khẽ rên rỉ...căn phòng không cần bật điều hoà cũng đầy không khí ẩm ướt và nóng rực...ngoài trời thời tiết rất đẹp,mà trong căn phòng mưa giăng đầy bão tố,cuồng nhiệt...trời xuân có chút se lạnh mà 2 con người và chiếc giường lại đầm mồ hôi...họ ở trong nhau nhau trong cơn cuồng phong không hề biết nghỉ...cứ thế họ quấn lấy nhau,lăn lộn...hết mấy tiếng đồng hồ liền...khi chịu rời nhau ra...bây giờ đã quá giờ cơm trưa...

-...Tôi sẽ dùng sức nóng và mồ hôi của mình...xoá đi dục vọng của em đối với cậu ta...vì tôi muốn nói cho em biết em là của tôi...

Gia Bảo sau khi tuyên bố chủ quyền lại tiếp tục chiếm lấy nó,2 người quấn lấy nhau hơn cả tiếng,quên cả cái mệt và cơn đói cồn cào,sau khi cơn mây mưa đã qua,nó mới bò xuống giường đi tắm...khi nó tắm ra,thấy Gia Bảo cũng vừa tắm xong,đang mặc khăn choàng tắm ngồi sấy tóc...

-...Anh thật là đáng ghét...

-...Tại sao?

- Anh xem...1 chút tắm biển em phải mặc đồ bơi...nhưng anh xem...mấy dấu hôn này...phải làm sao đây...thật là...để tôi làm không được sao...

-...Lúc nãy là trừng phạt em...còn phần lúc tối là khác chứ...đâu liên quan...- Anh vừa giúp nó sấy tóc vừa nói...

-...Em làm sai cái gì mà trừng phạt...

-...Thì là cái cậu Lạc Phong đó...- Gia Bảo kéo mạnh tóc nó...

-...Đau...thế thì chuyện lúc sáng thì sao...

-...Ai bảo em bướng bỉnh thế...coi như huề...

-...Huề cái gì...anh thì ăn em sung sướng rồi...em còn chưa phạt anh...lại đây- Nó vừa cười vừa đè anh xuống giường,chọc giỡn khắp người anh...

-...Buồn...buồn quá...thôi được rồi...xin lỗi em được chưa...

-...VẬY THÌ ĐƯỢC...

-Thay quần áo đi,có lẽ mọi người đang chờ chúng ta đấy...

Sau khi thay quần áo,nó cùng Gia Bảo xuống lầu,ở sân sau,không khí thật mát mẻ,đồng cỏ rộng mênh mông,thời tiết vô cùng đẹp với những cơn gió lộng thổi bay tóc nó,vô cùng mát mẻ,mọi người đang tụ tập ở 1 khoảng để nướng thịt,nói là chỉ có chúng nó,nhưng thực ra còn có 1 đội bảo an,1 đội y tế toàn các bác sĩ chuyên nghiệp và 1 đội phục vụ,luôn sẵn sàng phục vụ các cậu ấm,cô ấm vui chơi

- Hai người làm gì trên đó mà hết cả buổi trưa vậy? – Văn Minh thấy 2 đứa nó đi xuống vội chạy lại gọi...

-...Anh hai...anh xem bọn em chờ anh rất lâu...- Con nhỏ đáng chết này lại chạy đến khoác tay Gia Bảo,mặt nũng nịu thấy ghét...

-...Này,nói xem hai người làm gì suốt 5 tiếng đồng hồ...- Văn Minh lại trêu bọn nó...

-...Làm cái việc mà mọi người đang nghỉ đó...- Gia Bảo cũng trêu lại 1 câu rồi qua giúp Vũ Bội nướng thịt...

- Việc đó là việc gì,nói xem nào...- Văn Minh vẫn trêu tới tấp...

-...Này thôi đi...việc này ai cũng biết rồi mà còn hỏi...- Nó nói với giọng bực dọc...

-...Chứ gì nữa xem mấy vết này là biết làm gì rồi...suốt 5 tiếng...2 người nên lập kỉ luật đi là vừa...- Ngọc Lâm giờ cũng chen vào giễu nó...

-...Cậu có thôi đi hôn...các cậu không như vậy chắc...còn trêu tởm...- Nó nhéo hông con nhỏ 1 cái...

-...Thôi mọi người đừng trêu họ nữa...hiếm khi được đi du lịch...chúng ta không nên làm khó vợ chồng họ...- Văn Minh chấm dứt trò đùa tại đây...vì cậu nhìn thấy sắc mặt của 3 người không tốt là Gia Kỳ,Vũ Bội và Lạp Ngân...

-...Mà này,ăn xong chúng ta ra biển chơi nha...- Lạc phong lên tiếng...

-...OK...tớ phải đánh bại cậu trong trận đấu này...

-...Văn Minh,đấu gì vậy?

-...Bóng chuyền...lạc phong là 1 tay cừ đấy...

-...Tớ cũng chơi nữa...- Nó cũng bon chen...

-...Này cậu chơi có được không đấy...- Văn Minh lại trêu nó...

-...Anh không biết đấy thôi...Tiểu Thuần sẽ khiến anh bất ngờ đấy...hỏi bọn em học cấp 2,cậu ấy là chủ chốt của đội bóng chuyền nữ...không những thế,cậu ấy từng là thiên tài trong đội tennis,đội trưởng đội cổ động...không những thế cậu ấy còn từng được cử đi thi bơi cấp quốc tế...nhưng cậu ấy không chịu đi...tóm lại cậu ấy là trùm thể thao đấy...

-...Trời ghê thế thật sao?

-...Chứ anh nghĩ thân hình này chỉ do bẩm sinh thôi sao...?- Nó bĩm môi...

-...OK...1 tí chúng ta đánh đội đi...Gia Bảo cậu có chơi không...

-...Thôi...Vũ Bội không biết chơi...tớ ngồi chơi với em ấy...

-...Xì...trò ấy còn không biết...cô là búp bê sứ à...- Nó liếc Vũ Bội 1 cái...

-...Cũng như em...không hề biết nấu ăn...còn em ấy thì cực giỏi...đừng có chế giễu người khác...

-...GIA BẢO...- Nó tức mún sì máu mũi...

-...Thôi anh hai...2 người không nên cãi nhau vì em...

- Cô cũng biết thế à...thì tự chăm sóc mình đi...đừng làm phiền người khác...

-...EM...- Gia Bảo lại nạt nó...

- Thôi đi...mọi người không ấy mình quá ồn sao? – Giờ nó mới để ý,từ nãy giờ Gia Kỳ không tham gia vui chơi mà nằm dài trên bãi cỏ,quyển sách che lấy mặt...ngủ say sưa...bất giác lên tiếng...khinė mọi người im bật...

- Ủ...mọi người ăn nhanh đi còn đi chơi nữa...

Sau khi mọi người ăn uống sau,về phòng thay đồ tắm,cũng ra bãi biển chơi...Nó ưu tiên chọn 1 chiếc bikini màu trắng gợi cảm...mảnh phía trên dạng bikini,với dây cột cổ...phía dưới dạng váy...tóc thả dài và đội mũ rộng vành màu trắng...nó vừa bước ra,thân hình bốc lửa của nó khiến cả bọn há hốc mồm...Từ lúc ở bãi cỏ,nó giận dữ không thèm nói gì với Gia Bảo,còn anh cũng không thèm nhìn nó,cứ như không có nó tồn tại,cùng ngồi chơi xây lâu đài cát với Vũ Bội...tê con hết sức...còn nó thì đang loay hoay bôi kem chống nắng...

-...Anh giúp em nhé baby...- Tên Lạc Phong chết tiệt,hắn lại lợi gần ngồi trên tấm thảm của nó,tựa người sát vào nó...2 tay thì cứ mơn man lên vai nó...Nó tính đuổi hắn đi...nhưng nghĩ đến chuyện lúc trưa...Gia Bảo có lẽ không thích nó thân thiết với tên này...nó nhìn sang...Gia Bảo hình như cũng đang nhìn về phía nó...về mặt anh có chút khó chịu...được thôi...cho anh ghen chết luôn...

-...Cám ơn cậu...có thể giúp tớ bôi được không...- Nó đưa cho Lạc Phong tuýt kem chống nắng...ánh mắt Gia Bảo bây giờ như có điện...nếu con chim nào bay ngang chắc bị nướng thành “chim quay” quá...

- Tất nhiên rồi...công chúa...- Lạc Phong nhanh chóng giúp nó bôi kem lên khắp người,nó ngồi yên cho anh ta bôi lên khắp lưng,cổ,eo,ngực và chân...Nó cảm thấy bàn tay anh ta đan mân mê khắp người nó...anh ta đang giống lợi dụng nó hơn là giúp nó...mặc kệ...bây giờ mặt Gia Bảo rất khó coi...nó rất sung sướng...

-...Anh 2...- Vũ Bội chột la lên...khi nhìn thấy Gia Bảo bóp nát lâu đài cát họ mới xây...

-...Anh xin lỗi...bọn mình ra kia chơi...- Gia Bảo lạnh lùng kéo tay Vũ Bội ra phía bờ biển chơi nghịch nước...

-...Bọn mình chơi bóng chuyền đi...- Nó cũng nắm tay Lạc Phong kéo đi...

Thế là cả bọn nó tham gia chơi bóng chuyền,nó chung đội với Lạc Phong và Gia Kỳ...đội kia là Ngọc Lâm,Văn Minh,và Lập Ngân...còn 2 con nhỏ kia ngồi cổ động...miệng thì cứ luôn la toáng lên tên Gia Kỳ...Nó nhìn Gia Bảo đang chơi bên cạnh thì hết sức tỏ ra thân thiết với Gia Kỳ và Lạc Phong...mỗi lần thắng,nó đều ôm chầm và hôn lên má Gia Kỳ và Lạc Phong,khiến Gia Bảo tức muốn sì khói...

- Thôi,đánh thế nào các người không thắng nổi bọn tôi đâu,tôi mệt rồi...nghỉ thôi...- Gia Kỳ thấy mệt chấm dứt cuộc chơi...

-...Lần sau đánh tiếp...Tiểu Thuần...mình ra bơi đi...- Thế là cả bọn con gái bọn nó và Lạc Phong ra biển chơi,còn Văn Minh và Gia Kỳ...ngủ...

-...Em cũng ra chơi với bọn họ đi...anh vào kia nghỉ 1 lát...cẩn thận đấy...- Gia Bảo thấy mệt,anh chẳng muốn ngồi đây nhìn nó và Lạc Phong nô đùa nữa...anh muốn và trong kia ngủ với 2 đứa bạn...

-...Dạ..anh 2...- Con bé nói xong,chạy ra chơi với bọn nó...

Gia Bảo ngủ 1 giấc dậy,anh nhìn thấy Văn Minh đã trở về nhà từ lúc nào,còn Gia Kỳ vẫn say sưa ngủ bên cạnh,anh vội lấy cái áo...định khoác vào đi về thì 1 bức thư màu đen rơi ra...trên đó có 1 dòng chữ màu đỏ đáng sợ...Quỷ Vương...Kẻ cai quản địa ngục...Thẩm phán của những linh hồn...lại nữa rồi...

- Cái này từ đâu ra vậy...?

-...Em không biết...- Gia Kỳ đang ngủ,anh 2 gọi,cậu giật mình,mắt lim dim trả lời...

-...Chuyện này là thế nào...- Anh cảm thấy vô cùng lo lắng...lá thư này...mỗi lần trước khi ấy ra chuyện...anh đều nhận thấy nó...lần Vũ Bội suýt bị xe tông...lần nó và Vũ Bội bị ngã...lần nó bị đánh...lần gặp phải Trương Chấn...những chuyện đó mỗi lúc 1 đáng sợ...bọn chúng là ai...chẳng lẽ bọn chúng là 1 trong những người họ...chuyện gì sẽ xảy ra trong chuyến đi này...

-...CỨU...CỨU...

-...CỨU...

33. Chương 31.2

- ANH 2...CỨU...CỨU EM VỚI...

-...ỪM...ỪM..GIA BẢO...VŨ BỘI...

-...CHỊ 2...BUÔNG EM RA...CHỊ LÀM EM BƠI KHÔNG ĐƯỢC..

-...KHÔNG...CHỊ BỊ CHUỘT RÚT...ĐAU QUÁ...

-..CHUYỆN GÌ VẬY...THUẦN THUẦN...VŨ BỘI...- Gia Bảo đang suy nghĩ...thì ra những chuyện anh lo lắng đã xảy ra...Ngoài biển,nó và Vũ Bội đang ôm lấy nhau giãy dụa cầu cứu...chuyện gì đã xảy ra...anh nhanh như tên lao ra biển...kì lạ...người anh nghĩ tới bây giờ là nó...chứ không phải Vũ Bội...nếu nó có sao...anh không cần cái mạng này nữa...

-...Thuần Thuần...- Gia Kỳ thấy nó gặp nguy,cậu như phát điên nhảy xuống nước...

-...Vũ Bội,em không sao chứ...em có bị gì không...?- Gia Bảo lay lay mặt cô bé,mặt hết sức lo lắng...

-...Em không sao rồi...

-...Em không biết chuyện gì xảy ra nữa...em đang bơi...chị Thuần Thuần đột nhiên túm lấy em...em sợ quá...huhuhu...- Cô bé ôm lấy cổ Gia Bảo khóc nức nở...

-...Em không sao là tốt rồi...đừng khóc...có anh đây...- Anh siết chặt vòng tay hơn...anh không muốn cô gái yếu ớt này xảy ra thêm 1 chút tai họa nào nữa...

-...Thuần Thuần chị sao vậy...chị tỉnh lại đi...

-...Tiểu Thuần...cậu sao thế này...cậu bơi giỏi lắm kia mà...

Tiếng la hét của mọi người khiến Gia Bảo như vực tỉnh,anh mới sực nhớ nó còn gặp nguy hiểm...lúc này lao ra cứu 2 người...anh muốn cứu nó trước...nó thấy Gia Kỳ lao về phía nó,còn Vũ Bội đang thoi thóp cạnh mình,với lại nó bơi rất giỏi kia mà...nên tình thế bắt buộc anh phải cứu Vũ Bội trước...khi nhìn thấy Gia Kỳ bỗng nó chạy như bay vào...anh mới cảm thấy tim mình như rơi xuống vực thẳm...

-...Thuần...- Gia Bảo gỡ tay Vũ Bội ra chạy như bay về phía nó trong sự ngỡ ngàng của cô bé...

-..Chị...chị sao rồi...phản ứng đi...thở đi...- Gia Kỳ lúc này như phát điên,cậu nhìn thấy nó không hề thở,tim cũng ngừng đập,cậu ra sức xoa bóp tim,nhấn thật mạnh vào lồng ngực nó...nhưng nó không hề có phản ứng...cậu không ngừng dùng miệng hô hấp...ánh mắt cậu như kẻ điên dại...bộ dạng cậu như sắp chết đến nơi...Gia Bảo nhìn Gia Kỳ không ngừng hô hấp cho nó...bản thân không làm được gì...nó nằm im bất động,toàn thân lạnh ngắt,mặt tái dần...anh chết lặng...anh không hề biết rằng lúc này do mình cố kéo lấy Vũ Bội,tạo ra 1 lực đẩy nó ra xa hơn...làm Gia Kỳ không kịp cứu lấy nó...mọi người xung quanh như nín thở...

-...ẶC...- Cuối cùng nó cũng nôn ra khỏi nước...bắt đầu thở lại...dần tỉnh dậy...

-...Chị...chị không sao rồi...chị thở đi...chị cảm thấy trong người thế nào rồi...em là Gia Kỳ đây...có em đây...đừng sợ...mọi chuyện không sao rồi...- Gia Kỳ mừng rỡ hôn lên môi nó 1 cái,ôm chầm lấy nó vào lòng,tay siết thật chặt...trong sự ngỡ ngàng của mọi người...tại sao Gia Kỳ lại thân thiết với nó như vậy...tại sao cậu lại lo lắng và xúc động như thế...tình cảm đối với chị dâu...không đủ như thế...còn nụ hôn...tại sao cậu lại hôn chị mình...lúc hô hấp nhân tạo,1 chút cũng không hề do dự...tay xoa lên ngực nó lúc đó cũng vô cùng tự nhiên...cảnh tượng lúc này thật khó để khiến người ta không nghi ngờ...

- Gia Kỳ à...em làm chị khó thở quá...

-...Chị đau à...em xin lỗi...- Chị thấy thế nào rồi...

-...Chị mệt quá...em có thể đưa chị về nhà nghỉ không...- Nói xong,Gia Kỳ bồng nó lên,dịu dàng đưa nó đi về nghỉ...Gia bảo như cảm thấy bất lực...nhìn cảnh tượng trước mắt...người che chở nó...để nó dựa vào bây giờ là người khác...

-...Thuần...em không sao chứ...?- Gia bảo sót xa nhìn gương mặt tái nhợt của nó,lo lắng hỏi...

-...Rất tiếc là...mạng tôi rất lớn...về lo cho công chúa của mình đi...- Nó lạnh nhạt nhìn anh đáp...

-...Anh xin lỗi...

-...Anh có lỗi gì sao...- Nó lạnh nhạt đáp,rồi Gia Kỳ vội đưa nó về nghỉ ngơi,ánh mắt Gia Bảo 1 lúc 1 bi thương...

-...Em thấy đỡ chưa...đầu còn đau không...có còn thấy lạnh không...anh về phòng mình...phòng anh ở bên cạnh...có gì gọi anh...cứ ở lại đây...nếu Gia Bảo thấy thì không hay...- Gia Kỳ đang ôm nó ngủ say trên giường,nó nằm gọn trong lòng cậu...cậu ôm lấy nó thật chắc...cậu sợ lại đánh mất nó như lúc nãy...cậu khẽ hôn lên môi nó nụ hôn nồng nhiệt,ngọt ngào...sau đó luyến tiếc rời khỏi môi nó,thả lỏng vòng tay,trường ra khỏi giường...kéo chăn đắp lên tận cổ cho nó...nhưng khi vừa bước xuống giường đã bị nó nắm lấy áo...nũng nịu...

-...Không chịu đầu còn đau...em muốn anh xoa đầu cho em như lúc nãy...em cũng còn rất lạnh...em muốn anh ôm em thật chắc...như thế em mới ngủ được...- Nó vừa nói vừa ngồi dậy vòng tay ôm chặt eo cậu...

-...Thôi ngoan nào...anh 2 sẽ vào bất cứ lúc nào đó...thôi ngoan ngủ đi...anh ở bên phòng bên kia sẽ điện thoại sang hát cho em ngủ nhé...ngoa nào...- Gia Kỳ đỡ nó nằm xuống chỉnh lại chăn cho nó,cuối xuống hôn lên môi nó nụ hôn ngọt ngào,dịu nhẹ,rồi rời đi,đóng cửa phòng lại...

Khi Gia Kỳ vừa bước ra khỏi phòng,nó ngồi hần dẩy,miệng khẽ nhếch mé cười...

-...Đừng lo...em sẽ không chết đâu...em là quỷ...quỷ sẽ không phải chết...chỉ có thể tan biến...tình cảm...sẽ hủy diệt em...em đã cho ác người thoái lui...nhưng anh lại lựa chọn sai...bây giờ các người không còn quyền lựa chọn...chỉ có thể cùng tôi...đi đến cùng...

Gia Bảo trở về phòng thì không thấy nó đâu,anh vô cùng lo lắng,chẳng phải nó bị ốm sao...tại sao lại chạy lung tung chứ...anh thấy nóng ran trong lòng...nếu ở 1 mình lại xảy ra chuyện thì thế nào...nghĩ đến việc nó có thể rời bỏ mình bất cứ lúc nào,Gia Bảo như phát điên chạy khắp nơi tìm nó...

- Anh về trước đây,em phải cẩn thận đấy,nhớ là chỉ ở đây thêm 1 chút thôi nhé...- Nó và Gia Kỳ sau mấy giờ đồng hồ quần lầy nhau trên giường ở căn phòng nghỉ ở phía sau vườn hoa,mới có thể rời nhau ra,cậu nhanh chóng mặc lại quần áo trở vào nhà trước,nếu ai đó nhìn thấy 2 người cùng 1 lúc biến mất,cùng 1 lúc xuất hiện ở nơi vắng vẻ này thì rất nguy hiểm...

-...Thôi đi...em chỉ lo cho anh...tối nay không ngủ được thôi...- Nó vừa mặc lại quần áo mình,vừa véo mũi cậu...

-...Không đâu...bây giờ người anh mới rã rời...chỉ cần leo lên giường là có thể ngủ đến sáng...- Gia Kỳ nhẹ nhàng hôn lên môi nó nụ hôn vô cùng ngọt ngào,nồng cháy...

-...Đồ heo lười...

-...Là do em hành anh chứ ai...

-...Dẹp anh đi...có đi mau đi không...đợi người ta đến đây bắt quả tan à...- Nó nhanh chóng đẩy Gia Kỳ ra khỏi căn phòng,cậu lưu luyến hôn lên môi nó 1 cái,rồi cho tay vào túi,bình thần bước đi về phía căn nhà...Đừng sau là 1 bóng đen,ánh bạc nhìn về phía anh xa khuất,nhẹ nhàng bước vào căn phòng...

-...Nhìn người của mình...quần lầy người đàn ông khác trên giường...thật không thú vị chút nào...- chàng trai tóc xám khẽ ôm lấy eo nó từ phía sau...

-...tại sao lại xuất hiện vào lúc này...- Nó khẽ đưa tay vuốt nhẹ lấy gương mặt đang úp vào cổ mình...vuốt ve âu yếm...

-...Anh nhớ em...- Chàng trai khẽ cắn lấy tai nó...phả vào cổ nó 1 hơi thở của...cái chết...

-...Nói dối...anh càng lúc càng giống con người...- Nó xoay người lại ôm chặt lấy eo chàng trai...tựa đầu vào lồng ngực anh...1 tay khẽ vuốt ve tấm lưng của anh...miệng nhếch lên...

-...Đúng thế...xa em...sức mạnh anh như yếu dần...hãy tiếp cho anh thêm sự tàn ác trong em...- Người đó nói xong khẽ cúi xuống hôn cuồng nhiệt lên môi nó...nụ hôn mang theo mùi vị của máu...của sự tàn ác...của tiếng gào thét vắng vắng từ địa ngục...nụ hôn mang mùi hương của quỷ dữ...

CHAP 31(TIẾP) 17+

-...Em cũng cần hơi thở của anh...1 hơi thở lạnh băng...- Nói xong,nó kéo lấy cổ áo chàng trai ngã xuống giường,nằm đè lên người nó...Người đó cũng vươn tay nhẹ nhàng bóp khoá cửa rồi cuồng nhiệt lao vào nó...chàng trai cuồng nhiệt vào ra trong người nó...lực ngày 1 mạnh,1 nhanh...nhiệt tình của 2 người càng điên loạn...không khí ẩm ướt, nóng rực trong căn phòng càng lúc càng toả ra...cây cỏ xung quanh như không còn sức sống...người bên trên ánh mắt vẫn lạnh tanh,nhưng thân thể ngày càng nhiệt tình chiếm lấy người bên dưới,như quyen vào làm 1,đem sự giá băng của bản thân truyền vào người nó,rồi vét cạn lấy dự vọng,hàm muốn trong nó...Lần này cũng như bao lần khác...2 người lại tiếp thêm sức mạnh cho nhau...họ quấn lấy nhau thật lâu...cho đến khi sự tàn ác,nhấn tâm tràn đầy trong người mình,họ mới dần buông nhau ra,nó nằm yên đó nhìn người đó...mặc lại quần áo...rồi chàng trai tóc bạc rời đi...mà không nhìn lấy nó 1 lần...đến khi bóng đen ấy biến mất trong màn đêm...nó mới ngồi dậy mặc quần áo chính mình lại...ở lại trong căn phòng thêm 1 chút...để cảm nhận hơi thở lạnh giá của người đó...cùng không khí ẩm ướt...do dự tình 2 người vừa tạo ra...rồi mới rời đi...để lại nơi đó...nơi họ từng đi qua...những bóng đen vô hình...với sự tàn ác và bi thương...

Bây giờ trong căn nhà rộng như 1 khu nghỉ dưỡng,Gia Bảo tìm khắp nơi vẫn không thấy,anh mới nhớ đến 1 nơi vẫn chưa tìm...nhưng sao nó có thể đến nơi đó chứ...nhưng cũng rất có thể...anh phải leo lên đó thử...tháp...Mị Tình...

- Thuần...thì ra em ở đây thật...- Gia Bảo mừng rỡ khi nhìn thấy nó đang nằm dài trên tầng cao nhất của ngọn tháp,nơi chỉ rộng vừa đủ cho 2 người nằm...

-...Anh đến đây làm gì...- Nó trả lời mà mắt nhắm chặt,mặt không hề biến sắc...

-...Anh lo cho em...- Gia Bảo bước lên ngồi cạnh nó,khẽ nhìn co người nằm cạnh mình...

-...Vinh hạnh quá nhỉ..anh mà cũng lo cho tôi sao?

-...Không phải lo mà là rất lo,anh tìm em như phát điên...

-...Vậy sao...

-...Em đừng như vậy...anh đã bảo em phải nhìn vào anh kia mà...em biết không...không tìm thấy em...em biết anh tuyệt vọng thế nào không...- Gia Bảo tức giận,kéo nó ngồi dậy,cầm 2 má nó nhìn thẳng vào mặt mình nói...

-...Vậy anh có biết lúc tôi tưởng mình sắp chết...tôi đã mong anh đến cứu mình thế nào không...nhưng rồi khi anh chỉ cứu lấy Vũ Bội,còn bản thân tôi càng lúc càng bị cuốn sâu vào từng cơn sóng...anh có biết cảm giác tuyệt vọng lúc đó còn đáng sợ hơn cả trăm lần...- Nó tức giận gạt tay Gia Bảo ra toan bỏ đi,nhưng nhanh chóng bị Gia Bảo kéo lại,ôm chằm vào lòng,tay ôm nó thật chặt,như thể buông ra nó sẽ tan biến mất...

-...Anh buông tôi ra...

-...Anh không buông...- Gia Bảo siết chặt hơn cánh tay,nó thấy mình sắp ngạt thở,nhưng cảm giác lúc này rất ấm áp,rất dịu ngọt...- Anh thề sau này sẽ không làm em gặp chút nguy hiểm nào đâu...

-...Em chỉ mong anh...mỗi khi có chuyện...hãy nhớ đến em – nó cũng nức nở vòng tay qua ôm lấy cổ anh...

-...Anh hứa...- thế là Gia Bảo kéo nó ngồi dựa vào anh,anh ngồi xuống đất,tựa vào tường,1 chân duỗi thẳng,còn 1 chân co lên,còn nó thì ngồi lọt giữa 2 chân anh,tựa hân vào lòng anh,1 tay đặt trên đùi anh,2 tay anh vòng qua ôm chặt lấy người nó...2 người cùng nhìn ra ngoài,không thể nhìn vào mắt nhau,như thế sẽ dễ nói ra điều trong lòng của nhau hơn...

- Gia Bảo này,em hỏi anh,anh phải nghiêm túc trả lời từng câu hỏi của em đấy...?- Nó đưa 1 tay lên vuốt má Gia Bảo...

-...Em nói đi...- Anh đưa 1 tay lên nắm lấy bàn tay đang sờ má mình, khẽ lồng 2 bàn tay vào nhau, nắm thật chắc...

-... Tại sao anh lại trở nên lạnh lùng thế...?- Nó nghiêng đầu tựa vào lồng ngực Gia Bảo

-...Anh cũng không biết...chỉ là có 1 số chuyện xảy ra...tâm trạng trở nên không tốt...- Bàn tay còn lại, anh vuốt ve lên má và cổ nó

-...Đau thương...cảm giận...cô đơn...thất vọng...?

-...Có lẽ thế...

-...Để em đoán thử nhé...- Nó nói xong, kéo 2 tay anh ôm chặt lấy người mình

-...Đoán gì nào...- Vòng tay anh ngày 1 chắc và ấm áp hơn

-...Nguyên nhân của những chuyện đó...

-...Vậy đoán xem nào...

-...Đau thương... là do cái chết của mẹ anh, từ nhỏ anh thiếu sự quan tâm, yêu thương của mẹ...thiếu không khí của 1 gia đình...

-...Có lẽ...- Mắt Gia Bảo như vương chút gì đó đau thương...

-...Cảm giận...là vì bố anh không kịp đến lúc mẹ anh ra đi...là giận bố anh mẹ anh vừa mất 2 tháng đã cưới người phụ nữ khác...suốt ngày chỉ lo làm ăn không cho anh được sự dạy dỗ của người bố...

-...Có lẽ...

- Thất vọng...vì cuộc sống không như anh mong muốn...anh yêu Vũ Bội...nhưng cô ta là em gái anh...anh muốn là người điều khiển cuộc sống của mình...nhưng lại luôn làm nó đi lệch hướng...

-...Có lẽ...

-...Còn cô đơn...là do anh không tìm được người thực sự hiểu anh...chia sẻ với anh...

-...Có lẽ...nhưng bây giờ có vẻ không còn đúng nữa...- Anh ôm chặt nó hơn, khẽ hôn lên tóc nó...

-...Tại sao?- Nó quay người lại hỏi Gia Bảo...

- vì em thật sự rất hiểu anh...- Gia Bảo khẽ cúi xuống nồng nhiệt hôn nó, nụ hôn vô cùng ngọt ngào, khiến đầu óc nó mê mẩn, nụ hôn rất sâu, họ như chìm đắm trong mê đại...rất lâu...hơn 15ph sau, không thể thở nổi mới buông nhau ra...

-...Vậy bây giờ em nói cho anh lý do...anh có thể không nên lạnh lùng nữa...-Nó khẽ tựa đầu vào ngực Gia Bảo...tay anh từ từ siết chặt lấy nó...

-...Thứ nhất: đau thương...anh nói anh mất mẹ, thiếu đi mái ấm thật sự là đau thương...thì em gọi là gì khi từ bé em sinh ra, mọi người luôn nói em là con gái của quý, là đồ xui xẻo...có lẽ lúc đó gia đình em không tin, nhưng đến 1 ngày, bị kịch thật sự xảy ra hàng loạt trong cuộc sống của em, sinh nhật 8 tuổi...bà nội và chị gái em chết 1 cách bất ngờ, không rõ lý do...sinh nhật 9 tuổi, thì do em...anh trai em gặp phải tai nạn và ra đi, mẹ em cũng vì thế tâm trí rối loạn...sinh nhật năm 10 tuổi...mẹ em phát điên...trời em ném xuống hồ bơi...bà bảo em là quý...em cần biến mất...nhưng em không chết...sinh nhật năm 11 tuổi...em chính mắt thấy mẹ mình lên cơn...nhảy từ sân thượng xuống chết...anh thấy nó có được gọi là bi thương...

-...Đừng kể mà Thuần...- Anh không tin được những gì mình vừa nghe, đó có phải là cuộc sống của 1 con người, cô gái luôn mạnh mẽ trước mắt, đã trải qua hàng loạt nỗi đau đó sao?

-...Thứ 2: Căm hận...anh gọi bố anh tái hôn là căm hận...anh còn có người để hận...thì em phải làm thế nào khi em không biết phải hận ai...hận bản thân em sinh ra là 1 sai lầm?...hận ông trời tại sao đưa 1 đứa như em vào cuộc đời?...hận vận mệnh tại sao sắp xếp cho em 1 cuộc đời tẻ nhạt như thế?...em biết hận gì đây...

-...Em đừng nói nữa mà...- Gia Bảo vô cùng xót xa nhìn nó, nói ra những điều này rõ ràng không dễ...Gia Bảo siết chặt thêm vòng tay, anh đột nhiên cảm thấy cô gái trong lòng quá nhỏ bé...chỉ cần siết mạnh hơn có thể

làm cô tan nát...nhưng chỉ cần nói lỏng...cô sẽ bị tổn thương...anh chỉ biết mình khát khao bảo vệ nó...đến nhường nào...

-...Thứ 3:...anh nói không có được tình yêu là thất vọng...còn em thất vọng vì rất nhiều thứ...em những tưởng đã tìm ra người hiểu mình,yêu thương mình...nhưng rồi Trương Chấn chỉ vì cô hầu gái của em...mà mặc kệ sống chết của em...chỉ mong cùng cô ta bỏ trốn...

-...Em...anh không muốn nghe nữa...- Gia Bảo không muốn nó nói nữa...những chuyện nó kể quá bi thương...anh không muốn nó thêm đau đớn...

-...Còn cuối cùng...anh nói cô đơn...nhưng thực ra anh có rất nhiều người ở cạnh mình:người bố luôn yêu thương anh,Vũ Bội,Gia Kỳ,và 1 Văn Minh luôn hiểu anh...còn em từ bé thật sự không hề biết có bạn là gì...anh không biết cảm giác sợ hãi nhưng không biết bám vào đâu đáng sợ thế nào đâu...cả 1 ngôi nhà chỉ có 1 mình mình...mọi người đều sợ em...sợ em như sợ 1 con yêu tinh...sợ em đem đến cho họ xui xẻo...bố em...ông ấy cũng sợ hãi em...lúc nào cũng phòng ngừa em...còn người bạn thân duy nhất...Ngọc Lâm...cô ấy khiếp sợ em...sợ 1 ngày nào đó sẽ giống như em...

-...Em thôi đi..anh hiểu...anh hiểu em mà...bây giờ có anh rồi...em đừng sợ..- Gia Bảo kéo nó vào hôn lên môi nó thật nồng cháy...cậu muốn dùng hơi thở của mình sưởi ấm trái tim đau đớn đầy vết thương của nó,thì ra nó không như anh tưởng,anh thấy mình dần hiểu nó,nó cố tỏ ra lạnh nhạt,kiêu căng,những gai nhọn đó chỉ đơn giản là do cô ấy sợ bị tổn thương...nên đề phòng với tất cả mọi thứ...người con gái này anh sẽ bảo vệ bằng mọi giá...-...Mình về phòng nhé...ở đây chật hẹp quá...không được...

-...Anh thật hư quá...vậy anh phải công em...- Nó nũng nịu đòi Gia Bảo công xuống lầu...

-...Em những nhéo quá mất...lên đây nào...lẹ lên..anh hết chịu nổi rồi...- Gia Bảo dịu dàng ngồi xuống,để nó trèo lên cho anh công xuống lầu...

-...Khoan đã nào Gia Bảo,không tắm sao?

-..Không cần...anh chịu hết nổi rồi...- Gia bảo vừa về đến phòng đã thấy nó lên giường,cánh cửa đóng lại,anh cúi xuống hôn nó cuồng nhiệt,nụ hôn ngọt ngào và ướt át...trường lên người nó...quần áo bay đầy phòng...tứ tung đầy sàn nhà...chiếc giường rung lên như bị cơn địa chấn đi qua...nhiệt độ trong phòng như tăng lên...1 con người bên trên thân dưới nhấp nhô,ra vào...khắp phòng chỉ vang lên tiếng huỳnh huých...và những tiếng rên rỉ,thở dốc của 2 người...

Đầu đó trong bóng tối vang lên giọng nói ghê rợn của 1 sứ giả đến từ địa ngục...

- Anh tin em thật sao?...anh nghĩ 1 con quỷ có thể có trái tim...đau thương...cảm hận...cô đơn...thất vọng...những thứ đó...quỷ không hề có...cảm ơn vì trái tim của anh...em đã bảo...tình cảm...là thứ tệ hại nhất...của con người...chào mừng anh đến với địa ngục của em...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 31.3

34. Chương 31.3

Sau 1 đêm đầy nhiệt tình và cháy bỏng,ánh sáng tinh mơ chiếu vào cửa sổ,xuyên qua những khe hở đậu lại trên 1 gương mặt đẹp như thiên sư,làn da trắng mịn như hoa,gương mặt thanh tú như con gái,chiếc mũi cao thẳng tắp,đôi mắt nhắm nghiền với hàng mi cong vút...và đôi môi hồng ửng đỏ xinh như cánh hoa...Khiến Gia Bảo khẽ thức giấc...anh thấy thân thể mình đau ê ẩm...sáng nào cũng thế...không bước nổi xuống giường...nhìn sang người bên cạnh trầm nghĩ...cô ấy ăn cải chân vịt hay sao...khoẻ thể nhỉ...vô cùng cuồng nhiệt...làm...anh gầy cả lưng...anh khẽ lắc đầu...vặn vẹo thân thể đang cứng đờ 1 cái...cuối xuống nhặt lấy quần áo...chuẩn bị leo xuống giường...đi tắm...bỗng 1 cánh tay ôm chặt eo Gia Bảo từ phía sau...tựa cơ thể trần...bầu ngực ấm nóng vào thân thể anh...tựa hẳn đầu lên vai anh...khẽ thì thầm quyến rũ...

-...Thuần...em lại thế rồi...lại làm anh giật cả mình...- Gia Bảo thơm lên má nó 1 cái

- Đi đâu thế...định trốn đây à...- Nó luồn tay xuống phía dưới chăn...lướt nhẹ xuống bụng anh...nhẹ nhàng chạm vào...khẽ mân mê,đùa nghịch,nắn bóp...cái vật tròn to giữa 2 chân anh...làm anh khẽ ngượng...thân thể lâng lâng cả lên...dục vọng lại trỗi lên...

-...Này lại nữa rồi...em đừng nghịch nữa mà...- Gia Bảo ngượng ngùng,thân dưới nóng ran,kéo lấy bàn tay đang nghịch phá cơ thể mình lên phía trên,đặt ngang eo mình...ngiêng đầu sang nghịch nghịch môi nó,khẽ cắn,mút...

-...Anh quên gì rồi hả...?- Nó tựa người sát vào anh,tay đưa lên khẽ vuốt lấy má anh...

-...Thôi...tha cho anh sáng nay nhé...không thêm nổi nữa đâu...hôm nay anh mệt quá...em muốn anh tàn phé luôn à...- Gia Bảo thêm say đắm sào nộ hôn của mình...

-...Em không chịu...- Nó khẽ véo má anh...

-...Sao sáng nào cũng giữ chứng vậy...hôm nào cũng làm anh trễ học...- Gia Bảo cũng đưa tay véo lại mũi nó...

-...Nhưng sáng nay đâu có phải đi học...- Nó cúi xuống hôn lên khắp cổ trắng ngần láng mịn của anh...

-...Thôi nào...đi tắm thôi...anh đói rồi...- Gia Bảo gỡ bàn tay đang mân mê khắp cơ thể mình...trèo xuống giường...nhìn gương mặt đang xỉ xuống của nó...khẽ cười...rồi tiến lại túm lấy quần áo,vào nhà tắm...

-...Em không đói...- Nó cũng trèo xuống giường nhặt lấy chiếc áo sơ mi trắng của anh,mặc vào...cũng tiến về phía nhà tắm...

Kết...

Cửa nhà tắm khẽ mở ra,nó nhẹ nhàng bước vào...Gia Bảo trên người đầy bọt xà phòng...thở dài,nhìn nó...

-...Anh đang tắm...

-...Em tắm với nhé...- Nó cởi chiếc sơ mi,bước lại ôm lấy Gia Bảo đang đứng dưới vòi sen...

-...Lại không ngoan nữa rồi...- Gia Bảo vuốt đi làn xà phòng trên mặt nói...

-...Em giúp anh tắm mà...- Nó lấy đầu ra cái bông tắm,nhẹ nhàng chà khắp người anh...

-...Này...để anh tự tắm...em lúc nào cũng phá phách thế chứ...- Nó chạm vào vùng nhạy cảm của anh làm Gia Bảo giật cả mình...

-...Anh tự tắm sẽ không sạch đâu...chẳng phải ở nhà chúng ta luôn tắm cùng sao? - Nó tựa người sát vào Gia Bảo nũng nịu...

-...Vậy sao?vậy anh cũng giúp em...- Gia Bảo nói xong lấy chai sữa tắm...xịt lên tay...bôi lên khắp người nó...làm nó buồn mún chết...

-...Này...đây không phải của em...em không dùng loại này...cái này là dành cho đàn ông mà...- Nó vội chạy ra xa anh...nhưng lại bị anh dùng 1 tay ôm chặt lấy eo...kéo lại...tiếp tục thoa sữa tắm...

-...Thế cả thôi...- Gia Bảo mỉm cười,tiếp tục chọc ghẹo nó...

-...Tha cho em...buồn chết đi được...

-...Đáng đời...

-...Em sai rồi...xin anh đấy...

-...Không...cho em buồn chết lun...

-...Chết anh nè...

-...Cay mắt anh...

-...Đáng đời...

-...Cay...

-...Đáng đời...

-...Không biết thương hoa tiết ngọc...

-...Kệ em...

-...Cay...

Thế là 2 con người quần lấy nhau trong nhà tắm mà đùa nghịch cả buổi,mới chịu tắm đàng hoàng,mặc quần áo,bước ra khỏi bãi chiến trường của mình...

-...Em đói rồi...

-...Khi này ai bảo không đói...

-...Không biết...anh không đói sao...

-...Bây giờ anh không đói nữa...anh muốn ăn thứ khác...

-...An gì?

-...em...- Nói xong Gia Bảo kéo nó ngã ra giường,trùm kín chắn lại,cái giường lại run lên...

-...Em muốn ăn...

-...Yên xem nào...

-...Bao giờ mới được ăn đây...

- Khi nào anh no...

- Đây,các người đến lúc nào thôi để người khác đợi đây...- Văn Minh thấy 2 đứa nó tươi rói bước xuống cầu thang,liền chọc ghẹo...

- Ai mượn các người đợi...-Gia Bảo cũng cười mím đáp...

-...2 người nói thế mà nghe được à...đây là du lịch tập thể...không phải tuần trăng mật của các cậu đâu...làm cái gì...mà làm kinh thế...- Ngọc Lâm cũng hòa theo “anh yêu” của mình...

-...Tôi không quan tâm...- Gia Bảo lạnh lùng đáp...

-...Thôi...ăn đi nào...- Nó đói cồn ào,vội ùa vào bàn ăn...thức ăn trên bàn vô cùng hấp dẫn...

-...Không rửa tay à...- Gia Bảo kéo tay nó...

-...Em rửa rồi...

- ...Bẩn kinh...- Gia Kỳ lè lưỡi trêu nó...

-...Đúng thế...tay đó khi này sờ cái gì còn không biết...lại không chịu rửa tay...- Văn Minh nhìn vào Gia Bảo nháy mắt,rồi nhìn vào nó trêu...

-...Đã bảo là rửa rồi...xem này...- Nó giơ tay ra trước bàn ăn làm mọi người buồn cười...

-...Thôi...ăn đi...đừng trêu cô ấy nữa...- Gia Bảo lên tiếng,khẽ tiếng lại ngồi cạnh Vũ Bội,khẽ xoa đầu cô,sắc mặt cô hôm nay có chút không tốt...

-...Sao thế...không khoẻ à...

-...Em không sao...-Vũ Bội cảm thấy gì đó khó chịu,anh trai cô từ hôm qua luôn ở bên nó,cô bị cảm lạnh,anh cũng không quan tâm,chỉ lo tìm nó,cô thấy mình ngày càng thua nó...

-...Không sao...sao ăn ít thế...

-...Thật ra hơi nhức đầu...

-..Vậy sao...em ăn nhanh đi...anh gọi bác sĩ cho...

-...Không sao...

- Không sao cái gì mà không sao,vậy ăn nhanh đi...tí anh xoa trán cho nhé...- Gia Bảo dịu dàng xoa mũi cô bé,gỉởng cái cách mà anh vẫn làm với nó,nó tức muốn xì khói,bỏ nĩa xuống,đi ra ngoài...

-...Đây không ăn nữa sao...không phải khi này than đói à...

-...Không đói nữa...- Nó bực bội, đi ra sân sau, mắt nhìn quanh dò xét...chân bước nhanh đến căn phòng hôm qua...nơi đó...1 bóng đen đang chờ nó...nghe thấy hơi thở lạnh băng đó...nó khẽ nhếch mép cười...

KẾT...

Cánh cửa mở ra, 1 hơi lạnh phả vào người nó, 1 cánh tay đưa ra, ôm lấy người nó...cánh cửa khẽ đóng lại...đem lại 1 màu tối đen cho căn phòng...

-...Gọi em có chuyện gì...

-...Đã đến lúc bức thư thứ 6 được gửi đi rồi...- Người đó khẽ hôn lên cổ nó, môi rất lạnh...

-...Nhanh thế sao...

-...Trước khi con mồi đó chạy mất...

- Được thôi...- Nó nhếch mép cười, quay lại nòng cháy hôn lên đôi môi lạnh đó, người đó cũng nhiệt tình đáp lại...rồi 1 hồi lâu...người đó chủ động chấm dứt nụ hôn quay đi, trước khi biến mất, quay lại nhếch mép cười với nó...

-...Lần này...thiệt thòi cho em rồi...

Đâu đó trong không khí vang lên 1 giai điệu...mang những lời nói bên trong...

< em=" từng=" có=" cảm=" giác=" kì=" lạ=" này=" khi=" gặp=" anh=" trước=" ">

Anh sở hữu vẻ quyến rũ bí ẩn mà không ai có...

Anh là người tốt?...hay là 1 kẻ xấu?

Đây là vai trò cực kì nguy hiểm...

Em sẽ đặt cược cơ hội của mình vào anh...

...Em không quan tâm đến thế giới này...

...Không...không...em không hề để tâm đến...

...Nó khuấy đảo tưởng tượng của em...

...Em sẽ tin vào trực giác của mình...

...Không chút nghi ngờ tin anh là kẻ lạ mặt quyến rũ...

...Lột xác...từng chút...từng chút 1...

...Khuôn mặt lạnh lùng...

...Khám phá ra sự thật...

Gần giống như cuộc săn tìm báu vật...

...Dù thế nào...kích thích mọi giác quan của em...

...Hãy bộc lộ...chỉ cho riêng mình em...

Bản chất thật sự của anh...

...Em sẽ tin vào trực giác của mình..."

Nó nhìn vào hình bóng màu đen khuất dần, miệng nhếch mép cười...- Mọi thứ đều bị anh làm điên đảo...Kẻ cai quản địa ngục...

- Đây...Tiểu Thuần...ra đây chơi nè...

-...Chơi gì thế...

- Đua xe dưới nước...

-...Thú vị đấy...vậy chơi thế nào...

-...Bọn tớ đã thả 1 quả bóng ngoài biển...chúng ta chia ra...2 người 1 đội...ai dành được quả bóng cuối cùng khi hết giờ...

-...Vậy được...

-...Vũ Bội không được khỏe...tôi ở lại chăm sóc em ấy...- Gia Bảo khoác vai Vũ Bội nói...

-...Thật là phiền phức quá đi...- Nó lườm con nhỏ muốn rách mắt...

-...Đúng vậy...không có cậu sao được...2 người giỏi trò này lắm mà...

-...Gì chứ...?- Nó tức giận hỏi Văn Minh...

-...u,lúc trước bọn tôi hay chơi trò này...Gia Bảo và Vũ Bội là 1 đôi rất ăn ý...phối hợp rất tốt...không bao giờ thắng nổi họ...

-...Vậy hôm nay tôi sẽ thắng...

-...Anh không chơi...

-...Sao thế...tại cô ta chứ gì...- Nó lườm Vũ Bội với ánh mắt đe dọa...

-...Thuần...

- Đúng đấy anh 2,em không sao,em cũng muốn chơi...- Vũ Bội sợ hãi ánh mắt nó,đành tham gia vào cuộc chơi...

-...Thật không sao chứ...

-...Vâng...

-...Vậy ôm chặt anh đấy...- Hừ,còn định cho con đó ôm nữa hả,nó tức muốn ọc máu...

-...Cậu cùng đội với tôi...- Nó nắm lấy tay Gia Kỳ nói...

- Em á...- Gia Kỳ đang buồn ngủ khẽ giật mình...

- Vậy ok,Lạc Ngân và Lạc Phong 1 đội, Gia Bảo và Vũ Bội 1 đội,Gia Kỳ và Thuần Thuần 1 đội,tôi và Ngọc Lâm 1 đội ...OK...

-...Còn bọn em...- 2 con nhỏ điệu đà cũng bon chen...

-...Cổ động...

-...Vậy à...GIA KỲ CỔ LÊN...

-...GIA KỲ VÔ ĐỊCH...

- CHI 2 CỔ LÊN...

-...CHI 2,CHỒNG ƠI NO.1...

2 con nhỏ lại bắt đầu ồn ào...

Cuộc chơi bắt đầu,4 đội rượt đuổi nhau tranh giành quả bóng,quả bóng chuyển từ tay người này sang người khác,không ai thua ai...cuộc chơi rất quyết liệt...cả người nó cũng ướm sừng...đầu tóc rối tung lên vì giành giật,đánh nhau với bọn họ...Chỉ còn 5 ph nữa hết giờ,ai cũng muốn là người cuối cùng giữ quả bóng...Nó đang cầm quả bóng trên tay...

- Gia Kỳ chạy nhanh lên...- Nó thúc vào người Gia Kỳ,bảo anh chạy nhanh lên,phía sau 3 đội kia đuổi theo vô cùng kịch liệt...đặc biệt là đội của Gia Bảo ngày càng áp sát vào nó...con nhỏ Vũ Bội khéo léo chồm sang tranh với nó...công nhân con nhỏ này kỹ thuật giỏi thật...lại khá khỏe nữa...nhưng đối với thiên tài thể thao như nó thì đừng có mơ...

2 đứa nó thì cứ tranh giành nhau như thế,còn Gia Kỳ và Gia Bảo thì cố gắng điều khiển chạy đi với tốc độ nhanh khủng khiếp,nó và Gia Kỳ chạy đến đâu thì Gia Bảo đuổi đến,ép sát vào đến đó...Nó và Vũ Bội

thì nhiệt tình tranh giành,lôi kéo,cào cấu nhau...thật là...cứ tranh giành,chồm qua chồm lại thế này rất nguy hiểm...

-...Anh 2... cẩn thận...- Gia Kỳ la lên...khi thấy xe của Gia Bảo lệch hướng...thế là 2 xe va vào nhau...nó và Vũ Bội đang tranh giành ở giữa...bị hất tung xuống nước...

-...Thuần Thuần...

-...Vũ Bội...

Gia Kỳ và Gia Bảo quát lên,rồi nhanh chóng nhảy xuống cứu 2 đứa nó...Gia Bảo thì nhanh chóng cứu Vũ Bội trước mà không quan tâm đến nó...còn Gia Kỳ thì đương nhiên cứu nó rồi...

-...Vũ Bội ...em không sao chứ...? – Sau khi kéo được bọn nó lên xe,Gia Bảo mới lo lắng hỏi...

-...Em không sao cả...

-...Thuần Thuần chị vẫn khỏe chứ...- Gia Kỳ đưa tay sờ vào 2 má nó,lo lắng vuốt khắp mặt và tóc nó hỏi...

-...Chị không sao...- Nó liếc sang Gia Bảo nhếch mép cười...- HAHHAHA,TÔI THẮNG RỒI...- Nó giơ quả bóng lên cho 2 đội còn lại thấy,toe toát cười,còn vênh mặt lên với Vũ Bội...

-...Giờ này mà em còn nghĩ tới thắng thua...- Gia Bảo giật lấy quả bóng ném xuống,quát lên...

-...Thì tôi phải làm thế nào...

-...Em không thấy Vũ Bội đang lạnh run cả lên này...- Gia Bảo nhẹ nhàng vuốt tóc Vũ Bội,dịu dàng chăm sóc...

-...Đừng quên tôi cũng ngã xuống nước...- Nó tức muốn đá văng con nhỏ này xuống cho cá ăn thịt...

-...Nhưng lúc sáng em ấy bị cảm...

-...Cô ta giả vờ thôi...

-...em im đi...

-...Anh 2...

-...Đi thôi Vũ Bội...anh đưa em về nghỉ...- Gia Bảo cởi áo ra khoác vào cho Vũ Bội...rồi nhanh chóng lái vào bờ,điêu cô ta vào phòng nghỉ...nó và Gia Kỳ cũng về đến nơi,nó nhanh chóng lên phòng tắm nước nóng thay quần áo rồi trèo lên giường trùm chăn lại,Gia Bảo vào phòng thấy thế...lạnh nhạt nhìn nó 1 cái rồi lại bước sang phòng chăm sóc Vũ Bội...cô bé đang sốt cao...

Nó nhìn cánh cửa khép lại...nhếch mép cười...

-...Cô hãy tận hưởng đi...sự chú ý của anh ta...sẽ nhanh chóng...đổi hướng thôi...cô sẽ không biết...những gì tôi...sắp làm đâu...- Nó lạnh lùng nói,khẽ nhìn vào 1 tin nhắn trong điện thoại...

<...đến lúc="” rồi...hành="” động="” đi...="”>

Cùng lúc với tin nhắn,1 lá thư máu cũng được gửi đến cho Gia Bảo khi anh ngủ thiếp khi đang chăm sóc Vũ Bội...

-...Gì thế này...- Gia Bảo vô cùng hoang mang nhìn vào nội dung bức thư < hãy="” chờ="” đón="” sự="” trừng="” phạt="” của="” quý="” vương...vì="” đã="” dám="” dặt="” tội...với="” thăm="” phán="” của="” những="” linh="” hồn...="”>...- Phải làm thế nào...chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo đây...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quý – chương 31.4

35. Chương 31.4

Cả ngày hôm đó Gia Bảo ở suốt trong phòng chăm sóc cho Vũ Bội,nó thì cũng tức giận ở trong phòng không thềm ra ngoài,mặc dù nhiều lúc Gia Kỳ điện thoại qua tìm nó,nhưng nó bảo không khỏe không muốn đi

đầu...Đến tối mọi người cùng ngồi vào bàn ăn,nó mới loay hoay xuống,hôm nay mọi người tổ chức bữa cơm lớn và có cả bánh kem,vì hôm nay là sinh nhật của Gia Bảo,mọi người muốn tổ chức lớn cho anh,nhưng anh bảo...anh không thích tiệc tùng,chỉ muốn mọi người cùng cắt bánh kem trò chuyện...Lúc này Vũ Bội cũng đã ngồi cạnh anh...

- Này cậu xuống rồi à,thật là “tiểu thư chậm chạp” mà,Gia Bảo đã cắt bánh kem rồi...

- Thế sao? – Nó nhếch mép cười,thì ra bữa tiệc đã tàn,đối với Gia Bảo,thì ra nó chả là gì...

- Này ngồi lại đây,mọi người đang tổ chức trò chơi đấy...

- Trò gì thế?

- “ thử thách hay nói thật “

- Chán phèo...

- Giờ cậu có chơi không?

- Chơi thì chơi...- Nó ngồi xuống cạnh Gia Kỳ,đối diện là Vũ Bội và Gia Bảo...và bắt đầu cuộc chơi...nó quay trước...cái chai bia cứ xoay xoay thế nào không biết lại chỉ về phía ...Gia Bảo...nó nhếch mép cười...xem anh ứng phó với em thế nào...

-...Gia Bảo,em muốn hỏi anh 1 điều...anh sẽ nói thật chứ...

- Hỏi đi...

- Trong lòng anh,người con gái nào...người người con gái anh yêu....? – Nó khinh khỉnh hỏi,mắt nhìn thẳng vào mắt Gia Bảo,nó nhìn thấy 1 sự sợ hãi trong đó...thật thú vị...

- Tức nhiên là vợ mình rồi...- Văn Minh thấy Gia Bảo đang lúng túng,liền giúp cậu giải vây...

- Không phải tớ...tớ chắc chắn...- Nó nhìn Vũ Bội rồi nhấn mạnh từng chữ

- Anh không nói được sao? Là ai mà phải giấu...?- về mặt anh chuyển từ lúng túng...sang đỏ gay vì tức giận...cuối cùng là lạnh băng...

-...Tôi thua...tôi uống...- Thế là Gia Bảo đành uống cạn lon bia...còn nó nhìn anh nhếch mép cười...

- Là anh...- nó đang hý hửng vì dồn được Gia Bảo vào đường cùng thì cũng ngạc nhiên không kém vì...người quay lần này là Vũ Bội...còn người bị chỉ trỏ là...Gia Kỳ...

-...Anh 3...em luôn thắc mắc 1 điều...- Vũ Bội bây giờ rất tức giận thay cho anh 2 cô,cô không muốn nhìn nó đắc ý mãi...cô muốn trả đũa...

-..Tự nhiên...- Gia Kỳ lạnh nhạt đáp,cậu không muốn tham gia vào những trò chơi vớ vẩn này...

-...Anh có bao giờ làm gì có lỗi với người thân mình không...- Vũ Bội lướt qua mặt 2 đứa nó...ánh mắt như soi thẳng vào tim 2 đứa nó...

-...Không có...- Trái với suy nghĩ của nó,Gia Kỳ không chút lúng túng,lạnh nhạt trả lời không nhìn vào Vũ Bội 1 chút...

- Anh chắc chứ...- Vũ Bội có vẻ không hài lòng với câu trả lời này...

- chắc...- Gia Kỳ cho tay xuống gầm bàn nắm chắc bàn tay ướt đẫm mồ hôi của nó khẽ cười...

-...Anh hãy nhớ lấy câu nói đó...- Vũ Bội vô cùng khó chịu với ánh mắt ngọt ngào mà nó và Gia Kỳ nhìn nhau,họ nghĩ họ là ai...tại sao dám đập lên lòng tin của anh trai cô và có thể tự nhiên gửi gắm tình cảm như thế...

Không khí đột nhiên chùng xuống,Văn Minh và Ngọc Lâm nhanh chóng ra tay để giúp mọi người thoải mái hơn...Cuộc vui cứ thế mà tiếp diễn,ai cũng say bí tỉ...lãng ra ngủ...chắc chắn có con sâu ngủ Gia Kỳ trong đó rồi...Vũ Bội than mệt...Gia Bảo đưa cô bé lên phòng nghỉ...1 mình nó chán muốn chết...Gia Bảo lại ra sofa ngủ...anh sao lại thế,bình thường giận nó cũng đâu đến nỗi giận dai như vậy...Thật là con nhỏ đó...quan trọng như thế sao?

Nó nhận được 1 tin nhắn từ trong điện thoại...

<...ngủ ngoan=“” đi=“” công=“” chúa...ngày=“” mai=“” em=“” vất=“” vả=“” rồi...=“”>

Nó nhếch mép cười,anh mắt như chứa cả 1 đại dương sâu thẳm...

-...Từ ngày mai...bi kịch sẽ liên tục xảy ra...Quý vương...chị thích chứ...

Đâu đó trong đêm tối vang lên tiếng cười đáng sợ,1 tiếng cười mang đầy tàn ác,1 âm thanh vọng đến từ địa ngục...cảnh báo cho cảnh tượng sắp xảy ra...máu...nước mắt...sợ hãi...căm phẫn...

Sáng hôm sau,sau khi nó thức dậy...mọi người vẫn còn say sưa ngủ,có lẽ do hôm qua say quá...hôm nay nó chọn 1 chiếc váy hoa khá tối màu,mỏng và ngắn ngang giữa đùi,dạng hai dây rất xinh xắn...nhưng nhìn căn nhà không có ai...làm nó cụt hứng...hình như con nhỏ Vũ Bội làm gì đó loay hoay trong bếp...trông cũng đảm đang ra phết...Tại nó không thêm học thôi...chứ nó mà chịu học thì...thành ra...no la cô gái “xấu xa hoàn hảo”à...

- Em làm gì đó thế...- Nó đặt 1 chân lên bàn nhỏ cạnh sofa,sơn móng chân...

-...Em đáng nấu bữa sáng cho anh 2 ạ...anh 2 có vẻ uống khá nhiều...mỗi lần như thế anh ấy chỉ muốn ăn canh giá đỗ do em nấu thôi...

- Vậy sao...? – Nó tức mún xé xác con nhỏ này,sao mọi thứ nó ghét nhất lại tập trung lên người cô ta chứ...còn định khoe khoang với nó nữa hả...

-...Chị có muốn ăn không...- Vũ Bội hỏi chỉ lấy lệ...cô cũng chưa ghét nó,cô chỉ muốn tìm cách tống khứ nó càng mau càng tốt khỏi anh 2 cô...

-...Không cần...- Nó nhẹ nhàng trả lời,khẽ nhìn lên con người đang quay lưng lại với mình...rồi nhìn vào 1 góc tối của căn nhà...1 bóng hình màu bạc khẽ gật đầu với nó...ánh mắt người đó hết sức lạnh nhạt...môi khẽ nhếch lên...nó cũng cười khi 1 tiếng...miệng lẩm bẩm...

-...Muốn tống khứ tôi à...tôi cho cô cơ hội...

- Chị 2...chị nói gì...?

-...A,chị muốn nhờ em lấy cho chị 1 li nước nóng...tay chị chưa khô,không thể lấy được...

- Chị chờ em chút...- Cô bé không do dự vội lại lấy cho nó 1 ít nước nóng,chạy nhanh lại đưa nó...

-...Cám ơn em...- Nó giả vờ cầm hệt làm nước trong lay chảy hết ra ngoài đổ cả vào...

- Á Á Á...NÓNG QUÁ...ĐAU...- Vũ Bội bị cốc nước đổ cả vào ngực...nóng và đau hơn cả bị lột da...

- VŨ BỘI...CÔ LÀM CÁI GÌ THẾ...- Gia Bảo nhìn thấy toàn bộ sự việc anh như phát điên khi nhìn thấy cổ và ngực cô bé đỏ cả lên,vội chạy lại lấy nước xối vào người cô bé...quát lớn vào nó...bây giờ anh muốn giết chết nó cho xong...

- Anh 2...

- Nhanh lên...phải xối nước nếu không phòng lên sẽ để lại sẹo đó...- Gia Bảo giúp cô bé chuôm khăn ướt vào vết đỏ,xót xa nhìn những giọt nước mắt lăn dài trên má cô...

-...Chị xin lỗi...Gia Bảo...để em xem nào...- Nó vô cùng tức giận,khi nhìn thấy Gia Bảo cứ nhìn chằm chằm,còn dùng cái khăn lau lau lên cổ và vùng phía trên ngực cô ta...nó cố kéo tay Gia Bảo...muốn thay anh lau giúp cô ta...nhưng bị Gia Bảo nhấn tâm đấy ra thật mạnh...như anh dùng toàn bộ sức lực...và sự điên cuồng của mình vào đó...anh chỉ còn biết những người làm tổn thương Vũ Bội...đều là kẻ thù cả...đều đáng chết...con tức giận làm anh mất đi lí trí...quên mất đi đối phương là nó...anh không kiềm được lực của mình...

Á...RẦM...XOẢNG...Á..

Khi Gia Bảo kịp ý thức được mọi chuyện đã quá muộn,khi anh kịp nhận ra những âm thanh đổ vỡ bên cạnh mình...tình cảnh bây giờ không những anh mà cả Vũ Bội còn phải kinh hãi...Anh như chôn chân dưới đất...toàn bộ tế bào trên cơ thể như bị cảnh tượng trước mắt giết chết...tim anh như chết lặng...anh chỉ biết bản thân rất muốn lao vào đỡ đỡ nát dưới chân...Chiếc bàn bị anh đẩy ngã...các chai bia lúc tối lẳng xuống

vỡ tan tành...còn nó nằm sóng soài dưới đất...1 dòng máu chảy ra...thâm ướt cả vào chiếc váy mỏng te...nó nằm im bất động...mắt nhắm nghiền...bên dưới là 1 dòng máu...

- Anh điên à...anh giết chị ấy à...- Gia Kỳ từ trên lầu đi xuống,cậu như thất kinh khi nhìn thấy sự việc vù sảy ra...Gia Bảo đẩy nó lên chiếc bàn...chiếc bàn ngã xuống,chai bia vỡ đầy dưới đất...nó ngã xuống ngay lên đồng hồ vỡ...chỉ kịp kêu lên 1 rồi nằm yên dưới đất...như 1 hơi thở cung không có...cậu lao vào...ôm nó giữa lên...đặt người nó lên đùi cậu gào thét...-...Các người làm gì chị ấy...

-...- Gia Bảo không trả lời,anh yên lặng...tim mình như ngừng đập...anh nghĩ có lẽ đây chỉ là 1 giấc mơ...

- Thuần Thuần chị sao vậy nè...chị cứ động đi...trả lời em đi...chị đừng làm em sợ...- Gia Kỳ như phát điên,cậu ôm lấy nó vào lòng lay nó điên cuồng,đến khi cậu nhìn thấy vết cắt rất sâu trên ngực nó...từ đó máu không ngừng tuôn ra,cậu cuống cuồng la hét...- Người đầu...người đầu...gọi cấp cứu mau...cô ấy chảy nhiều máu quá...

- Thiếu Gia,chuyện gì thế...

-...Cầm máu...cầm máu nhanh lên...cấp cứu cho cô ấy mau...chuẩn bị trực thăng...phải đưa cô ấy đi bệnh viện...- Gia Kỳ như phát điên lên,cậu rối bời,không còn biết tự chủ hành động của mình nữa...Nhân viên y tế nhanh chóng chuẩn bị trực thăng cấp cứu...Gia Kỳ nhanh chóng đưa nó lên trực thăng...để bác sĩ vừa cấp cứu vừa đưa nó vào đất liền...

-...Thuần...- Gia Bảo bây giờ mới như tỉnh dậy giữa cơn ác mộng...anh mới nhận thức đây là sự thực...con người mạnh mẽ vừa nãy...bây giờ nằm yên như chết để Gia Kỳ bùng chạy như bay...1 vết cắt rất sâu trên ngực nó,máu không ngừng tuông ra...Gia Kỳ bùng lấy nó...toàn thân nó giờ mềm nhũn...như không hề có 1 nhịp đập...1 hơi thở hay 1 dấu hiệu của sự sống nào trong nó...đầu nó ngã ra phía sau...tay buông thõng xuống...mặt tái nhợt...đôi chân trần trắng nõn tím dần...Gia Bảo tưởng mình có thể chết ngay tại đó...tim anh như nát ra...anh cũng điên cuồng chạy theo nó...phía sau Vũ Bội cũng sợ hãi không kém...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quý – chương 32

36. Chương 32

CHAP 32: ANH KHÔNG MUỐN MẤT EM...HAY LÀ CÔ TA...

Chiếc trực thăng đáp ngay xuống sân bệnh viện của Shine,toàn bộ bác sĩ đều tập hợp ra,nó được đặt trên 1 cái xe đẩy đưa vào trong,trên suốt đoạn đường,Gia Kỳ luôn nắm lấy tay nó...luôn gọi to tên nó...< thuần=“” thuần...em=“” sẽ=“” không=“” sao=“” đầu...anh=“” sẽ=“” không=“” để=“” em=“” sẽ=“” ra=“” chuyện=“” gì=“” đầu...em=“” phải=“” có=“” lên...có=“” anh=“” đây...thuần=“” thuần...em=“” phải=“” có=“” lên...=“”> Gia Kỳ nắm tay nó thật chắc,liên tục gào to,nó có thể cảm thấy nước mắt anh chảy xuống không ngừng trên tay nó...1 không thể ngờ rằng 1 người coi 1 giọt nước mắt quý hơn cả kim cương...mà lại vì nó khóc thảm thương...không ngừng gào thét...như 1 người điên loạn...

-...Gia Kỳ thiếu gia...xin thiếu gia chờ ở ngoài...

-...các ông phải cứu sống cô ấy...nếu không...tất cả các người đừng mong sống sót với tôi...gia đình các người...bệnh viện này...sẽ nổ tung với tôi...- Gia Kỳ không ngừng gây náo loạn,cậu không biết làm gì,bản thân như phát điên,cậu lo sợ đến mức không thể thở được...nếu nó mà có chuyện gì...anh cũng không mong sống nữa...

- Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức...xin thiếu gia bình tĩnh...nếu không sẽ gây ảnh hưởng đến cuộc phẫu thuật...- Bác sĩ thật không thể chịu nổi sự điên cuồng của cậu ấm này...

Sau khi nghe bác sĩ nói vậy,Gia Kỳ cũng kìm nén tâm trạng,cổ ngồi xuống bên chiếc ghế,cậu không muốn mình ồn ào ảnh hưởng đến nó...nỗi sợ hãi trào dâng trong cậu...2 tay nắm vào nhau...không ngừng run rẩy...cậu úp mặt vào đôi tay nắm chặt...cố giữ lấy hơi ấm của bàn tay nó để lại trên tay cậu...nước mắt không hiểu tại sao lại trào ra...

-...Đừng bỏ rơi anh...không có em...anh không muốn sống nữa...

Và thế là nó ở trong phòng phẫu thuật suốt 2 tiếng đồng hồ vẫn chưa ra...Gia Kỳ sốt ruột vô cùng...cậu sắp thở không nổi rồi...Đột nhiên nghe tiếng chân chạy vào...Là Vũ Bội,Gia Bảo,Ngọc Lâm và Văn Minh...Gia Bảo như phát điên...chạy như điên đến,túm lấy cổ áo Gia Kỳ đứng dậy,gào lên...

-...Cô ấy đâu...cô ấy sao rồi...Thuần...cô ấy đâu...- Gia Bảo tưởng chừng thế giới sụp đổ dưới chân...không nhìn thấy nó...cánh cửa phòng phẫu thuật đóng chặt...chỉ thấy Gia Kỳ ngồi khóc lóc 1 trên băng ghế...

-...Anh im đi...anh có tư cách gì nhắc đến tên cô ấy...anh xem...cô ấy bị anh hại thành thế nào rồi...anh muốn nhìn thấy cô ấy chết mấy vừa lòng sao...- Gia Kỳ như phát điên,túm lấy cổ áo Gia Bảo đấm 1 cú làm anh ngã ra đất,rồi cúi xuống đấm thêm mấy cú vào mặt anh...nhưng đã bị Văn Minh ngăn lại...

-...Thôi đi...anh em các người sao vậy...đây là bệnh viện...lo cho Thuần Thuần trước đã...

-...Anh nghĩ tôi không phát điên được sao...Thuần Thuần...cô ấy bị anh ta hại chết rồi...tôi phải giết anh ta...- Gia Kỳ trước mắt chỉ có ngọn lửa bùng cháy,ánh mắt sắc như dao muốn đâm chết người trước mắt,đôi mắt màu hổ phách như rực cháy...bất kì ai hại đến nó...dù là cha mẹ,người thân...bất cứ ai...đều phải chết...

-...Chết...cậu nói sao...Thuần...cô ấy chết rồi sao...- Gia Bảo tưởng chừng như ngừng thở...không thể thế...nếu nó chết...anh cũng muốn lao đầu mà chết cho xong...

-...Chưa...như sắp rồi...cô ấy ở trong đó...- Gia Kỳ giờ cười lên như kẻ điên dại,cậu như sắp thành kẻ loạn trí mất rồi...

- Mày câm đi...tao cấm mày trù ẻo cô ấy...cô ấy sẽ không chết...sẽ không thế nào chết...- Gia bảo như kẻ điên...chỉ cần nghe từ chết...tim anh như nát tan...anh lao vào đấm cho Gia Kỳ 1 cú...cậu ngã vào tường...cơn phản nộ nổi lên...cũng đấm lại Gia Bảo...2 người cứ thế đấm qua lại lẫn nhau...

- Chính anh đã hại cô ấy...anh còn tư cách trách tôi sao...

- Mày im đi...cô ấy là vợ tao...còn mày,lấy quyền gì xen vào chuyện của bọn tao...

- Tôi lấy quyền gì sao...quyền của 1 người...- Gia kỳ rất muốn gào to...< quyền=" của=" người=" yêu=" cô=" ấy=" đến=" phát=" điên...yêu=" cô=" ấy=" hơn=" bản=" thân...hơn=" cả=" sinh=" mạng=" của=" mình...=" >

- Mày nói xem...

- Các cậu thôi đi...Tiểu Thuần còn đang nguy hiểm...các cậu có thể im đi không...- NGỌC Lâm chạy lại,lôi 2 con người đang phát điên đánh nhau,tát ổi người 1 cái...làm họ bình tĩnh lại 1 chút ngồi xuống chờ đợi...Gia Kỳ khẽ liếc qua mặt Vũ Bội,gắng từng chữ hăm dọa...- Nếu cô ấy có sao...tôi giết chết các người...-Vũ Bội sợ tái mặt,trong lòng không khỏi xót xa,thì ra từ trước giờ anh 3 chưa từng coi cô là người thân,cả 17 năm lớn lên cùng nhau,biết bao kỉ niệm tuổi thơ...cũng không bằng 1 giọt nước mắt của nó...

Đã 4 tiếng trôi qua rồi,đèn trong phòng phẫu thuật vẫn sáng,cánh cửa vẫn đóng chặt,bên ngoài mọi người vô cùng sốt ruột...Gia Kỳ nắm chặt tay lại,cuối đầu úp lên tay...còn Gia bảo ngồi bệt xống đất,dựa vào tường,bó gối,gục đầu lên đầu gối...thời gian trôi qua như mấy thế kỉ...lòng ai cũng nóng như lửa đốt...Bỗng nhiên cánh cửa phòng mở mở ra,cả chục vị bác sĩ trán đầm mồ hôi bước ra...

-...Cô ấy sao rồi...- Gia Bảo túm lấy vai Bác sĩ lắc mạnh...tim anh như ngừng đập chờ câu trả lời của Bác sĩ...

- Ông nói đi...mau...- Gia Kỳ đứng bên cạnh,nắm chặt bàn tay,sắp không giữ nổi bình tĩnh rồi...

- Các cậu bình tĩnh,thiếu phu nhân đã qua khỏi nguy hiểm...nhưng có điều...

- Điều gì...nói...

- Vết sẹo trên ngực khá sâu...có lẽ sau này...sẽ để lại sẹo vĩnh viễn...

- Cái gì...? - Gia Kỳ tức giận túm lấy tay ông bác sĩ quát lên...- ...Các người làm ản như thế sao...chữa cho cô ấy...phải chữa lành cho cô ấy...nhất định...không được để lại sẹo...không được...nhất định phải có cách...

-...Mày thôi đi...1 vết sẹo đã làm sao...miễn cô ấy còn sống...cô ấy thành ra thế nào cũng không quan trọng...- Gia Bảo lôi Gia Kỳ nhấn xuống ghế...anh cảm thấy,nếu Thuần Thuần có trở nên như thế nào...xấu xí...bẩn thỉu...anh cũng 1 chút không muốn rời xa...huống chi là 1 vết sẹo...

- Anh thì biết cái gì...Thuần Thuần...chị ấy là người...yêu bản thân hơn mọi thứ...thà chết cũng phải đẹp...chị ấy sẽ chết đi,chứ không muốn bản thân mình không còn hoàn hảo...khi chị ấy biết trên bầu ngực mình luôn tự hào...có 1 vết sẹo dài chứ...

-...Chết...tao sẽ không cho cô ấy chết...tất cả các người...bất kì ai...cũng không được nói cho cô ấy về vết sẹo đó...nếu không...tao sẽ giết chết...

-...Anh muốn giấu...giấu đến bao giờ...

- Tôi sẽ giấu đến khi...có thể cắt cô ấy vào vòng tay của mình...bảo bọc...để cô ấy...không bao giờ rời xa tôi nữa...

- Tôi chỉ mong anh đừng làm tổn thương cô ấy nữa...

2 người sẽ tiếp tục cãi vã nếu không nhìn thấy các bác sĩ đẩy nó ra khỏi phòng bệnh,tác dụng của thuốc mê vẫn còn...nên nó vẫn nằm yên ngủ say...mặt nó tái nhợt...như không còn chút máu...Gia Kỳ và Gia Bảo,mỗi người nắm lấy 1 tay nó,theo nó về tận phòng bệnh...vì nó còn chưa tỉnh...cần phải nghỉ ngơi,nên mỗi lần chỉ cho 1 người vào thăm nó...tức nhiên...là chồng...nên Gia Bảo sẽ được ở cạnh nó đầu tiên...Anh ngồi cạnh giường nó,tay nắm chặt tay nó,ánh mắt vô cùng xót xa...nhìn gương mặt tái nhợt...tim anh như có ai bóp nát...

- Em có thể tha lỗi cho anh được không...anh lại làm tổn thương em...anh đã không giữ lời hứa...anh sai rồi...em muốn anh làm thế nào đây...- Gia bảo xót xa,1 hàng nước mắt chảy xuống má,1 tay anh khẽ đưa lên vuốt nhẹ trên đôi môi tím tái của nó,khẽ vươn người hôn lên đôi môi lạnh giá của nó,1 nụ hôn,mặn đắng của nước mắt...Anh rồi đôi môi nó,tay anh run run đưa lên,cởi 2 nút áo bệnh nhân của nó ra,nhìn vào bầu ngực căng tròn,trắng mượt hoàn hảo,nhưng trên đó là 1 miếng băng trắng băng lại,anh xót xa nghĩ tới sau khi vết thương lành,chỗ đó,sẽ hiện ra 1 vết sẹo dài,lòng anh vô cùng đau nhứt...bàn tay anh khẽ chạm vào ngực nó...khẽ vuốt ve,nâng niu...Nó giật mình,mắt từ từ mở ra,nó nhìn rõ khuôn mặt khổ sở của con người đang nhẹ nhàng âu yếm,vuốt ve 2 bầu ngực mình...nó nhìn người đó bằng ánh mắt oán giận,lạnh như băng...

- Anh đang làm gì đó...

- Thuần..tốt quá..em tỉnh lại rồi...

- Cài nút áo lại cho tôi...

- Anh xin lỗi...

- Được rồi...anh ra ngoài được rồi...- NÓ LẠNH NHẬT NÓI XONG RỒI QUAY MẶT ĐI,HÌNH ẢNH ANH NHẮN TÂM ĐẺY NGÃ NÓ VẪN RÕ 1 MỘT TRƯỚC MẮT...

- Anh sai rồi,em có thể tha lỗi cho anh được không...em muốn anh làm gì anh cũng sẽ làm cho em...em muốn anh chết,anh sẽ chết...nhưng đừng bắt anh rời xa em...- Gia Bảo cúi xuống,ôm chặt nó vào lòng,mặt cho nó ra sức giãy dụa,đẩy anh ra...

- Anh đi đi,tôi không muốn nhìn thấy anh...- Nó khóc nức lên,nhưng Gia Bảo không buông tay ra,ôm nó thật chặt...

- Anh xin em...đừng bắt anh rời xa em...anh cần em...em là mạng sống của anh...nếu 1 giây không nhìn thấy em...anh sẽ chết mất...

- Tôi không phải là người anh yêu...anh đi mà bảo vệ Vũ Bội...- Nó đẩy anh ra,giãy dụa..

- Em bình tĩnh lại...em đừng cử động mạnh wá...sẽ động vết thương đấy...bình tĩnh lại nào...em đánh anh mắng anh cũng được...nhưng đừng làm đau bản thân...em đau...mà toàn thân anh đau như bị băm nát- Gia Bảo ôm lấy nó vào lòng,nhìn thấy thân thể nhợt nhạt,ôm yếu của nó,nước mắt anh chảy ra không ngừng,1 người con trai rơi nước mắt chỉ vì 1 cô gái...thật xấu hổ...nhưng tim anh đau đến mức không kìm nổi nước mắt...

- Anh tránh xa tôi ra...lần nào anh gây chuyện xong...lại ôm lấy tôi...dễ dàng tôi...cho tôi những nụ hôn...chút hơi ấm...1 lời hứa...rồi lại nhắ tâm...làm tôi tổn thương...- Nó bật khóc thảm thiết...khóc đến nức lên...lạc cả giọng...

-...Em đừng như vậy...em còn yếu...bình tĩnh lại đã...- Gia bảo ôm lấy nó vào lòng, khẽ vuốt ve, âu yếm, như không muốn nó tổn thương thêm dù chỉ là 1 móng tay...nó cũng vòng qua, siết chặt lấy anh, không hiểu sao bây giờ nó không muốn cãi vã nữa, nó chỉ mong nằm trong vòng tay anh, được anh âu yếm bảo vệ...nó cũng tự coi thường mình, tại sao quá dễ dãi...chỉ như thế đã khuất phục anh...nhưng nó thà làm kẻ hèn yếu...cũng không muốn rời khỏi vòng tay đang ôm lấy mình bằng cả sinh mạng...

- Có thể đừng bỏ rơi em được không...- Nó vừa nói, vừa nhìn vào mắt anh bằng đôi mắt đắm nước mắt...

- Anh thề...dẫu có j anh cũng không buông em ra...bằng mọi giá...- Gia Bảo nói xong cuối xuống hôn nó bằng toàn bộ nhiệt tình, hơi thở và sự sống của mình, như muốn đem sinh mạng 2 người quyện thành 1 để nó ở cạnh anh mãi...mãi mãi không bị 1 chút tổn thương nào nữa...nó cũng yếu ớt đáp lại nụ hôn cuồng nhiệt đó...cho đến khi quá mệt...ngủ thiếp đi trong vòng tay và nụ hôn của anh...anh khẽ đặt nó xuống giường, khẽ âu yếm mặt nó, nắm chắc tay nó, đến 1 lúc nó ngủ say, anh mới cuối xuống hôn tạm biệt nó, rồi nhẹ nhàng bước ra ngoài, khép cửa lại...Nó nhìn cánh cửa khép lại, đôi mắt đột nhiên mở ra, ánh mắt vô cùng bí ẩn, môi nhếch lên...Nhất điện thoại lên...

-< em=" " vẫn=" " ổn=" " chứ...=" ">

- Chưa chết được đâu...

- < nói=" " đùa=" " gì=" " thế, anh=" " làm=" " sao=" " để=" " em=" " chết=" " được...=" ">

- Vậy bao giờ anh cho em chết...

- < không=" " bao=" " giờ...em=" " mãi=" " mãi...phải=" " ở=" " bên=" " anh...chỉ=" " là=" " của=" " anh...em=" " không=" " thể...bỏ=" " anh=" " 1=" " mình...chiến=" " đấu=" " 1=" " mình...thật=" " cô=" " đơn...=" ">

- Anh sợ cô đơn...? lạ nhỉ?

-<...anh sợ...không=" " có...em=" ">

- Anh sợ...không có em...hay...cô ta...?

-<...là em...=" ">

- Nói dối...

-...Thật...

-..Em không tin....

-...Tuỳ...

Tút...tút...

Am6 thanh khô khóc ầy lại vang lên...nó nhìn vào màn hình điện thoại...1 cuộc gọi...được giấu tên...1 số ảo...không hiện rõ...khi điện lại chỉ nghe tiếng thông báo...số này không tồn tại...bao nhiêu lần như thế...nó chỉ có thể ở đó...quanh quẩn trong tầm mắt người đó...đợi 1 lúc người đó nhớ đến mình...cần đến mình...mới tự tìm đến...1 bóng đen...cả đời không thể nắm bắt...không hề tồn tại...càng không thể thuộc về ai...cả nó...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quý – chương 33

37. Chương 33

CHAP 33: EM...LÀ HOÀN HẢO NHẤT...

Suốt nửa tháng trời, nó nằm bệnh viện ngày nào Gia Bảo và Gia Kỳ cũng đến thăm nó, chỉ cần Gia Bảo đi khỏi, không cần nhìn cũng biết người tiếp theo bước vào là Gia Kỳ, ngày nào họ cũng chăm sóc nó như đứa trẻ 3 tuổi, ăn cũng phải đút, đi đâu cũng phải dìu...Đặc biệt là Gia Bảo, tắm anh cũng giúp nó tắm, mặc quần áo, sấy tóc, chải đầu, tối thì trèo lên giường bệnh nằm chung, ôm nó ngủ, chăm sóc nó từng chút, cử động 1 cái là hỏi...em có sao không? không khoẻ ở đâu à? em muốn đi đâu? muốn đi vệ sinh à? cần anh giúp gì không...mọi thứ...anh đều làm tất, trông anh cứ như là mẹ nó vậy...Còn Gia Kỳ thật là bá đạo hết sức, nó bị thương là

ngực chứ có phải chân đâu,nó muốn đi đâu cậu cũng bằng,cầm cái gì cũng không cho,cử động nhẹ cũng nói quá sức,chỉ cần ho 1 chút,mệt 1 chút là phát điên lên,gọi toàn bộ bác sĩ ra khám tổng quát cho nó...Thật là chán hết sức...thật may là hôm nay bọn họ đều phải thi học kì,nên nó mới được yên tĩnh tí xít...nó trèo xuống giường,mang dép,kéo theo cái giá treo túi dinh dưỡng đang truyền dở...nó đi ngang phòng trưởng khoa,nó muốn trêu họ 1 chút...nhưng nó vô tình nghe được cuộc trò chuyện khiến nó muốn ngắt đi tại chỗ...

- Thiếu phu nhân có vẻ tính tình không được tốt

- Quá xấu thì có...

- Nói nhỏ thôi...dù sao có gương mặt đẹp,thân hình chuẩn là được rồi...không thấy Gia Bảo thiếu gia mê cô ta như điều đồ sao...chăm sóc,cưng chiều như châu báu...hết sức sùng bái...

- Nhưng kì lạ là...không biết là quan hệ gì...nhưng tôi thấy Gia Kỳ thiếu gia cũng hết sức yêu thương chị dâu mình...cưng chiều,chăm sóc...tôi thật chưa thấy Gia Kỳ thiếu gia đối xử với ai như thế...kể cả vị hôn thê của cậu ta...Lục tiểu thư...vì cứu cậu ta mà hôn mê suốt 3 năm...nhưng cậu ta cũng không thèm đến thăm quá 3 lần...lại coi chị dâu mình...như mạng sống...thật khó hiểu...

- Người đẹp thế ai mà không say mê...không biết chừng vì cô ta mà đầu đá lẫn nhau không bằng...giống như khi xưa...chỉ vì 1 Triệu Phi Yến mà anh em chém giết lẫn nhau...khuyên thành bại quốc đó...

- Đúng vậy...không phải lần trước 2 anh chàng này cũng vì cô gái đó mà đánh nhau bầm dập sao?

- đúng đấy...đúng là điên hết vì yêu...

- Nhưng đáng tiếc người đẹp như thế...trên ngực sau này phải mang 1 vết sẹo...- Nó nghe đến đây chết sững,tay rung rung cầm lấy cái giá dựa vào,rồi nhẹ nhàng đẩy cái giá quay về phòng,trèo lên giường,úp mặt lên giường khóc nức nở...

Gia Bảo hôm nay sau khi thi xong,nhờ Văn Minh đưa Vũ Bội về nhà giúp,còn mình chạy ngay đến bệnh viện với nó,cả bộ đồng phục học sinh còn chưa thay ra,không hiểu sao trong lòng bây giờ chỉ muốn chạy thật nhanh đến gặp nó...chỉ mới xa nó vài giờ mà sao anh nhớ nó đến phát điên...trong đầu chỉ có hình ảnh của nó...muốn ôm nó vào lòng thật chặt...đã 2 tuần không ...với nó rồi...dục vọng và ham muốn của anh tràn đầy trong lòng...

- Thuần...em xem anh mua gì cho em này...món hào chiên mà em thích này...- Anh chạy vào phòng nó,nhưng tâm trạng vui vẻ hưng phấn của anh như chùng xuống khi thấy tình cảnh của nó bây giờ...nó yên lặng ngồi bó gối bên cửa sổ,mắt vô hồn nhìn ra ngoài...trời đã sang đông...ánh mắt của nó thêm buồn bã và bi thương...nó im lặng không nói không cử động,như 1 bức tượng vô hình,không nhìn thấy anh...thật khác với thường ngày,chỉ cần anh vừa mở cửa,nó đã núp sau cánh cửa,chạy ra phóng lên,đu lên cổ anh,hôn tới tấp vào môi và cổ anh,tay sờ xoạng...đòi...làm chuyện đó...ngày nào cũng thế...nhưng anh không đồng ý...anh sợ nó đau...nhưng hôm nay nó thật lạ quá...

- Em sao thế...có chuyện gì sao...không khoẻ chỗ nào...anh gọi bác sĩ nhé...- Gia Bảo lo lắng bước lại sờ lên trán nó,vòng tay qua ôm lấy nó dịu dàng hỏi...nó không phản ứng,tiếp tục yên lặng như 1 cái xác không hồn...- Thôi,ngaoan nào,tại hôm nay anh phải thi...không ở cạnh chơi với em được...anh bù nhá...- Nói xong Gia Bảo cúi xuống,hôn say đắm lên đôi môi nó,hôn rất lâu rất lâu,nó để cho anh hôn nhưng không hề phản ứng...mặc nhiên để lưỡi anh dò khắp miệng mình...cũng không đáp trả lại...Gia Bảo giật mình vì thái độ của nó...rõ ràng thường ngày nó cuồng nhiệt lắm mà...hôn suốt ngày...muốn rách cả môi,mà còn không chịu tha anh...mỗi lần hôn nhau...tuy là con gái nhưng lúc nào nó cũng muốn giành thế chủ động,hôn anh vô cùng cuồng nhiệt...rất lâu...không buông,làm anh suýt tắt thở...nhưng hôm nay...không phản ứng...đúng là kì lạ...

- Em sao thế...anh nói em nghe...tin mừng nè...ngày mốt em có thể xuất viện rồi...kiểu này...em sắp chết trên giường với anh rồi...2 tuần nay...anh sẽ trả hết cho em...gây cũng anh cũng chịu...hay là lấy du thuyền đi chơi nhĩ...ban đêm ra biển “hưởng lạc”,chắc tuyệt lắm nhĩ...-Gia Bảo đang luyên thuyên thì phát hiện gương mặt không chút biến sắc của nó anh thoáng giật mình...

- Hôm nay anh sao thế...không giống em chút nào...mỗi lần bàn về “chuyện đó”,em thường hứng thú lắm mà...toàn đưa ra những...ý tưởng quái dị...làm anh đổ cả mồ hôi hột...vì sợ còn gì...em sao vậy...- Nó chỉ lắc đầu không đáp...

- Chắc chắn là có chuyện rồi...nói anh biết...đừng làm anh sợ...- Gia Bảo ôm lấy mặt nó nhìn vào anh
- Lấy cho em cái gương...- Nó lạnh nhạt nói...
- Sao vậy...- Gia Bảo như thoáng đoán ra sự việc,vô cùng hoảng hốt...
- Em bảo đưa cho em...- Nó đột nhiên quát lên,vô cùng bức xúc,sự thay đổi thái độ đột ngột của nó làm Gia Bảo giật thót tim...đành nghe theo lời nó...lấy cái gương đưa nó...
- ...Á Á Á...TẠI SAO?...ĐÂY LÀ CÁI GÌ...MÀY TRÁNH XA NGƯỜI TAO...GIA BẢO...EM SAO THẾ NÀY...ĐÂY LÀ SAO...GIA BẢO...EM SỢ QUÁ...- Nó nhìn vào tấm gương đang rơi vào ngực mình,nó nhanh chóng mở miếng băng trước ngực,nhìn vào vết thương đã lành và dần thành sẹo...nó như phát điên...gào thét,giãy dụa,khóc nức lên...
- Không sao đâu mà...sẽ không sao...anh sẽ tìm cách giúp em...nhất định sẽ có cách...- Gia Bảo sợ hãi nhìn vào thái độ phát điên của nó,ôm chặt nó vào lòng,nước mắt anh cũng bắt đầu chảy ra,thà để anh đau thay nó còn hơn...
- Không...em trở nên xấu xí rồi...từ nay em không thể mặc áo hở ngực...không thể mặc áo tắm...những lúc ở bên nhau...anh sẽ không muốn chạm vào em...những lúc đó...anh mà cởi áo em...nhìn vào phần ngực mang dấu vết này...anh sẽ chê em...không muốn em nữa...em biết...- Nó khóc rống,thảm thiết...khóc đến phát ngất...Gia Bảo xót xa ôm nó vào lòng...anh muốn nói với nó rằng,anh không bao giờ chê nó...dù nó có xấu như quỷ cũng không sao...huống chi 1 vết sẹo nhỏ 1 ngón tay kia chứ...nó đừng làm quá lên...
- Huhuhu...- Nó khóc đến ngất đi,khó thở,ôm lấy ngực...Gia Bảo sợ đến thất kinh,vô cùng hoảng hốt
- Em sao thế này...em đừng làm anh sợ...bác sĩ...bác sĩ...cô ấy sao thế này...gọi bác sĩ mau...
- Chích thuốc an thần cho bệnh nhân nhanh lên...- Bác sĩ thấy vậy hoảng hốt chích thuốc an thần cho nó,nó mới bình tĩnh lại,Gia Bảo vòng tay qua,nhẹ nhàng bế nó đặt lên giường,để nó nằm trong lòng mình khóc thút thít...- Anh sẽ chán em phải không...
- không...không...anh không bao giờ chê em...dục vọng anh đối với em nhiều vô cùng...không bao giờ thấy đủ...luôn khao khát em...ham muốn chỉ tăng...không hề thay đổi...vì đối với anh...em có thể nào...cũng là hoàn hảo nhất...là cô gái đẹp nhất...không ai sánh bằng...anh thề...anh nói cho em biết...anh muốn ở cạnh em cả đời...em có già nua xấu xí...em cũng luôn là người đẹp nhất...hoàn hảo nhất với anh...
- Hu hu...Gia Bảo

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 34

38. Chương 34

CHAP 34: VÌ TÌNH YÊU...LÀ ÍCH KỈ

Hôm nay là ngày cuối cùng nó ở lại trong bệnh viện...nên nó đi vòng vòng...bệnh viện...đạo 1 chút...trong lúc chờ Gia Bảo mang quần áo cho nó thay...và về nhà...Nhưng khi đi ngang 1 phòng bệnh nó nhìn thấy Gia Kỳ đang bước vào đó...nó tò mò...đưa mắt vào khe hở nhìn...bên trong là 1 cô gái mặc áo bệnh nhân nằm trên giường...mắt nhắm nghiền...còn phải truyền ôxi và vào nước để duy trì sự sống...bên cạnh là 1 cô gái mặc chiếc váy màu lam nhạt ngồi cạnh,nắm lấy tay cô gái kia...Gia Kỳ bước vào...cũng nhìn 2 cô gái trước mắt bằng ánh mắt xót xa...

- Em vẫn thường đến chăm sóc cô ấy...?- Gia Kỳ bước vào ngồi cạnh bên giường cô gái,khẽ nắm lấy tay cô gái đang chìm trong 1 giấc mơ vĩnh hằng...không muốn tỉnh lại...
- Nhã Văn là người bạn tốt nhất của em...không có cậu ấy...em thật sự không còn người bạn nào cả...cô ấy là người duy nhất hiểu em...thực sự nhớ đến sự tồn tại của em...việc em có thể làm là tâm sự với cậu ấy...những người luôn là trung tâm của vũ trụ,luôn tỏa sáng,thu hút chú ý ở mọi nơi...như anh và...chị ấy...không hiểu đâu...
- Vũ Bội...em vẫn hận anh đúng không...đã cướp đi người bạn thân nhất của em...và tình yêu của em...

- Không phải lỗi của anh Gia Kỳ...trận hoả hoạn đó...là tai nạn...còn cô ấy cứu anh...là cô ấy tình nguyện...cô ấy quá yêu anh...còn về Tử Khiêm...dù em gái không nằm đây...anh ấy cũng không yêu em...anh ấy chỉ yêu 1 hình bóng vô hình nào đó...1 mỹ nhân ngư...không biết có tồn tại hay không,hay chỉ do giấc mơ ảo mộng nào đó của anh ấy vẽ nên...anh ấy phát điên vì hình bóng ấy...không ngừng kiếm tìm...mà không biết bản thân tìm kiếm cái gì...
- Anh thật sự hối tiếc về điều đó...
- Nếu vậy ...anh có thể ban phát cho cậu ấy chút tình yêu của anh được không...là tình yêu thật sự...không phải thương hại...hay có lỗi...
- Em biết rõ anh không thể...trái tim anh không còn chỗ trống nào khác...dù là 1 khe hở...ánh mắt cũng không thể nhìn vào hướng khác...ngoài cô ấy...trước mắt...với anh...chỉ có sự tồn tại của người đó...chỉ vì hơi thở của cô ấy...anh mới có thể sống...vì có thể cùng tồn tại với người đó hay cùng hít thở 1 bầu không khí,thậm chí là vì trên thế giới này vẫn còn dấu tích của người đó,những thứ chứng minh cô ấy từng tồn tại,từng đi qua nơi đây...là lý do để anh tồn tại...từ khi gặp người đó...trước kia...bây giờ...mãi mãi...cho đến khi anh không còn tồn tại...biến đổi thành hình dạng nào...dù chỉ là 1 hạt cát...anh cũng chỉ yêu có cô ấy...1 mình cô ấy mà thôi...cô ấy là tất cả của anh...mạng sống...chúa trời...hơi thở của anh...chỉ cần 1 nụ cười của cô ấy...anh sẽ làm tất cả...đánh đổi mọi thứ...thậm chí lừa dối hay...tổn thương bất cứ ai cũng được...
- Anh yêu chị ta đến mức đó rồi...anh bị chị ta mê hoặc đến mức đó sao...anh yêu chị ta đến phát điên rồi...dù 1 chút tình yêu nhỏ nhoi...anh cũng không cho Nhã Văn được sao...cô ấy là vị hôn thê của anh mà...cô ấy quá yêu anh...1 người vì anh mà nằm đây vĩnh viễn...anh vẫn nhẫn tâm...cho chị ta mọi thứ...toàn bộ thế giới của anh...tất cả trái tim mình...
- Em không hiểu rồi...tình yêu không phải thứ đầu óc có thể điều khiển...dù trước đây không có Thuần Thuần...anh cũng không thể yêu Nhã Văn...từ trước anh chỉ xem cậu ấy là người bạn thân...thậm chí chưa từng xem cô ấy là con gái...chỉ như là anh em trai thôi...bây giờ có Thuần Thuần...anh càng không thể...
- ...Anh đừng như thế...anh tỉnh ngộ đi...cậu ấy...Nhã Văn...quá đáng thương...
- ...Vũ Bội...Nhã Văn...anh xin lỗi...-Gia Kỳ nói xong,bước ra khỏi cửa,nó nhanh chóng núp vào,để anh không nhìn thấy nó...nhưng nó va phải 1 người...làm nó giật cả mình,xuýt hết lên,nhưng người đó kéo nó lại,nhấn vào tường,lấy tay bịt miệng nó lại...thì ra là Văn Minh...hoá ra là anh cũng đứng nấp ở đây nghe lén với nó...Cô gái đó là sao...tại sao Văn Minh cũng quan tâm như thế...Ngọc Lâm có biết không nhỉ...nghĩ thế nó càng tò mò...
- Cậu rất tò mò phải không...?- Văn Minh như nhìn thấu tim gan nó,kéo nó lại 1 hành lang khuất người,2 người tựa vào bức tường đối diện nhau,nói chuyện...nhưng đầu vẫn cúi xuống...không thèm nhìn vào nhau...
- Cậu thật rất giỏi nắm bắt tâm lý của người khác...- Nó cười khinh khỉnh...
- Đó là bản năng của anh...cậu không hỏi tớ sao?cậu thắc mắc mà...
- Tớ hỏi...cậu sẽ trả lời chứ...?
- Tất nhiên...
- Vậy không cần vòng vo...cô ta là ai?
- Tiểu thư nhà họ Lục,em gái của Lục Tử Khiêm...công tử đẹp trai,kì lạ...mắt tích bí ẩn cách đây 3 năm...là vị hôn thê của Gia Kỳ...
- Tại sao cô ta nằm đó...?
- Cậu hỏi hay lắm...cô ấy bị tổn thương não do 1 tai nạn...bác sĩ bảo não cô ấy đã chết...việc tỉnh lại...chỉ là kỳ tích...
- Tai nạn...?
- ...Đó là một chuyện rất đau lòng...không ai trong bọn tôi muốn nhắc đến...cách đây 3 năm...8 bọn tôi...Tôi,Gia Bảo,Gia Kỳ,Vũ Bội,Lạc Phong,Tử Khiêm,Lập Ngân và cô ấy cùng đi đến biệt thự của gia đình tôi...nhân dịp sinh nhật của Vũ Bội...bọn tôi cùng đốt nến...vui chơi...rồi kéo nhau lên lầu quây phá..nhưng không ai

để ý rằng...bên dưới lầu...1 cây nến lúc này Vũ Bội thối chưa tắt hẳn,lúc bọn tôi vui chơi,ngon nên bùng cháy lên,ngã xuống,làm tắt thâm cay bùng lên,cả 1 vùng trời dưới lầu...là 1 biển lửa...khi biết được...bọn tôi hoảng quá...chạy ra khỏi nhà...

- Nhưng tại sao...Nhã Văn vẫn bị thương...?

- Thật ra...bản thân cô ấy đã thoát được...nhưng lúc đó...Gia Kỳ đang ngủ quên ở trên lầu...cô ấy vội chạy vào biển lửa...mặc mọi người can ngăn...chỉ muốn cứu lấy Gia Kỳ...cô ấy đánh thức Gia Kỳ...2 người chạy ra ngoài...nhưng đúng lúc đó...1 cây cột ngã xuống chỗ Gia Kỳ...cô ấy đã đẩy cậu ta ra...để bản thân bị cây cột đè vào đầu...khi bọn tôi cứu được cô ấy ra...đưa đi cấp cứu...thì cô ấy đã bị thương quá nặng...việc giữ lại mạng cho cô ấy...là kì lạ rồi...

- Cậu rất quan tâm tới cô ta...

- Tôi yêu cô ấy...đã rất yêu...

-...Ngọc Lâm có biết không...tại sao lại lợi dụng cậu ấy...

- Tôi biết bản thân có lỗi với Lâm...nhưng bởi vì cậu ấy rất giống Nhã Văn...Nhã Văn là 1 cô gái không xinh đẹp,không thông minh,không dịu dàng,không biết cách ăn mặc,hay cư xử...tóm lại tất cả những gì người con gái nên có...cô ấy đều thiếu...ngoài những điểm này...còn lại cô ấy rất giống Lâm...cô ấy rất giỏi đánh nhau,cô ấy là con gái nhưng lúc nào cũng cư xử,ăn mặc,khiến cho người khác nghĩ mình là con trai...từ bé,cô ấy đã thích chơi trò của những người con trai...cậu ấy vụng về,thô kệch...ăn nói cũng rất giống đàn ông,con gái mà lúc nào cũng la hét,quát tháo,thô lỗ như con trai,cả mái tóc ngắn cũn cỡn nữa...tất cả tôi đều yêu...cô ấy tuy không biết cách thổ lộ...nhưng cô ấy có 1 trái tim rất đẹp...cô ấy có hôn ước với Gia Kỳ,nhưng vị cậu ấy không thích...cũng không có chút tình cảm nào với Nhã Văn,nên cô ấy lúc nào cũng tỏ ra không thích hôn nhân này,cư xử như 2 người con trai với Gia Kỳ,lúc nào ăn nói cũng khó nghe,thô lỗ...nhưng thực ra cô ấy vô cùng đau khổ...cô ấy quá yêu cậu ta...nhưng không bao giờ có được cậu ấy...và tôi cũng không bao giờ có được cô ấy...

- Có lẽ vì tai nạn này mà Gia Kỳ hối hận rời khỏi đây 3 năm trước...trốn đến Vanice...

- Có lẽ thế...từ trước đến giờ cậu ấy không hề giành cho cô ấy dù 1 chút cảm giác nào...bây giờ nhân được chút thương xót,hối lỗi từ cậu ấy...chắc cô ấy hạnh phúc lắm...

- Lục Tử Khiêm...cũng vì chuyện này mà bỏ đi...?

- Không phải thế...Tử Khiêm dù rất thương em gái...nhưng cũng không sâu đậm đến mức rời khỏi đây...mà vì 1 người con gái khác...không biết là thật không 11 năm trước...1 lần đến Nhật du lịch,cậu ấy vô tình ngã xuống biển,được 1 cô bé cứu...cậu ấy bảo đó là con gái thần biển...1 mỹ nhân ngư xinh đẹp đến cứu cậu ấy...và sau đó được phát hiện nằm ngất trên bãi biển...sáng hôm sau cậu ấy tỉnh lại...cậu ấy nhớ như in gương mặt cô gái đó...phát điên lên...bảo rằng đã yêu nàng tiên cá đó...không ngừng tìm kiếm người đó...không ai biết được nàng tiên cá đó có thật tồn tại hay không hay chỉ do ảo tưởng trong chốn mơ mộng nào đó của cậu ấy...và cô ta là ai?...đến khi Nhã Văn nằm 1 chỗ...cậu ấy mới sợ hãi rằng...nếu sau này...cậu ấy cũng bị như thế...thì không thể gặp lại mỹ nhân ngư đó nữa...nên phát điên đi khắp nơi tìm cô ấy...đến giờ không ai rõ tung tích của cậu ta...không biết sống hay chết...

- Xem ra...chuyện rắc rối thật...Vũ Bội...có vẻ rất yêu anh ta...

- Trước khi cậu xuất hiện...trong bọn tôi...luôn có 1 vòng xoáy tình yêu không hề có điểm dừng...dây vò tất cả...Nhã Văn yêu Gia Kỳ,còn tôi thì yêu cô ấy...Lập Ngân say mê Gia Bảo còn Gia Bảo thậm yêu Vũ Bội,nhưng cô ấy lại chỉ hướng về Tử Khiêm,nhưng trái tim anh ta lại ở nơi khác...

- Có nhiều chuyện tôi không biết thật...

- Cậu không biết?...hay Giả vờ không biết?

- Cậu không nhìn ra sao?- Nó nhếch mép nhìn khinh khỉnh...rồi quay lưng bước đi...miệng nhếch lên...ánh mắt sắc và tàn ác...trong bóng tối...như chuyển thành màu đỏ...màu của máu,sự tàn ác...và chiến thắng...đúng...thắng cuộc...bọn nó...đã đi đến hồi cao trào của cuộc chơi...nhất định phải leo lên cuộc chơi...giành phần thắng về mình...

- Cậu thông minh lắm...đương nhiên là tôi biết...vì tất cả chuyện đó...đều là màn kịch do tôi dựng lên...mọi thứ đều là sắp đặt của tôi...tất cả các người...đều là con tốt trong trò chơi này...từng người...từng người 1,đều sẽ bị chúng tôi đánh bại...chuẩn bị đi...chờ đón những bị kịch sắp xảy ra...các người cũng không biết được bản thân đã làm gì trong quá khứ...đã làm gì sai đối với quý vương,nhưng tôi...thẩm phán của những linh hồn...sẽ định tội từng người 1...giúp cô ta...giành lại công bằng...với những nỗi đau...khủng khiếp đó...10 năm trước...dù tôi buông tha...anh ta...cũng không bỏ cuộc...vì đã đặt tội với...người đó...hãy từ từ hưởng thụ nỗi đau...và bị kịch

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 35

39. Chương 35

CHAP 35: TÔI SẼ KHÔNG BAO GIỜ THA CHO EM...

(Cảnh báo có cảnh 18+ nhé các bạn)

- Gia Bảo này,anh đem vượt hết đồng quần áo này cho em đi...- Nó chỉ vào 2 tủ đồ mới tinh đầy hàng hiệu,có những bộ nó chưa mặc qua bao giờ,cũng có những mẫu thiết kế chưa có trên thị trường hay những thứ được thiết kế riêng...

- Sao thế?nhiều quần áo thế này,vứt hết sao?- Gia bảo ngạc nhiên nhìn nó ngồi trước bàn trang điểm,nó mặc 1 chiếc áo thun màu đen không tay cổ lọ ôm sát người ngấn cùn hở cả rốn,1 chiếc váy da màu đen ngắn cũng cộn kết hợp với vớ da cũng đen nốt,kết hợp với đôi cao cổ hầm hố với gót uời mấy centimet,mái tóc vàng nâu uốn xoan tít,trên mặt trang điểm rất đậm,phần đuôi mắt tô đen vẽ dài trong rất sắc xảo...gương mặt lạnh tanh đang tô son môi,trông nó càng lúc càng đáng sợ...

- Quần áo đó,toàn hở ngực...em thế này...mặc được sao?- Nó nói mà vẫn nhìn vào gương,tay vẫn đánh đánh phếch phếch...

- Được thôi...em định đi đâu sao?

- Em định đi shopping,anh xem...trước giờ quần áo em mặc đều hở ngực...bây giờ quảng hết...lấy gì để mặc...- Nó vừa nói vừa đeo đôi bông tai to,kiểu cách...trông nó bây giờ đúng chất của 1 tiểu thư...xấu tính...

- Anh đưa em đi nhá...

- Được thôi...

Thế là nó và Gia Bảo đi shopping mua quần áo,tâm trạng nó bây giờ ngày càng tệ,nó luôn thích quần áo hở hang,cứ thấy những mẫu áo chế sấu là nó hào hứng thử ngay,nhưng rồi sực nhớ lại vết sẹo,nó càng buồn bực và tủi thân...thế là nó không cần lựa nữa...lấy tất cả các mẫu áo kín cổ...cần mấy chiếc xe hơi cũng không chở về hết...

- Em cần đi đâu nữa không...mệt chưa...hay anh đưa em về...hay là...muốn đi ăn hay đi chơi...anh chở em đi nhá...?- Gia Bảo ngày lúc 1 cứng chiều,từ ngày về nhà...ngoài giờ học...lúc nào Gia Bảo cũng ở trong phòng nó,chăm sóc,chơi với nó,đi đâu cũng đưa nó theo,nó muốn gì anh cũng chiều...suốt ngày toàn bày ra đủ trò cho nó vui...đưa đi biển,đi khinh khí cầu,bao cả khu vui chơi,dẫn nó đi chơi,đốt pháo hoa,tổ chức tiệc...việc gì cũng làm,mỗi ngày cuộc sống nó là 1 bất ngờ...chăm sóc nó như 1 đứa trẻ...ở nhà,ở trường...lúc nào cũng lo cho nó,không rời khỏi nó 1 bước..như muốn bỏ nó vào túi quần cho rồi...lúc nào cũng nhắc nó uống nước,hỏi nó muốn ăn gì không,trong người có một gì không mỗi phút...1 ngày điện thoại nó có cả ngàn điện thoại và tin nhắn của anh...cả lúc đi về tranh,cũng chở nó đi cùng để...nó làm người mẫu...ngày ngày đều ở cạnh nhau...đêm đêm thì cuồng nhiệt trên giường...từng giờ,từng phút nó như chìm đắm trong những nụ hôn,vòng tay,và sự nhiệt tình của anh...cả 1 phút cũng không rời nhau...cả 1 tháng nay...cuộc sống của anh chỉ có nó...làm nó không có thời gian riêng dành cho nhau...nó và cậu chỉ lén gặp nhau những lúc Gia Bảo ngủ rồi hay những lúc viện cớ đi gặp Ngọc Lâm để đến căn hộ “vui vẻ” với cậu...nhưng tâm trạng nó cũng không khá lên là mấy...

- Anh về trước đi...em muốn đi gặp Ngọc lâm 1 chút...

- Anh đưa em đi nhá...anh cùng đi với bọn em...em đi 1 mình anh lo lắm...

- Thôi...bọn em nói chuyện của con gái...con trai sao có thể đi theo được...
- Nhưng...anh rất lo...anh chở em đến đó rồi khi nào về...gọi anh đến đón...- Gia Bảo vừa nói vừa ôm nó vào lòng...xoa xoa tóc nó,không cho nó đi...
- Thôi...em đâu phải trẻ con...Ngọc Lâm đánh nhau rất giỏi...có gì cô ấy sẽ bảo vệ em mà...anh đừng lo...
- Nhưng anh vẫn lo...
- Ngoan nào...có gì tối về em...thường cho...

CHỤT..

Nói rồi nó hôn nhẹ lên môi anh,chạy nhanh đi sợ anh lằng nhằng mãi,sao anh không lạnh lùng lạnh nhạt với nó...như với những người khác...thì khoẻ biết mấy...nói vậy thôi...được anh chăm sóc,cưng chiều thế này...thật hạnh phúc chết được...

- Cẩn thận đấy...- Gia Bảo nói với theo,trong lòng vẫn không hề yên tâm...

Kẹt...

- Cưng à,em đến rồi đây...- Nó vừa mở cửa căn hộ bước vào thì có 1 cánh tay to lớn từ phía sau ôm chầm lấy,đóng cửa lại...hôn tới tấp vào cổ,môi và ngực của nó,tay sờ mó lung tung...
- Sao trẻ thế...anh nhớ em chết mất...
- Gia Kỳ...hư thật...anh tắm chưa đấy...
- Đương nhiên rồi...anh chuẩn bị xong...chờ em đến...ăn em thôi...- Gia Kỳ nó xong căn lên tai nó 1 cái,làm nó lằng lằng cả người,cậu xoay người nó lại,hôn tới tấp vào môi nó,nụ hôn cuồng nhiệt và say đắm rồi kéo nó vào phòng ngủ,đóng cửa lại,trường lên người nó,tuột quần áo cả 2 ra...tới tấp lao vào nó,đói khát...cuồng dã...- cả tuần nay...em biết anh...”thèm” em đến mức nào không...
- Vậy thử xem sau khi bỏ đói 1 tuần...ăn có “ ngon” không...- Thế là nó cũng cuồng nhiệt đáp lại cậu,2 người quần lấy nhau,lăn lộn...cháy bỏng...làm cả căn phòng nóng lên...cái giường ẩm ướt rung lên ầm ầm...2 con người đầy nhiệt tình hoà quyện vào nhau...ở trong nhau mà điên loạn...cứ thế căn phòng đầy tiếng rên rỉ,thở dốc...mất cả buổi sáng...nó mới được trả lại không khí yên tĩnh...khi 2 người mệt lã say giấc nồng trong vòng tay nhau...
- Anh đưa em đi ăn gì đó nhá...- Sau khi 2 người tắm rửa,mặc quần áo,Gia Kỳ và nó ra khỏi căn hộ,bước tới thang máy chuẩn bị đi về nhà...
- Được thôi...- Thế là 2 đứa nó ôm nhau hôn đắm đuối,sờ soạn lẫn nhau trong thang máy...

Ting

~ Cánh cửa mở ra,1 con người như chết sững nhìn vào 2 con người vẫn còn say sưa quần lấy nhau trong thang máy...như chết sững vài giây...người đó điên cuồng,ánh mắt rực lửa...chạy đi...trong khi 2 con người chìm đắm kia vẫn không hay biết gì cả.

Sau khi ăn uống no say,nó quay về nhà...nó chạy lên phòng...nó không ngạc nhiên gì khi thấy Gia Bảo đang ngủ say trên giường của mình...vì ngày nào anh cũng đều ở phòng của nó,bây giờ phòng anh chỉ như 1 cái kho chứa đồ thôi,còn lúc nào anh cũng ở bên này...chăm sóc,ngọt ngào với nó...Nó đi lại phía giường hôn lên môi Gia Kỳ 1 cái,anh mở mắt ra nhìn nó,mặt lạnh tanh...

-Ông xã à,em muốn đi tắm...- Nó nói rồi cởi bỏ trang phục,khoác 1 chiếc áo choàng tắm,chuẩn bị bước vào nhà tắm,nhưng anh vẫn nằm yên...ánh mắt lạnh nhạt không thèm nhìn nó 1 cái...Nó thấy rất kì lạ vì ngày nào đến giờ này...Gia Bảo đều nhắc nó đi tắm...hôm nào nó lười anh cũng bồng nó lên bắt nó tắm...đặt biệt đều do anh tắm cho nó...vì anh sợ móng tay nó nhọn sợ vô tình làm trầy vết thương,hay sợ nó lại vụng về ngã trong nhà tắm,hay ngủ quên trong bồn tắm và bị cảm...nên ngày nào,anh dành nửa tiếng chuẩn bị quần áo cho nó,chuẩn bị nước nóng,bọt xà phòng và tự mình pha tinh dầu vào bồn tắm cho nó...rồi tắm giúp nó,thậm chí giúp nó lau mình,mặc quần áo...nhiều lúc nó nghĩ anh coi mình là 1 phế nhân hay sao ấy...nhưng hôm nay...nó tự nói đi tắm sao anh vẫn nằm yên đó...

- Ông xã, anh sao thế... anh không tắm giúp em sao... tối nay em không cho anh đụng vào em đây...- Nó trường lên nằm hẳn lên người của Gia Bảo, ôm chặt lấy anh, hôn lên môi anh, tay mơn trớn khắp dưới bụng anh... Nhưng bất ngờ anh hất nó ra, ngã ra giường, đứng dậy, mặt lạnh tanh nhìn nó, như 2 người xa lạ...- Anh... anh làm em đau...

- Đừng có dùng đôi tay từng sờ mó người đàn ông khác chạm vào người tôi, đừng dùng thân xác vừa trườn trên thân thể người đàn ông khác mà quần lấy người tôi, đừng dùng đôi môi vẫn còn mang mùi vị của người đàn ông khác mà hôn tôi...- Gia Bảo lạnh lùng chậm rãi nhìn vào nó chậm rãi nói...

- Anh làm sao thế... anh làm em sợ đó...- Nó sợ hãi...

- Cô đừng có giả vờ... các người giấu diếm phản bội tôi bao lâu rồi... cô và em trai tôi... 2 người có thể lãng loàng đến thế là cùng...- Gia Bảo bây giờ không kiềm nén được nữa, anh như phát điên lên... nghĩ lại cảnh tượng lúc chiều... anh lo lắng cho nó nên lên đi theo nó, để có thể âm thầm chăm sóc nó, bảo vệ nó khi nó cần... nhưng anh cảm thấy kì lạ là nó không đi gặp Ngọc Lâm mà là về căn hộ của mình, anh đi theo nó vào, nhưng vừa vào căn hộ, nó đóng cửa lại... anh chỉ kịp nghe giọng 1 người con trai... rất quen... anh đứng chờ bên ngoài, nhưng anh vẫn có thể nghe rõ ràng được âm thanh bên trong... những lời nói ngọt ngào, những âm thanh cuồng nhiệt, những tiếng kêu dâm dăng... anh phát điên chỉ muốn xông vào đánh chết người con trai bên trong... anh cứ thế... đứng đó chờ suốt 6 tiếng đồng hồ... để biết người đó là ai... nhưng kết quả thật sự khiến anh không thể tin đây là sự thật... người mà anh không hề nghĩ đến lại là... thì ra tình nhân mà cô giấu diếm bao lâu này... không ai khác là Gia Kỳ... em trai anh... anh tưởng chừng như phát điên... anh chỉ muốn giết chết thằng nhóc đó... tuy là 2 anh em xưa nay khá lạnh nhạt với nhau, nhưng rất yêu thương nhau... tại sao nó lại lừa gạt anh như vậy, nghĩ tới cảnh 2 người ở trong nhà anh liếc mắt đưa tình, lén lút vụng trộm, ăn nằm với nhau... anh như phát điên... anh em anh từ bé chưa hề sai chung thứ gì... lại có thể cùng sai chung 1 người đàn bà... nhưng dù nó là em trai anh... anh cũng không nhường người con gái này cho cậu... không bao giờ...

- Sao... anh nói gì... thế...- Nó thất kinh khi nghe anh nói vậy... nó sợ vô cùng...

- NÓI... 2 NGƯỜI LỪA DỐI TÔI BAO LÂU RỒI... TỪ KHI NÀO... EM ĂN NÀM VỚI NÓ TỪ BAO GIỜ... CÓ PHẢI TỪ HÔM NÓ VỀ NƯỚC... ĐÊM ĐÓ... 2 NGƯỜI CÙNG BIẾN MẤT... 2 NGƯỜI LÊN GIƯỜNG VỚI NHAU PHẢI KHÔNG?- Gia Bảo phát điên quát lớn... xô ngã nó lên giường, đè lên người nó, đè loạn cởi quần áo nó và bản thân, tay sờ xoạc khắp người nó, cuồi xuống bạo hành hôn lên khắp người nó... cổ... ngực... rồi lần xuống vùng kín... lưỡi anh dò thật sâu vào bên trong, làm nó đau vô cùng, bây giờ anh không còn chút lí trí nào... chỉ nghĩ đến con người này vừa nãy trườn qua trườn lại trên thân xác người đàn ông khác... cơ thể này vừa được người đàn ông khác chạm qua, hôn qua... những gì anh làm với nó hàng đêm, người đàn ông khác cũng có thể làm trên người nó... người con gái vừa nắm dưới mình, lại có thể lao vào vòng tay người khác... mà người đó chính là đứa em trai cùng lớn lên với anh... thằng nhóc lạnh lùng, vô cảm, mà anh từng nghĩ là bị bệnh dị ứng phụ nữ... lại là tình nhân bí mật của vợ anh... anh như phát điên...

- Gia Bảo... em xin lỗi anh... là em sai...

- Xin lỗi 1 chữ xin lỗi có thể xóa bỏ tất cả?... tôi sẽ bắt em trả giá vì đã phản bội tôi- Nói xong Gia Bảo lại tiếp tục hành hạ bên dưới người nó, nó khó chịu và đau đớn vô cùng... cuối cùng Gia Bảo tách chân nó ra... đưa dục vọng của mình đi vào trong nó, hông điên loạn cử động, nhanh, mạnh, nhưng không sâu như thường ngày, mà nhịp điệu và ra vào không đều khiến nó cảm thấy như bị treo lơ lửng giữa không trung, cảm giác không được giải thoát, khó chịu vô cùng... nó khóc nức lên van xin... Gia Bảo chỉ nhếch mép cười... tiếp tục hành hạ nó, nó thở dốc khó chịu, không ngừng rên rỉ van xin, nước mắt đầm đìa chảy ra... nhưng Gia Bảo không hề tha cho nó... anh cứ thế hành hạ nó suốt mấy giờ đồng hồ... nó tưởng mình đã chết đi... vì mệt mỏi... Gia Bảo cũng mệt lắm... trong lần tấn công cuối cùng... anh đem toàn bộ cái của mình giải phóng trong người nó... nó biết anh muốn gì... dạo này do nó phải uống thuốc kháng sinh nên không thể tiếp tục dùng thuốc ngừa thai, và cách duy nhất là Gia Bảo phải dùng bao, nhưng hôm nay anh không dùng, mà phóng thích bản thân như thế... anh chỉ muốn nó mang thai... muốn ràng buộc nó... nhưng mệt quá, nói không nổi, nên không còn sức phản kháng... cứ thế cho anh hành hạ... nó biết mình là người có lỗi, phải làm người cho anh dày vò...

Nó đang mệt lã, nằm ngủ say sưa thì Gia Bảo lại 1 lần nữa trường lên người nó, nhanh chóng chiếm lấy nó, và cuồng dã đi vào nó, anh lại tiếp tục dày vò thân xác nó thật lâu, vô cùng cuồng dã... nó đau như muốn ngất lịm... toàn thân tê cứng, như nắm chắc 2 tay, cứ để thế cho anh trừng phạt mình, cuồng dã hành động với những cử chỉ làm tình thô bạo và kì dị, dùng đủ cách, trò chơi kinh khủng, dã man và vô cùng xấu hổ hành

hạ trên khắp thân xác nó, làm nó đau đớn, khó chịu vô cùng...cứ thế, anh dùng cả ngày hôm đó dày vò nó...từ chiều đến đêm...đến sáng...nó không biết phải ở bên dưới chịu cơn mưa...hành hạ của anh bao nhiêu lần...chỉ biết cả đêm anh không để nó nghỉ ngơi...đến sáng...vì bản thân quá mệt anh mới cho nó ngủ yên...bản thân vòng tay qua ôm nó siết chặt vào lòng, như sợ có ai đó đến cướp đi thứ quý giá nhất của mình...dù dùng cả tính mạng cũng không cho ai cướp đi thứ trong vòng tay...anh cuối xuống hôn lên lên môi nó, lần xuống hôn lên bầu ngực trắng nõn căng phồng của nó, rồi môi nhẹ nhàng hôn lên vết sẹo của nó, tay nhẹ nhàng lướt qua, anh xót xa nhìn vào ngực nó, tay vuốt lên vết sẹo...ánh mắt đau đớn vô cùng...

-...Tôi sẽ ngày ngày hành hạ em...bắt em sống không bằng chết...ngày ngày ở cạnh tôi đau khổ...tôi sẽ không cho em thoát khỏi tay mình...1 chút cũng không rời xa...em phải ở cạnh tôi...tôi không cho bất kì ai cướp em khỏi tôi...là nó hay bất kì người đàn ông nào khác...tôi sẽ giam giữ em trong căn phòng này, trong vòng tay tôi...trong sự cuồng nhiệt của tôi...trong sự đau đớn mà ngày ngày tôi làm với em...em là của tôi...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quý – chương 36

40. Chương 36

CHAP 36: TÔI KHÔNG GIỐNG NHƯ CẬU

- Thiếu gia đâu?

- Thừa thiếu phu nhân, thiếu gia và tiểu thư đi học trước rồi ạ...

- Không sao...- Nó buồn xị mặt xuống, vào phòng sách túi, tự lái xe đến trường, đã 1 tuần kể từ ngày Gia Bảo phát hiện ra chuyện của nó và Gia Kỳ, anh đột nhiên như thay đổi 180 độ, ban ngày thì anh lạnh như băng, không thèm nhìn tới mặt nó rồi tìm đủ cách hành hạ nó, ban đêm thì như 1 kẻ điên loạn, ra sức dày vò nó với những thói quen làm tình vô cùng biến thái...thật như anh nói, nó bây giờ sống không bằng chết, không biết nên tâm sự với ai...từ ngày hôm đó nó cũng báo cho Gia Kỳ biết...cậu luôn tìm cách tìm gặp nó, nhưng nó sợ hãi trốn tránh cậu...khiến cậu càng lo sợ và phát điên lên...

- Gia Bảo...em...- Nó lại đứng trước bàn Gia Bảo, nắm lấy tay anh lay lay...nhưng anh không nói gì...

- Chị Về bàn ngồi đi...vào học rồi...- Vũ Bội khó chịu khi nó cứ lôi thôi mãi...

- Việc gì đến cô...- Nó nạt lại, cô ta bây giờ được thể còn dám lớn tiếng với nó nữa chứ...

- Cô im đi...biến về chỗ ngồi đi...

- Gia Bảo...

- ĐI...- Gia Bảo lớn tiếng với nó nhìn nó lặng lẽ bước về chỗ ngồi nhưng lòng anh đau đớn, anh muốn chứng tỏ cho nó thấy nó phải sợ anh, phải nghe lời anh, là sở hữu của anh, không có quyền rời xa anh, hay nhìn sang hướng khác...

- Em không sao chứ...?- Gia Kỳ lo lắng nắm lấy tay nó hỏi, nhưng nó vội rút lại...

- Em không sao, em cảm thấy buồn ngủ...em tìm nơi nào nghỉ ngơi đây...- Nó đứng dậy cầm túi sách, chạy ra khỏi lớp...

- Thuần...- Gia Kỳ gọi với theo nó, cậu vô cùng lo lắng nhưng không dám đuổi theo, Gia Bảo ở đây, nếu cậu càng làm thế...nó càng thêm khổ sở...bây giờ cậu chỉ muốn trốn đi nó từ tay anh trai mình, mang nó đi thật xa, đến nơi chỉ có 2 người, để anh ngày ngày bảo vệ nó, yêu thương nó, không cho nó buồn đau nữa, không để nó rơi dù chỉ 1 giọt nước mắt...như thế đã quá đủ...

Trong lúc đó, Gia Bảo nhếch mép lên, tay nắm chặt nhìn nó chạy ra cửa, trong lòng anh đau như có ai đó xát muối vào tim, đau rát vô cùng, anh lo lắng, xót xa...nhưng cũng căm giận, anh cũng không biết mình nên làm gì...chỉ là anh biết mình đang sợ hãi và rối bời...anh sợ nếu anh bỏ qua chuyện này, sẽ có 1 ngày Gia Kỳ sẽ cướp đi nó từ tay anh...nhưng nếu anh cứ nhẫn tâm như thế...anh lo sợ 1 ngày nó bị anh dồn đến mức sẽ chạy trốn...hay anh vô tình làm tổn thương nó...đến mức không cứu giãng được...anh lo sợ...1 ngày sẽ mất nó...anh sắp không chịu nổi nữa rồi...

Nó chạy như bay như muốn che đi những dòng nước mắt chực trào ra...những uất ức đau đớn mà nó phải chịu đựng suốt 1 tuần nay...cuộc sống của nó không phải là cuộc sống của 1 con người mà là của 1 con búp bê...mà mặc sức anh lăng nhúc,giày vò...1 con búp bê không có cảm xúc...không được phản kháng...không được nói...cũng không được khóc...nó nghĩ mình ngạt thở sắp chết...Nó chạy vào phòng học nhạc...nó ném cái túi sách xuống đất,nó vội đóng cửa lại,nó chỉ muốn ở trong đó mà khóc,mà gào thét cho nhẹ nhõm trong lòng...vì nó làm sai...nó phải chịu trừng phạt...nó không có quyền trách cứ,oán giận bất cứ ai...Như lúc nó đóng cửa lại,thì 1 cánh tay vội chặn ngang cửa,bước vào phòng học nhạc,túm lấy vai nó thật chắc đau nhói...nhấn nó vào tường...hôn điên loạn vào môi nó...chiếc lưỡi linh hoạt như chiếm lấy miệng nó,bá đạo mà cuồng dục,như 1 con thú đói khác,nó như sắp ngạt thở không ngừng giãy dụa,nhưng đôi môi đó không buông tha nó,người đó cứ thế bá đạo hôn nó,cuồng dã và rất lâu,đầu óc nó như mê muội vì đôi môi ngọt ngào và cũng vì nó sắp thiếu oxi mà chết...đến lúc môi nó đau rát như sắp xưng tấy lên...mới buông tha môi nó...nhìn vào mặt nó...1 ánh mắt chiếm hữu mà tàn bạo,sắc nhọn đâm vào tim nó...

- Bỏ trốn sao?tôi nói rồi...tôi không cho em quay lưng lại với tôi...có nghe rõ chưa...

- Gia Bảo...em ...sợ...

- Em sợ tôi sao...hừ...nếu vậy thì đừng rời xa tôi...đừng làm tôi nổi cáu...vì khi em không ở cạnh tôi...tôi không biết mình sẽ làm ra những chuyện gì nữa...- Gia Bảo ghì chặt tay nó...1 tay nâng cằm nó lên,bá đạo ép nó nhìn thẳng vào mặt anh...

- Gia Bảo...em sai rồi...anh đừng như thế có được không...- Nó sợ hãi,nước mắt trào ra không ngừng...Gia Bảo trong mắt thoáng chút bi thương mà xót xa,đau đớn...cuối xuống hôn lên những giọt nước mắt ấy...

- Khóc sao...tôi làm em khóc sao...còn ở cạnh người đó...em luôn cười...em ghét tôi đến thế sao...- Gia Bảo tức giận,bóp chặt miệng nó...

- Đau...không phải vậy đâu...Gia Bảo...- Nó khó chịu,ngạt thở,không ngừng giãy dụa...Gia Bảo tựa sát vào,ôm nó chặt vào lòng,nó đau như anh sắp làm gãy đôi người nó...

- Nói đi...nói rằng em là của tôi...tôi sẽ tha cho em...- Gia Bảo tức giận,giọng đầy uy quyền ra lệnh,bản thân nó thực sự không hiểu,tại sao lúc nào cũng bắt nó nói câu đó...suốt 1 tuần nay...mỗi lần ở cạnh nhau anh đều bá đạo bắt nó gào lên câu đó...đêm nào cũng thế...lúc ở trên giường...anh luôn dùng nhiều phương thức bỉ ổi,hành hạ trên thân xác nó,ép nó phải nói câu đó...nếu không thì sẽ bị anh giày vò,điên cuồng chơi đùa đến mức khó chịu không bằng chết...1 chút cũng không được giải thoát...đêm nào cũng thế...đang lúc thăng hoa đến cao trào...anh cũng dừng lại...dùng thân xác đe dọa nó gào lên câu đó...buộc nó phải liên tục lẩm bẩm nói nó là của anh,nó là vợ anh trong suốt cuộc mây mưa đau đớn,tuy lúc trước anh đã rất cuồng nhiệt nhưng anh càng lúc càng dã man,cuồng dã trên thân xác...để làm nó đau đớn mệt mỏi đến mức không thể tìm đến cạnh Gia Kỳ...1 sự chiếm đoạt,bá chủ của anh...

- Gia Bảo,anh đừng lúc nào cũng như thế được không,làm ơn,anh có thể đánh mắng,giết chết em,hành hạ em sao cũng được...nhưng xin anh đừng như vậy mà...- Nó nắm chặt lấy áo anh từ phía sau,nước mắt cay xé xuống không ngừng trên vai anh...Già Bảo càng siết chặt vòng tay hơn...như muốn nghiền nát nó...

- Khóc sao...tôi không cho em khóc...tôi cấm em khóc...em đừng tỏ ra đáng thương...muốn làm tôi mềm lòng sao?...em lắm rồi...tôi không đánh em...làm sao tôi có thể đánh em...em muốn làm tôi đau hơn bản thân em nữa sao...đánh em để bản thân tôi tự dằn vặt mình...em biết rõ thế mà...còn giết em...em muốn tôi chết theo em sao...em biết rõ tôi bây giờ không thể sống thiếu em mà...em biết là em chết tôi cũng không sống nổi...

- Làm ơn tha cho em...

- Tha cho em?...em nghĩ mọi chuyện dễ lắm sao...tôi phải ngày ngày giữ em ở bên mình mà hành hạ...dày vò...để em cảm nhận được nỗi đau đớn mà tôi phải chịu đựng...em đột nhiên xuất hiện...bắt tôi ở bên cạnh em...bắt tôi ham muốn em...say mê em...vì em mà thay đổi...vì em mà điên dại...ngày ngày chỉ còn biết đến em...chỉ cần có em...vì em mà sống...bây giờ em bảo tôi buông tha em...để cho em đi...không...tôi không muốn giết chết chính mình...tôi cần em...tôi muốn em...dục vọng đối với em chính là sinh mệnh sống của tôi...không có em cuộc sống tôi tôi sẽ như thế nào...em đến bên tôi...biến tôi thành 1 kẻ không thể sống thiếu em...rồi muốn bỏ rơi tôi chạy theo người đàn ông khác...không bao giờ...chỉ cần nghĩ đến em ngày ngày ở cạnh người khác...nắm tay...vòng tay...hôn...thân xác...nhiệt tình của em đều dành cho người khác...là tôi phát điên...tôi

sẽ không bao giờ buông tha em đâu...- Nó xong Gia Bảo điên loạn hôn lên môi nó,nụ hôn ướt ác cuồng dã và đầm nước mắt của nó và ...của anh...anh cuối xuống hôn lên cổ của nó...xuống ngực...anh vòng 1 tay định cởi áo nó ra...còn tay kia cho vào váy nó mà quấy phá...

- Thôi đi Gia Bảo...ở đây là trường học mà...- Nó giãy dụa đẩy Gia Bảo ra khỏi người...

- Em đứng yên đi...tôi muốn em...tôi phải đêm đêm...ngày ngày hành hạ em...tôi còn muốn làm chuyện này dưới sân để thông báo ọi thành đàn ông trên thế giới biết em là của tôi,là vợ tôi...cả thế giới này chỉ có tôi mới quyền được động vào em...tôi cảm phần...tôi muốn giết chết toàn bộ đàn ông trên thế gian này...tôi cảm phần cách họ nhìn vào em...cách họ say đắm em...cách họ chờ đợi em...cách họ mơ tưởng về em mỗi đêm...cách họ gọi tên em...tôi thậm chí còn muốn nghiền nát bọn đàn ông từng chạm qua em,từng nằm trên người em,từng hưởng thụ thân xác em...từng hôn qua người em...từng ôm lấy em...đụng vào người em...thậm chí nói chuyện với em...hay nhìn vào em...anh đều muốn họ đau khổ hết...giấu người đó là ai...kể cả em trai anh...

- Anh muốn làm gì với Gia Kỳ...

- HAHHAHA...Em lo cho nó...nó là em trai tôi yêu thương nhất...tôi có thể làm gì nó chứ...tôi chỉ muốn cảnh cáo với nó rằng...nó có thể lấy đi tất cả của tôi...chỉ có em...nó không được quyền chạm vào...em là của tôi...tôi muốn nói với nó rằng...tôi không muốn nó nhìn em,không muốn nó nghĩ về em,không muốn nó khao khát em,không muốn nó chạm vào em,không muốn nó lại gần em,nói chuyện với em,thậm chí không muốn nó cùng hít thở bầu không khí có mùi hương của em...càng không cho phép nó yêu em...- Gia Bảo nói xong đề nó lên bàn...hôn lên khắp người nó,cởi quần áo nó ra,rồi vội vàng cởi áo và chiếc nút quần của mình...đề lên người nó,hôn lên khắp người nó,tay quờ quạng khắp người nó...cho 2 ngón tay lần sâu vào cửa mình nó...làm nó đau rất khắp người...làm nó đau đốn...gào lên...Nhưng Gia Bảo vẫn không nường tay tay,trên mình nó mà quấy phá...Bỗng nhiên cánh cửa phòng nhạc bị đá mạnh bật ra...1 người nam sinh chạy lại túm cổ Gia Bảo thấy ra,đầm mạnh vào mặt anh...nhặt quần áo tứ tung dưới đất lên mặc vào giúp nó...ôm nó vào lòng...Giận dữ nhìn về Gia Bảo...là Gia Kỳ

- Buông cô ấy ra...nếu anh không trân trọng cô ấy...hãy trả cô ấy cho tôi...căn bản anh không xứng đáng có được cô ấy...

- Không bao giờ

- Mày buông vợ tao ra...tao không ày chạm vào cô ấy – Gia Bảo cũng chạy lại đẩy Gia Kỳ ra mà đầm lên mặt cậu...2 người cứ thế mà đầm đá lẫn nhau...nó mặc vội quần áo...chạy lại ngăn cản 2 người

- Gia Bảo...Gia Kỳ...2 người thôi đi...

- Anh lấy quyền gì cấm tôi...tôi yêu cô ấy...cô ấy là mạng sống của tôi...

- Mày nghĩ là chỉ 1 mình mày cần cô ấy sao...cô ấy cũng là mạng sống của tao...- 2 người anh em bọn họ cứ đầm đá lẫn nhau,nó cứ nhào vào cản bọn họ,nhưng Gia Kỳ vô tình hất tay làm nó ngã xuống đất...

- Thuần...em không sao chứ...- Gia Bảo hoảng hốt buông cánh tay nắm áo Gia Kỳ ra...hốt hoảng...- Mày xem...mày làm cô ấy ngã rồi kìa...

- Thuần Thuần...anh xin lỗi...em có đau ở đâu không...- Gia Kỳ hốt hoảng,chạy lại đỡ nó dậy dò xét quan tâm khắp người nó...

- Mày buông ra...tao bảo mày không được phép chạm vào cô ấy...không ày nhìn cô ấy...không ày nói chuyện với cô ấy...cũng không ày quan tâm hay nghĩ đến cô ấy...cô ấy là của tao...- Gia Bảo gào lên xô Gia Kỳ ra...kéo nó về phía mình...Gia Kỳ tức giận cũng kéo lấy 1 tay nó về phía cậu...

- Anh lấy quyền gì cấm tôi...cô ấy là của anh sao?...cô ấy là của tôi...

- Mày buông tay cô ấy ra...mày biến khỏi mắt cô ấy đi...

- Anh trả cô ấy lại cho tôi...chúng tôi chỉ cần có nhau...chúng tôi sẽ trở về cuộc sống chỉ có 2 người bọn tôi...

- Cuộc sống đó căn bản không tồn tại...cô ấy là thế giới của tao...- Thế là 2 người họ cứ thế...mỗi người nắm lấy 1 tay nó mà giằng co,kéo qua kéo lại làm nó chóng hết cả mặt...

- 2 người có thôi đi không...- Nó tắt giận gỡ tay bọn họ ra...- Tôi không phải là 1 món đồ...- Nó tức giận,nhặt lấy túi chạy ra ngoài...
- Thuần...
- Thuần Thuần...- Gia Kỳ toan chạy theo nó,muốn giữ nó lại,nhưng bị Gia Bảo túm lấy tay lôi lại...
- Mà ở lại đây nói chuyện với tai chút...
- Anh muốn nói gì...
- Tao muốn mày trở lại Canada...
- Không bao giờ...tôi không đi đâu mà không có cô ấy...và từ trước đến giờ...tôi không ở Canada...cả 2 năm trước...
- Tao biết...2 năm đó...mày ở Vanice và...sống chung với...Thuần Thuần...
- Anh đã điều tra rồi...việc gì phải hỏi tôi...tôi nói rõ cho anh biết...trước khi gặp anh...cô ấy đã dùng 2 năm chung sống ngọt ngào với tôi,ngày ngày ân ái...đêm đêm say đắm...trước khi là vợ anh...cô ấy từng là của tôi...
- Chỉ là “từng” thôi...- Gia Bảo nhìn người em trai mình mà đau sót,tại sao anh không nghi ngờ từ đầu chứ,rõ ràng từ khi bắt đầu đã có nhiều bất thường...lần đầu anh gặp Thuần...cô ấy say và nhầm lẫn anh là 1 cậu trai nào đó,tại sao anh không nghĩ đến em trai mình,nó rất giống anh mà...mỗi lần nhìn anh,ánh mắt cô như say đắm,muốn xuyên qua anh mà nhớ đến ai đó...tại sao ngày nó đột nhiên về nước,cách cậu nhìn nó,thái độ của cậu...hay lúc cậu ám muội rằng cậu yêu 1 cô gái xấu xa và là gái có chồng ...sao anh không nhận ra...Lần nó bị ngã...cậu đã đau lòng đưa nó đi băng bó,rồi vì nó mà tức giận với anh...sao anh không nhìn rõ...rồi lần nó bị ngạt nước...cách cậu cấp cứu,hô hấp,thái độ lo lắng đến điên loạn đó...không thể nào là tình cảm chị em...hay lúc nó bị thương...cậu đã phát điên,đau đớn đến mức muốn chết...còn vì nó mà đánh anh,vì nó mà dọa giết cả Vũ Bội...rõ ràng không bình thường...hay cách cậu quan tâm tới nó,cách cậu dõi theo nó,cách cậu nhìn nó say đắm,mỗi khi nó nói chuyện,cậu chăm chú lắng nghe,mê mẩn như kẻ mất hồn...rất nhiều lần anh bắt gặp ánh mắt cậu nhìn nó si mê như thế,lúc nào cũng thấy ánh nhìn ấy hướng về phía nó mà sao anh không phát hiện được gì...hay cách họ nhìn nhau,họ hiểu nhau không cần lời nói hay cử chỉ 1 cách kì lạ,hay những lúc anh vô tình bắt gặp họ bí mật đi chung,hay rất hay biến mất cùng 1 lúc...nhưng chưa 1 lần nghi ngờ...kể cả tiếng đàn của họ,sở thích âm nhạc của họ cũng rất giống nhau...tuy trước giờ anh vẫn cảm thấy 2 người họ có cái gì đó rất kì lạ...1 sự ràng buộc khó hiểu...những anh không thể ngờ rằng đó là tình yêu...
- Tuy cô ấy bây giờ là của anh,hay là bắt của ai...nhưng tôi vẫn yêu cô ấy...- Gia Kỳ nhìn vào mắt Gia Bảo nói từng lời chắc chắn...
- Tao cấm mày...- Anh như phát điên,”yêu” sao cậu có thể nói với anh rằng,cậu yêu vợ anh,”yêu” từ đó làm lòng anh đau nhói,nó làm anh đau đớn,anh không biết rằng bây giờ bản thân anh với nó là cảm giác gì...cần...chiếm đoạt...hay là “yêu”...anh thật sự không biết chủ nhân của từ “yêu” ấy trong tim anh là ai...người mà anh luôn quan tâm chăm sóc,muốn bảo vệ bằng mọi giá...Vũ Bội ...hay cô gái làm tim anh không đập yên...làm đầu óc mê muội...làm bản thân anh điên loạn...người con gái anh luôn ham muốn và si mê...người con gái làm anh sống vì cô ấy...ai là người anh thực sự yêu...
- Anh lấy quyền gì cấm tôi...anh có thể cấm cô ấy yêu tôi...nhưng không có quyền cấm tôi yêu cô ấy...anh cần bản không bằng tôi...
- Tao không bằng mày ở điểm nào...?
- Anh là 1 hèn nhát...tôi có thể nói với cô ấy...gào to với tất cả mọi người...thông báo cho toàn thế giới này biết rằng “tôi rất yêu cô ấy,Bạch Thuần Thuần là nữ thần của tôi,là cô gái làm tôi phát điên”...còn anh...1 lời yêu thương cũng không cho cô ấy...
- Không nói ra...không chắc là không tồn tại...
- Vậy anh dám nói với cô ấy là anh yêu cô ấy không...anh có thể cho tôi thấy rằng...anh yêu cô ấy hơn tôi...nếu không tôi vẫn còn tự tin rằng...thứ tôi hơn anh là...tình yêu...
- Mày đừng có khích tao...

- Anh căn bản không yêu cô ấy bằng tôi...nếu có...anh cũng không phải có mình cô ấy...anh còn có cô em gái của anh...còn tôi...cả thế gian này...tôi chỉ cần cô ấy...không 1 ai khác là tồn tại đối với tôi...
- Việc này không liên quan đến Vũ Bội...đừng kéo em ấy vào...
- Tại sao lại không liên quan...cô ta gây bao nhiêu đau đớn cho cô gái tôi yêu...căn bản không đáng để tôi nhớ đến tên...
- Mà là một kẻ điên loạn...
- Đúng...tôi đang điên lên vì yêu cô ấy...tôi khắp không tìm chế được khi nhìn anh ngày ngày dày vò cô ấy...ngày ngày nhìn những giọt nước mắt cô ấy rơi vì anh...tôi thật muốn phát điên...nếu không làm cho cô ấy cười...hãy trả cô ấy lại cho tôi...
- Cô ấy là vợ tôi...cô ấy là của tôi...

- Anh căn bản không xứng đáng có cô ấy...anh vô cùng ích kỉ...tình yêu của tôi không giống anh...tôi không cần thân xác cô ấy...không cần cô ấy là của tôi...cô ấy ở bên anh hay bất cứ ai cũng không sao...suốt 2 năm trước,tôi biết rõ 1 mình tôi không thoả mãn được ham muốn chinh phục của cô ấy...tôi từng chịu đựng cảnh cô ấy qua lại,hôn,hay lên giường và tình 1 đêm với rất nhiều đàn ông xa lạ...2 năm sau...tôi ngày ngày nhìn cô ấy ở bên anh say đắm,cuồng loạn...thì sao?...tất cả đều không quan trọng...thậm chí cô ấy có không còn yêu tôi...bây giờ đối với tôi cũng không còn quan trọng nó...bởi vì chỉ cần biết cô ấy còn tồn tại...trên thế gian này vẫn còn 1 người tên là Thuần Thuần...ngày ngày nhìn vào nụ cười đó...hít thở bầu không khí có chứa hơi thở của cô ấy...là quá đủ với tôi...cô ấy có là của anh cũng không quan trọng...xin anh đừng làm cô ấy tổn thương...

Gia Bảo không nói gì...quay lưng bước ra khỏi cửa...anh không biết bản thân làm có đúng không...anh cảm giác mình là 1 kẻ vô cùng xấu xa...anh làm 2 con người đau đớn...còn bản thân ngày ngày như sống trong địa ngục...yêu...thằng nhóc đó yêu cô ấy...không phải yêu bình thường...mà 1 tình yêu vô bờ bến...nhiều đến mức không ai đếm được hay bất kì tình yêu nào có thể vượt qua...anh đau đớn trong tim...không...anh không thể buông tay dễ dàng như thế...cô ấy không được rời xa anh...không bao giờ...

Trong bóng đêm,1 bóng màu bạc khẽ mỉm cười,bàn tay xoa xoa cánh hoa hồng đen trong tay...ánh mắt tàn ác

- Cứ tranh giành đi...hoa hồng đen...cô ấy là của tôi...mãi mãi như thế...không ai cướp được đâu...- Nói xong người con trai hôn lên cánh hoa hồng màu đen...rồi nhẹ nhàng đặt nó lên cửa sổ...nhẹ nhàng xoay lưng biến mất...- Công chúa...anh sẽ quay lại đón em...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 37

41. Chương 37

CHAP 37: LÀM ƠN BUÔNG THA EM...

- Alo,Tiểu Thuần à...tứ ở Black bar...cậu đến 1 chút được không...
- < chuyện="” gì="” thể...hôm="” nay="” tớ="” không="” có="” tâm="” trạng...="”>
- Xin cậu đấy...tớ đang rất buồn...tớ muốn gặp cậu...
- < chuyện="” gì="” ...giọng="” cậu="” lạ="” quá...="”>
- Tớ rất cô đơn...
- < cậu="” ở="” yên="” đó="” tớ="” đến="”>

Sau khi cúp máy Ngọc Lâm khó hiểu nhìn sang Văn Minh...

- Tại sao phải dụ Tiểu Thuần đến đây...
- Cậu ấy muốn thế...- Văn Minh khẽ mỉm cười chỉ về hướng Gia Bảo,đang tựa lưng vào ghế,uống rượu,sắc mặt rất khó coi...

- Anh muốn gì...mấy ngày nay Tiểu Thuần rất khổ sở rồi...
- Hừ...chuyện này không liên quan tới cô...- Gia Bảo lạnh nhạt nói,đột nhiên từ đâu 3,4 con nhỏ bàn bên cạnh,từ lúc nãy đã mẹ Gia Bảo rồi,anh chàng vừa đẹp trai,sành điệu,giàu có,lại lạnh lùng...bọn chúng mê mẩn...đánh liều chạy sang làm quen...
- Chào anh...chúng em có thể ngồi đây không...
- ... Biển đi...- Gia Bảo vô cùng khó chịu nhìn vào bọn chúng,1 lũ con gái trang điểm lòe loẹt,xấu xí...1 chút thẩm mỹ cũng không có...nhìn chúng anh muốn buồn nôn...
- Anh có vẻ không vui...chúng ta có thể trò chuyện...- 1 con nhỏ đặt tay lên vai anh sợ trợn,anh cảm thấy bấn thủ,gớm ghiếc vô cùng...anh hất tay con nhỏ,sấn tiện hất nguyên cốc nước vào mặt cô ta...làm cô ta khóc ầm chạy vào nhà vệ sinh...nhưng 3 con nhỏ còn lại vẫn thản nhiên ngồi lên ghế cạnh anh..anh muốn 1 chân đá bọn họ bay ra khỏi mắt anh...nhưng đột nhiên anh nhìn thấy nó...từ ngoài cửa vội vàng bước vào...anh nhếch mép cười choàng tay qua vai 2 con nhỏ bên cạnh...anh cố nén cơn buồn nôn...mặt đều căng...cười mỉm nhìn nó...
- Tiểu Lâm...cậu không sao chứ...?- Nó lo lắng chạy vào nhìn Ngọc Lâm
- WOW...- bây giờ trong quán bar vô cùng phấn khích,bọn họ nhìn thấy nó,như nhìn thấy tiên giáng trần,mắt họ muốn rớt ra ngoài...miệng há hốc...dùng cả cái thau cũng không hứng hết nước bọt của bọn họ...họ nhìn nó như 1 cái bánh...vừa trắng lại vừa mềm...thèm thuồng...Gia Bảo cảm thấy khó chịu vô cùng...anh muốn giết chết hết bọn đàn ông trong quán...anh muốn đứng lên mà quát rằng” tụi bây nhắm mắt cả lại,tao cấm tụi bây nhìn vợ tao”...nhưng lòng tự trọng không cho phép anh làm thế...anh cũng quay sang nhìn nó...nó vẫn như thế...lúc nào cũng đẹp mê hồn...mỗi ngày 1 đẹp hơn...dù có ngày ngày nhìn ngắm nó...nhưng không lúc nào không khỏi ngạc nhiên khi nhìn vào nó...vì sao nó có thể đẹp mê hồn đến thế...dù anh ngày ngày ôm ấp,ân ái,hưởng thụ nó...nhưng không giây phút nào thôi ham muốn nó...mỗi lần nhìn thấy nó ham muốn lại dâng lên...dục vọng mỗi ngày 1 tăng...nó là loại phụ nữ đó...loài phụ nữ không chỉ quá xinh đẹp...mà còn toả ra khí chất vừa cao quý...vô cùng đặc biệt...và 1 sự hấp dẫn khó cưỡng lại...là loại người khiến cho người khác...ngày ngày có cảm giác khác nhau...thu hút,thú vị...và không bao giờ nhàm chán khi nhìn vào...Đặc biệt hôm nay...nó mặc 1 chiếc quần short cực ngắn màu đen ôm sát...lộ đôi chân dài miên man,trắng nõn,thẳng tắp...đôi dài cao gót màu đỏ...chiếc áo sơ mi kiểu nam rộng thùng thình,phần tay xếp lên...phía cổ là 1 chiếc cavat màu đen,dạng mảnh và dài thắt lệch...trên đầu đội 1 chiếc mũ tây màu trắng...nó trang điểm nhẹ...phần môi chỉ tô son bóng...mắt trang điểm khói...mái tóc dài,màu vàng nâu xoả tự nhiên,...trong nó vừa cá tính,vừa quyến rũ là thường...Gia Bảo thấy mình hoàn toàn bị thu hút vào nó...toàn thân anh bắt đầu nóng ran...muốn chạm vào nó ngay lập tức...dục vọng trỗi dậy...anh chỉ muốn đây là phòng họ,trước mắt là chiếc giường trắng thường ngày...để anh có thể trên người nó mà giày vò...Anh nhìn quanh bọn đàn ông...ánh mắt bọn họ như có lửa...như muốn đốt cháy lớp quần áo mỏng manh đó...để nhìn xuyên qua cơ thể hoàn mỹ như tượng tạc đó...anh biết họ nghĩ gì...họ tưởng tượng gì...khát khao bây giờ của họ là gì...rất giống anh...đều muốn nó...anh cảm thấy khó chịu vô cùng...cảm giác phát điên...anh thật không muốn ai nhìn vào nó...không muốn ai ham muốn nó của anh...dù là trong tâm tưởng...anh càng khó chịu...anh xiết chặt bắp vai của cô gái bên cạnh...làm cô ta đau nhói...
- Á...anh này anh khoẻ thật đấy...anh ôm em đau quá...
- Vậy sao...tại em xinh quá mà...- Gia Bảo hôn nhẹ lên má cô ta...mà mắt vẫn liết nhìn nó...nó bây giờ nhìn thấy anh ngồi đó,tư thế nghiêng ngả,trong lòng anh là 3 cô gái ăn mặc hở hang...nó tức giận...đau đớn vô cùng...sao anh cứ phải trừng phạt nó như thế...nếu không cần nó nữa sao không tha cho nó...
- Ngọc Lâm...cậu không nói chuyện gì...tớ mệt tở về trước đây...
- O lại đây chút đi...vợ yêu...- Nó toan bước đi thì Gia Bảo với tay níu nó lại...anh đầu để để nó đi như vậy...anh phải giữ nó lại...để nó chứng kiến cảnh anh thân mật với cô gái khát...phải giày vò nó...- Em ở lại đây chơi chút đi...nhớ 1 lúc anh say...anh không biết sẽ lỡ miệng nói ra chuyện gì nữa đó...
- Anh...- Nó vô cùng tức giận,nhìn cảnh mấy con nhỏ đó vuốt ve người Gia Bảo,vừa nghe nó là vợ anh,thì nhếch mép cười,ánh mắt như thách thức nó...mấy con nhỏ này thật không biết trời cao đất dày là gì...không tự lượng sức mình...mấy con nhỏ này...nó chỉ cần búng tay là gia đình chúng dất nhau đi ăn mày...bản thân

xấu xí...không biết bằng 0.0000000000001 của nó không mà vênh vào chứ....Nó tức giận ngồi xuống cạnh Ngọc Lâm mà uống rượu...

- Cậu uống ít thôi...

- Kệ tớ...- Nó khó chịu vô cùng...nó cứ ngồi đó uống, uống mãi...nó nhìn thấy Gia Bảo, anh đang vòng tay qua ôm mấy cô gái, chơi trò gì đó, nếu anh thua phải để họ hôn vào má...nó nhìn họ khó chịu vô cùng...nó chỉ biết uống...Gia Bảo nhìn nó...miệng nhếch lên...anh mắt vô cùng đều cáng...Nó nhìn chăm chăm vào bọn họ, đau nát ruột nát gan nhưng không dám làm gì...nếu là thường ngày thì nó đã đứng lên dùng giày cao gót...đập vào đầu bọn chúng, đến khi gót nhọn của giày ghim vào não chúng mới thôi...nhưng bây giờ nó mệt mỏi quá...chẳng muốn làm gì...Gia Bảo nhìn vào đôi mắt rưng rưng của nó...cười đều 1 cái...cuối xuống hôn nồng nhiệt lên môi cô gái bên cạnh...nó khó chịu vô cùng...đứng phắt dậy...

- Cậu sao thế...- Gia Bảo từ từ buông cô gái đó ra...anh tưởng rằng nó sẽ làm gì cô ta...nó sẽ phản kháng...còn cô gái đang dặt ý nhìn nó, cũng tỏ ra ái ngại đôi chút...ai cũng nghĩ nó ra tay...nhưng họ nhầm...nó đứng dậy...nhếch mép cười...nhẹ nhàng kéo 1 cái ghế lên sân khấu...ánh đèn vụt tắt, sân khấu sáng đèn lên, vang lên bản nhạc “sexy back”, nó dang chân ngồi trên ghế, bắt đầu nhảy những điệu nhảy vô cùng khêu gợi...

- Hôm nay...ai là người nhảy hay nhất...em sẽ theo người đó về nhà...- Nó cứ thế mà cuồng loạn nhảy say sưa, bọn đàn ông như bị cho thuốc mê...từng người lên quán qua quán lại bên cạnh nó...tay bắt đầu mơn trớn khắp người nó...Gia Bảo cảm thấy khó chịu vô cùng...anh phần uất đến phát điên muốn lên vác nó lên, quăng lên xe mang về nhà, còn bọn đàn ông kia, anh muốn đốt họ thành tro bụi...Bỗng có 1 thành nhóc khá đẹp trai, ăn mặc rất sành điệu, nhảy rất giỏi...nhảy lên sân khấu...cứ thế mà lả lướt quanh người nó, còn nó thì vô cùng sành sỏi...tay lả lướt trên người cậu ta mà khêu gợi...cậu ta ôm lấy eo nó, gục lên cổ nó...nó tựa sát phần thân dưới vào của mình vào chỗ hiểm của cậu...2 người cứ thế mà uốn éo...Bên dưới mọi người gào lên cổ vũ, Gia Bảo như phát điên, muốn giết quách thằng này chó xong...

- Anh cho em về nhà anh đêm nay nhé...- Nó thì thào vào tai thằng nhóc...

- Đương nhiên người đẹp...

Thế là nó tự nhiên cùng cậu trai bước ra khỏi bar, còn nhìn vào Gia Bảo và mấy con nhỏ kia mà nhếch mép cười, Gia Bảo thấy nó ôm eo tên kia đi ra ngoài bên đứng dậy đuổi theo, nhưng lại bị mấy con nhỏ này lôi kéo...

- Anh à...kệ con nhỏ đó đi...tối nay em phục vụ anh...

- Đúng vậy...cô ta thừa xa bọn...em

- Buông ra...cảm mềm ngay...lũ bò cái xấu xí...- Gia Bảo quát lớn

- Anh à...

- Tôi bảo biến...BIẾN...- Gia Bảo nói xong hất ngã 3 đứa nó lẳng quay ra sân, chạy theo nó ra ngoài...nhưng nó đã leo lên xe cậu nhóc đó phóng đi...anh nắm mạnh tay vào tường, gào lên như 1 con mãnh thú...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quý – chương 38

42. Chương 38

CHAP 38: TÔI VẪN CÒN CẦN NÓ

- Gia Kỳ này, em mệt quá, anh có thể đến đường số 4 đón em được không...- Sau cả 1 đêm điên cuồng với anh chàng đẹp trai đêm qua...nó lẳng lặng mặc quần áo bỏ về trong lúc cậu ta còn say sưa ngủ...Nó cảm thấy toàn thân đau rã rời, vì chút men rượu làm đêm qua nó trở nên điên cuồng, thứ men đó vẫn còn đâu đó trong người, làm đầu nó đau như búa bổ...

- < anh=“” đến=“” ngay...=“”>

Nó không biết tại sao dạo này trong người vô cùng khó chịu, không muốn ăn, không muốn đi đâu, có lẽ do quá stress, nó mệt mỏi bước vào 1 shop quần áo, chọn 1 chiếc váy hoa và 1 chiếc áo len đơn giản để thay, khi

đi ra ngoài,nó nhìn thấy Gia Kỳ đứng phía trước chờ nó,nó mệt mỏi đi về phía cậu...đầu óc nó đột nhiên quay mòng...trước mắt mọi vật nhoà đi...rồi rơi vào màu đen lạnh lẽo...nó chỉ kịp cảm nhận 1 cánh tay đưa ra đỡ lấy nó,gào lên tên nó...

- Thuần Thuần...em sao vậy...- Thấy nó ngất Gia Kỳ hoảng sợ 85 vô cùng,cậu đưa nó vào bệnh viện,trên đường đi...cậu hoảng sợ đến phát run lên...miệng luôn gọi tên nó,1 tay nắm chặt tay nó...

Sau khi nó được đưa vào bệnh viện cấp cứu và truyền nước...kiểm tra tổng quát,thì nằm đó nghỉ ngơi 1 lát,Gia Kỳ nhìn thấy bác sĩ thì vội buông tay nó ra,theo ông vào phòng nói chuyện...

- Chị ấy có sao không...?- Gia Kỳ lo lắng hỏi

- Thừa thiếu gia,thiếu phu nhân vẫn ổn,tuy có chút suy nhược cơ thể nhưng đã không sao...cần tắm bổ là được..nhưng...

- Nhưng chuyện gì...- Gia Kỳ càng lo lắng hơn

- Cái thai rất yếu...thiếu phu nhân cần phải dưỡng thai cho tốt...không nên vận động mạnh...

- Cái thai?- Gia Kỳ nghe đến,như sét đánh ngang tai,nó có thai...sao có thể...

- Gia đình không biết gì sao?còn Gia Bảo thiếu gia?...cái thai 2 tháng rồi...

- 2 tháng?- Gia Kỳ tối sầm mặt lại...1 nỗi uẩn khúc trào dâng trong lòng...

- Đúng vậy,giai đoạn này là giai đoạn khá nguy hiểm đối với cái thai,nên sản phụ làm gì cũng cần cẩn thận nhẹ nhàng...không được cử động mạnh...kể cả sinh hoạt vợ chồng...cậu có thể nói với Gia Bảo thiếu gia...cần cẩn trọng...không nên quá sức...đặt biệt đúng cường nhiệt như tối qua...để làm cô ấy đông thai...- Ông bác sĩ nói mà tủm tỉm cười...

- Tôi cảnh cáo ông...chuyện này không được truyền ra ngoài,nếu có người khác biết được...đặc biệt là anh trai tôi...thì ông đừng hòng sống yên với tôi...- Gia Kỳ nắm chặt tay,mở cửa lao ra ngoài,chạy nhanh đến phòng bệnh của nó

Cậu khẽ bước vào căn phòng trắng toát,nó mặt bộ quần áo bệnh nhân,mặt nhợt nhạt,mắt nhắm nghiền,tay đầy dây đang truyền nước,cậu bước nhẹ lại cạnh nó,ngồi bên cạnh,nắm lấy bàn tay nó,đặt lên má mình,hôn lên bàn tay nhỏ nhắn,trắng mịn ấy,cậu buông tay nó ra...tay cậu đặt lên bụng nó mà vuốt ve...ánh mắt sột xà vô cùng...

- Nơi đây...chứa 1 sinh linh bé nhỏ...1 trái tim đập nhịp nhàng...1 thứ là kết tinh của sự hoà quyện thể xác và linh hồn của 2 con người...là 1 sợi dây ràng buộc vô hình...em nói...anh phải làm sao...- Nó nghe giọng cậu khẽ mở mắt ra...

- Gia Kỳ anh sao thế...?

- Em nói cho anh biết...?tại sao như thế?tại sao để cho thứ đó lớn trong bụng mình...

- Thứ đó...nó không phải là “thứ”

- Em biết vừa rồi bác sĩ nói em...- Gia Kỳ như kẻ điên dại,nắm lấy cả thân người nó,nhìn vào mắt nó sột xà

- Mang thai...- Nó bình thản nhìn ra cửa sổ đáp..

- Em biết rồi sao...- Gia Kỳ ngạc nhiên vô cùng,thì ra nó đã biết rồi mình đã mang thai...cậu cảm thấy kì lạ...1 Thuần Thuần mà anh biết nếu biết có thứ gì đó ràng buộc mình...nó sẽ không nghỉ ngơi làm cho thứ đó biến mất..trừ khi nó có mục đích nào đó...

- Tất nhiên...

- Vậy em nói cho anh biết...cái thai này...là của ai...?- Gia Kỳ gào lên ôm chặt lấy nó...như cố tìm lấy 1 chút hy vọng nhỏ nhoi...

- Em cũng chẳng biết nữa...có thể là của Gia Bảo,cũng có thể là của anh...cũng có thể là của bất kì người đàn ông nào mà em từng qua đêm...mà bây giờ em không nhớ nổi...- Nó cũng nhẹ nhàng ôm lấy cậu,hôn lên vai cậu,nhưng cậu nhanh chóng đẩy nó ra,nhìn thẳng vào mắt nó...ánh mắt sột xà...

- Em biết...em biết rõ hơn ai hết...nó không phải là của anh...mỗi lần ở bên nhau,em đều uống thuốc cẩn thận,hoặc bắt anh dùng bao...đặc biệt 2 tháng trước...là lúc em nằm viện,đêm nào Gia Bảo cũng ở trong đó với em...suốt 2 tuần đó anh căn bản là không hề làm chuyện đó với em...và suốt từ lúc bị thương cho đến tối qua,gần 3 tháng,em chưa từng chung đụng với người đàn ông nào khác ngoài Gia Bảo và anh...và em biết rõ...đứa bé này...là do Gia Bảo tạo ra...đúng không...
- Cửa anh ấy thì sao...?- Nó vẫn thản nhiên trả lời...
- Em điên rồi...em điên thật rồi...nếu có đứa trẻ này...em sẽ bị anh ấy ràng buộc cả đời...
- Em là vợ anh ấy...sinh con cho anh ấy...có gì sai?
- Không...nếu đứa trẻ này chào đời...cả cuộc đời này...em không bao giờ thoát được anh ấy...
- Anh muốn em làm gì đây...
- Phá bỏ đứa bé...
- Không...nó là con em...em không cho anh làm hại nó...
- Em tỉnh táo lại đi...chúng ta sẽ rời khỏi đây...rồi chúng ta có thể sinh ra những đứa con của riêng chúng ta...những món quà kết tinh từ tình yêu của 2 đứa mình...- Gia Kỳ ôm nó vào lòng,nhưng nó đẩy cậu ra...
- Anh thôi đi...em cần đứa trẻ này...
- Tãi sao...anh không cần biết...anh làm thủ tục xuất viện đi...em muốn về nhà nghỉ ngơi...
- Không...anh không cho em về đó...về căn hộ của chúng ta đi...- Nói xong Gia Kỳ tháo bỏ dây truyền nước,bồng nó lên đi ra ngoài,mặc kệ sự phản kháng của nó,mà đặt nó lên chiếc mui trần màu xanh cobalt chở nó về căn hộ...
- Gia Kỳ anh làm cái quái gì thế...?- Nó vô cùng hoảng hốt khi đột nhiên Gia Kỳ đột nhiên vác nó ra khỏi xe,đem vào căn hộ,nhanh chóng thấy nó lên giường,điên loạn lột quần áo nó ra...mặt cậu lạnh lùng không chút cảm xúc...cứ thế tự cởi quần áo mình ra...trườn lên người nó...hôn lên khắp người nó...hạnh động cuồng dã...còn gương mặt lạnh như băng...ánh mắt thuộc tính kim của cậu...xoáy sâu vào cơ thể nó...
- Anh...anh sẽ chấm dứt tất cả...sẽ mang em đi...trở về với cuộc sống ngày xưa...những ngày tháng ngọt ngào,say đắm chỉ có 2 ta...- Gia Kỳ nói xong nhanh chóng cúi xuống hôn cuồng dã lên môi nó...nụ hôn mãnh liệt và ướt át...sau đó cậu nhanh chóng rời môi nó...cúi xuống hôn lên ngực và vùng kín của nó...nó khó chịu vặn vẹo qua lại...Gia Kỳ không kìm chế được...nhanh chóng đi vào nó...nó đau...nhưng hưng phấn nhanh chóng đón nhận cậu 1 cách cuồng nhiệt...hông cậu bắt đầu cử động...đều đặn ra vào...nó sung sướng,cả người lân lân...nhưng đột nhiên cậu đâm sâu hơn...nó đau la lên 1 tiếng...cậu không hề thương xót...hông cử động điên cuồng,vào ra càng lúc càng nhanh,mạnh và sâu hơn,nó đau vô cùng,phần bồng dưới đau quá...nó la lên...
- Đau quá...Gia Kỳ...anh làm gì vậy...
- Anh giúp em...bỏ đi cái thứ ngăn cách hai ta...
- Anh điên rồi...anh quá mạnh rồi...anh đang giết đứa bé đó...
- Thì sao?...anh phải giết chết thứ sinh linh mang 1 nửa của người chia rẽ chúng ta...
- Anh điên rồi...buông em ra...- Nó Giãy dụa nhưng Gia Kỳ vẫn không ngừng lại,điên loạn vào ra người nó...nó đau bụng muốn ngắt đi...- Anh buông em ra...đau quá...anh đang giết em đấy...như thế này...1 lúc sau em sẽ băng huyết mà chết đó...- Nó gào thét lên,"chết" Gia Kỳ vừa nghe đến đó...nhanh chóng rời khỏi người nó,đưa tay lên xoa bụng dưới nó...đẩy lo lắng...
- Em có sao không...là anh sai rồi...anh không nghĩ đến việc này nguy hiểm đến cả em...
- Em ghét anh...xin đừng làm hại đến con em...- Nó nói xong đẩy cậu ra...lao ra khỏi cửa,Gia Kỳ cũng mặc vội quần áo chạy theo nó,nhưng nó đã lên chiếc taxi đi khuất...

Nó đang ngồi trên chiếc taxi thì thấy Gia bảo lái xe chở Vũ Bội đi học...nó vội vàng xuống xe...chạy lại chặn đầu xe cầu anh...

- Em điên sao...muốn chết à...

- Gia Bảo...em có chuyện quan trọng muốn nói với anh...anh nghe em nói cái đã...

- Tôi không có chuyện gì nói với em...

- Gia Bảo...

- Chị tránh ra cho anh em tôi đi học...muộn rồi!- Vũ Bội cáu gắt nói với nó...

- Việc gì tới cô...Gia Bảo...

- Cô im đi...và biến...

- Gia Bảo...em đang...

- Cô thể nào không liên quan tới tôi!- Gia Bảo lạnh nhạt lường nó 1 cái,nhếch mép cười,rồi vòng qua người nó,lao đi...

- Gia BẢO...CHỜ EM VỚI...EM CÓ CHUYỆN MUỐN NÓI!- Nó lao theo xe anh...Gia Bảo nhìn thấy nó quăng cả giày cao gót,mà chạy theo xe...anh đau đớn vô cùng,anh vô cùng lo lắng,chạy như thế này rất nguy hiểm...bỗng 1 cơn mưa đổ xuống...cả người nó ướt sũng...chiếc váy hoa mỏng manh dính chặt vào cơ thể,lộ ra từng lớp da đã tím tái vì lạnh...mái tóc dài bết cả vào mặt...môi nó tái nhợt...mặt xanh lét...Gia Bảo nhìn thấy thân ảnh ốm yếu,đi không vững kia...mà vẫn chạy theo xe mà gào thét...anh muốn dừng xe lại,chạy lại bên nó,mà ôm thật chặt nó vào lòng,để bảo bọc,đem thân thể mình che lấy cơ thể yếu ớt kia...vòng tay mình sẽ cho cơ thể trắng xanh kia toàn bộ hơi ấm củ bản thân...anh muốn đem bàn tay mình vuốt ve lên gương mặt xinh đẹp ấy như cách anh vẫn làm hằng đêm để giữ cho nó không gặp ác mộng hằng đêm...anh muốn dùng đôi tay này để vuốt lên...hôn lên mái tóc ấm của nó...cái mùi vị mà bản thân anh luôn bị quyến rũ không cưỡng lại được...muốn sấy khô mái tóc ấy – việc anh vẫn làm hằng ngày,mà cả tuần nay không làm...Anh muốn dùng nụ hôn của mình xua đi cơn lạnh giá,run rẩy trên đôi môi tím tái ấy...anh muốn ngậm lấy nó...mà mãnh liệt hôn...như thể nuốt chửng nó...anh muốn bồng nó lên...đem nó đặt dưới mình...mà dùng toàn sức lực và nhiệt tình bản thân,sưởi ấm nó...nhưng tất cả chỉ là khát khao,tim anh như gào thét,nhưng anh không thể,chỉ cần anh dừng lại,anh sẽ bị người con gái ấy mê hoặc...sẽ mềm lòng...mà ồm lấy nó...tha cho nó...quên hết nỗi đau bản thân...Anh lao xe đi...mặc kệ thân ảnh phía sau vừa đuổi vừa thảm thiết gọi tên anh...và tim anh như chết lặng...khi nhìn thấy nó ngã xuống đường...nó ôm lấy bụng có lẽ nó rất đau...chân bị chạy máu...anh tưởng chừng mình tắt thở...tim anh đau không còn biết gì...chỉ biết cô gái ấy...cô gái nắm giữ sinh mạng anh...đang bị đau...anh dừng xe...định quay xe lại...thì Vũ Bội nắm lấy bàn tay anh khẽ lắc đầu...

- Anh mạnh mẽ lên...chị ấy sẽ không sao...chúng ta đến trường đi...

Thế là nó nhìn thấy chiếc xe màu vàng chạy vút đi mất trong màn mưa,bỏ lại nó nằm giữa đường,cơn mưa cứ thế như đánh vào khắp người nó,nó đau...ôm lấy bụng...nước mắt trào ra không ngừng...

- Gia Bảo...huhuhu...- Nó ôm lấy bụng,nó van sinh ông trời đừng cướp đi sinh linh bé nhỏ trong bụng...nó đau như có 1 vật nặng đè chặt lên phần thân dưới...rất đau...

Khi chiếc xe khuất đi,không còn dấu vết...nó nhích 1 mép cười,xoa bụng,nhẹ nhàng đứng dậy,nhấc điện thoại lên...

- Alo...mọi chuyện đúng là càng lúc càng hoàn hảo trên cả kế hoạch...

- < em="” yên="” tâm...ngày="” địa="” ngục="” bao="” phủ="” nơi="” đây...khắp="” nơi="” đẫm="” máu...con="” người="” và="” ma="” quỷ="” lẫn="” lộn="” sắp="” đến="” rồi...="”>

- Cái thứ sinh linh này...anh còn cần nó chứ...

- < tất="” nhiên...chúng="” ta="” còn="” cần="” nó="” cho="” kế="” hoạch="” cuối...kế="” hoạch="” dài...để="” bắt="” được="” tên="” thiên="” sứ="” đầu="” đàn...="”>

- OK...Em sẽ nghe lời anh...cho nó tiếp tục sống...1 lát nữa đây...thì nó không còn tồn tại nữa rồi...

- < thật=" " thú=" " vị...trò=" " chơi=" " chiều=" " nay...sự=" " lựa=" " chọn=" " của=" " hẳn...rất=" " quan=" " trọng...nó=" " sẽ=" " quyết=" " định...sinh=" " mệnh..của=" " đứa=" " trẻ=" " này...và=" " tất=" " cả=" " bọn=" " họ...=" ">

- Đúng thế...đã đến lúc cho người đó nhập cuộc...hắn ta cũng phải trả giá...

Sau khi cúp máy...nó nhếch mép cười...nó nắm chắc điện thoại nhìn về phía cuối con đường,nơi chiếc xe màu vàng lúc nãy chạy về...Tay xoa lên bụng...ánh mắt tàn ác...

- Con yêu...con phải cố lên nhá...mẹ còn cần con giúp đỡ trong trò chơi của mẹ...con hãy cầu mong vào sự lựa chọn của bố con...bố sẽ chọn vận mệnh cho con...bố có lẽ cũng rất yêu con...nhưng bố quá ngu ngốc...làm quỷ hay làm người...con thích cái nào hơn...con yêu...mẹ sẽ cùng con chờ đợi vận mệnh mà bố chọn cho con...dù mẹ biết nó là gì rồi...thiên đàng hay trần gian này rất chán...và tàn nhẫn...con yêu...cố chờ 1 chút thôi...khi vòng chơi tiếp theo kết thúc...mẽ sẽ đưa con về nhà...nhà của chúng ta...nhà chúng ta rất đẹp...1 màu đen vĩnh hằng...mang tên là Địa ngục...mẹ chọn cho con con đường đó...vì...mẹ yêu con...và cũng yêu chính mình...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 39

43. Chương 39

CHAP 39: EM MUỐN ANH NHỚ EM CẢ ĐỜI...

- Alo,tôi muốn nhờ ông 1 chuyện...

- < tiêu=" " thư=" " cứ=" " căn=" " dặn....=" ">

- @#\$%^&7&....

- < tôi=" " rồ=" " rồi=" " thưa=" " tiêu=" " thư...=" ">

Nó đứng đó nhếch mép cười thì từ xa có 1 chiếc xe màu đen chạy sát lại gần nó,3,4 người đàn ông mặc đồ đen chạy lại dùng khăn bịt miệng nó,lôi lên xe...nó vùng ra cố gắng thoát nhưng do cái khăn có tẩm thuốc mê,nó nhanh chóng mất đi ý thức,bọn chúng dễ dàng đưa nó lên xe đi mất...

Cùng lúc đó Gia Bảo và Vũ Bội chạy đến trường,trong lòng Gia Bảo cứ bức rức không yên,không biết để 1 mình nó ở đó có sao không,nó ngã có nghiêm trọng không,trời mưa thế này nó có bị cảm không,lúc nãy nhìn thấy nó ôm bụng,không lẽ bị ngã trúng vào bụng,anh không biết nó có bị thương nặng không,nó nói có chuyện quan trọng muốn nói,không biết có gì nghiêm trọng không...anh cứ thế lo lắng suốt tiết học đầu tiên...còn hôm nay không thấy Gia Kỳ đi học,anh linh cảm nhất định có chuyện gì xảy ra...đang học thì Gia Kỳ từ đâu xuất hiện,ánh mắt cậu như có lửa lao vào lớp túm lấy cổ áo Gia Bảo lôi lên giữa lớp,đắm 1 cú lên mặt anh làm anh ngã ra sàn...cả lớp ngạc nhiên súm lại xem

- Anh ra đây cho tôi...anh nói cho tôi biết...Thuần Thuần cô ấy đâu rồi...anh đem cô ấy giấu đi đâu rồi...- Gia Kỳ tìm nó suốt mấy tiếng đồng hồ nhưng không thấy nó đâu,điện thoại thì không liên lạc được,1 dấu vết cũng không có,nó như biến mất không 1 dấu tích vậy...cậu như phát điên...lo sợ đến phát khóc...

- Sao ấy thế nào thì liên quan gì đến tôi...- Gia Bảo trong lòng vô cùng lo lắng nhưng vẫn tỏ ra lạnh nhạt,nhếch mép nói...

- Anh nói không liên quan sao...anh làm cô ấy khổ sở như thế mà còn nói không liên quan sao...đồ khốn...- Gia Kỳ như phát điên,cả lớp khá bất ngờ vì thái độ của cậu,họ chỉ biết 1 Hoàng Gia Kỳ lạnh lùng,tự kỷ,suốt ngày im lặng,không quan tâm đến ai,không để ý đến chuyện gì...như 1 cai xác...mà cũng có lúc phát điên như vậy...

- Nếu liên quan đến tao thì sao...liên quan gì đến mày...- Gia Bảo đều cán nói...

- Đồ khốn...liên quan gì đến tôi sao...anh cướp đi Thuần Thuần của tôi rồi còn giám nói thế...anh đem giấu Thuần Thuần của tôi đi đâu rồi...anh làm gì cô ấy rồi...anh trả cô ấy lại cho tôi...- Gia Kỳ nhấn Gia Bảo vào tấm bảng,gào thét...còn cả lớp thì ngạc nhiên há hốc mồm vì những gì họ vừa được nghe...

- Thuần Thuần của mày à?...cô ấy là của tao...của tao mày biết không...- Bây giờ đến Gia Bảo cũng phát điên,anh đây Gia Kỳ ra,đắm cú vào mặt cậu...- Tao mới nên hỏi mày...mày làm gì với vợ tao...tao đem cô ấy về cho tao...tránh xa vợ tao đi...biến khỏi mắt cô ấy đi...

- Biến đi à...tránh xa à...anh có quyền gì nói tôi...tôi thì muốn anh buông tha cho cô ấy...để cô ấy trở về với cuộc sống ngày xưa củ bọn tôi...những ngày tháng hạnh phúc chỉ biết đến nhau của 2 đứa...anh trả cô ấy lại cho tôi...tôi muốn đưa cô ấy đi...- Bây giờ khắp cả lớp vang lên những lời xì xầm bàn tán,họ không hiểu rõ quan hệ giữa nó và Gia Kỳ là thế nào...2 anh em họ đang tranh giành nó sao...cả cô giáo cũng sợ hãi núp 1 góc để xem tình hình...

- Mang cô ấy đi...tao cấm mày...mày không được mang cô ấy đi đâu cả...cô ấy là tất cả của tao...tao không ày cướp cô ấy của tao...tao không cho cô ấy rời xa tao...cô ấy là của tao...- Gia Bảo nghe Gia Kỳ nói muốn đưa nó đi,anh vô cùng tức giận,nổi sợ hãi mà anh lo lắng nhất cuối cùng cũng đến,anh không bao giờ,kể cả đánh đổi mạng sống cũng không cho ai mang nó đi...

- Anh bảo cô ấy là tất cả của anh...vậy anh đã làm gì với tất cả của mình...anh xem bây giờ cô ấy thành thế nào rồi...1 cô gái mạnh mẽ,cả lúc bước đi cũng chưa từng cúi xuống dù chỉ 1 lần,bây giờ thì thế nào...cô ấy trở thành 1 cô gái đáng thương,yếu ớt như thể có thể tan biến ngay trước mắt tôi bất kể lúc nào...tôi yêu cô ấy...yêu hơn mọi thứ trên đời...anh không thể hiểu được cảm giác đau đớn của tôi khi nhìn vào cơ thể yếu ớt,đôi mắt đỏ hoe và thân thể đầy dấu bầm do những đêm cuồng dã của anh gây ra...tôi lo sợ đến mức nào không khi nhìn vào thân ảnh có thể gục ngã bất cứ lúc nào ấy,nhìn thấy sự đi xuống từng ngày của sức sống trong người cô ấy,nổi lo sợ cô ấy có 1 ngày sẽ rời xa tôi...biến mất khỏi cuộc sống này...

- Tại sao mày biết tao không lo sợ,từng giây từng phút không 1 giây nào tao thôi nhìn vào cô ấy...tao lo sợ đến mức không dám ngừng nhìn cô ấy để thở...dù giữa hàng trăm ngàn người tao không ngừng tìm kiếm cô ấy...dù ở đâu tao cũng dõi theo cô ấy...tao sợ chỉ cần tao không nhìn thấy,cô ấy sẽ rời khỏi tao bất cứ lúc nào...

- Cô ấy không cần sự dõi theo...cô ấy cần tự do...anh đem cô ấy đi đâu rồi...trả cô ấy cho tôi...tôi van anh...

- Tôi không giấu cô ấy...tôi mới phải hỏi cậu...cô ấy sao rồi...cô ấy đâu rồi...cậu trả cho tôi...

- Tôi không biết...

- Tao cũng không biết,lúc sáng tao đi với Vũ Bội...Vũ Bội...Vũ bội đâu rồi...

- Không biết...lúc này nghe nói cậu ấy chạy gọi giám thị...lúc các cậu đánh nhau...nhưng đến giờ vẫn không quay lại...

- Chết tiệt...

Gia Bảo và Gia Kỳ đang chia nhau ra tìm,thì điện thoại Gia Bảo reo lên,10 số điện thoại lạ...

- Alo

- < anh=" là=" gia=" bảo...?=" ">

- Có chuyện gì...

- < tôi=" cho=" anh=" nghe=" giọng=" 1=" người...anh=" 2...anh=" 2...cứ=" em...em=" sợ=" quá...=" ">

- Vũ Bội...em sao thế...đừng sợ...em đang ở đâu...

-

- Bọn mày là ai...thả Vũ Bội ra...muốn gì tao cũng đưa cho bọn bây...

- < tao=" muốn=" mày=" đến=" đây=" 1=" chuyển...=" ">

- Việc gì tao phải nghe bọn mày...mày thả em ấy ra...nếu không tao báo cảnh sát...

- <...1 con=" em=" gái=" không=" đủ=" hù=" mày=" sợ...vậy=" mày=" cứ=" báo=" đi...mà=" trước=" khi=" mày=" báo...tao=" ày=" nghe=" giọng=" 1=" người=" nữa...=" ">

- Mà nói gì...

- <...á...gia bảo...các=" người=" buông=" tôi=" ra...không=" được=" lại=" gần=" đây...đến=" gần=" tôi=" tự=" tử=" cho=" các=" người=" thấy...=">

- Thuần...em làm sao thế...bọn họ làm gì em...tự tử...em bình tĩnh...không được nghĩ chuyện đại đột...anh đến ngay...anh đến cứu em ngay...em bình tĩnh...

- < mà=" nghe=" thấy=" chưa...mà=" thật=" là=" hạnh=" phúc=" nhất=" đây...cô=" vợ=" mà=" đúng=" là=" 1=" đại=" mỹ=" nhân,toàn=" thân=" bốc=" lửa=" đây...nhìn=" cô=" ta..chắc=" trên=" giường=" cuồng=" nhiệt=" lắm=" hả...bọn=" đàn=" em=" tao...bị=" bỏ=" đói=" lâu=" ngày...cũng=" muốn=" ném=" thử=" lắm...=">

- Mà là ai...tao cảm bọn bây đụng đến 1 cọng tóc của cô ấy...tụi bây muốn tao làm gì cũng được...mạng tao tùy bây quyết định...tao sẽ đến...nhưng tụi bây không làm hại họ...

- < được=" thôi...không=" được=" báo=" cảnh=" sát...nặng=" mà=" tao=" không=" cần...tao=" chỉ=" muốn=" chơi=" 1=" trò=" chơi=" với=" mà=" thôi...đến=" nhanh=" đi...bọn=" tao=" ở=" bên=" cảng...10=" ph=" nữa=" mà=" không=" đến=" kịp...tao=" cho=" đàn=" em=" thịt=" 2=" con=" nhỏ=" đó...=">

Tút...tút...

- Anh 2,chuyện gì vậy?

- Vũ bội và Thuần Thuần bị bọn người lạ giam giữ rồi,chúng ta phải đến đó thôi...

- O đâu...Tiểu Thuần sao rồi...?- Ngọc Lâm và Văn Minh từ đâu xuất hiện,nghe nó bị bắt,Ngọc Lâm lo lắng vô cùng...

- Được thôi,4 người chúng ta đi...chúng bảo đang ở bến cảng...

Thế là Gia Bảo lái hết tốc lực đến bến cảng

- Vũ Bội và Thuần Thuần đâu...- Gia Bảo không nhìn thấy họ đâu,chỉ nhìn thấy 1 tên áo đen,đứng chờ sẵn ở đó...

- Đi theo tao...- Tên đó nói xong,bịt mắt họ lại, dẫn 4 người họ đi lên 1 chiếc du thuyền sang trọng,khi chiếc du thuyền chạy ra giữ biển chúng cởi bịt mắt cho họ,khi mở mắt ra,trước mắt họ là 1 cảnh tượng kinh hoàng...

- Thuần Thuần...

- Thuần...Vũ Bội...

- Tiểu Thuần...

- Anh 2...

- Gia Bảo...Gia Kỳ...

- Các người muốn gì thả họ ra...

- Không được làm tổn thương Thuần Thuần...- Gia Kỳ và Gia Bảo hoảng hốt vô cùng,khi trước mắt họ,ở chiếc thuyền bên kia,nó và Vũ Bội bị chúng dùng 1 cái thanh sà,treo ra giữa biển...mỗi đứa bị cột 1 bên,như 1 cái cân,chỉ cần đứa này cử động thì đứa kia sẽ bị lung lay ngay,nguy hiểm vô cùng...

- Thuần Thuần...em đừng sợ...có anh đây...em cảm thấy sao rồi...- Gia Kỳ tưởng chừng tim mình rơi ra ngoài,anh lo sợ vô cùng,nó đang nằm giữa ranh giới của sự sống và cái chết...tim anh đau thắt lại,nhìn thấy đôi tay trắng nõn của nó,bị buộc chặt vào cổ tay,treo lơ lửng giữa biển...nó giãy dụa...đau đớn vô cùng...

- Gia Kỳ...cứu em với...bụng em đau quá...em sắp không chịu nổi rồi...

- Anh 2...huhuhu...em sợ quá...cứu em với...- Vũ Bội bây giờ chỉ biết khóc thôi,nước mắt giàn dụa,còn nó thì khổ sở vô cùng,bụng đau muốn ngạt thở...

- Các người muốn gì...đừng làm hại họ...Vũ Bội...em đừng cử động...nguy hiểm lắm...Thuần...em sao rồi...bụng đau lắm sao...tại sao lại đau thế...phải làm sao đây...các ông thả cô ấy ra...bụng cô ấy đau lắm rồi...tôi xin các ông...làm ơn đi...cô ấy sắp không chịu nổi rồi...các ông không thấy cô ấy khổ sở sắp ngất rồi sao...cô ấy rất khó chịu...mạng của tôi...ông muốn làm gì cũng được...tôi xin các ông...- Gia Bảo nhìn thấy nó gục mặt xuống,mồ hôi ứa ra,dần mất đi ý thức...hơi thở khó khăn,anh đau đớn vô cùng,chỉ muốn tìm mọi cách cứu lấy nó,ôm lấy nó mà che chở...

- Thuần Thuần...- Gia Kỳ bây giờ như kẻ điên dại,cậu thậm mong bản thân sẽ đau đớn thay nó...

- Gia Bảo...em chết mất...đau quá...tôi xin các ông...Gia Bảo...anh phải cứu lấy em...em không muốn chết lúc này...em còn phải...- Nó khó chịu vô cùng,bây giờ nó muốn bảo vệ cái thai của nó,đây là cốt nhục của nó và Gia Bảo,nó không muốn mất đi...nhưng hơi thở yếu ớt,nó nói cũng không nói nội...

- Em sao thế...

- Anh 2...cứu em...khó chịu quá...

- Vũ Bội...em không sao chứ...anh 2 sẽ cứu em...mọi chuyện sẽ ổn thôi...các người muốn gì...

- Muốn chơi 1 trò chơi với cậu...

- Trò chơi gì...

- “love’s choice”...Thẩm phán của những linh hồn...cô ta nói...muốn cứu lấy trái tim cậu...nên cô ta dừng nên trò chơi này...đặt ra 1 cán cân cho trái tim cậu

- Như thế nào...

- Mục đích trò chơi chính là giúp 1cậu tìm được người quan trọng nhất trong trái tim...sự lựa chọn của tình yêu...2 người con gái quan trọng nhất với cậu...2 người họ...cậu chỉ được chọn 1...người được chọn,sẽ được ta kéo vào thuyền của các người...người còn lại sẽ bị rơi xuống đáy biển và...biến mất...hãy chọn đi...cậu có 5ph...nếu không có đáp án...cậu sẽ mất cả 2 người họ...hãy lựa chọn theo trái tim mình...đừng để phải hối hận...

- Ông điên sao...Thẩm phán của những linh hồn...cô ta là ai...tôi không chơi...ông thả họ ra...- Gia Bảo lo sợ vô cùng,trò chơi vớ vẩn gì vậy...2 người con gái trước mắt...cậu chỉ được cứu 1 cậu phải làm sao đây...

- Cậu còn 4ph50...cậu chọn nhanh đi...nhớ là...hãy để tình yêu lựa chọn...lựa chọn hôm nay...giờ phút này...sẽ quyết định tương lai của cậu...vận mệnh của tất cả các người...chỉ cần đi sai hướng thì sẽ dẫn đến hàng loạt bi kịch...lựa chọn này chỉ có 1...nếu lựa chọn sai thì sẽ không có cơ hội quay lại đâu...đừng để mình hối hận...

- Anh 2,cứu em...em sợ...

- Gia Bảo...anh nhất định phải cứu em...

- Thuần Thuần...anh 2...em van anh...anh chọn Thuần Thuần đi...anh muốn gì cũng chịu...muốn tính mạng em cũng được...em van anh...anh cứu Thuần Thuần cho em đi...anh nhất định chọn cô ấy đi...làm ơn...em không thể không có cô ấy...- Gia Kỳ đau khổ như muốn chết,chưa bao giờ cậu lo sợ hồi hộp như lúc này,chỉ cần 1 tiếng của Gia Bảo,thì cậu có thể mất nó mãi mãi...nếu không có nó...cậu thả mình xuống lòng đại dương...để mãi mãi...có thể ôm lấy nó...

- Tiểu Thuần...Gia Bảo...cậu cứu cậu ấy đi...

- Anh 2

- Gia Bảo...

- Anh...Vũ Bội...Thuần Thuần...anh...- Gia Bảo như phát điên,cậu không biết mình nên làm gì...2 người này ai thật sự là người cậu yêu...phải làm sao để không hối hận...cậu nhìn qua Vũ Bội...rồi nhìn lại nó...lòng cậu bồn loạn vô cùng...cậu thật sự không muốn đánh mất bất cứ ai...

- Anh 2...cứu Thuần Thuần đi...em van anh...em lạy anh...- Gia Kỳ không còn nghĩ được gì,cậu chỉ muốn đánh đổi mọi thứ mình có để cứu lấy người cậu yêu...cậu quỳ xuống van nài Gia Bảo...- Xin anh...mất cô ấy...em chết mất...

- Gia Kỳ...
- Anh 2...cứu em...em sợ quá...
- Gia Bảo...
- Cậu còn 30s
- Gia Bảo...xin anh...
- Anh 2...
- Tôi chọn....

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 39.1

44. Chương 39.1

- Anh 2...thả tôi ra...anh 2 cứu em...- Vũ Bội sợ hãi,giãy dụa,làm cái thanh xà nghiêng sang bên làm cô suýt rơi xuống biển...Gia Bảo nhìn thấy vậy,sợ hãi vô cùng,cậu lọ sợ đến mức cuống cuống...chỉ muốn cứu lấy cô...
- Được tôi chọn...Xin lỗi em Thuần Thuần...anh chọn...Vũ Bội...
- Anh...anh điên rồi...anh...tôi giết anh...anh chọn lại nhanh lên...anh nói đi anh chọn Thuần Thuần đi...tôi van anh...coi nư đây là lần đầu tôi van anh như vậy...tôi xin anh mà...tôi không thể mất Thuần Thuần...- Gia Kỳ như phát điên khi nhìn thấy lựa chọn của Gia Bảo
- Anh xin lỗi...
- Game over mất rồi cậu nhóc...- Tên áo đen nói xong cho người kéo Vũ Bội về phí thuyền của Gia Bảo,còn nó vẫn treo lơ lửng giữa không trung...-...Công chúa xinh đẹp à...em đã lấy nhầm chồng rồi...anh ta không yêu em...anh ta không chọn em...em về đây với anh...không cần phải chết...về làm vợ anh nha...
- Thuần THUẦN...các ông thả cô ấy ra...làm ơn...tôi không thể mất cô ấy...trả cô ấy cho tôi...- Gia Bảo vừa lựa chọn xong đã hối hận,anh ôm Vũ Bội trong vòng tay nhưng lòng vẫn đau đớn vô cùng,anh mắt vẫn nhìn về hướng nó,tìm anh như ngừng đập,ngĩ đến sẽ mất nó,anh muốn chọn lại,chỉ cần có nó,đánh đổi ai cũng được...ai tổn thương cũng không sao...cả Vũ Bội cũng vậy...anh mới phát hiện ra...mình đã sai...từ trước đã sai...nó quan trọng hơn bất cứ ai...cả Vũ Bội cũng không bằng...18 năm cùng lớn lên với cô...thật sự không quan trọng bằng 1 năm rưỡi ở bên nó...và Vũ Bội thật sự trong tim anh chiếm 1 phần vị trí không bằng 1 phần vạn của nó...anh dạ lựa chọn sai lầm...anh muốn chọn lại...chỉ cần được ôm nó trong vòng tay 1 lần nữa...như việc ngày ngày mình vẫn làm...dù chỉ 1s...anh có thể để bất cứ ai chìm xuống lòng đại dương...anh quỳ xuống van xin...nước mắt chảy ra không ngừng...anh gào khóc van xin...còn bên cạnh Gia Kỳ đau đớn,quỳ lạy,khóc đến suýt ngất đi...Ngọc Lâm thì ngất đi từ lúc nào...nó không khóc...cũng không giãy dụa...không hề van sinh...nó đành chấp nhận số phận...anh đã không chọn nó...đứa trẻ này anh cũng không cần...nó sẽ mang món quà anh ban tặng nó...cùng chìm xuống lòng biển kia...
- Em lựa chọn đi...đi theo anh nha...bây đầu kéo mỹ nhân vào thuyền chúng ta...
- Không cần...- Nó nhếch mép cười...
- Thuần Thuần...em sao thế...- Gia Bảo sợ hãi nhìn nó...không lẽ nó thật sự muốn chết...anh không muốn...anh thể thể mất nó...anh không muốn nó rời xa anh dẫu 1 giây...bây giờ mà trở lại những ngày hạnh phúc trước kia...anh nguyện đánh đổi mọi thứ...
- ...Thuần Thuần...anh xin em...anh không thể không có em...- Gia Kỳ tuyệt vọng van xin nó...Nhưng nó không phản ứng,bật lên cười to như kẻ điên đại...
- HAHABA...Cuối cùng...người anh chọn vẫn mai không phải là em...cuộc sống thật hạnh phúc...lại thêm 1 bi kịch...anh nói sẽ bảo vệ em...cuộc sống của em sẽ toàn hạnh phúc...anh sẽ không để thêm 1 bi kịch nào xảy ra với em nữa...nhưng bi kịch lần này chính anh tạo ra...có lẽ cũng là bi kịch cuối cùng em nhận được...bi kịch thảm khốc nhất...

- Anh xin lỗi...anh sai rồi...em về cạnh anh được...tôi xin chọn lại...anh cần em...anh cần em hơn bất cứ ai...anh sai rồi...xin cho tôi cơ hội...tôi không thể không có cô ấy...mất cô ấy...tôi sẽ không sống nổi...cô ấy chết...tôi cũng sẽ chết...- Gia Bảo thấy tim mình không còn đập nữa...nó đã lấy mất trái tim anh...lấy hoàn toàn...không hề còn hình bóng của ai trong đó...chỉ có riêng nó...từng giây phút ở bên nó...hình ảnh của nó...hiện về rõ mồn 1 trong tim anh...như 1 cuốn băng ghi hình chạy chậm...hạnh phúc,nội đau,buồn,vui,sung sướng...tất cả những cảm xúc từ khi có nó...lấn áp tâm hồn anh...như thể kẻ mất trí,anh chỉ nhớ đến hình ảnh của mỗi nó...tất cả những thứ khác như vô hình...những người khác như biến mất khỏi thế giới của anh...chỉ tồn tại mình anh với nó...bây giờ anh mới hiểu được cảm giác của Gia Kỳ...cái cảm xúc chỉ cần có nhau...mà cậu từng nói với anh...anh chỉ cần nó...1 mình nó...

- Anh 2...anh nói gì thế...- Tim Vũ Bội đau đớn vô cùng...anh trai cô không cần cô nữa...vì cô gái kia...mà muốn quãng cô xuống biển...cô không tin đây là sự thật...

- Cậu đã chọn rồi...trò chơi đã kết thúc...tôi đã bảo cậu chỉ có thể chọn 1 lần...không thể chọn lại lần 2...tôi đã bảo cậu suy nghĩ kĩ...đừng để hối hận...những bi kịch tiếp theo của cuộc đời cậu...của tất cả các người...và cái thế giới này...sẽ vì quyết định sai lầm hôm nay của cậu mà tiếp diễn...Thảm phàn của những linh hồn đã viết sẵn cho các người...

- Tôi xin ông...làm ơn...cho tôi cơ hội nữa đi...

- Thuần Thuần...em về đây với anh...anh cần em...- Gia Kỳ tuyệt vọng,khóc thảm thiết,tay vịn vào lan can...ánh mắt bị thăm...

- Đến em...chọn đi người đẹp...về bên anh...anh sẽ cho em sống...

- Xin lỗi Gia Kỳ...Gia Bảo...em quyết định...để anh...đau khổ cả đời...em muốn anh nhớ em cả đời...- Nó nhếch mép cười...

- Không...anh xin em...đừng làm thế...

- Không...làm ơn...

- Vĩnh biệt...- Nó dùng tay tháo rời nút dây treo,buông mình xuống lòng biển,trong sự ngỡ ngàng của mọi người và sự gào thét của Gia Kỳ và Gia Bảo...

- KHÔNG...THUẦN THUẦN...EM TRỞ LẠI ĐÂY...KHÔNG EM KHÔNG THỂ RỜI BỎ ANH...ANH CÙNG ĐI VỚI EM...- Gia Kỳ leo lên chuẩn bị nhảy xuống biển cùng với nó nó...nhưng bị Văn Minh giữ lại,đắm 1 đám ngã ra sàn,cậu vẫn tiếp tục muốn nhảy,mỗi lần leo lên,lại bị Văn Minh đắm 1 cú...cứ thế sau khi ăn 10 cú đắm...cậu quỳ rạp xuống đất gào thét,khóc lên...như kẻ điên dại...

- KHÔNG...EM ĐỪNG ĐI...ĐỪNG MÀ...- Gia Bảo đưa tay ra nắm lấy hư vô,gào lên,quần quai đau đớn...

- ĐỒ GIẾT NGƯỜI...KẺ SÁT NHÂN...ANH GIẾT CHẾT CÔ ẤY RỒI...TÔI PHẢI GIẾT CHẾT ANH...TRẢ THUẦN THUẦN CHO TÔI...TRẢ CÔ ẤY LẠI ĐÂY...ĐỒ ĐỘC ÁC...- Gia Kỳ đau đớn bóp lấy cổ Gia Bảo như muốn giết chết anh...- ANH ĐI CÙNG TÔI...CHÚNG TA CÙNG ĐI GẶP CÔ ẤY...

- MÀY BỎ TAO RA...-Gia Bảo hất tay Gia Kỳ ra...chạy đến bên lan can...gào to...- THUẦN THUẦN...EM TRỞ LẠI ĐÂY...ANH CÓ CHUYỆN CHƯA NÓI VỚI EM...ANH MUỐN EM NGHE CÂU NÀY..." ANH YÊU EM...ANH YÊU EM...ANH YÊU EM..."...THỀ TRÊN MẠNG SỐNG CHÍNH MÌNH...ANH YÊU EM...BẰNG TẤT CẢ..."ANH RẤT YÊU EM..."

- HAHHAHA...quả báo...đúng là quả báo...anh còn đáng thương hơn tôi...tôi yêu cô ấy...và cô ấy biết điều đó...còn anh?...anh chưa bao giờ nói với cô ấy...chỉ khi cô ấy CHẾT rồi...anh mới nhận ra rằng ...MÌNH YÊU CÔ ẤY...thật đáng thương...chính mình hại chết người con gái mình yêu...sẽ đau đớn như thế nào...bây giờ tôi không muốn anh chết nữa...tôi muốn anh...sống để...ngày ngày đau đớn vì...HỐI HẬN...VÌ NHỚ THƯƠNG CÔ ẤY...VÌ MUỐN GẶP MÀ KHÔNG THỂ GẶP...VÌ MUỐN Ở BÊN...NHƯNG CÔ ẤY KHÔNG CÒN TỒN TẠI...NGÀY NGÀY NHỚ CÔ ẤY ĐẾN ĐIÊN DẠI...NGÀY NGÀY ĐAU ĐỚN VÌ CẦN CÔ ẤY...ĐÊM ĐÊM ĐỀU GẶP ÁC MỘNG VỀ NGÀY HÔM NAY...ANH KHÔNG ĐƯỢC PHÚT GIÂY NÀO YÊN BÌNH VÌ Ý NGHĨ...BẢN THÂN GIẾT CHẾT NGƯỜI MÌNH YÊU...CẢ ĐỜI KHÔNG THỂ BIẾT ĐẾN CÔ GÁI

NÀO KHÁC NGOÀI CÔ ẤY...MÃI MÃI NHỚ ĐẾN CÔ ẤY...SỐNG KHÔNG BẰNG CHẾT VÌ...KHÔNG GIÂY PHÚT NÀO...NGỪNG YÊU CÔ ẤY...LẤY SINH MỆNH RA THỀ...TÔI SẼ LÀM ĐIỀU ĐÓ...BIẾN CUỘC SỐNG CỦA ANH THÀNH...ĐỊA NGỤC...

Những ngày sao đó, không thể tìm thấy nó, cả xác cũng không có...dấu cảnh sát kết luận là nó đã chết...hôn nhân của Gia bảo và nó đã kết thúc...Bạch gia đau đớn vô cùng, tổ chức tan lễ long trọng cho nó...nhưng chỉ có Gia Kỳ và Gia Bảo tin chắc nó không chết...nó vẫn còn sống...và đang ở đâu đó trên thế gian này...họ không ngừng tìm kiếm...dẫu 1 hy vọng cũng không hề bỏ qua...Cuộc sống của họ bây giờ thật sự giống như địa ngục...Gia Kỳ ngày nào cũng nhốt mình trong phòng học nhạc của nó, nằm dài trên cây đàn của nó, đàn đi đàn lại 1 bản nhạc...falling slowly...rồi sáng tác nhạc cho nó...tưởng tượng cây đàn là nó...rồi ...nói chuyện và âu yếm...cây đàn...cậu cứ thế...sống mãi trong thế giới của kí ức...không tiếp xúc với ai...trong đầu cậu...cuộc sống của cậu chỉ còn cậu...và những kí ức có nó...và mọi thứ liên quan tới nó...cậu bảo nó vẫn còn sống...nhịp đập tim cậu cảm nhận được nhịp đập của nó...cậu sẽ không đi đâu...Thuần Thuần của cậu không bao giờ bỏ rơi cậu...1 ngày nào đó...nó sẽ về tìm cậu...

Còn về phần Gia Bảo...cả tháng nay anh điên loạn tìm kiếm...như lục tung cả trái đất này lên...cũng không tìm thấy nó...anh không từ bỏ hy vọng...anh cũng không nói chuyện với ai...suốt ngày nằm lì trong phòng nó...nằm trên giường của họ...chiếc giường vẫn còn vương vấn mùi hương cơ thể nó... mà nhớ lại từng giây phút ở bên nhau...những giờ phút có nó là những giờ phút hạnh phúc nhất của anh...anh giữ nguyên căn phòng nó như cũ...mỗi đồ vật trong phòng...mọi góc ngách...đều có hình ảnh của nó...mỗi hình ảnh đều in sâu trong tâm trí anh...anh yêu nó...yêu tất cả mọi thứ liên quan đến nó...từng đồ vật mà nó chạm qua...anh trân quý như báu vật...khẽ ôm lấy chúng...hôn lấy chúng mà âu yếm...như thể được âu yếm lấy con người mà anh yêu...như việc hằng đêm trước đây mình vẫn làm...anh trở lại từng nơi mà họ từng đi qua...mà nhớ lại từng giây phút còn có nó bên cạnh...anh hít lấy bầu không khí đó...vì biết đâu nơi đó còn vương vấn hơi thở của nó...mùi hương của nó...suốt ngày anh không làm gì ngoài việc...ngồi nhớ nó, nhớ lại những giây phút hạnh phúc của họ...và anh vẽ lại hình ảnh nó trên giấy...từng giây từng phút...từng biểu hiện của nó đều được anh tái hiện lại trên giấy...bây giờ...anh có cả mấy ngàn bức vẽ về nó...dán đầy phòng anh...anh ngắm từng tấm...từng tấm...mà hôn...mà âu yếm chúng...còn căn phòng của nó...anh giữ gìn cẩn thận...tự mình lau chùi gọn gàng...anh không cho bất kì ai vào đó...chỉ có anh được ở trong đó...ngày ngày...phút phút...ngày ngày còn đặt 1 bó hoa hồng đen trên bàn trang điểm của nó...như nó vẫn còn tồn tại đâu đây...đêm đêm...thì nằm trên giường nó ngủ...vòng tay qua ôm lấy phần giường chỗ nó vẫn nằm hằng ngày, nay đã trống không...ôm lấy hư vô...như ôm lấy thân thể ấm áp của nó...như đem cảm giác ấm áp đầy sưởi ấm cho trái tim giá lạnh, nay đã chết đi của anh...như kẻ bị trầm cảm...thật như Gia Kỳ nói...cuộc sống của anh là địa ngục...anh mỗi lúc 1 yêu nó hơn...anh phát hiện từ lâu đã sớm yêu nó...từ lúc gặp nhau đầu tiên...tình yêu đã nảy nở...bây giờ anh càng lúc càng yêu nó hơn...yêu đến phát điên...nhớ nó đến không thở được...và tình yêu này làm anh đau đớn...không muốn sống nữa...

Tại 1 biệt thự ven biển, ở 1 vùng đảo xa xôi...1 chàng trai tóc đỏ, làn da trắng như tuyết, thân hình cao ráo, hoàn hảo, đẹp trai, gương mặt hoàn mỹ như 1 vị thần, thanh tú như ánh sáng mặt trời, thật là 1 người đẹp trai siêu hoàn mỹ, nhân gian thật khó tồn tại, ngồi bên cạnh giường, cầm lấy tay cô gái...ngủ thiếp đi...

- Đây là đâu...- Nó khẽ thức giấc...nhìn thấy con người xa lạ nắm lấy tay mình, ánh mắt sốt xa...đầu nó đau như búa bổ...

- Em...em tỉnh rồi sao...em làm anh sợ quá...may qua đi...- Người con trai đẹp trai ấy ôm chầm lấy nó, hôn lên tay nó...nước mắt chực trào ra...- Em nằm đây đi...anh gọi bác sĩ...em thấy sao rồi...Bác sĩ...bác sĩ...cô ấy tỉnh rồi...các người xem...cô ấy sao rồi...

- Không cần tôi không sao...nhưng đây là đâu...tại sao tôi lại nằm ở đây...tôi bị gì thế...và tôi là ai...- Nó nói...làm người con trai ngẩn ra mất cả phút mới bình tĩnh lại...

- Em...em không nhớ gì sao...em bị rơi xuống biển...và...em là người yêu của anh...là người anh yêu...

- Người yêu...sao tôi không nhớ gì cả...

- Em không cần nhớ nữa...anh yêu em...rất yêu em...từ nay...chúng ta sẽ hạnh phúc bên nhau...không bao giờ rời xa nhau nữa...những gì trước kia...những con người làm em đau khổ trước kia hãy quên hết đi...từ bây

giờ...chúng ta sẽ mãi ở bên nhau...chỉ cần có nhau là đủ...anh sẽ chăm sóc em...từng ngày của em là từng giây phút hạnh phúc nhất...

- Cảm ơn anh...em cũng không cần quá khứ nữa....nếu nó chỉ là đau đớn thì em không cần nó nữa...chỉ cần những ngày tiếp theo...anh đừng bỏ em 1 mình là được...

- Không...anh không bao giờ rời xa em...chúng ta chỉ cần có nhau...cuộc sống ngoài kia đầy nguy hiểm...chúng ta sẽ ở lại đây trong thế giới của anh...làm nữ hoàng của anh...anh yêu em...

- Em không biết yêu là gì...không biết mình có yêu anh không...nhưng rồi sẽ có ngày...em sẽ nói câu đó với anh...

- Không cần...chỉ cần em biết anh yêu em hơn cả mọi thứ...hơn cả sinh mạng là đủ...anh rất yêu em...- Nói xong chàng trai hôn lên môi nó, 1 nụ hôn mãnh liệt mà ngọt ngào, say đắm...nó chìm đắm trong nụ hôn đó như chìm đắm trong 1 giấc mơ, chìm đắm trong vòng tay siết chặt của bạch mã hoàng tử...bỗng nhiên trước mắt nó hiện ra 1 cảnh tượng quen thuộc...1 cô gái mặc áo bệnh nhân ngồi trên đồng cỏ của bệnh viện...ngồi hằn trong lòng 1 chàng trai mặc đồng phục học sinh...chàng trai siết chặt cô gái trong lòng...chìm đắm trong 1 nụ hôn ngây ngất...nó cố gắng thế nào cũng không nhìn rõ mặt 2 người...đến khi đầu nó đau như búa bổ...- Á...đau...

- Em sao thế...Bác sĩ...

- Không...không...em không sao rồi...chỉ hơi đau đầu...lúc này em nhìn thấy hình ảnh 1 chàng trai và 1 cô gái hôn nhau trong bệnh viện...có phải là em và ...anh không?

- ...Hôn nhau sao?...ừ...đúng vậy...

- Vậy à...à mà anh này...anh có thể cho em biết tên của mình không...?...dù là mất trí...em cũng cần có 1 cái tên chứ...

- À...em tên là...Bạch...à mà thôi...cái tên ấy chỉ là quá khứ...nó sẽ làm em nhớ đến những kí ức không vui...hay anh đặt cho em 1 cái tên khác...- Chàng trai vòng tay qua ôm nó vào lòng, âu yếm hôn lên má nó...

- Tên mới à...cũng được sao ạ...?- Nó mở to đôi mắt tròn xoe, long lanh lên nhìn cậu, trông như 1 đứa trẻ...

- Ôi...đáng yêu quá...ngốc thật...được chứ...vì em được cứu từ biển lên...anh gọi em là Tiểu Ngư...có được không...con cá nhỏ...- Chàng trai hôn nhẹ lên môi nó, dịu dàng nói...

- Được ạ...Tiểu Ngư...Tiểu Ngư...em thích lắm...- Nó nói xong vòng tay qua ôm chặt lấy cổ chàng trai, hôn đắm đuối lên môi anh...

- Con cá nhỏ của anh...cũng giỏi thật nhỉ...

- Anh này...Tiểu Ngư...không phải cá nhỏ...- Nó đỏ mặt cúi xuống, nhưng chàng trai vội cầm lấy má nó, nâng mặt nó lên hôn say đắm...

- Tiểu Ngư...làm vợ anh nhé...- Chàng trai đè nó xuống Giường nằm lên người nó, nhìn thẳng vào mắt nó hỏi...

- Ai mà cầu hôn kiểu như thế chứ...

- Cá nhỏ...em không thích hả...

- Không phải cá nhỏ...Tiểu Ngư

- Vậy Tiểu Ngư không thích thật rồi...- Chàng trai nó xong toan rời khỏi người nó, nhưng nhanh chóng bị nó lôi lại, nằm hằn lên người nó...

- Không...THÍCH.....THÍCH LẮM...- Nó làm bộ mặt nghiêm trọng lo lắng nói

- Ngốc à...có cô gái nào như em không chứ...- Nói xong chàng trai cúi xuống hôn say đắm lên môi nó, nhanh chóng cởi quần áo cả 2 ra...nhiệt tình lao vào nó....mà hôn say đắm lên khắp người nó...rồi nhiệt tình đi vào nó...và bắt đầu rên rỉ...không khí hạnh phúc ấy tràn đầy căn phòng...- Tiểu Ngư...em là cô gái đầu tiên của anh...cũng là cô gái duy nhất...cô gái cuối cùng...tất cả những lần đầu tiên của anh...nắm tay...ôm...hôn...chuyện này...đều là dành cho em...

- Em...sẽ mãi ở bên anh...- Nó ôm lấy chàng trai trên người mình,miệng nhếch lên...

Phía xa,có 1 bóng đen,màu bạc nhìn về phía ngôi biệt thự,ánh mắt tà ác,mái tóc bạc che khuất đi đôi mắt,chỉ nhìn thấy đôi môi đẹp như hoa khẽ nhếch lên

- Bạch mã hoàng tử à...chào mừng cậu đến với trò chơi của bọn tôi....sai lầm của cậu là...đã yêu 1 con quỷ.

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 40

45. Chương 40

CHAP 40: THỨ TÔI TÌM KIẾM...VẪN CÒN TỒN TẠI

Tôi không thể chịu đựng cả đời mà không có em...

Tôi sẽ chết mất nếu không nhìn thấy em...

Cho tôi ánh sáng...cô ấy sẽ trở về bên tôi...

Cho tôi ánh sáng...thời gian sẽ quay trở lại...

Sau khi em ra đi...Tôi đã hối hận...

Tôi là kẻ ngốc...

Làm sao bây giờ...?

Cho tôi ánh sáng...cô gái ấy sẽ về bên tôi...

Cho tôi ánh sáng...tôi sẽ thay đổi mọi thứ...

Tôi phải làm gì để được nhìn thấy em...

Xin hãy nói cho tôi biết...

Tôi nên làm gì...?

Tôi đã nghĩ rằng mọi thứ sẽ không sao...

Tôi đã nghĩ rằng tôi sẽ không cảm thấy gì...

Nhưng sau khi mất em...tôi đã chìm trong bóng tối...

1 lần nữa...

Cả ngày tôi chỉ đi tìm em...

Tôi đẩy em đến bên người khác...

Tôi ghét bản thân mình đã không giữ được em...

Tôi ghét bản thân mình không bảo vệ được em...

Tôi không thể chịu đựng phút giây nào nữa...

Tôi sẽ chết...nếu không được nhìn thấy em...

Cho tôi ánh sáng...cô ấy lại là của tôi...

Cứ thế...kiếm tìm...đau đớn...đấu tranh...thù hận...nước mắt...cứ thế...những bi kịch chìm sâu 4 năm...những con người này...chìm sâu trong địa ngục...của tình yêu...

Tại Shine,phòng giám đốc...1 chàng trai với gương mặt thanh tú,làn da trắng và mái tóc màu hạt dẻ nay đã được cắt ngắn hơn 1 chút,nhưng vẫn đủ dài che khuất đi đôi mắt đau thương,không hồn ấy...gương mặt mỹ nam...nay có chút trưởng thành...nhưng vẫn không mất đi vẻ dễ thương...mà lạnh lùng...cuốn hút...chàng trai ngồi tựa vào ghế...chân bắt chéo...xoay lưng lại phía cửa...ánh mắt nhìn ra xa xăm...như tìm kiếm thứ gì đó trong vô vọng...thân hình rắn chắc hơn...và đôi chân dài vững chãi...con người này toả ra 1 vẻ uy quyền sắc

lạnh...bên trong anh như chứa đựng 1 hình bóng bí mật nào đó...nỗi đau...nay hoá thành sắc lạnh...và băng giá...

- Tổng giám đốc,tôi có thể vào được không

- Cứ vào đi...

-

- Thưa giám đốc...

- Có tin tức gì không...

- Dạ không ạ...vẫn như thế...chúng tôi đã điều tra khắp nơi...lục tung mọi thứ...nhưng không tìm thấy 1 dấu vết nào...

- Cậu im đi...tìm kiếm tiếp cho tôi...nếu vẫn không tìm được...gia đình anh...tôi không đảm bảo...

- Dạ vâng thưa giám đốc...

- Đi ra...

- Dạ...

Khi người con trai đó vừa ra khỏi cửa,chàng trai tiếp tục chìm trong 1 phần bi thương của cuộc đời,1 nỗi đau dìm anh xuống địa ngục...nhưng anh nguyện giữ nỗi đau đó cho riêng mình...anh m,ãi không chia sẻ nó cho ai...vì nỗi đau đó...là do...người đó...mang lại cho anh...

- Gia Bảo...Anh đang suy nghĩ gì thế...? – Anh đang chìm trong những kí ức đau buồn,thì 1 cô gái bước vào,cô gái có thân hình đẹp và trang phục sexy...mái tóc nâu ngang vai,được uốn lọn trông rất hiện đại.Cô gái bước vào quàng tay lên cổ anh,nhưng anh hất ra.Người con gái này,phong cách khá giống người đó,nhưng khí chất toả ra không thể giống được,1 khí chất mà không cô gái nào có thể sở hữu ngoài người con gái ấy...và dù cô gái này hay bất cứ ai có thể giống đến đâu,cũng không phải là người đó,mãi mãi không thể là người đó và người đó...là người anh yêu...do đó...mãi mãi anh không muốn cô gái nào đụng vào anh cả...4 năm trước đã thế...bây giờ vẫn thế...ngoài người đó...anh không dung nạp bất cứ cô gái nào...

- Anh vẫn thế...anh luôn đẩy em ra mỗi khi em chạm vào anh...dù chỉ là chạm nhẹ...tại sao phải như thế chứ...

- Không chỉ có cô...bất cứ cô gái nào...cũng không được phép...tôi không muốn bất cứ ai...làm dơ bẩn cơ thể tôi...vì cô ấy không thích thế...

- Nhưng em không phải là cô gái khác...em là vị hôn thê của anh...

- Vợ tôi chỉ có 1...tôi chỉ chạm vào 1 người con gái duy nhất...bất cứ ai...tôi cũng kinh tởm...

- Anh điên rồi...anh sống như thế suốt 5 năm...như 1 kẻ dị ứng phụ nữ...mà anh có thể sống được sao...

- Tôi không phải mắc bệnh...chỉ là đối với tôi...ngoài cô ấy...tất cả những người con gái này...không ai là phụ nữ cả...càng không thể là phụ nữ của tôi...

- Anh thật sự điên rồi...cũng nhưđứa em trai si tình của anh...chỉ vì 1 cô gái...trở thành 1 dị nhân...không còn nhìn thấy phụ nữ...

- Trong mắt tôi chỉ có 1 cô gái...

- Vậy tại sao đồng ý đính hôn với tôi...

- Chẳng phải cô uy hiếp tôi sao...

- Chỉ vì tôi sợ sẽ sỉ vả người đó trên báo chí...anh đồng ý đính hôn với tôi sao...không đơn giản như vậy...anh có mục đích...

- Còn cô...người cô yêu ai cũng biết rõ...tại sao lại một mực muốn làm vợ 2 của tôi...mục tiêu của cô là gì...?

- Rồi anh sẽ biết...còn anh?

- Bởi vì...cô là bạn của cô ấy...

- Vậy sao...thật sự ngu ngốc...
- Tôi chỉ ngu ngốc...1 lần...là 4 năm trước...
- Và chính anh...đã kéo theo hàng loạt đau khổ...trong đó có tôi...
- Xin lỗi...nhưng cô không phải vào đây chỉ để kể tội tôi thôi sao?
- Thư tổng giám đốc...tôi vào là muốn báo cho anh biết...đơn đặt hàng của chúng ta lại bị Dark giành mất rồi,em trai anh...thật lợi hại..
- Được thôi...cảm ơn Trần giám đốc,tôi sẽ giải quyết nhanh thôi...thật sự đã đến lúc quyết định thắng thua.DARK và SHINE...ánh sáng và bóng tối,chỉ có thể có 1 tồn tại...
- Chỉ vì 1 cô gái,2 anh em anh chìm vào trong 1 trận chiến như thế này...có đáng không...
- Rất đáng...vì tôi sẽ không che sể thứ gì cho nó nữa...kể cả cô ấy...
- Anh vẫn tìm kiếm cậu ấy...?
- Nhưng vẫn chưa rõ tung tích...tôi chưa tìm thấy gì...nhưng tôi sẽ không cho cậu ta tìm thấy trước...
- Hừ...bọn đàn ông ngu ngốc...bao nhiêu cô gái chờ đợi bọn anh...các anh lại không nhìn qua chỉ 1 cái...lại tìm kiếm 1 người trong vô vọng...
- Chỉ dù là 1 chút hi vọng...tôi cũng không ngừng tìm kiếm...
- 1 người tìm mãi không thấy...chỉ có thể ...không còn tồn tại...
- Cảm mến...cô ấy không chết...không chết nghe rõ chưa...cô mà nói như thế 1 lần nữa...thử trừ ẻo 1 lần nữa...tôi cắt lưỡi cô...cảm mến...và biến đi...- Gia Bảo điên lên bóp cổ nhỏ,thấy ra ngoài...
- Anh...- Nhỏ sợ xanh mặt chạy ra ngoài...đóng cửa lại...

Khi nhỏ rời khỏi phòng,còn lại mình anh,Gia Bảo nôi xuống ghế,tay nắm chắc,anh cố xua đi nỗi sợ hãi ấy,nỗi sợ hãi rằng người đó không còn tồn tại,anh không muốn mất đi chút hi vọng nỏ nhoi này...vì nếu không còn chút hi vọng này,anh nghĩ mình không thể tồn tại.Anh sống như cái xác suốt 4 năm qua,chỉ để 1 ngày nào đó,có thể gặp lại cô gái ấy...chỉ 1 lần,bao nhiêu đêm cơn ác mộng ấy cứ giày vò lấy anh,không 1 giây phút nào,anh thôi yêu cô ấy,không 1 giây nào hình ảnh cô ấy không hiện lên trong tâm trí anh,anh nhớ cô ấy đến phát điên.Anh có thể đánh đổi mọi thứ,bất cứ điều gì,bất cứ ai để được nhìn thấy cô ấy 1 lần nữa,dù chỉ 1 giây.Anh sẽ làm tất cả...chỉ để quá khứ có thể quay lại...để anh có thể nói với người đó rằng anh yêu cô ấy...đêm đêm...anh lại 1 mình ôm lấy chiếc giường ngày nào của nó...những giọt nước mắt đau đớn cứ thế chảy ra,anh đau đớn tự nói với mình,với bóng tối “...Anh nhớ em quá...anh yêu em”...

4 năm không phải quá dài,nhưng đối với anh và cậu ta,4 năm ấy thật sự như cả ngàn thế kỉ.Không có nó,thời gian của anh như ngừng trôi.Trong 4 năm này,đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện,những chuyện tưởng chừng như vô lý,nhưng nó vẫn là sự thật.Nhã Văn chết rồi,người ta bảo do bình dưỡng khí mất điện,cô bé ngạt thở quá lâu,dẫn đến tim ngừng đập...

Văn Minh đã kết hôn,và người đó lại là 1 người không ai ngờ...Lý Lập Ngân.Anh không biết chuyện gì đã xảy ra giữa 3 bọn họ.Mà 2 năm trước,Văn Minh dẫn Lập Ngân lại trước mặt mọi người nói rằng họ yêu nhau,và sẽ kết hôn.

Ngọc Lâm như kẻ điên dại suốt 1 năm sau đó,và 1 năm trước...nhỏ đến nhà...và đòi đính hôn với anh...và anh đồng ý...nhưng chỉ là 1 bức màn,anh không xem nhỏ ra gì,ngoài việc anh không hiểu tại sao...nhỏ lại phản bội người bạn thân nhất của mình

Vũ Bội cũng đang yêu,người cô yêu là Văn Thiên ,em trai Văn Minh,những người tưởng chừng không liên quan gì đến nhau,lại có thể ở bên nhau.Cô và Văn Thiên nhìn vào là tình nhân,nhưng họ ai cũng biết rõ,người đối phương yêu không phải là họ,ai cũng luôn tìm kiếm 1 hình bóng đã qua...

Còn Lạc Phong,cậu ta cũng đã chết rồi,người ta bảo cậu ta chết là do tự cậu ta chuốt lấy.Sau khi Lập Ngân kết hôn.Cậu ta cũng từ bỏ con mồi nay,sang theo đuổi cô em,Lý Tiểu Nhuyễn,đồng thời cũng lén lút qua lại

với Lâm Uyển Nhi. Không biết 3 người họ đấu đá thế nào, mà cuối cùng Lâm Uyển Nhi và cậu ta, bị đâm xe chết, Tiểu Nhuyễn thì vào tù...thật là bi thảm...

Còn về phần Gia Kỳ, cậu ta hận anh đến thấu xương. Đúng như cậu ta nói, cậu ta khiến Gia Bảo khổ sở vô cùng, Cậu ta rời khỏi nhà, thành lập 1 công ty gọi là Dark, với sự trợ giúp của ông ngoại, Dark nhanh chóng trở thành công ty lớn của Thế giới, đối thủ cạnh tranh lớn nhất của Shine. 2 công ty không ngừng đâm lên nhau trên thương trường... Cả vì người ấy cũng vậy, 4 năm nay, 2 người không ngừng tìm kiếm, cả 2 đều đấu đá, không cho đối phương biết 1 tin tức nào về nó trước mình, ai cũng muốn tìm thấy nó đầu tiên... Bây giờ cậu không còn là 1 Gia Kỳ yên lặng thời trước nữa, cậu yêu nó... và cậu đã cho toàn thế giới biết điều đó. Cậu làm 1 quỹ từ thiện lớn của thế giới mang tên nó, cậu tài trợ 1 tạp chí âm nhạc mang tên nó. Viết sách, viết nhạc, làm phim về nó. Cậu mua 1 hòn đảo, trên đó trồng đầy hoa. xây 1 ngôi nhà tuyệt đẹp, biến đó thành thiên đường và đặt tên cho nó là Thuần Thuần, và nói rằng đó là thế giới của riêng cậu... ngoài ra còn nhiều trò lơ lửng như đốt pháo hoa, thả bóng bay, viết tên nó lên trời... Cậu tự biến mình thành 1 kẻ si tình nhất thế giới. Cả thế giới bây giờ không ai không biết rằng, Hoàng Gia Kỳ yêu chị dâu mình, vì chị ta mà từ bỏ gia đình, đối đầu với anh trai. Hoàng Gia Kỳ là 1 kẻ si tình, điên loạn. Cả thế giới đều biết về tình yêu của cậu ta. Báo chí, giới truyền thông đã tốn không ít giấy mực, để nói về câu chuyện tay 3 giữa 2 cậu ấm nhà họ Hoàng và tiểu thư nhà họ Bạch. Không ai không biết đến câu chuyện của họ, và sự ra đi bí ẩn của nó.

Ai cũng nghĩ hành động của cậu là do điên lên vì yêu, 1 người si tình dư tiền nhất. Nhưng Gia Bảo biết, cậu làm thế là có mục đích cả, cậu ý muốn dư thừa góp 1 tay giúp cậu tìm ra tung tích của nó. 1 mặt khác, cậu muốn làm thế để cả thế giới, không thể quên được sự tồn tại của nó... để cậu còn chút hy vọng để sống, rằng trên thế gian này vẫn còn có 1 người là Thuần Thuần... và đặc biệt, cậu làm thế để Gia Bảo không thể quên được nó. Chứng minh là mỗi ngày cậu đều gửi đến nhà anh 1 đóa hoa hồng đen. Đến sinh nhật anh, cậu lại gửi đến cho anh quà là 1 bức tranh vẽ nó... Cậu muốn cho anh mãi nhớ đến nó, mãi mãi vì yêu nó mà đau đớn...

4 năm rồi anh không ngừng tìm kiếm, anh tin chắc rằng nó còn sống, dù lừa gạt chính mình, anh cũng muốn tin rằng, rồi có 1 ngày, anh sẽ gặp lại nó, 1 người không tìm thấy... chưa chắc đã không tồn tại...

- Anh yêu em... mau xuất hiện đi... em trốn quá kỹ rồi... anh tìm em quá khổ sở rồi... em xuất hiện đi... xuất hiện nói với anh rằng... em vẫn tồn tại... người anh yêu vẫn còn trên thế gian... thứ anh tìm kiếm vẫn còn trên thế gian... hãy nói thế... nếu không... anh không thể sống nổi.

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 41

46. Chương 41

CHAP 41: CÒN NGƯỜI ĐÓ THÌ SAO...?

- Tại sao cậu lại bán nguyên liệu cho Dark...? - Gia Bảo ngồi uống 1 tách trà, nhếch mép nhìn vào người bạn thân... Văn Minh

- Cậu hiểu rõ tại sao mà còn hỏi... nếu như tôi không làm thế... cậu ta sẽ 1 tay đánh sập công ty Lý thị...

- Cậu chỉ vì 1 Lý Lập Ngân mà bán đứng tôi...

- Tôi không thể không làm thế... vợ tôi đang mang thai... cô ấy không chịu đựng được cú sốc nào...

- Cậu yêu cô ta thật sao... còn Nhã Văn... cậu đã yêu say đắm... không còn yêu nữa sao...

- Còn chứ... tình yêu làm sao nói mất đi là mất được... Nhã Văn là người tôi yêu nhất, yêu hơn bất cứ ai, nhưng có ích gì... cô ấy không tồn tại nữa rồi... tôi ước mình còn chút hy vọng như cậu...

- Đừng nhắc đến chuyện của tôi... còn Ngọc Lâm... cô ta rất yêu cậu... nhưng tại sao... lại chọn Lập Ngân...

- Tôi yêu Nhã Văn... nhưng tôi cũng yêu Ngọc Lâm cũng như Lập Ngân, dù tình yêu dành cho họ không bằng 1 phần vạn dành cho Nhã Văn, nhưng cũng là yêu... có thể... tôi yêu Ngọc Lâm hơn... nhưng ở bên Lập Ngân tôi cảm thấy thoải mái hơn... cô ấy cũng giống như Ngọc Lâm... xấu xa... nhưng cái xấu xa của cô ấy cậu có thể nhìn thấy được, còn Lâm... cậu không đoán trước được...

- Hừ...nhưng cậu sợ Gia Kỳ...cậu không sợ tớ đánh gục các cậu sao...>

- Cậu sẽ không làm vậy...

- Sao cậu chắc thế...- Gia Bảo nhếch mép nói,xong quay lưng bước đi

- Vì tôi có 1 thứ trao đổi với cậu...1 thứ cậu sẽ không ngờ...1 thứ quan trọng hơn cái hộp đồng này...

- Tôi không cần thứ gì...tôi không thiếu thứ gì cả...

- Tin tức về người đó...Bạch Thuần Thuần...- Gia Bảo nghe đến đây,đôi chân như mất tri giác...không bước được nữa...

- Cậu nói sao...

- Nhưng trước tiên...tôi muốn cậu đến gặp 1 người...

- Ai...?

- Lục Tử Khiêm...

- Cái gì ...Tử Khiêm...cậu ấy còn sống sao?cậu ấy thì liên quan đến Thuần Thuần...

- Cậu cứ đi gặp đi...đây là địa chỉ...

- Tại sao cậu không bán nó cho Gia Kỳ...mà lại là tôi...

- Vì cậu là bạn thân của tôi...- Gia Bảo nghe đến đây bèn nhanh chóng chạy đi...Tử Khiêm...người bạn thân nhất của anh...anh muốn xem người này đã thành ra như thế nào...đặc biệt...cậu ta...có liên quan gì đến Thuần...không lẽ...cậu ta có tin tức gì về cô ấy sao...

- Nhớ lấy...sẽ có rất nhiều bất ngờ...cậu không thể ngờ tới đâu...- Văn Minh nói với theo,nhìn người bạn thân ánh mắt xốt xa...lại thêm 1 người bạn của anh rơi vào vòng xoáy của người con gái đó...không biết kết cục của chuyện này sẽ ra sao...

Sau khi biết được tin tức đó,Gia Bảo không còn nghĩ được gì,anh mua vé máy bay đi đến 1 hòn đảo nhỏ của Nhật...kết quả là sau nửa ngày,anh đang đứng trước cánh cửa của 1 căn biệt thự màu trắng,trái đầy hoa và ánh nắng vàng...

- Xin hỏi cậu tìm ai...?- 1 ông quản gia ra mở cửa,ánh mắt của ông đầy vẻ bí ẩn và nghi ngại...

- Xin lỗi...tôi muốn tìm Lục thiếu gia...Lục Tử Khiêm...

- Cậu là ai...tại sao lại biết thiếu gia đang ở đây...- Ông nhìn anh với vẻ đề phòng,con người này,cùng với những thứ trên hòn đảo hoang này,đều tỏ ra 1 khí chất...bí ẩn...hệt như người bạn lâu năm của anh...

- Tôi là bạn của cậu ấy...Hoàng Gia Bảo...ông có thể thông báo...

- Không cần...Thiếu gia sớm biết là có ngày cậu sẽ đến tìm...cậu vào nhà ngồi đợi Thiệu Gia...- Thế là Gia Bảo theo người đàn ông vào ngồi đợi trên sofa dưới nhà...nơi đây có thứ gì đó làm anh nghi ngại...1 không khí trong sáng nhưng lại mang đầy ám khí...ngôi nhà rộng lớn này lại chỉ có khoảng 4,5 người giúp việc...còn cậu nói kì lạ lúc nãy của người quản gia là thế nào...

Trong 5 căn phòng màu trắng,trần đầy ánh nắng,1 chàng trai tóc đỏ,đang nằm ôm lấy 1 cô gái tóc màu nâu vàng...2 con người hoàn mỹ của tạo hoá đang nằm trong vòng tay nhau ngủ say sưa...ánh nắng xuyên qua lớp cửa sổ chiếu lên làn da trần trắng mịn khuôn sau tấm chăn màu trắng...trông họ toả sáng như những bức tượng tạo ra từ phép thuật của thần apollo...bên dưới lầu...tiếng sóng xô vào những mỏm đá...như ru họ chìm sâu vào giấc mộng ngọt ngào...

Cốc...cốc...

- Thiếu gia,tôi có thể vào không...

- Vào đi...- Chàng trai tóc đỏ kéo tấm chăn lên cao,che kín tấm lưng trần trắng mịn như cánh hoa của cô gái xinh đẹp hơn pha lê đang nép sát thân thể trần vào người anh,tay siết chặt eo anh...

- Xin lỗi đã làm phiền thiếu gia và thiếu phu nhân...nhưng cậu có khách ạ...Hoàng Gia Bảo thiếu gia tìm cậu...

- Ta biết rồi...bảo cậu ấy đợi tôi 1 chút...

- Vâng thưa thiếu gia...

Khi ông quản gia bước ra khỏi phòng,anh chàng ôm chặt nó vào lòng,hôn nhẹ lên môi nó,tay vuốt dọc tấm lưng trần lán mịn của nó...

- Nàng tiên cá của anh,em ngủ ngoan nhá...anh đi 1 lát sẽ quay lại...- Chàng lật chăn,chuẩn bị ngồi dậy thì bị nó siết chặt cánh tay đang ôm eo anh,không cho anh rời mình...

- Không chịu,Tiểu Ngư không muốn...1 mình sợ lắm...

- Ngoan nào tiểu Ngư...anh có khách đấy...ngủ ngoan 1 tí anh dẫn em đi nhặt vỏ xò nữa nhé...- Chàng hôn lên trán nó,tay vuốt nhẹ mái tóc nhiều và mịn như dòng suối của nó...

- Không...không...anh nói dối...- Nó vòng tay qua cổ chàng ôm thật chặt...

- Ngoan nào...đừng nhõng nhẽo nữa...Tiểu Ngư thấy anh lừa em bao giờ chưa...- Chàng trao cuối xuống nhẹ nhàng hôn lên đôi môi xinh như hoa đang nhong nhẽo chu lên của nó...

- Không ngoan...không nghe lời lun...1 tí anh không ở đây...em lên đi ra biển 1 mình...

- Hừ...Tiểu Ngư thật là hư quá rồi...phải ở yên trong phòng biết chưa...ra ngoài 1 mình nguy hiểm lắm biết chưa...em không nhớ lần trước bị sửa chữa sao...phải bị bác sĩ chích đó...em không phải sợ đau lắm sao...1 tí anh quay lại mà không thấy em...thì ăn đòn đó nghe chưa...- Chàng trai bẹo má nó,hôn nhẹ lên môi nó 1 cái...

- Hì...Tử Khiêm thương Tiểu Ngư nhất...anh nói thế thôi...không dám đánh em đâu...

- Thật là...chịu em mãi nên ngày càng hư rồi...con cái nhỏ này...

- Không phải cá nhỏ...Tiểu Ngư...

- Tiểu Ngư không phải cá nhỏ sao...- Nó giả vờ giận quay lưng lại,chàng trai cũng thừa cơ hội trèo xuống giường,nhặt quần áo dưới đất lên...chuẩn bị mặt vào...

- Anh chỉ giỏi ăn hiếp em...-nó quay sang thì nhìn thấy thân hình trần trụi của anh chàng,mặt nó đỏ bừng lên...

- Không phải cá nhỏ...chẳng lẽ là mỹ nhân ngư sao? - Tử Khiêm lắc đầu khó hiểu,anh thấy cô gái này đáng yêu vô cùng,1 cô gái năm nay 23 tuổi rồi,nhưng từ lúc mất trí thì cái gì cũng không biết,phải học lãi từ đầu...cứ như đứa trẻ 4 tuổi vậy...Cô gái này thật cứ như cô bé 15 tuổi vậy,suốt 4 năm qua,cùng chàng ân ái vô số lần,ngày nào cũng cùng chàng điên loạn trên giường...bây giờ 1 nốt ruồi trên người nhau,còn biết...vậy mà khi nhìn vào thân thể không quần áo của chàng...nó còn đỏ mặt...thật là đáng yêu.

- Sao em đáng yêu thế...sáng sớm...anh đã muốn ăn cá rồi...- Anh chàng cuối xuống hôn hên môi nó nồng nhiệt,sau 1 đêm ân ái vô độ...chàng mệt rã rời,nhưng khi nhìn thấy gương mặt đáng yêu này,chàng thật sự muốn đặt nó bên dưới mình,để yêu...lần nữa...nhưng nghĩ đến có lẽ đêm qua nó rất mệt,với lại không thể để khách chờ...anh luyến tuyền rời môi nó...mặc quần áo vào,chuẩn bị xuống lầu,thì bị nó túm lấy áo...

- Anh phải nhanh trở lại đây,1 mình,em rất sợ...

- Anh sẽ trở lại nhanh thôi...ngủ ngoan đi...thức giấc,anh đã về rồi...anh sẽ đem thuốc cho em...- Chàng nhìn vào cô vợ nhỏ bé của mình,ánh mắt xót xa vô cùng,từ lúc mất trí,nó không chỉ cư xử như 1 đứa trẻ mà không biết có thể là do 1 cú sốc nào đó...nó có nhiều lúc cư xử không bình thường...những khi phát bệnh thì rất đáng sợ,cho nên không giây phút nào,chàng rời xa nó,không cho nó ở 1 mình,hay đi đâu cả,cũng không cho bất cứ ai tiếp cận nó...ngoài anh...

Bây giờ dưới lầu,Gia Bảo đang ngồi chờ,anh đang suy nghĩ mệnh mang về 1 LỤC Tử Khiêm cùng anh lớn lên từ bé...suốt 7 năm nay,chưa 1 lần gặp lại,thật không biết cậu ta đã trở thành thế nào...nếu Vũ Bội gặp lại cậu ta,chắc cô bé sẽ hạnh phúc đến phát ngất...

- Chào cậu,bạn củ...

- Tử Khiêm...- Gia Bảo nhìn vào người bạn củ,cậu ta vẫn thế,vẫn là ánh mắt bí ẩn ấy,mái tóc bông màu đỏ tự nhiên dài che khuất mắt và tai,anh chàng mặc 1 chiếc áo len màu trắng,rộng cổ và có nhiều chỗ rách thời trang tôn lên làn da trắng hơn con gái,kết hợp với 1 chiếc quần bò thời trang,trong cậu ta vẫn cứ như bạch mã hoàng tử trong truyện cổ tích ...

- Cậu vẫn khỏe chứ...rất không ngờ vẫn còn gặp lại tớ phải không...

- Em gái cậu đã chết...

- Tớ biết...

- 7 năm qua cậu đi đâu...

- Đi tìm kiếm thứ quan trọng nhất với tớ...

- Cậu tìm được rồi chứ...

- Tìm được rồi...nàng tiên cá ấy cuối cùng cũng xuất hiện...thần biển đã đưa con gái mình đến cho tớ...nhân cô ấy không mất đi giọng nói...mà mất đi kí ức...và tớ không muốn cô ấy nhớ lại quá khứ,mà mãi ở bên tớ...

- Cô ấy là ai...?

- Rồi cậu sẽ sớm biết thôi...Vũ Bội vẫn khỏe chứ...

- Con bé rất nhớ cậu...

- Tớ có lỗi với cô ấy...cậu đến đây là tìm tớ sao...

- Thật ra tớ muốn hỏi cậu 1 việc...về...

- Thiếu gia...thiếu gia...Thiếu phu nhân lại lên cơn rồi...- Tử Khiêm đang nói chuyện thì 1 cô hầu gái chạy đến hốt hoảng báo...

- Cái gì...tôi lên ngay...tớ xin lỗi...vợ tớ lại phát bệnh rồi...- Tử Khiêm xin lỗi Gia Bảo rồi nhanh chóng chạy lên lầu,anh biết mỗi lần nó lên cơn...rất nguy hiểm...

- Vợ?...- Gia Bảo không ngờ rằng anh bạn thân của mình cũng đã kết hôn...anh vô cùng tò mò về mỹ nhân ngư của Tử Khiêm,thật ra cô ta là ai...

- Em sao thế...bình tĩnh đã nào...có anh đây...không sao rồi...gọi bác sĩ nhanh lên...bình tĩnh...hít thở nào...thở theo anh này...- tử Khiêm ôm chặt lấy cơ thể không ngừng giãy dụa của nó,giúp nó thở từng chút 1...trông nó giống như người bị lên cơn suyễn...

- Á Á Á...hư...hư...- Tử Khiêm vô cùng hốt hoảng khi nhìn thấy cảnh tượng của nó lúc này,nó lại lên cơn,nó đập phá đồ đạc,la hét,giãy dụa...đến mệt ngất cả thở không được...

- Bác sĩ nhanh lên...chích thuốc an thần cho cô ấy nhanh lên...- Tử Khiêm là người hiểu bệnh tình của nó nhất,mỗi lần nó phát bệnh xong thường mệt lã...ngủ đi...chàng nhẹ nhàng bế nó đặt lên giường cho bác sĩ tiêm thuốc...rồi trèo lên giường ôm chặt nó vào lòng,để nó chìm vào giấc ngủ...

- Cá nhỏ đáng thương của anh,ngủ ngoan nhé,anh sẽ trở lại ngay...- Sau 1 hồi ôm chặt lấy nó,sau khi thấy nó chìm vào giấc ngủ say,cơ thể không còn run lên nữa...anh chàng mới hôn nhẹ lên môi nó...đi xuống lầu...

- Hoàng thiếu gia đâu...?

- Cậu ấy đi rồi ạ...

- Vậy sao...- Tử Khiêm nhìn ra phía cửa,ánh mắt mang 1 chút gì lo lắng,anh biết,anh ta tìm được đến đây rồi...thì những ngày tháng yên bình này...không còn được bao lâu nữa rồi...

Lúc này,trên 1 chiếc xe màu đen,Gia Bảo lái xe lướt nhanh qua những con đường ven biển ngoằn ngoèo,trong đầu anh mang nhiều bí ẩn...anh vô cùng tò mò,tại sao Tử Khiêm lại xuất hiện vào lúc này...cô vợ điên dại la hét lúc này của cậu ta là ai...họ liên quan gì đến Thuần Thuần...

- < thừa="” tổng="” giám="” đốc...="”>

- Tôi muốn anh tìm hiểu 1 việc...

- < việc="” gì="” ạ...="”>

-

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quý – chương 42

47. Chương 42

CHAP 42: EM CHÍNH LÀ NGƯỜI ĐÓ...

- Thừa thiếu gia,người đó đến rồi...

- Được rồi cậu ra ngoài đi...

- Mời cô ngồi...

- Dạ...- Cô gái như si mê người con trai trước mặt,anh ta còn đẹp hơn cả ánh bình minh hay kim cương,luôn toả sáng,về thanh tú,baby lại toả ra 1 chút gì đó Tây rất hiện đại,anh ta mang 1 vẻ đẹp kiểu mà bây giờ các nữ sinh rất thích...

- Cô chính là người luôn theo hầu Lục Thiếu gia 6 năm qua...

- Vâng ạ,từ lúc thiếu gia mua căn biệt thự đó...

- Bây giờ,1 khi cô quyết định đến đây...thì không còn con đường quay lại...cô cứ thật thà với tôi,tôi sẽ không bắt đải...

- Vâng ạ,anh cứ hỏi...

- Thôi được,cô cho tôi biết,thật ra Thiếu phu nhân của cô là ai?

- Thiếu phu nhân?sự thật thì tôi cũng không biết thân phận của cô ấy...suốt 6 năm tôi làm việc ở biệt thự,thiếu gia bảo chúng tôi đến đó chăm sóc và canh giữ căn nhà,trong suốt 2 năm tôi không hề gặp qua thiếu gia,nhưng 4 năm trước,Thiếu gia bỗng đưa 1 cô gái từ đâu về,nghe nói được thiếu gia cứu về...nhưng cứu từ đâu thì không biết...

- Vậy là họ gặp nhau 4 năm trước?

- Vâng,nghe nói đó là lần đầu tiên Thiếu gia gặp thiếu phu nhân,nhưng tôi nghe nói là 12 năm trước,người con gái này từng cứu thiếu gia,và là người thiếu gia tìm kiếm lâu nay...cậu ấy gọi cô ấy là nàng tiên cá...4 năm trước,bỗng nhiên Thiếu gia bỗng 1 cô gái về giữa đêm tối,toàn thân cô gái ấy ướt sũng,hơi thở thoi thóp...bác sĩ bảo có thể khó qua khỏi...nhưng Thiếu gia không bỏ cuộc,cậu ấy tìm mọi cách,cuối cùng cũng giữ được hơi thở của cô ấy...nhưng cô ấy mê man suốt 1 tháng sau đó...

- 1 tháng...?

- Đúng vậy,thiếu gia không hề rời cô ấy nửa bước,ngày ngày chăm sóc cô ấy tận tình...coi quý cô ấy hơn cả mạng của mình...rồi đột nhiên sau 1 tháng ngủ say,cô gái ấy tỉnh lại...và sáng hôm sau,Thiếu gia đưa cô ấy thông báo,họ sẽ kết hôn...rồi 2 ngày sau cô ấy thành Thiếu phu nhân của tôi...cậu gọi cô ấy là Tiểu Ngư...

- Vậy là cậu ta kết hôn cách đây 4 năm...Tiểu Ngư sao?

- Vâng ạ,thiếu gia yêu thương thiếu Phu Nhân vô vàng,cô ấy như 1 sủng vật được Thiếu gia cưng chiều hết mực,chỉ cần cô ấy vui,thiếu gia có thể hái cả sao trên trời,đánh đổi mọi thứ,bảo vệ cô ấy từng giây từng phút không để ai làm tổn hại đến Thiếu phu nhân,suốt 4 năm qua,Thiếu gia dùng hết thời gian để ở cạnh yêu thương,chăm sóc,chiều chuộng thiếu phu nhân...Tôi thấy 2 vợ chồng,có rất nhiều việc có thể làm cùng nhau,nhưng phần lớn thời gian của Thiếu Gia là trên giường với Thiếu phu nhân,ngày ngày chỉ ở trong phòng,đi dạo,đi ra biển,đồng hoa...đi đâu cậu cũng mang thiếu phu nhân bên mình,suốt thời gian qua,cậu ấy chỉ rời khỏi giường 2 lần,còn lại 1 bước cũng không rời cô ấy...cậu sủng nịnh Thiếu phu nhân vô vàng,không

cho cô ấy làm gì,cũng không cho ai chăm sóc cô ấy,tự mình lo lắng cho Thiếu phu nhân từng miếng ăn,viên thuốc...

- Thuốc...?

- Đúng vậy,tâm thần thiếu phu nhân không bình thường...rất hay kích động...lâu lâu lại phát bệnh rất đáng sợ,lúc thường...cô ấy cứ như 1 đứa trẻ 4 tuổi...không biết tại sao Thiếu gia có thể yêu 1 kẻ loạn trí được nhỉ...

- Loạn trí...?

- Vâng,có lẽ do cô ấy bị cú sốc gì đó trong quá khứ,cô ấy không hề nhớ chuyện trước kia,đầu óc không bình thường...

- Mất trí? – Gia Bảo cảm thấy rất khó hiểu và có rất nhiều mâu thuẫn về cô gái này,thật ra cô ta là ai...- Hết rồi sao?cô có thể ra ngoài,tôi sẽ chuyển tiền vào tài khoản cho cô...

- A...vâng ạ...à tôi chợt nhớ ra 1 chuyện...lúc Thiếu gia đưa cô ấy về...trên người hình như chảy rất nhiều máu...nghe nói là hư thai...

- Hư thai?...

Tại văn phòng của 1 toà nhà cao nhất Thành phố,1 chàng trai ngồi tựa ra ghế,tay mân mê tách trà...ánh mắt cậu mang 1 nỗi bi thương vô bờ,ánh mắt sắc lạnh ấy mang 1 nỗi buồn không thể tả,mái tóc vàng,gương mặt tuấn mĩ hoàn hảo,làn da trắng,bộ vest trắng và chiếc khoen mũi lấp lánh,làm cậu trông như 1 bức tranh hoàn mĩ hay 1 pho tượng sập...

- Phía anh ta vẫn không có động tĩnh gì sao...?

- Vâng ạ,phía Shine vẫn yên ắng,nghe nói vẫn chưa tìm được tin tức gì về người đó...nhưng anh ta đang điều tra 1 người...

- Ai?

- Lục Tử Khiêm...

- Lục Tử Khiêm sao?- Gia Kỳ đặt tách trà trên tay xuống,ánh mắt sắc lạnh không che giấu được vẻ ngạc nhiên...

- Vâng,theo thông tin ngầm,anh ta đang điều tra về cuộc sống của Lục thiếu gia,theo tôi điều tra thì...sáng ngày mai...Lục Thiếu Gia sẽ đưa vợ mình về nước...về tổ chức tiệc chào mừng cô ấy tại 1 hòn đảo nhà họ Lục

- Vợ? – Gia Kỳ không khỏi bị ngạc nhiên làm cho giật mình...

- Vâng ạ...người vợ cậu ta bí mật cưới cách đây 4 năm,suốt 4 năm qua...cùng vợ ngọt ngào,lần trốn trên 1 hòn đảo nhỏ...lần này nghe nói,chính thức công khai cô gái này...không rõ lý do...nhưng điều ngạc nhiên hơn là...cậu ta mời chúng ta...và cả anh ta cũng sẽ đến...

- Anh ta cùng sẽ đến sao...nhất định là có manh mối gì đó của cô ấy...mau chuẩn bị,tôi cũng sẽ đi 1 chuyến...- Gia Kỳ ngồi xoay lưng lại phía cửa,tay nắm chắc tách trà...ánh mắt bi thương và căm phẫn...- Em đang ở đâu chứ...dù em ở đâu...anh nhất định sẽ tìm thấy em...trái tim này ngừng đập quá lâu rồi,em hãy về đây cứu sống lấy anh...em nhất định phải chờ anh...anh không thể không có em...4 năm qua...anh sống không bằng chết...em phải chờ anh...con anh...anh trai...tôi sẽ tìm thấy cô ấy trước...cô ấy là của tôi...tôi sẽ không cho ai cướp đi cô ấy của tôi nữa...không ai được phép...4 năm đã quá đủ rồi...anh yêu em...yêu em hơn tất cả mọi thứ...mỗi ngày 1 yêu em nhiều hơn hôm qua...bây giờ đã yêu em đến mức...không thể kim chế được mình rồi...

Cùng lúc đó,tại sân bay,mọi người đều đổ dồn ánh mắt nhìn về 2 người trước mắt,1 chàng trai đẹp trai hoàn mĩ,1 cô gái xinh đẹp hơn tiên,hai người đang tay trong tay bước xuống sân bay,bàn tay chàng trai nắm chắc lấy bàn tay cô gái,ánh mắt hết sức ngọt ngào,dịu dàng quan tâm...ẩn chứa 1 tình yêu thương vô bờ bến...cô gái mặc chiếc váy cổ lọ màu xanh cobalt,bên ngoài khoác 1 chiếc áo giả vest ngắn ngang chân ngực,màu đen,giày boots ngắn ngang cổ chân màu đen,mái tóc vàng nâu được búi gọn trên đỉnh đầu,nép sát vào chàng trai mặc 1 chiếc quần bò màu nhạt,rách xước rất thời trang,kết hợp với chiếc áo thun màu xanh cobalt đơn giản,và 1 chiếc jacket màu đen,và 1 đôi boots ngắn,màu đen nốt,trông họ càng thêm xứng đôi...Chàng trai nhìn

thấy cô gái có vẻ sợ sệt đám đông, chàng vòng tay qua, ôm chặt lấy vai cô gái, cô gái cũng vòng 2 tay ôm lấy eo chàng trai, cứ thế mà ở trong lòng chàng trai mà bước đi... Nhìn họ, không khỏi ganh tị...

Ở phía xa, trong 1 chiếc xe hơi màu đen, 1 chàng trai mặt quần áo đen, mái tóc màu bạc, ánh mắt và gương mặt băng giá không cảm xúc...

- Kưng à... chào mừng em trở về... anh không thể ở cạnh... em hãy chiến đấu 1 mình, đưa họ... đến vòng cuối cùng của trò chơi...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quý – chương 42.1

48. Chương 42.1

- Tử Khiêm... Tiểu Ngư đói...- Vừa đến resort nó đã nũng nịu ôm lấy cánh tay Tử Khiêm đòi ăn...
- Ừm... cá nhỏ này ham ăn quá à... lúc này vừa ăn rồi lại đòi ăn nữa... mai mốt thành “cá heo” bây giờ...- Tử Khiêm vuốt ve tóc nó, hôn lên chóp mũi đang làm xấu của nó...
- Anh đáng ghét quá... dám nói em là heo... vậy thì... bây giờ không ăn... chiều nay không ăn... tối cũng không ăn nốt...- nó giận dỗi bỏ ra giường nằm... Tử Khiêm nghe nó đòi “tuyệt thực”, dù là trò này nó dùng 10 ngàn lần rồi, nhưng không lần nào không làm Tử Khiêm lo chết khiếp... anh vọng chạy lại, ngồi lên giường, dịu dàng lay lay vai nó, năn nỉ...
- Không... không anh sai rồi... là “cá heo”, không phải “heo”, “cá heo” rất đáng yêu... ngoan nào nàng tiên cá bé bỏng của anh... muốn ăn gì nào... ăn đi mà... em không ăn là anh cũng không ăn được... lần trước không nhớ em không chịu ăn mà anh phải đau dạ dày đấy... ngoan nào ăn đi mà...
- Không ăn... em là cá... anh bảo em là “cá heo”, thì không phải là “con heo của loài cá” sao...
- Trời ạ... cục cưng cả anh thông minh thế từ lúc nào thế...- Tử Khiêm thừa nhận, vợ mình như 1 đứa trẻ, nhưng mà là 1 đứa trẻ thông minh khác người...
- Vậy ý anh từ trước giờ Tiểu Ngư ghét à... vậy cũng không ăn luôn...- Nó giận dỗi làm Tử Khiêm sợ hãi nằm xuống cạnh, vòng tay qua vai nó, kéo nó ôm sát trong lòng ngực anh...
- Ngoan... ngoan... ai dám bảo Tiểu Ngư của anh ghét... anh đánh kẻ đó... ngoan nào... anh bảo mọi người chuẩn bị món Pháp cho em nha...
- Không ăn... không ăn... kẻ bảo em ghét là anh...- Nó quay sang véo vào má Tử Khiêm...
- Vậy Tử Khiêm hư, ăn hiếp Tiểu Ngư, đánh Tử Khiêm, đánh tử Khiêm...
- Không... không... không đánh Tử Khiêm, là Tiểu Ngư không ngoan, Tiểu Ngư ăn, Tiểu Ngư ăn, Tử Khiêm có đau không?...- Nó thấy Tử Khiêm vì dỗ nó và tự tát mấy cái vào má làm nó đau lòng vô cùng, ôm chầm lấy cổ anh khóc thút thít...
- Tiểu Ngư ngoan, Tiểu Ngư đừng khóc, Tiểu Ngư muốn ăn gì – Tử Khiêm vuốt ve lên mái tóc nó, hôn nhẹ lên trán nó...
- Tiểu Ngư muốn ăn cháo hào...
- Vậy anh đi nấu cho em...- Tử Khiêm toan ngồi dậy chuẩn bị, từ trước đến giờ từng cái ăn, miếng uống, quần áo, tắm gội đều 1 tay Tử Khiêm chuẩn bị, vì anh không muốn ai có cơ hội tiếp cận hay làm hại nó...
- Không Tử Khiêm ở lại đây với em, 1 lát em ngủ vậy ăn cũng được...
- Vậy em ngủ đi...- Tử Khiêm ôm chặt nó trong lòng, để nó gối đầu lên tay anh, hôn nhẹ lên môi nó...
- Tử Khiêm... dỗ em ngủ đi...- Nó cọ cọ đầu vào ngực anh...
- Em muốn gì nào... vuốt lưng, thoa sáp, hát hay đếm cừu nào...- Ngày nào Tử Khiêm cũng phải dỗ nó ngủ ngồi bản thân mới chợp mắt được, nào là vuốt lưng cho nó, thoa sáp lên bàn chân, hát nhạc keroro hay doremon gì đó hoặc là đếm đến 1000 con cừu, mới được ngủ... ban ngày như thế đã đành, ban đêm sau khi ân ái xong, thông

thường anh rất hay buồn ngủ và mặt rã rời,nhưng phải ráng ngồi đỡ dành công chúa ngủ trước rồi mới được ngủ,đã thành thói quen....

- vuốt lưng và đếm cừu...

- Vậy em nhắm mắt đi...

- Dạ

- 1 con cừu...2 con cừu...3 con cừu...10 con cừu...1 đàn cừu đáng yêu...100 con cừu...1 nông trại cừu dễ thương....

Tại đại sảnh,lúc Gia Kỳ đến,thật là oan gia ngõ hẹp,cậu gặp ngay người không muốn gặp,Văn Minh và Gia Bảo...

- Chào ông chủ lớn...

- Chào anh...- Gia Kỳ nhếch mép chào Văn Minh,1 ánh mắt không thiện cảm liếc qua Gia Bảo...- Chào anh...anh trai...

- Chào cậu...em trai...- Gia Bảo cũng đều cán chào lại...ánh mắt sắc lạnh...Thấy vậy,Văn Minh nhanh chóng lên tiếng...

- Tử Khiêm đâu,sao cậu ta không ra chào đón chúng ta,dù sao chúng ta từng là bạn thân từ nhỏ kia mà...

- Lúc này tôi có hỏi...người ta bảo cậu ấy đang bận dỗ vợ ngủ...- Gia Bảo ngán ngẩm nói,anh bạn này lúc bé đến lớn,chưa từng nhìn đến mặt bọn con gái qua 1s,không thèm nói chuyện với ai ngoài bọn này,kể cả bọn này con không dám nói chuyện với cậu ta quá 3 câu,vậy mà con người đáng sợ ấy lại có ngày quỳ lụy 1 cô gái...cưng chiều hơn châu báu...càng làm anh tò mò xem cô gái nào lợi hại thế...

- Đúng vậy,tôi cũng nghe mọi người đồn rằng,anh ta cưng chiều vợ mình hết mực,ăn cũng phải dứt,ngủ cũng phải dỗ,tắm cũng tắm dùm,đi đâu cũng kè kè bên cạnh...- Gia Kỳ cảm thấy cô gái đó không đơn giản là 1 cô gái loạn trí bình thường mà thật sự là 1 tiểu yêu tinh

- Vậy à...- Gia Bảo nghe thế trong lòng không khỏi sốt xà,nhưng gì Tử Khiêm cưng chiều cô gái này,sao giống với anh ngày xưa,sưng nịnh trân quý nó...anh thật sự muốn quay lại ngày xưa...- Không biết trông cô ta thế nào nhỉ...chắc là 1 đại mỹ nhân

- Không biết chừng là 1 cô gái thấp bé tầm thường đấy...- Văn Minh đùa cợt...- từ trước sở thích của Tử Khiêm đã kì lạ,không chừng mắt nhìn con gái cũng khác người bình thường...

- Nhưng tôi nghe nói là 1 cô gái tuyệt sắc hiếm có,nhưng chưa ai thật sự nhìn thấy cô ta,lúc này anh Tử Khiêm vừa về đến,đã bí mật đưa vợ lên phòng,không ai nhìn rõ chị ta...

- Thật tò mò cô gái kì lạ này là ai...

- Thưa các thiếu gia,chúng tôi đã chuẩn bị phòng,xin các cậu theo bọn tôi lên phòng,hành lí bọn tôi sẽ mang lên sau...

3 người bước vào resorse nghỉ ngơi,không ai biết rằng những gì sắp chờ đợi họ tối nay và ngày mai...

- Tử Khiêm,anh tắm xong rồi à...

- Em dậy rồi à,anh chuẩn bị quần áo xong rồi,vào đây anh tắm cho...

- Tắm xong,Tử Khiêm đưa em đi vòng vòng chơi nhé...

- Không được...từ giờ đến sáng mai,em phải ngoan ngoãn ở trong phòng không được đi đâu,đây không phải nhà chúng ta,bên ngoài đầy nguy hiểm...

- Không không...em muốn đi chơi...

- Ngoan nào...nghe lời anh,sáng mai làm tiệc xong chúng ta đi chơi,ngày mai là hôn lễ chính thức của chúng ta,mọi người trên thế giới đều biết chúng ta là của nhau...không ai chen vào chúng ta nữa...

- Thế này không phải là vợ chồng sao?...em không phải mặc áo cô dâu rồi sao,không phải tối nào anh cũng không mặc quần áo rồi làm thế này...làm thế này...rồi làm thế kia nữa...anh bảo là vợ chồng là phải làm thế mỗi ngày sao...vậy Tiểu Ngư không phải vợ anh à...
 - Ngốc...là vợ nhưng...thôi,Tiểu Ngư ngoan,vào đây anh tắm cho cái đả,anh chuẩn bị tinh dầu cho em rồi này,có cả hoa hồng nữa...
 - Kì lạ...sao dạo này Tử Khiêm nói toàn chuyện khó hiểu...
 - Thôi giải thích em cũng không hiểu đâu...lại đây,anh chải tóc cho trước đả rồi hãy gội...- Thế là nó ngoan ngoan ngồi cho Tử Khiêm chải tóc và tắm gội ỳnh,trong nó hết như 1 con mèo con đáng yêu,nghe lời chủ,lưu lại không nhéo nghịch phá ứt cả người anh...
 - Rồi...xem keroro đi...anh đ bàn công việc tí đả
 - Bao giờ anh quay lại...
 - Em xem xong bộ phim,anh sẽ về tới...xem đi,đây là tập mới nhất đó
 - Không tập này em xem rồi
 - Sao vậy đợc,lần trước mới xem tới 146 thôi mà...
 - Không em tìm trên mạng ấy...
 - Không đợc...đả bảo không cho lên mạng rồi...trên đó nguy hiểm lắm...phải nghe lời...
 - Huhu...Tử Khiêm đáng sợ quá...
 - Ngoan nào,xem tiếp tập này đi,đây là 148,chắc em chưa xem rồi...ngoan nào,anh đi sẽ về ngay...
 - Vâng ạ...- Nó nhìn thấy Tử Khiêm đi khuất,trong lòng không khỏi lo lắng,từ trước đến giờ,nó luôn ở trong lòng Tử Khiêm,anh không xa nó nữa bước,cũng không cho ai tiếp xúc với nó,từ trước nó chỉ biết có 6 người là Tử Khiêm,bác quản gia,3 cô hầu gái và bà bếp...nhưng Tử Khiêm chưa từng cho ai nói chuyện với nó,chưa từng gặp qua người lạ...cũng chưa từng đi đâu ra ngoài hòn đảo nhỏ,kể cả ra khỏi phòng,Tử khiêm cũng phải ôm chặt lấy nó,không cho rời xa anh đến 1 milimet...
- Sau khi xem phim mệt rồi,nó không tắt video mà trèo lên giường ngủ say sưa,Tử Khiêm về thấy vậy,tắt TV giúp nó,leo lên giường ôm lấy nó vào lòng...
- Ngủ say thế cơ à...ngủ ngoan đi...Từ Ngày mai không còn ai chia cắt chúng ta nữa...cả thế giới này sẽ đều biết em là của Lục Tử Khiêm này...Lục Tử Khiêm yêu em hơn bất cứ người đàn ông nào...chúng ta sẽ không còn những lo âu,sợ hãi nữa,anh sẽ đư em đi khắp nơi du lịch,cho em tiếp xúc với thế giới này...em nhé...- Nói xong Tử Khiêm ôm chặt lấy nó,chìm sâu vào giấc ngủ bình yên...
- Tối đó,trong căn phòng,hai con người đang chìm đắm trong cơn nhiệt tình trên thân thể nhau,hoà quyện linh hồn,hoà quyện thể xác,hoà quyện sinh mệnh của họ vào nhau,khắp căn phòng là tiếng rên rĩ và thở dốc,tầm lưng nhấp nhô lên xuống của người con trai hoà với tiếng rên rĩ của 2 người,toàn thân ướt đẫm mồ hôi,cuối cùng mệt gần như không thể nổi nữa,2 người mới buông nhau ra...chàng trai ôm chặt cô gái bên cạnh mình,toàn thân đầy mồ hôi,thở dốc khổng ngừng...
- Tử Khiêm này,ngày nào chúng ta cũng chăm chỉ thế này,sao bụng em không to ra nhỉ...
 - Em...em nói gì cơ...sao em biết chuyện này...sao em biết làm thế này bụng sẽ to ra...- Tử Khiêm thoáng giật mình,tại sao cô nhóc của mình lại biết đợc chuyện này nhỉ...
 - Em xem trên mạng...người ta nói,khi 2 người,1 con trai,1 con gái cùng nằm trên giường,tắt đèn lại...thì con gái sẽ to bụng,sẽ sinh ra em bé thật đáng yêu...
 - Ngốc...đả bảo không đợc lên mạng,toàn ăn nói nhảm nhí...anh chỉ cần em...chỉ cần 2 chúng ta ở bên nhau mãi thế này là tốt rồi...- Sao anh có thể nói với sủng vật bé nhỏ của mình là cô sẽ khó có con kia chứ...
 - vậy à...vậy là Tiểu Ngư ngốc thật rồi...tiểu Ngư buồn ngủ

- Anh đỡ em...vuốt lưng nhá...- Thế là Tử Khiêm nhẹ nhàng vuốt dọc tấm lưng trần của nó, 2 người dần chìm vào giấc ngủ say...

Bây giờ tại 1 căn phòng cách đó không xa, 1 cậu trai tóc vàng đứng trước bức tường kính cạnh giường nhìn ra ngoài, trên tay mân mê li rượu vang, Gia Kỳ nhớ đến nó vô cùng, suốt 4 năm nay, cậu không thể ngủ say lần nào, đêm nào cũng về đến căn hộ ngày xưa của nó, nằm trên chiếc giường ngày nào họ vẫn ân ái, ngất ngào, tắm rửa sạch sẽ, chuẩn bị cẩn thận, dùng mùi nước hoa nó thích...ngồi trong phòng chờ nó, giống như việc mà cậu vẫn làm hằng ngày 4 năm trước, để chờ nó đến...cùng bên nhau...nhưng suốt 4 năm qua cậu chờ trong vô vọng, chỉ 1 mình cậu cô đơn đau đớn 1 mình, không bao giờ cậu ngủ được yên giấc...lúc nào hình ảnh lúc nó tuyệt vọng rơi xuống biển hiện rõ trong tâm trí, cậu tưởng chừng mình chết đi...

- Em ở đâu...em nhớ anh nói gì không...2h mỗi đêm...trái tim chúng ta sẽ kề bên nhau...không cần lời nói cũng nghe thấy nhau...bây giờ em ở đâu...em nghe thấy anh không...anh đang nhớ em...anh đang tìm em...em xuất hiện đi anh nhớ em...Thuần Thuần...

Gia Kỳ sờ nhẹ lên cổ tay trái của mình, trên đó những vết cắt chẳng chịt lên nhau, vẫn còn để lại dấu như cách mà các cô gái đeo vòng lâu ngày để lại...cậu đau sót nhớ lại 4 năm bi thương của mình, 1 năm sau khi nó mất tích...cậu như 1 kẻ điên dại, sống mãi trong những kí ức đã qua, không tiếp xúc hay nói chuyện với ai, đôi lúc cậu đã tưởng mình mất đi tri giác, cậu vui đùa vào những lon bia, trông hình dạng lúc đó của cậu rất thê thảm, tóc dài không cắt xù lên rồi bời, râu mai cũng không cạo, bản thân cậu cũng không còn nhìn ra chính mình nữa. Nhiều người xung quanh còn tưởng cậu bị bệnh trầm cảm. Nhưng sau tất cả, việc đáng sợ nhất chính là cậu đã vô số lần tự tử...không thể đếm được trên đầu ngón tay. Không dưới 5 lần cắt mạch máu, hay uống hết nửa hũ thuốc ngủ, hay buông mình xuống dòng sông lạnh giá, hay không ăn không uống đến mức mất nước ngất đi, bao tử bị xuất huyết...Cậu còn nhớ 1 lần, cậu lái xe lao đầu ra xe tải, nhưng chiếc xe đó lại tránh cậu, kết quả là làm tông ngã 1 cái cột đèn...Nhưng sau tất cả, cậu cũng không thể chết. Cậu chợt nhận ra có lẽ Thuần Thuần vẫn còn trên thế gian này, và ông trời còn muốn cậu sống để có thể gặp lại nó lần nữa. Nên cậu quyết định đứng dậy, tự chăm sóc bản thân để bản thân trở nên hoàn hảo nhất, vì Thuần Thuần từng nói, nó thích cậu vì cậu là người đẹp trai nhất...

- ...anh nhớ em...

- Ai? – nó đang say sưa ngủ trong lòng Tử Khiêm, thì nó giật mình khi nghe thấy giọng nói bi thương của ai đó trong đầu...nó chỉ kịp mặc nội y và khoác chiếc áo somi của tử Khiêm, rồi lập tức lần theo tiếng gọi trong đầu mình, đi đến 1 hành lang dài và xa lạ, nó sợ hãi không dám bước tiếp, nhưng tiếng nói ảm áp của chàng trai đó cứ thôi thúc nó bước đi...nó đi đến trước 1 căn phòng, không hiểu tại sao trong tiềm thức nó chắc chắn rằng nơi đây là nơi nó cần tìm. Nó mở cửa ra nhẹ nhàng, bên trong là 1 cảnh tượng hoàn mỹ khiến nó say đắm. Bên trong không mở đèn, chỉ có ánh sáng từ đèn ở vòi phun nước bên ngoài và ánh trăng chiếu vào căn phòng, dưới ánh sáng mờ ảo, là 1 chàng trai đứng yên như 1 bức tranh sơn dầu, chàng trai có làn da trắng, mái tóc màu vàng sáng lên dưới ánh đèn mờ ảo mềm mại rơi xuống che khuất đi đôi mắt màu hổ phách sao mà xa xăm, ẩn chứa bên trong là cả 1 đại dương nổi đau và bi ai. Trai tay là 1 ly rượu vang đỏ nồng ấm, mùi hương của rượu và mùi nước hoa thoang thoảng trên người chàng trai thật làm người ta say.

Chiếc áo sơ mi màu trắng chỉ gài vài nút làm hiện lên bên thân hình hơi gầy như khoé khoắn, chiều cao khoảng 1m88 với đôi chân dài miên man bên trong 1 chiếc quần bò nhạt màu, ẩn hiện trong mái tóc vàng mượt ấy là 1 chiếc bông tay hình thánh giá, trên mũi còn sáng lên 1 chiếc khoen nhỏ. Thật là 1 pho tượng sống làm mê mẩn lòng người. Nó nhìn chàng trai với góc độ nghiêng, ngủ quan tuần tú, từng được nét thanh thoát như được bàn tay hoàn mỹ của tạo hoá chạm khắc không 1 chút tì vết. Bất kì cô gái nào nhìn thấy của bị hôn bay phách lạc. Nó ngơ ngẩn tiếng lại đứng phái sau chàng trai...nhẹ nhàng hỏi...

- Xin lỗi...khi này có phải anh gọi tôi không...?

Gia Kỳ khi nghe tiếng nói của người phía sau, cậu cũng không còn tâm trí để nghĩ được tại sao lại có 1 cô gái ở trong phòng mình lúc này, bởi vì giọng nói này quá quen...giọng nói cậu mang trong tim suốt mấy năm qua, giọng nói mà cậu vẫn khao khát được nghe từ rất lâu rồi...giọng nói cả đời cậu không thể quên được, giọng nói của người đó...người cậu yêu say đắm...không kịp nghĩ gì, cậu xoay người lại, cả lòng đất dưới chân cậu như xoay chuyển, không khí như đóng băng, trái đất tưởng chừng dừng chuyển động, máu của cậu cũng ngừng di chuyển, chỉ có tim cậu đang đập điên cuồng...vì chính người đó...cô ấy ngay trước mắt, cậu buông chiếc li thủy tinh rơi xuống đất, màu đỏ của rượu lan ra khắp nơi. Đầu óc cậu quay mòng mòng, nhất

định là mơ, đây nhất định lại là 1 giấc mơ như bao đêm cậu vẫn tìm đến rượu để có thể mơ thấy người đó. Nhưng sao cảm giác này có thể thực đến thế, cả giọng nói ngọt ngào này nữa... cậu không còn nghĩ được gì nữa ôm chặt lấy nó, thật chắc như thể đem cả sinh mạng ra để ôm lấy nó, như thể nếu không ôm vội lấy giấc mơ này tan biến, cậu không thể ôm lấy nó được nữa...

- Là em... đúng là em rồi... anh nhớ em... anh nhớ em đến phát điên...

- Này anh kia... anh buông tôi ra... anh là ai... đau quá...- Nó ra sức giãy dụa, nó không hiểu tại sao con người này lại ôm nó như vậy, nó hoàn toàn không biết người này là ai, chẳng lẽ nó từng gặp qua người này trong quá khứ, tại sao lại quen thuộc đến thế, vòng tay này, hơi ấm này, nhiệt tình này, hơi thở này, nhịp tim này... tại sao như thuốc gây mê, nó chỉ muốn ôm chặt lấy, quỳ vào con người đang ôm lấy mình, như có 1 sợi dây nối kết giữa họ...

- Anh không buông, nếu anh buông ra, em sẽ bỏ anh đi mất... có chết anh cũng không buông ra... anh biết em chỉ là 1 giấc mơ... nên em có thể cho anh mơ 1 chút, 1 chút thôi cũng được... anh yêu em... anh yêu em...- Gia Kỳ ôm chặt lấy nó, nó giật mình vì nó cảm nhận thấy những giọt nước mắt của cậu rơi trên vai nó. Con người này thật ra đã gặp phải chuyện gì, sao mà bị thương quá vậy. Kỳ lạ tại sao nó không hề muốn người này buông nó ra, không chỉ muốn cậu ôm lấy nó, mà còn muốn cậu làm nhiều thứ hơn thế nữa, nó cũng không còn hiểu rõ bản thân mình nữa, chỉ biết mình bị con người xa lạ trước mắt làm mê muội...

- Anh là ai? trước kia tôi quen anh sao...

- Em không nhớ anh sao, anh là Gia Kỳ, là Gia Kỳ của em, là vanice tình yêu của em, là người yêu em điên loạn, yêu em đến mê muội, yêu em hơn sinh mạng của mình...- Gia Kỳ đau đớn ôm lấy nó, dù là 1 giấc mơ nó cũng không ngừng làm đau cậu...

- Quan hệ giữa chúng ta thân thiết đến thế sao... thân thiết đến mức có thể ôm chặt như vậy sao- Nó ngây ngô hỏi

- Đúng thế, còn thân thiết hơn thế nữa...- Gia Kỳ nói xong cuối xuống hôn nồng nhiệt lên môi nó, nụ hôn dùng hết nhiệt tình và sức nóng của sinh mạng anh để hôn lấy nó, nụ hôn cháy bỏng như những cơn cuồng phong cuốn lấy nó đắm chìm trong những khát khao, dục vọng và ham muốn... Trong đầu nó giờ chỉ còn mong muốn người con trai này có thể để nó quỳ vào thân xác cậu, nhiệt tình của cậu mà bùng cháy... đêm nay nó muốn đem cả sinh mệnh giao cho cậu... Nó cảm giác đây nhất định là ảo giác hay 1 giấc mơ, và chàng trai hoàn mỹ, hấp dẫn này, chỉ có trong tưởng tượng...

- Nói đi... nói câu nói mà anh chờ để nghe nhất... những lần trước em dạo qua giấc mơ của anh, em chưa từng nói câu đó...- Hơi thở của cậu phả vào mặt nó, làm cả người nó nóng ran, cơ thể run bắn bật, đầu óc càng mê muội, nó không còn điều khiển được hành động hay lời nói của mình nữa...

- Nói gì...

- Em yêu anh...- Anh 1 mắt yêu thương, đau đớn và chứa lửa của anh như xoáy sâu vào nó, nó như bị sức hút của chàng trai này điều khiển, đồng ý làm theo mọi yêu cầu của cậu, nó cảm thấy không có gì là thực cả, chắc chắn, đây nhất định là 1 giấc mơ...

- Vâng... em yêu anh...- Nó nói nhưng trong đầu không ý thức được gì, chỉ đơn giản cậu bảo nó nói gì thì nó nói đó thôi...

- Thuần Thuần... anh cũng yêu em... chỉ cần đêm nay thôi, sau đêm nay anh chết cũng không sao...- Tình cảm trào dâng bao lâu nay như tràn cả ra ngoài, cậu cuối xuống hôn tới tấp lên môi nó, những nụ hôn cuồng nhiệt, cháy bỏng nhất, nó như bị cậu cuốn vào hàng loạt cơn lốc những nụ hôn cuồng dã, nhiệt tình, say đắm mà mang bị thương của cậu.

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 42.2

49. Chương 42.2

Cảnh báo có cảnh 18 +

Nó không biết bọn nó hôn nhau bao lâu, chỉ biết nó cứ hôn, cứ hôn, hôn rồi lại hôn, thời gian như ngừng trôi. Nó bây giờ ngồi trên ghế bành tựa người ra sau, cậu vòng 2 tay qua người nó chống lên thành ghế, cuối xuống nhiệt tình hôn lấy nó, đã 4 năm nay cậu chưa đụng qua 1 cô gái nào, dù cái nắm tay, những tình cảm, dực vọng đối với cô gái mình yêu bị đè nén bao lâu nay, bây giờ bộc phát hoàn toàn. Cậu không cho ảo giác trong lòng mình còn đường lui, cậu ôm chặt lấy nó vào lòng. Đứng dậy, kéo nó bước nhanh về phía giường, sau đó nhẹ nhàng đặt nó lên giường, 2 tay lại chống sang 2 bên người nó, ánh mắt nóng bỏng như có lửa của cậu xoáy sâu vào thân thể con người dưới mình, nó như bị khát khao tình dục cuốn đi, mắt nhắm nghiền, mê man chìm vào giấc mộng khoái lạc này. Nó cảm giác thấy cái dực vọng cực nóng của cậu áp chặt lên người mình. Toàn thân nó nóng ran, mong đợi bước tiếp theo của cậu.

- Nói lại 1 lần nữa được không...nói rằng em yêu anh...lần nữa....xin em...anh sợ sau khi tỉnh mộng không thể nghe được nữa...

- Em yêu anh....anh yêu anh....em yêu anh...- Sau khi nó nói xong, con người bên trên như kẻ điên dại cuối xuống hôn say đắm lên môi nó, thân thể áp sát lên người nó, nó thoáng giật mình khi cảm nhận được thân thể cân bằng của cậu.

Nó cảm thấy khó khổ, 1 phần do bị hôn cuồng dã, 1 phần do thân thể người phía trên đè nặng lên cơ thể mình, nó dùng hai tay chống lên ngực cậu, đẩy lên. Gia Kỳ như hiểu ý, xoay người, để nó nằm hẳn lên người cậu, Gia Kỳ ôm chặt, cuộn lấy cô hoàn toàn trong lòng mình, 2 người lại quấn lấy nhau, hôn say đắm, mỗi người tưởng như mình chìm đắm trong 1 giấc mơ không thể dứt....nhiệt tình hôn, nhiệt tình quấn lấy nhau, lẫn lộn....ánh mắt cậu như chứa 1 tia lửa có thể thiêu trụi mọi chỗ mất cậu lướt qua trên người nó. Cả người nó như bị ngọn lửa nhiệt tình của cậu thiêu cháy...

- Em yêu anh...- Giọng nói ngọt ngào của nó vừa vang lên, bụng dưới của cậu lại lần nữa căng cứng lên, cậu không kiềm chế nổi, liên tục thở dốc không ngừng...Lại xoay người làm cho nó nằm hẳn bên dưới cậu, cậu nhiệt tình cuối xuống hôn say đắm lên đôi môi mà cậu khao khát lâu ngày, đôi môi mà cậu từng thề rằng, dù có là tẩm thuốc độc, cậu cũng không ngần ngại mà hôn lấy nó...cậu say đắm mà dịu dàng hôn lấy đôi môi nó, như hôn lên thứ bảo bối quý giá nhất.

- Anh yêu em...anh nguyện chết đi trong giấc mộng này...

- Nếu đây thật sự là mộng...vậy đem nhiệt tình của anh biết giấc mộng này trở thành giấc mộng đẹp nhất của em...- Nó thật không hiểu rõ tại sao 1 Tiểu Ngư khờ khạo như nó lại có thể nói lên những câu nói gợi tình như thế, như thể ở bên người con trai này, hình như là có 1 con người khác bên trong điều khiển nó vậy...cô ta là ai...là người yêu của anh chàng này sao...

- Em biết không đây là giấc mộng anh đã muốn mơ thấy bao lâu nay...- Nó xong Gia Kỳ cuồng nhiệt lao vào người nó, cậu say đắm hôn lên thân thể nó...1 chút nào trên cơ thể cậu cũng không bỏ sót, hôn tới đâu cơ thể nó như bị thiêu đốt tới đó...ánh trắng vàng chiếu vào, mơ ảo ẩn hiện hình ảnh này lên bức tường kính cạnh giường...quần áo lả tả rơi xuống sàn nhà, 2 người trên giường, không còn gì ngăn cách, triền miên, điên loạn quấn lấy nhau nóng bỏng mà yêu thương, 2 người nhiệt tình lẫn lộn, cứ kẻ dưới người trên, rồi lại kẻ trên, người dưới, mà hôn mà ngấu nghiến lấy cơ thể của nhau...Trong tấm kính, bóng lưng của chàng trai khỏe cử động, những giọt mồ hôi thi nhau chảy xuống tấm lưng và cơ thể trắng mịn của chàng trai...Cơ thể cứ thế phập phồng lên xuống...nó đau vô cùng nhưng 1 cảm giác đau làm người khác sung sướng...Những lúc ở bên Tử Khiêm, mặc dù anh nhiệt tình, đôi lúc cũng rất cuồng dã, nhưng kiểu điên loạn như thế này, nó chưa hề trải qua...

- Em yêu anh...- Trong đêm tình này, nó không biết nó đã nói câu đó bao nhiêu lần, chỉ biết bản thân như chìm đắm trong cơn mộng tình với chàng trai xa lạ, những lời nói này cứ theo những tiếng rên rỉ vang lên

- Anh cũng yêu em...- Cứ thế trong đêm tối, tiếng thở dốc và tiếng rên rỉ cứ thế vang lên kèm theo những lời đối đáp, em yêu anh, anh yêu em ấy mãi không dứt...

Thân người cậu cứ thế mà nhấp nhô, đẩy ra đẩy vào đều đặn. Bàn tay cậu cứ thế mê mẩn vuốt lên thân thể trắng nõn bên dưới, vuốt dọc qua cổ, sờ mó lên ngực, lướt qua vùng eo, rồi nhẹ nhàng dừng lại vuốt ve vùng mẫn cảm của nó, toàn thân nó tê liệt khi đôi môi và chiếc lưỡi của cậu lướt qua toàn thân của nó...Nó hoảng loạn bị nhiệt tình của cậu cuồng tới, toàn thân áp chặt vào cơ thể nóng bỏng của cậu, 2 tay ôm thật chặt

lấy thân thể của cậu,phối hợp ra vào nhịp nhàng,cử động chậm rãi mà có lực,cuối cùng 2 người dứt nhau ra...thở hổn hển,nhưng nó chưa kịp thở đến cái thứ 3,cậu lại lao vào người nó...như sợ rằng khi để đầu óc mình tỉnh lại thì giấc mơ này sẽ tan biến.Thế là cứ thế 1 lần nữa,1 lần nữa,không biết là bao nhiêu lần.Chỉ biết là lúc rời khỏi phòng là 12h,bây giờ là 5h,cả 1 đêm kích tình cùng nhau,triền miên,vồ dập,lăn lộn đến khi mệt đến mức cả xương cũng rã rời...2 người mới buông nhau ra,ôm nhau chìm vào giấc ngủ...

Bỗng dưng nó giật mình thức giấc,như 1 kẻ mất trí,nó mở mắt ra,nó hoảng hốt vô cùng khi đang ở 1 căn phòng xa lạ,trên người không quần áo,bên cạnh 1 người con trai trần trụi ôm thật chặt nó vào lòng,nhưng điều đáng sợ là...người này không phải Tử Khiêm của nó,mà là 1 người hoàn toàn xa lạ...Nó hoàn toàn không nhớ chuyện xảy ra vừa nãy,nó chỉ nhớ nó đang ngủ trong lòng chồng mình,rồi bỗng nhiên nó nghe thấy tiếng gọi của 1 người con trai lạ.Sau đó bản thân không nhớ gì cả,nó hoảng hốt vô cùng...nó sợ hãi,léch tẩm thân đau nhứt,rã rời xuống giường,mặc lại áo,chạy ra khỏi căn phòng xa lạ...trong khi người con trai kia vẫn say sưa trong giấc mộng...

Nó như 1 kẻ lạc đường,hoảng hốt sợ hãi,lao nhanh đi trong đêm tối...tắm áo sơ mi trắng mỏng manh duy nhất,bay bay trong gió,mái tóc dài,dày và óng mượt tung bay tự nhiên,làn da trắng như trong suốt...trông nó như 1 nàng tiên không hề tồn tại lướt nhẹ trong đêm tối...

- Huhuhu...Tử Khiêm...sợ quá...đây là đâu...Tử Khiêm...

- Đây cô ơi,sao cô lại vừa chạy vừa khóc thế,quần áo cô sao thế này...- Nó giật mình khi nghe thấy giọng nói của 1 người con trai lạ,giọng nói không ngọt ngào như của Tử Khiêm,không trầm ấm,quyến rũ như tiếng gọi trong đêm lúc nãy, mà nhẹ nhàng như cơn gió thoảng qua,như thể là 1 ảo ảnh không tồn tại,giọng nói này...quen quá...Nhưng nó sợ hãi chạy nhanh hơn...

- Đây cô ơi...cô bị sao thế...tôi muốn giúp cô thôi,tôi không làm gì cô đâu...- Gia Bảo cảm thấy kì lạ,người con gái mỏng manh như cánh hồng ướm sương trước mắt sao mà thân quen đến lạ thường,sao mà giống cô ấy quá,từ đôi chân trắng như sữa dài miên man thẳng tắp,không tí vết,mái tóc màu vàng với 1 vài sợi màu nâu dày,dài và óng mượt tự nhiên tung bay trong gió,dáng người,cách bước đi cũng giống,mùi hương trên người càng giống hơn,anh không biết cô gái này là ai...chỉ vì lí do nó nhiều nét tương đồng với người anh yêu,anh có thể giúp đỡ và bảo vệ cô gái này...nhưng tại sao cô gái này kì lạ quá,1 cô gái hoàn toàn bí ẩn...anh càng bị thu hút...anh cứ vô thức đuổi theo...hình bóng đó càng chạy...anh không biết cô gái xinh đẹp xuất hiện giữa đêm tối này...là người hay là ma...anh càng chạy,hình bóng đó càng xa anh hơn...

- Đây cô...đừng chạy nữa...tôi không làm hại cô đâu...- Sau khi chạy đủ xa người đó,nó mới dám quay đầu lại nhìn người con trai dịu dàng như cơn gió đó...

- Cô...em...Thuần Thuần...- Gia Bảo đang đuổi theo thì hình bóng đó chợt quay lại nhìn anh,gương mặt xinh đẹp ấy hiện ra trước mắt...anh như không còn sức lực để chạy nữa...toàn thân sững ra...là cô ấy...là Thuần Thuần...là người anh yêu say đắm,là hình bóng ngày đêm mong nhớ,hình bóng anh chỉ muốn gặp 1 lần...thì có thể đánh đổi tất cả...mọi vật xung quanh anh như mờ đi...đến khi anh bừng tỉnh giữa cơn mê...- Thuần...em đâu rồi...hử...thì ra chỉ là 1 ảo giác...- Khi anh nhận rõ mọi thứ thì hình bóng đó đã biến mất trước mắt,cảnh vật đêm tối như yên ắng...khư chưa hề có ai đó lướt qua...- Thuần...em ở đâu...em thấy không...anh nhớ em đến mê muội cả đầu óc rồi...- Sau đó,Gia Bảo lắc đầu bước về phòng...

Nó nhanh chóng chạy về phòng,nó nhìn thấy Tử Khiêm đang lo lắng ngồi trên giường...

- Em đi đâu vậy...chẳng phải anh bảo em không được đi ra ngoài...đêm tối ở đây nguy hiểm lắm...em biết anh đã tập hợp toàn bộ đội bảo an đi tìm em không...

- Huhuhu...Tử Khiêm...em sợ quá...- Nó chạy lại ôm chầm lấy Tử Khiêm khóc thút thít...Tử Khiêm vứt đi mất cơn giận lúc nãy,ôm chặt lấy nó vào lòng...

- Em sao thế...sảy ra chuyện gì...nói anh nghe đừng khóc...- Tử Khiêm nhìn thấy thân thể tả tơi của nó,lo lắng nhìn khắp người nó hỏi...- Ai làm gì em...em có đau ở đâu không...em có bị gì không...

- Huhuhu...em không sao...em cũng không biết tại sao lại ra ngoài nữa,khi tỉnh dậy là 1 nơi xa lạ lắm...còn có 1 người lạ nữa...

- 1 người lạ nữa...hắn là ai...hắn làm gì em...tại sao trên người em có mùi rượu...- Tử Khiêm nắm chặt 2 vai nó hỏi,ánh mắt lo lắng vô cùng...

- Em không biết...khi tỉnh dậy là em thấy đang nằm trên 1 cái giường...không phải giường mình...bên cạnh là 1 chàng trai lạ,em không mặc quần áo...anh ta cũng không mặc quần áo...- Nó sợ hãi,toàn thân run bần bật...

- Chết tiệt...tên khốn...dám làm chuyện đó với em...em thấy trong người thế nào...hắn có làm em đau ở đâu không...ở đây thì thế nào...- Tử Khiêm lo lắng hỏi,tay đặt lên vùng bụng ngay thắt lưng hỏi...ánh mắt đau xót vô cùng...

- Hơi đau...em cảm thấy rất mệt và buồn ngủ...

- Quỷ tha ma bắt hắn đi...dám làm như vậy với em...không sao rồi...có anh đây...không ai dám đụng vào em...- Tử Khiêm ôm chặt nó vào lòng,đôi tay run run giận dữ...

- Tử Khiêm giận Tiểu Ngư à...em hư phải không...

- Không anh không giận em....anh giận bản thân mình,do tối qua quá mệt nên ngủ quên mất...cô bé của mình biến mất cũng không biết...

- Em sau này không đi bậy nữa đâu...

- Hứa với anh,đừng rời xa nha nữa...lúc sáng tỉnh dậy không thấy em...anh sợ hãi vô cùng....sợ em bỏ anh đi...không quay lại nữa rồi...

- Em hứa...

Lúc này tại 1 căn phòng cách đó không xa,Gia Kỳ trở mình thức giấc,thì ra trời đã sáng rồi,cậu tựa vào giường nhớ lại giấc mơ đêm qua,thật sự quá hạnh phúc rồi,từ trước cậu ngày nào cũng mơ được gặp nó,không ít lần mơ được ở bên trên nó mà ân ái,mà ngấu nghiến nó,nhưng có lẽ giấc mơ đêm qua là giấc mơ đẹp nhất,ngọt ngào nhất đối với cậu,cảm giác rất thật...

Cậu không hiểu tại sao cơ thể lại đau nhứt như vậy,toàn thân tê cứng,đến lúc cậu giật mình nhìn lại,trên người mình không còn mảnh vải,còn quần áo thì cái nằm ngổn ngang dưới đất,cái treo vắt vẻo trên bàn...chuyện gì đã xảy ra...cậu sờ lên đôi môi mình,cảm giác đau sưng tấy do hôn nhiệt tình cực độ...cậu trực nhớ lại giấc mơ đêm qua...nó thật sự quá thực...cậu nhìn lại giường và tấm chăn,nó vẫn còn ẩm mùi mồ hôi,ướt ác...tắm ra nhả nhum và vết chân mới bị vạch ra,nơi bên cạnh vẫn còn hơi ẩm...cậu khẽ giật mình

- Chết tiệt...- Cậu hoảng hốt,không lẽ đêm qua cậu vì uống rượu,mà nhầm tưởng cô gái nào là nó,mà dày vò người đó suốt đêm...cậu khó chịu trong lòng vô cùng,cảm giác tự trách đã phản bội nó dấy lên trong lòng...cậu yêu nó,và hoàn toàn không muốn động vào cô gái nào khác ngoài nó,cả 4 năm nay cậu không hề tiếp xúc với cô gái nào,kể cả việc làm ăn,nếu đối tác là nữ cậu cũng từ chối,cậu không muốn phản bội nó dù chỉ là 1 ánh nhìn hay lời nói...4 năm nay luôn thế...cậu sợ rằng khi uống say sẽ mất tự chủ mà phản bội nó,nên cả 4 năm nay chưa hề động đến 1 giọt rượu,nhưng tại sao tối qua lại phạm sai lầm...cậu tức giận ném vỡ chai rượu trên bàn...đem tắm ra trải giường và đóng quần áo dơ bẩn này quăng đi...bước vào nhà tắm,nhanh chóng gột rửa mùi vị của người đàn bà khác trên người mình...- Ai sai rồi...anh cứ nghĩ đó là em...

Bây giờ bên phòng nó lại vang lên tiếng cười ngọt ngào...

- Mát không...

- Mát...

- Thoải mái không...

- Có ạ...

- Ngoan nào,đứng yên cho anh lau người...

- Hìhì...nhột quá...

- Xong rồi...khoác áo vào đi...1 tí sẽ có người đến giúp em trang điểm mặc quần áo...

- Sao hôm nay anh không làm...mọi ngày anh đều làm giúp em...

- Ngoan nào...anh là chú rể...sao lại giúp cô dâu trang điểm được....sẽ có người đến giúp cả con của anh trang điểm thật đẹp...

- Người lạ...?

- Không sao đâu...là dì của anh mà...nhanh lên cô dâu...còn 2 tiếng nữa là đến giờ làm lễ đó...anh cũng đến phòng thử trang phục đây...em ngoan ngoan đợi ở đây nhé...

- Vâng ạ...

1h sau...

- WOW...Cháu thật là 1 đại mỹ nhân đó...trời ơi...cháu có phải là người không vậy...

- Dạ...- Nó ngại ngùng gãi đầu,nó vừa mặt chiếc váy cưới màu trắng,phần cổ lộ,dăng ren,với nhiều phần voan rơi xuống như dây trường xuân,trông vừa cổ điển,vừa lạ mắt...

- Đáng tiếc là cháu có vết sẹo trên ngực,cháu xem,ngực cháu thuộc hàng khủng thế này...không khoe thật uổng...còn nữa da cháu rất trắng,vai và cổ rất đẹp...nếu mặt 1 cái váy hở ngực thì tuyệt biết mấy...

- Dạ...

- Ngồi yên,dì giúp cháu trang điểm...thật kì lạ sao dì cứ thấy cháu quen quen...

- vậy ạ...- Thế là nó ngồi yên nữa tiếng cho bà dì này đánh đánh quét quét,khi nhìn vào gương nó không khỏi ngạc nhiên...trời ơi...nhìn nó như 1 nữ thần vậy...

- oh my...goddess...goddess...so beauty...oh my...trời ạ,tất cả cô gái trên thế gian này sẽ chết vì cháu mất

- sao vậy ạ...?

- trời ạ,Tại vì người yêu của họ sẽ đồng loạt bỏ họ mà quỳ lạy dưới chân cháu thôi...

- Dạ,dì làm cháu ngưỡng quá...

- Xem đồ mặt kia,đáng yêu thế,hèn chi thằng nhóc không tìm nhà dì lại quỳ dưới chân cháu như thế...

- Không tìm ạ...

- Nó như khúc gỗ ấy...thôi nhanh lên,còn có nữa tiếng thôi...nhanh kéo muện,có lẽ khách khứa đến đủ hết rồi đấy...

- Vâng ạ...

- Dì ơi đợi đã...- Nó đang bước ngang vườn hoa thì nó nhìn thấy 1 căn phòng nằm giữa vườn hoa,bên trong có 1 cây dương cầm,nó nhanh chẩu chạy vào ngồi lên cây đàn,không biết vì sao nó bị thứ này thu hút ghê sợ,bàn tay nó nhanh chóng lướt nhẹ trên phím đàn,bản nhạc “over the rainbow” nhanh chóng vang lên,bàn tay nó vô cùng điêu luyện,nó không biết là nó biết đàn,bên trong nó như có ai đó điều khiển bàn tay nó,tại sao như vậy...kì lạ quá...từ khi đến đây những chuyện này cứ xảy ra...

Khi tiếng đàn nó vang lên,ở 2 bên góc vườn khác nhau Gia Bảo và Gia Kỳ như bị thôi miên...nhanh chóng lần theo tiếng đàn...tìm đến người đang đánh đàn...ở 2 nơi khác nhau...cả 2 chàng trai đều cất lên cùng 1 câu nói...

- Tiếng đàn này...người đó...Thuần Thuần...

Nhưng khi họ tìm đến nơi,thì căn phòng thín lặng,tiếng đàn không vang lên nữa,ruột cuộc là ai chứ...

Sau khi 2 người thất vọng rời khỏi đó,2 người nhanh chóng bước đến vườn hoa hồng bạch,nơi đang tổ chức hôn lễ,khắp nơi toàn là hoa,,Tử Khiêm đang đứng trong 1 các nhà làm bằng hoa hồng bạch được dựng cao như sân khấu...anh mặt 1 bộ comple màu trắng,thắt nơ bướm màu đen,thân hình gầy nhưng rắn chắc và cao lớn,đôi chân dài,ánh mắt lạnh nhưng tự tin,chứa đựng 1 niềm vui khôn siết...trông anh cứ như 1 siêu mẫu trên sàn diễn...2 tay anh nắm chắc vào nhau,chờ đợi người cô dâu xinh đẹp của mình,bên dưới mọi người đều hướng mắt về con đường trải thảm màu trắng,chỉ cần cánh cửa đó mở ra,cô dâu sẽ bước ra.Bên dưới,Gia

Bảo, Gia Kỳ và Văn Minh cũng tò mò, thú vị muốn xem yêu nữ phương nào, xinh đẹp cỡ nào, có phải Đắc Kỷ tái thế không mà hốt hồn được hoàn tử bằng giá này thế...

Cánh cửa mở ra... nó run run, 2 tay nắm chặt bước ra ngoài...

- WOW...- Bên cạnh tiếng tuân hô vì cô dâu qua 1 xinh đẹp và tiếng ống kính nhá liên tục của cánh phóng viên để lưu giữ thời khắc trọng đại này để đem lên mặt báo là tiếng...

Xoãng Xoãng...

2 chiếc cốc rượu trên tay Gia Kỳ và Gia Bảo rót hết xuống đất... cảnh tượng bây giờ không phải là ngạc nhiên nữa mà là náo động...

- Thuần Thuần....

- Các cậu làm gì vậy...

- Thuần... các người buông tôi ra... Thuần...- Gia Bảo định chạy lên, nhưng nhanh chóng bị đội bảo an ngang lại, anh đứng bên dưới nhìn nó mà đầu óc như kẻ bán loạn, chính là cô ấy, cô ấy còn sống, cô ấy đã trở lại, người con gái xinh đẹp mặc áo cô dâu trên kia chính là cô ấy... người mình đã tìm kiếm 4 năm qua...

- Là anh đây... anh là Gia Kỳ đây... Thuần Thuần... đúng là em rồi...- Gia Kỳ như kẻ điên dại chạy lên sân khấu nhất bồng nó lên, ôm chầm lấy nó trong sự xôn xao bên dưới sân khấu máy ảnh thì nháy liên tục, trân quý như thứ báu vật bao lâu nay mất đi đã tìm thấy được, niềm hạnh phúc như cuồng trôi tất cả, hạnh phúc đến không thực, hạnh phúc đến mức chỉ cần giây phút này thôi là đủ... để chết rồi...

- Là em thật rồi... anh biết rồi 1 ngày em sẽ về bên anh mà... a... đau...- Cậu chợt giật mình vì nó cắn lên vai cậu, nó những tưởng cậu sẽ phát điên và ném nó xuống đất nhưng nó lằm ròi, cậu chỉ ôn nhu ôm chầm nó hơn vào lòng, lời nói thiết tha hơn, như con dao rạch sâu vào tim người ta, 1 lời nói khiến người ta tự thắc mắc rằng người con gái trên kia đã làm những gì khiến con người tuần mĩ, hoàn hảo này yêu đến thác loạn thế...- Là em... em vẫn chưa chết... đúng là em vẫn chưa chết em vẫn còn sống... đây không phải là giấc mơ... lần này không phải là anh mơ, là em, là em thật rồi, có thể cắn ăn thêm vài cái nữa được không, anh hạnh phúc quá, đây có thật sự là sự thật không... làm ơn cắn anh thêm vài cái đi...

- Cậu làm gì vậy, đây là vợ tôi, buông cô ấy ra...- Tử Khiêm tức giận kéo nó về phía lòng mình... nhưng Gia Kỳ cũng không chịu thua, nắm lấy 1 tay nó kéo lại, 2 người cứ thế mà giằng co nó...

- Anh buông cô ấy ra... vợ anh sao... không thể nào... tôi đã tìm thấy cô ấy rồi... tôi sẽ không cho bất cứ ai cướp cô ấy đi nữa đâu

- Cậu điên sao, nếu cậu có ý định phá đám cưới của tôi thì cậu lằm ròi... biến đi trước khi tôi nổi giận...

- Tôi không sợ, không bao giờ buông tay nữa, hôm nay tôi nhất định đưa cô ấy đi...- ánh mắt Gia Kỳ còn sắc hơn dao nhìn vào kẻ đối diện, rồi ánh mắt như thay đổi 180 độ nhìn vào gương mặt đang sợ hãi đứng cạnh mình...- Em sẽ đi với anh chứ... chúng ta rời khỏi đây em nhé... Thuần Thuần...

- Tôi... Tử Khiêm... sợ...- Nó sợ hãi, quay sang cầu cứu Tử Khiêm

- Cậu buông cô ấy ra...- Tử Khiêm cố gắng đẩy con người này ra...

- Em sao vậy... Thuần Thuần... em không nhận anh ra sao....

- Xin lỗi anh... tôi không phải Thuần Thuần... tôi là Tiểu Ngư... tôi không quen anh...- Nó gạt tay Gia Kỳ ra, núp vào sau lưng Tử Khiêm...

- Xin lỗi cậu, nhưng cậu có lẽ đã nhận nhầm người rồi, trên thế gian người giống người rất nhiều... cô ấy không phải Thuần Thuần nào của cậu, chỉ là Tiểu Ngư vợ tôi...- Cậu nói lạnh băng của Tử Khiêm, và vòng tay ngọt ngào mà anh ta ôm lấy sủng vật trong lòng mình, ánh mắt và lời nói xa lạ mà nó dành cho cậu làm cho cậu như kẻ vừa leo lên đỉnh cao hạnh phúc đã nhanh chóng bị ném xuống vực thẳm của sự thất vọng, đau đớn...

- Không thể nào... không thể nào, rõ ràng là em, em nói dối, em nói dối anh, có phải em thích anh ấy rồi, nên em giả vờ không nhận ra anh, giả vờ làm người khác để chối bỏ tình yêu của anh không... em nói đi... em nói em

chính là người đó đi...anh van em...không sao,em không yêu anh nữa cũng không sao...chỉ cần ngày ngày còn nhìn thấy em,biết em còn tồn tại là được....xin em hãy nói đi....nói em là Thuần Thuần của anh đi....làm ơn...

- Tôi xin lỗi...rất tiếc tôi không phải...

- Thuần...em nói dối phải không,em là cô ấy đúng không,anh cũng không nín kéo bước chân em đâu,làm ơn nói với anh là em vẫn còn tồn tại,em chưa chết...em dối anh....anh yêu em mà....làm ơn đi...- Bây giờ cả Gia Bảo cũng phát điên,lao ra khỏi đội bảo an,chạy lên nắm lấy vai nó,mà đau đớn nói...

- Xin lỗi...có lẽ các anh lầm rồi...người các anh tìm có thể ở đâu đó nơi khác,hoặc thực sự không tồn tại nữa rồi,tôi là Tiểu Ngư,không phải Thuần Thuần nào cả...tôi không phải người các người yêu...tôi là vợ của Tử Khiêm...

- Thấy chưa,các cậu nhầm rồi...tôi biết thể nào các cậu cũng cảm thấy ngạc nhiên....thực ra từ trước tôi đã biết Tiểu Ngư trông giống với Thuần Thuần mà các cậu yêu,chuyện các cậu tranh giành,tìm kiếm người đó rất nổi tiếng,nhưng tôi nói cho các cậu rõ,cô gái các cậu tìm là Bạch tiểu thư,còn Tiểu Ngư của tôi chỉ là 1 cô gái làng chài bình thường thôi...

- Cậu nói dối...

- Anh gạt tôi...

- Đây là sự thật,coi như các cậu không muốn tham dự lễ cưới của tôi cũng được,nhưng đừng đến đây gây náo loạn,cướp cô dâu của tôi...- Nó xong Tử Khiêm kéo nó đi trước mắt mọi người,Gia Kỳ và Gia Bảo phát điên đuổi theo,như nhanh chóng bị đội bảo an ngăn lại...

- Buông tôi ra...Thuần Thuần...anh yêu em...em chính là Thuần Thuần của anh...- Gia Kỳ như kẻ điên loạn đánh túi bụi vào bọn bảo an nhưng vì bọn chúng quá đông nên cậu không làm gì được...

- Anh xin em...anh sai rồi...làm ơn đi...hãy nghe anh,hãy để anh nói rằng anh yêu em...- Gia Bảo đau đớn quy xuống,Văn Minh nhanh chóng lại đỡ anh,anh như kẻ sắp chết không nín kéo được vào đâu,đau đớn,quăng quai...

- Nhanh lên,chụp tiếp đi...- Bọn phóng viên nhanh chóng chụp lại toàn bộ sự việc lúc này và cảnh tượng hiện giờ,anh em nhà họ Hoàng phá nát đám cưới của cậu ấm nhà họ Lục,và 2 cái tên nổi tiếng nhất giới doanh nhân này bây giờ,1 người thì phát điên đánh đấm,1 người thì quy ngã giữa sân khấu.Người ta không khỏi kinh ngạc vì 2 doanh nhân trẻ tuổi này luôn nổi tiếng là lạnh lùng vô cảm,tại sao vì 1 cô gái có thể đẩy mình vào tình cảnh bi thảm như hôm nay.1 Hoàng Gia Kỳ sắc đá vô tình,lãnh đạm,không biết đến cảm xúc hay phản ứng,hôm nay lại có thể phát điên lên đánh đấm như hôm nay.1 Hoàng Gia Bảo lạnh lùng,bản lĩnh,không bao giờ nhìn xuống,cũng không nhìn đến mặc người khác quá 2 giây,vậy tại sao con người này có thể từ bỏ danh dự,vì 1 cô gái mà quy lụy van xin...Cô gái có thật là mỹ nhân Bạch Thuần Thuần làm bọn đàn ông điên đảo,nhân vật nữ chính trong cuộc chiến tình yêu của 2 tập đoàn tài chính lớn nhất châu á trong truyền thuyết không...?

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 42.3

50. Chương 42.3

- Tử Khiêm lôi nó lên phòng đóng cửa lại,anh tức giận cởi bỏ áo khoác ném xuống sàn,nó sợ hãi chưa kịp thay quần áo cô dâu leo lên giường ngồi khoanh chân lại,ánh mắt Tử Khiêm lạ quá cứ như người khác vậy,rất đáng sợ...

- Tử Khiêm à...anh giận sao?

- ...- Tử Khiêm cũng im lặng ngồi trên giường quay lưng lại không nói gì cả...

- Có phải em làm sai gì không...?

- ...- Vẫn yên lặng...

- Em hư phải không...

-

- Hay là anh đánh em đi...

-

- Tử Khiêm à...anh đừng làm em sợ...

-.....

- Anh thấy khó chịu ở đâu à...- Nó bắt đầu thấy sợ,tại sao trong người Tử Khiêm toả ra 1 sát khí đáng sợ như vậy,và anh chưa 1 lần sờ nó như thế,cũng chưa từng giận nó thật sự...

-....

- Chắc anh không khoẻ ở đâu hả...đưa em xem này...- Nó vừa sợ hãi bước xuống vén váy ngồi xổm bên giường,đối diện với tử Khiêm đưa tay lên sờ trán Tử Khiêm...nhưng nó giật mình bắt gặp 1 ánh mắt vô hồn và gương mặt lạnh hơn đá của anh,như thể nếu có 1 con sinh vật nào bay qua đây sẽ bị không khí lạnh giá xung quanh anh làm cho đóng băng...Nó hốt hoảng đặt tay lên 2 bên má của Tử Khiêm hỏi...- Anh sao vậy nè...anh đừng làm em sợ...anh nhìn em đi...anh lạ quá...

-....- Tử Khiêm như 1 cái xác không hồn,ánh mắt vô cảm,gương mặt không hề biến sắc...

- Huhuhu...anh đừng thế mà...có phải là do chuyện 2 người con trai lúc nãy không...em thật không nên nói dối anh...thật ra người tối qua em gặp,chính là chàng trai tóc vàng lúc nãy...chàng trai áo đen kia...em cũng có gặp...

-...Cái gì...- Khi nghe nó nói đến đây,gương mặt Tử Khiêm có chút biến sắc,thực ra chỉ có ánh mắt,ánh mắt của anh ấy vô cùng tà ác...như ánh mắt của 1 con quỷ,còn gương mặt thì vẫn băng giá,anh túm lấy tay nó bóp thật chặt...

- Tử Khiêm,anh làm em đau...anh buông em ra...em sai rồi

- Cô nói sao...hahaha...- Tử Khiêm làm nó sợ hãi vô cùng,anh như trở thành 1 người hoàn toàn khác,ánh mắt đầy thù hận như muốn giết chết nó,như thể nó làm điều gì đó có lỗi đến anh vậy...Nó hoảng sợ vô cùng,anh đột nhiên dùng tay túm lấy cổ nó,thả nó lên giường,1 tay bóp lấy cổ nó,nó giãy dụa không ngừng,bây giờ trông Tử Khiêm vô cùng đáng sợ...- Buông em ra...anh giết em...sao...khó thở quá...

- Cô...cô phản bội tôi...thì ra cô lên giường với hắn ta...còn tên kia...đêm qua cô cho hắn bao nhiêu lần...- Tử Khiêm dùng ánh mắt nhìn nó như nhìn 1 kẻ thù,như muốn bóp chết nó,anh không giống như Tử Khiêm thân thương hẳn ngày của nó nữa...

- Anh làm sao thế...huhuhu...Tử Khiêm...em không biết...em không quen biết họ...- Nó sợ hãi giãy giụa thoát khỏi,nhưng Tử Khiêm nhanh chóng nằm đè lên người nó,làm nó không thể nào thoát khỏi...

- Cô nói xem...cô có quen họ không...

- Không quen,không quen...

- Tối qua...cô lên giường...là với hắn phải không...

- Em không biết...- Nó nói chưa dứt câu,Tử Khiêm cúi xuống hôn cuồng dã lên môi nó,1 tay xé nát chiếc váy cưới của nó,nó bị anh hôn đến mê muội đầu óc,chỉ nghe được tiếng soẹt soẹt,chiếc váy cưới của nó thành từng mảnh,từng mảnh mà bay xuống sàn,khi nó mở mắt ra thì...trên người nó không còn gì che thân,còn anh...thì cũng trần trụi...- Tử Khiêm anh làm gì vậy...- Tử Khiêm cúi xuống hôn lên khắp người nó,đầu lưỡi anh di chuyển đến mọi góc ngách trên cơ thể nó,cắn mút ngực nó,rồi dừng lại nơi thâm kín của nó mà nghịch phá làm nó khó chịu vô cùng...- Tử Khiêm...mất vệ sinh lắm...em chưa tắm mà...anh thôi đi...

- Đúng là bẩn thỉu thật...- Tử Khiêm dừng hành động,trườn lên nhìn chằm chằm vào mặt nó...nhếch mép nói....

- Sao?

- Trên người cô....chỗ nào...cũng có mùi vị của người đàn ông khác...

- Em xin lỗi...em đi tắm đây...

- Để tôi giúp cô...- Tử Khiêm nói xong,lấy từ túi ra 1 chiếc khăn tay,anh dùng nó lau lên khắp người nó,anh mạnh tay chà xát làm nó đau rất vô cùng,làn da mỏng của nó,nhanh chóng đỏ tấy lên...

- Tử Khiêm à...đau quá...anh làm em đau quá...huhuhu...

- Vẫn không sạch được...- tử Khiêm sau khi lau lên khắp người nó,anh cúi xuống cắn lên cổ nó...làm nó đau nhói...- Vậy tôi sẽ dùng cơ thể và mồ hôi của mình,làm trôi đi mùi hương của thằng đàn ông đó...- Nói xong Tử Khiêm lao vào người nó,cuồng dã như 1 con hổ đói,như lãnh chúa của sứ sở bóng tối,xử sở của máu tanh và địa ngục...anh cắn nát lên từng thớ thịt của nó,làm chúng đỏ tấy đau đớn vô cùng...anh không ngừng dùng tay,miệng,lưỡi nghịch phá vùng kín của nó,làm nó khó chịu không kìm chế rên rỉ khó chịu...rồi Tử Khiêm tàn bạo đi vào nó,nó đau phát ngất,anh vào ra người nó điên loạn...nó đau đến phát ngất,sau cả 1 buổi phát tình cuồng dã,Tử Khiêm ngủ say,mặc kệ 1 mình nó nằm đó đưa đón khóc thút thít...Nó thật không biết Tử Khiêm dịu dàng,yêu thương của nó hằng ngày đâu rồi...Tử Khiêm như trở thành 1 người khác,nó đột nhiên cảm thấy hoảng sợ anh...Tiếng khóc của nó làm Tử Khiêm giật mình thức giấc,như tỉnh giữa cơn mê,anh như người vừa bị ma nhập xong...ánh mắt dịu dàng pha chút xót xa nhìn nó,1 Tử Khiêm thường ngày của nó đã trở lại...

- Chết tiệt...anh xin lỗi...căn bệnh này tại sao đột nhiên tái phát vậy...anh sai rồi...anh làm hại em phải không...em có đau không...- Tử Khiêm thức giấc nhìn thấy căn phòng giống như bị bào cấp 18 đi qua,quần áo văng tứ tung đầy phòng,chiếc váy cưới thì thành từng sợi,từng sợi...trên người anh không mặc gì,quay sang nhìn nó,nó nằm đó,trên người cũng không quần áo,toàn thân đầy vết bầm...da thịt đỏ tấy lên,đôi môi thì mọng đỏ lên do hoan ái cuồng nhiệt,trên cổ còn in lại những dấu tay tím tái và 1 vết cắn...đầu tóc rũ rượi...nhìn thấy hình dạng tàn tạ này của nó,anh đã hiểu chuyện gì đã xảy ra...- Anh sai rồi...em đánh anh mắng anh cũng được,đừng như vậy được không...- Nó không nói gì,ánh mắt vô hồn nhìn lên trần nhà,nước mắt cứ từng giọt từng giọt chảy xuống,anh biết nó đau đớn và hoảng sợ như thế nào,anh biết mình lại phát bệnh,khi bé anh bị căn bệnh rối loạn hành vi,như anh chỉ phát bệnh có 2 lần,và suốt 15 năm nay chưa từng tái phát,tại sao hôm nay lại phát bệnh như vậy...

- Đừng lại gần em...Tử Khiêm đáng ghét,Tử Khiêm rất đáng sợ,Tử Khiêm ăn hiếp em...Tử Khiêm làm em đau lắm...huhuhu...- Nó sợ hãi đẩy anh ra khi Tử Khiêm ôm lấy nó,Tử Khiêm xót xa vô cùng,anh cảm hận bản thân tại sao không chết quách đi cho rồi,anh hận muốn băm bản thân ra hàn trăm mảnh,người anh bảo vệ hơn cả tính mạng,tại sao chính bản thân mình lại làm nó tổn thương,1 con người suốt 4 năm nay,không hề nói lớn tiếng,không dám làm nó buồn,lolắng,chăm sóc từng tí,...nhưng tại sao chính bản thân mình lại làm hại nó...anh muốn ôm lấy nó mà vuốt ve,muốn dùng tay sờ lên từng vết bầm,chỗ đỏ trên cơ thể nó mà xoa dịu,muốn hôn lên từng giọt nước mắt đó...anh đau lòng muốn ngạt thở...nhìn ánh mắt sợ hãi của nó...anh thà chết đi...

- Anh sai rồi...em ngoan nào...lại đây anh xem xem...

- Không,ghét Tử Khiêm lắm...huhuhu...- Nó đẩy anh ra,chạy vào phòng tắm,Tử Khiêm gõ cửa thế nào nó cũng không mở ra...

- tiểu Ngư mở cửa,em đừng làm anh sợ,mở cửa ra đi...anh sai rồi...ngoan nào...em không mở...anh xông vào đẩy...

Rầm

- Tiểu Ngư...- tử Khiêm hoảng hốt vì khi cửa mở ra,nó không có trong đó,cửa sổ mở ra,bên cạnh là 1 cái ghế...nó đã leo ra ngoài...- Em đi đâu rồi...đừng làm anh sợ...

Nó giận Tử Khiêm,đi ra ngoài dạo 1 chút,nó thật không thể hiểu nổi tại sao Tử Khiêm đột nhiên như vậy,nó vừa sợ hãi,vừa lo lắng cho anh,chẳng lẽ nó làm sai gì sao...nhưng nó không thể nào trách anh được,có lẽ vì nó quá yêu thương anh,anh như là điểm tựa an toàn đối với nó,người thân duy nhất mà nó không thể sống thiếu được...nó sẽ không rời bỏ Tử Khiêm đâu,chỉ đơn giản là đi loang quanh hù dọa Tử Khiêm thôi...Nó vừa đi vừa suy nghĩ về anh và về 2 người con trai lúc sáng.Quan hệ giữa nó và họ là gì...chẳng lẽ nó từng gặp qua họ trong quá khứ,còn cô gái tên Thuần Thuần đó là ai...cô ta trông giống nó đến thế sao...bọn họ chắc hẳn là rất yêu cô ta rồi...Thật có chút ganh tị,nhưng chẳng lẽ cô ta thật sự chết rồi sao.Bọn họ thật

đáng thương.Không biết cô ta là người thế nào nhỉ,chắc là cô gái rất đáng yêu nhỉ,chắc cũng lương thiện lắm(lắm to).Đang miên man suy nghĩ nó giật mình đâm phải 1 người...

- Tôi...tôi xin lỗi...

- Là em...Thuần Thuần...- Gia Bảo đang đau buồn đi lang thang trong vườn,thì va phải nó,anh bất ngờ khi nhìn thấy nó,anh phải thừa nhận,nó thay đổi khá nhiều,mái tóc màu vang nâu ấy xoã dài tự nhiên,phần mái nay đã được cắt ngang,trông rất đáng yêu và dịu dàng,cả phong cách cũng trở nên kín đáo và dịu dàng hơn,nó mặc 1 chiếc váy voan màu hồng dài tận gót chân,mặc 1 cái áo sơ mi kín cổ,bên ngoài khoác 1 cái cardigan màu trắng,chân đi giày đế bệt,trông rất dịu dàng và nữ tính...

- Là anh sao...nhưng xin lỗi anh nhầm rồi...tôi là Tiểu Ngư...

- Không...em là Thuần Thuần...là em...nhất định là em...em là người anh yêu....sao anh có thể nhầm lẫn được,từng dáng đi cử chỉ,thói quen,mùi hương,ánh nhìn rất đặc trưng này nữa,không thể nhầm được...- Gia Bảo nhìn nó với ánh mắt xót xa,bi thương,mang 1 nỗi buồn đau đớn,ánh mắt đó như cầu xin nó,cầu xin nó nói rằng nó chính là cô gái anh yêu,cô gái đó vẫn còn tồn tại trên đời,cầu xin hãy cho anh 1 niềm tin để sống tiếp quãng đời vô nghĩa còn lại...

- Tôi xin lỗi nhưng anh nhầm rồi...- Nó sợ hãi lùi lại,anh tiến gần nó 1 chút,nó lùi lại 1 chút,lúc anh tiến sát lại gần nhìn vào mắt nó,như thể sắp hôn nó,nó sợ hãi...quay lưng bước đi...nhưng nhanh chóng bị anh nắm chắc lấy tay,nhưng nó gạt ra...

- Xin lỗi...buông tôi ra...làm ơn buông tôi ra...

- Em sợ anh sao...- Anh buông nó ra dùng ánh mắt bi thương,đau đớn,nhưng chứa đựng 1 tình yêu vô bờ bến nhìn nó...

- Tôi không phải người yêu anh...anh cứ như thế này....thật có lỗi với cô ấy...

- Em phải...

- Tôi không phải...

- Em phải...

- Tôi không phải...

- Em phải...

- Tôi nói không phải...

- Tôi nói em chính là cô ấy...chính là người tôi yêu...ngay từ lần đầu nhìn thấy em...dù là mờ ảo,dù là xa vời,dù em có hoá thành tro,hay cát bụi...chỉ cần tôi cảm nhận...là tôi có thể biết đó là em...vì tôi yêu em...

- Anh này...thật là,chỉ do tôi giống cô ấy thôi...con người mà,cũng có thể mặt giống nhau,chiều cao,thân hình,màu tóc,màu mắt,dáng đi,cử chỉ,thói quen,mùi hương,khí chất hay ánh nhìn đều có thể giống nhau...sao nhất định tôi phải là cô ấy chứ...anh cứ nói yêu tôi thế này...người yêu anh thật là đáng thương đấy...này...này...anh làm gì vậy...tôi la lên bây giờ...đồ biến thái...đây là bên ngoài đấy...anh giở trò ngay chốn thanh thiên bạch nhật....thật không biết xấu hổ- nó đang luyên thuyên nói,thì Gia Bảo tiến sát lại gần nó,đưa tay lên cởi 2 nút áo nó,kéo áo trong nó xuống thấp,để lộ ra bầu ngực trắng nõn của nó,anh đưa tay lên vuốt ve bầu ngực nó,ánh mắt sột xà...

- mọi thứ có thể thay đổi được,trang phục,phong cách,kiểu tóc,cách ăn nói,tính cách...nhưng cái này không thể thay đổi được...vì nó là do anh gây ra cho em...- Gia Bảo nhìn sâu vào mắt nó,tay vuốt ve vết sẹo trên ngực nó...

- Anh muốn nói gì...

- Em...chính là cô ấy...Thuần Thuần...

- Anh điên rồi...tôi về đây...Tử Khiêm đang tìm tôi...

- Anh không để em đi nữa đâu...anh sẽ giữ em mãi bên mình...em là của anh...

- Oái anh làm gì vậy...- Nó giật mình khi Gia Bảo vát nó lên mình

- Đưa em đi...

- Bỏ tôi xuống,anh muốn đưa tôi đi đâu...

- Nhà chúng ta...

- Nhà...không... tôi muốn Tử Khiêm...Tử Khiêm cứu em...em sợ quá...tôi muốn về với Tử Khiêm...

- Không...Không bao giờ anh trả em cho hắn...cả cậu ta cũng vậy...- Nói xong Gia Kỳ thấy nó lên chiếc xe đua màu đen của anh,chạy lướt nhanh đi mất...

- Thả tôi xuống...tôi muốn về...tôi nhớ Tử Khiêm...huhuhu...

- Anh cấm em...đừng gọi tên hắn nữa...

- Anh ấy là chồng tôi...

- Anh mới là chồng của em...em mãi mãi...chỉ là cô dâu của anh thôi...

- Không...á...- Nó chưa nói xong đã bị Gia Bảo dừng xe bên đường,hôn cuồng nhiệt lên môi nó,1 nụ hôn mang mê được,hay thần chú,nó say đắm như chìm vào giấc ngủ say trong nụ hôn...đến khi không nghe thấy gì cả...

- Trời...hôn mà em có thể ngủ được sao...ngủ ngoan đi...sắp về đến nhà chúng ta rồi...anh sẽ mãi nhớ em trong thế giới của riêng mình...rồi đây không ai có thể đến cướp em đi của anh nữa...cô bé yêu dấu của anh...

Cách đó không xa,1 chàng trai tóc bạc ngồi trên 1 chiếc xe màu đen,ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía đó...

- Công chúa của anh,ngủ ngoan,rồi nh sẽ đến đn1 em...khi hoàn thành nhiệm vụ...rồi em mãi là của anh...toàn tâm toàn ý ở bên anh...chơi với 1 mình anh thôi...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quý – chương 43

51. Chương 43

CHAP 43: CÔ GÁI XINH RA ĐỂ...ĐƯỢC YÊU

“Phép thuật” có tồn tại hay không anh?

Nhưng em biết...sự xuất hiện của em chính là “ phép thuật”

Cô gái xấu xa hoàn hảo...

1 cô gái kì lạ...- Là chiêu thức của em....

1 cô gái 1 bí mật thâm kín...là sức hấp dẫn của em...

Cô gái không bao giờ chịu tha lỗi...là sự khác biệt của em...

Cô gái không bao giờ dành riêng ai...là bản chất của em...

Khiến đàn ông yêu em...là thiên sứ của em...

Không bao giờ yêu người dành tình...là số phận của em...

Lại đây chàng trai...hãy để em mê hoặc anh...

Anh đã chuẩn bị...điên loạn vì em...?

Anh sẽ sớm trở thành tù nhân của em...

1 nô lệ của tình yêu...

1 cô gái luôn thích đi sai hướng...

1 cô gái luôn thích vượt khỏi mọi ranh giới...

1 cô gái sinh ra để phá nát những nguyên tắc...

1 cô gái sinh ra để mê hoặc anh...

Thật không khó để đàn ông phải vâng lời...

Vì vậy hãy tuân theo những thứ em yêu cầu anh...đó là ân huệ...

Vì em sinh ra là để vết cạn trái tim của đàn ông...

Là để vết cạn nước mắt của phụ nữ...

Là để vết cạn sự căm phẫn của mọi người...

Vì em sinh ra là để...được yêu...

- Đây là đâu?bỏ tôi xuống...cứu tôi với...- Nó giật mình thức dậy,thấy mình đang ở trong 1 căn nhà,và tên đáng ghét lúc này đang bỗng tôi đi vào trong...

- Ngốc...là nhà chúng ta chứ đâu...ngoan nào về đến nhà rồi...

- Không đây không phải nhà tôi...là nhà anh à...

- Là nhà của chúng ta...là nơi chúng ta đã cùng sống với nhau...

- Anh nói gì vậy,đây không phải nhà của tôi...nhà của tôi là có Tử Khiêm...- Nó nhìn dáo dác căn nhà...sao nơi đây có cảm giác quen thuộc thế...như từng xảy ra rất nhiều chuyện nơi đây...đây là đâu...tôi từng đi qua nơi đây sao...hay chính cô gái mang tên Thuần Thuần ấy chính là nữ chủ nhân căn nhà này...

- Em có thôi nói về hấn ta được không...

- Sao lại không được chứ...anh ấy là chồng tôi...

- Anh mới là chồng em...em là vợ anh...là vợ anh nghe chưa...

- Thiếu gia mới về à...thiếu...thiếu...thiếu phu nhân...huhuhu...cô còn sống sao...Thiếu phu nhân....Tiểu Phấn nhớ cô chết đi được...- 1 cô bé mặc 1 chiếc váy đồng phục màu trắng đen...mái tóc bới cao,tuy không sinh nhưng trông rất sáng sủa,trông nhỏ hơn nó khoảng 3 tuổi...khóc bù lu bù loa nắm lấy tay nó...

- Tiểu Phấn...thôi nào...cô ấy đương nhiên còn sống rồi...cô nghe tôi nói,cô phải im lặng,thông báo tất cả mọi người trong nhà không ai được nói chuyện này ra ngoài...không thì coi chừng tôi nghe chưa...

- Vâng thưa thiếu gia...

- Cô chuẩn bị nước nóng và 1 ít đồ ăn cho thiếu phu nhân đi...

- Vâng ạ...hihihi...- Cô bé nhanh nhẩu chạy đi,cô bé đó cũng gọi nó là thiếu phu nhân,không lẽ cô gái tên Thuần đó,giống nó đến thế sao

- Này...anh buông tôi ra...tôi muốn về nhà...

- Đây là nhà của em...

- Không...tôi nhớ Tử Khiêm...

- Anh bảo em không được nhắc đến tên ấy...em quên hấn ta đi...trước khi anh tẩy não em...- Gia Bảo tức giận bỗng náo lên cầu thang,đem nó đặt vào 1 căn phòng,căn phòng được sơn những tông màu nóng,pha trộn với màu đen trông rất hiện đại...nơi đây toả ra 1 không khí bốc lửa và gợi cảm vô cùng...như toả ra sức hút của chính nữ chủ nhân của nó,nó thấy sao căn phòng này thân thuộc quá

- Đây là đâu...

- Ngốc...là phòng em chứ đâu...- Gia Bảo đặt nó xuống giường,đột nhiên nhấc nó xuống,rồi chồm lên người nó...

- Anh...anh làm gì vậy...

- Ngốc...anh không ăn em bây giờ đâu...mặc dù muốn đến sắp chết rồi...nhưng em mệt rồi...nghỉ ngơi đi...- Gia Bảo cuối xuống hôn lên môi nó,nó yếu ớt tránh né,nhưng có lẽ nó không bao giờ đủ sức kháng cự những nụ hôn ngọt ngào kiểu này,nên nó cũng để mặc cho anh hôn...rồi cũng thành thạo đáp trả,Gia Bảo thoáng ngạc nhiên,đờ đẫn 1 lát,rồi lại nhanh chóng tìm lại thể chủ động,tăng thêm nhiệt tình cho nụ hôn,cơ thể nó co quắp trong lòng ngực,cơ thể anh thoáng chút đã phản ứng...

- Em nằm yên nào...trước khi anh làm những chuyện không nên làm...thì dừng ngay những chuyện không nên làm của em...dừng thử thách sức chịu đựng của anh...anh không kiểm chế nổi nữa...anh từng nhịn “đói” chờ đợi em suốt 4 năm...nếu bây giờ em mà làm anh mất đi chút lí trí cuối cùng,thì em có thể chết trên giường suốt 3 tháng,cũng không được ngồi dậy đó...- Nó nhanh chóng cảm thấy được thứ dục vọng của anh đang áp sát lên người mình,nó thoáng xấu hổ đỏ mặt,nhìn thái độ của nó,Gia Bảo phì cười...rồi trườn dậy khỏi người nó...

- Yên tâm...bây giờ anh không ăn em đâu...nằm đây ngoan....ngủ 1 giấc đi...- Nói xong,Gia Bảo nhanh chóng đi ra ngoài...Bỗng dưng nó sợ hãi người con trai này bỏ rơi nó 1 mình...nó nhớ Tử khiên kinh khủng...nó vội chạy theo Gia Bảo...

- Anh đi đâu vậy...- Nó chạy ra kéo lấy tay áo anh...

- Trời...Thuần Thuần...anh đi thay quần áo...đừng sợ,anh sẽ qua ngay với em,anh sẽ không bao giờ rời em nữa bước...ngoa nào...để anh thay quần áo...hay muốn thay giúp anh...- Bây giờ nó mới phát hiện mình đang đứng trong tủ quần áo của anh...bản thân anh đã cởi áo,khuy và khoá quần cũng đã kéo ra...nó nhìn tấm lưng trần,trắng mịn và bàn tay đang cầm 1 chiếc underwear vừa lấy ra từ hộc tủ,nó đỏ mặt chạy ra ngoài,vẫn còn kịp nghe câu nói trêu ghẹo của anh...- Mặc cỡ cái gì...ngày nào không cởi quần áo của anh...người anh...chỗ nào em không nhìn qua...không sờ,không ném qua chứ...thứ này ...size của anh,em còn biết mà...vậy mà còn xấu hổ...

- Vô sỉ...- Nó chạy nhanh ra ngoài,nó đang đứng ở căn phòng hách nhỏ nằm giữa phòng nó và anh,căn phòng không hề có những màu tối ảm đạm của phòng anh...không hề có những màu nóng bỏng,gợi cảm như phòng nó...

căn phòng được trang trí trang nhã,với những màu be quý phái,nó bước tới cạnh ghế sofa...nó như chết sững,khi nhìn thấy trên tường,là 1 bức ảnh cưới to cực,chiếm hết cả nửa bức tường,bên trong hình,2 con người hoàn mỹ mặc trên người trang phục đám cưới,cô gái xinh đẹp hoàn mỹ,trong chiếc váy cưới trắng tinh,hở hơn nửa bầu ngực căn phòng ra ngoài,khoe cả 2 bầu hồng đào trắng muốt,bờ vai và chiếc cổ thon mịn,trắng nõn nà rất gợi cảm và cách trang điểm quý phái,với mái tóc rất dài được vén gọn sang bên,bên còn lại được cài 1 cái hoa màu trắng cực lớn,với những sợi dây nơ rơi rơi trên mái tóc,trông có ấy như 1 nữ hoàng ,chàng trai đẹp trai hoàn mỹ trong bộ vest tông màu trắng tinh,gương mặt đẹp trai như tạc tượng,mái tóc màu hạt dẻ thật sự toả sáng,bức ảnh chụp theo phong cách cổ điển châu âu,khung cảnh nền là 1 căn phòng sang trọng,như trong lâu đài hoàng gia,cô gái ngồi bệt dưới đất,chiếc váy cưới trắng xoá trải dài xuống quanh chỗ cô ngồi,chàng trai nằm lên đùi cô gái,nằm cả thân người lên chiếc váy cưới trắng xoá,say xưa ngủ,gương mặt chàng trai như 1 thiên sứ,gương mặt mỹ nam trắng nõn và mái tóc màu hạt dẻ óng mượt,rơi xuống che khuất mắt chàng trai,trông vừa đáng yêu vừa bí ẩn,cô gái với ánh mắt triều mến cuối xuống chăm chú nhìn vào gương mặt chàng trai,1 tay sờ nhẹ lên má anh,1 tay nắm ngón trong bàn tay trắng muốt của anh...1 cảnh tượng thật là lãng mạn...Nhưng vấn đề không nằm ở đó...người con trai này chính là Gia Bảo...còn người con gái này...giống nó vô cùng...Thật sự là giống đến 100%,mọi đường nét,cử chỉ,ánh mắt,thân hình...mọi thứ...giống đến kinh ngạc,thật sự như chỉ là 1 người...phía dưới cùng của bức ảnh là dòng chữ...Bảo- Thuần wedding...thì ra cô gái này là Thuần Thuần...ruột cuộc cô ta là ai...chuyện gì xảy ra với họ...còn chàng trai nó gặp đêm đó là ai...thật là quan hệ giữa họ như thế nào...cô ấy đã gặp phải chuyện gì...tại sao bỏ lại 2 người con trai yêu mình đến điên dại mà bỏ đi...cô ấy đang ở đâu...có còn sống không...

-...- Nó thở dài 1 tiếng rồi đưa tay lên sờ vào bức ảnh,sờ vào bàn tay nắm chặt của 2 con người trong ảnh...nó khẽ lắc đầu,tại sao bức ảnh này dường như qua 1 thân thuộc với nó,bỗng nhiên nó cảm thấy 1 cánh tay ôm gọn lấy nó từ phía sau,vòng tay thật chắc...tựa đầu lên cổ nó,nó yên lặng để yên cho chàng trai này ôm

- Em thấy rồi à...bức ảnh này...em biết không ngày nào anh cũng chạm vào nó,cũng hôn lấy người con gái trong đó,cô ấy chính là em...em không cảm nhận được gì sao...ngày ngày anh đi ra cũng ngắm,đi vào cũng ngắm lấy nó...em trông bức ảnh thật đẹp,thật gợi cảm,thật mê hoặc tâm hồn anh...em bây giờ đã về rồi,1

em bằng xương bằng thịt, 1 em mà anh có thể ôm, có thể hôn này... anh đã phải nhìn bức ảnh này sống qua ngày, anh trân quý nó hơn tính mạng của mình, nó là của riêng anh, nó ghi lại 1 mảng kí ức về những ngày đầu mình gặp nhau... anh chỉ giữ nó cho riêng mình... 1 mảng kí ức không có nó... có lần Gia Kỳ nó về thăm cây đàn của em, vì anh có chết không cho nó mang đi... nên dù hận anh đến thấu xương, không thèm nhìn mặt anh, nhưng tuần nào nó cũng về đây đàn bài hát đó, dùng cả 1 ngày sống trong thế giới của riêng cậu ta... anh đã bắt gặp nó đứng ở đây, tay khẽ chạm lên gương mặt em trong bức ảnh... thế là bọn anh đã đánh nhau 1 trận tanh bành, 1 người gãy tay, 1 người gãy chân... nằm mấy tháng liền... chỉ vì 1 bức ảnh của em, mà bọn anh cư xử như kẻ điên... em biết không, anh đã rất nhớ em... nhớ em tưởng chừng bản thân sẽ không sống nổi... đêm đêm đau đớn đến mức, nghĩ rằng chỉ với nỗi đau này... có thể sáng mai tìm mình đau đến mức không tỉnh dậy được... anh yêu em... anh yêu em như thế đó... càng ngày càng yêu... yêu đến đau muốn chết đi...

- Em xin lỗi anh... nhưng anh có thể nhầm rồi đấy... em không phải là chị ấy đâu... em là Tiểu Ngư...

- Em là cô ấy... em tin anh đi... có lẽ bây giờ em không nhớ gì... nhưng rồi sẽ có 1 ngày em nhớ ra chuyện chúng ta... anh hứa đấy... - Nói xong Gia Bảo cuối xuống hôn cuồng nhiệt lên môi nó, nụ hôn say đắm nhất, nó cũng chìm vào nụ hôn sâu và lâu đó, cả nửa tiếng sau, anh mới buông nó ra... - Em biết không, anh đã bao đêm mơ được nụ hôn này, mơ được đôi môi ngọt ngào này hôn lấy... những ngày tháng ta ở bên nhau, ngày ngày hôn nhau, đêm đêm bên nhau... hàng ngày anh chìm đắm trong vô vàng những nụ hôn của em, nhưng anh đã không biết trân trọng chúng, đến khi mất đi... anh thêm khát chúng đến ngáy đại...

- Em... em không biết em có phải là người đó hay không... những gì anh nói... những gì người đó nói... và những gì Tử Khiêm nói thật không giống nhau... em thật không biết phải làm sao...

- Anh thề trên mạng sống này... anh yêu em... và anh không gạt em đâu... - Gia Bảo ôm chầm lấy nó vào lòng...

- HUHUUHU... em không biết... em không biết... đau quá... - Nó cố gắng nhớ lại những chuyện đã qua, nhưng đầu nó đau như búa bổ...

- Em sao vậy... em sao thế... đau đầu lắm sao... đừng làm anh sợ, không nhớ ư không sao... không cần nghĩ nữa... bình tĩnh nào... có anh đây... anh sẽ bảo vệ em mà, đừng sợ...

- Huhuhu...

- Thôi đừng khóc nữa, vào phòng nằm chờ anh, anh chuẩn bị quần áo cho em tắm...

- Tắm hả... em không thể tự tắm được... - thật là xấu hổ, nhưng từ lâu không bao giờ Tử Khiêm để nó tự tắm, nên nó quên mất cách tắm như thế nào, cách kì cọ, đặt biệt nó không thể tự gội mái tóc vừa dài vừa dày này...

- Vậy... từ trước đến giờ ai tắm cho em...? - Mặc dù lúc trước ngày nào anh cũng tắm chung với nó, còn tắm giúp nó nữa, nhưng phần nhiều là để 2 người có thể tận dụng mọi thời gian ở bên nhau mà ngọt ngào ân ái, 1 phần là do lúc nó bị thương, anh lo sẽ nhiễm trùng vết thương nên mới tắm giúp, anh không ngờ, bây giờ nó thật sự như 1 đứa trẻ 4 tuổi, cả tắm cũng không biết...

- là Tử Khiêm, anh ấy tắm giúp em... lau mình giúp em, giúp em mặc quần áo, còn giúp em sấy tóc nữa... nên bây giờ không có anh ấy không thể tắm được...

- Cái gì... là hần ta tắm cho em... hần kì cọ cho em... sờ mó em... - Gia Bảo vì mới gặp lại nó mừng rỡ vô cùng, nên việc gì cũng không quan trọng, nhưng bây giờ chính miệng nó nói ra... anh thật không muốn nghĩ đến... 2 người họ là vợ chồng, đương nhiên việc ăn nằm, ân ái là đương nhiên... việc hần ta tự do sờ mó nó, nhìn ngắm thân thể nó suốt 4 năm là tất nhiên... nhưng lòng anh phần uất vô cùng, chỉ cần nghĩ tới người con gái của mình đêm đêm nằm bên dưới người đàn ông khác âu yếm rên rỉ, người đàn ông khác thì sung sướng hưởng thụ, ngừng giây phút ngọt ngào bên nhau của anh và nó lúc trước, nó đều sẽ trải qua suốt 4 năm với người đó... anh cảm thấy giận đến phát điên... run hết cả người...

- anh sao thế... em không tắm cũng không sao...

- Sao lại không tắm được, như vậy sẽ bệnh đấy... nào để anh tắm cho...

- Anh á... không... không... - Trời ạ, nghĩ đến việc không mặc gì trước mặt người lạ, để cho anh ta kì cọ từng góc ngách trên người mình, sờ mó vuốt ve từng chỗ bí hiểm trên cơ thể mình... như cách Tử Khiêm làm hần

ngày là đủ làm nó ngượng chín cả mặt...Gia bảo hiểu ý lắc đầu cười nhẹ 1 cái...

- Ngốc à...có gì phải ngượng...4 năm trước,suốt gần 2 năm trời em cũng tắm cho,anh tắm cho em đó thì có sao nào...chúng ta ngày nào chả tắm cùng nhau...cả người em,chỗ nào anh không thấy qua,không sờ qua kia chứ...thôi ngoan nào...lại đây anh giúp cho...

- Nhưng như vậy ngại lắm...

- Cởi ra nhanh đi,cô bé này,chỉ vậy mà mắc cỡ rồi sao...sao lúc trước ngày nào em cũng không mặc gì đi qua đi lại trong phòng anh đó sao,em đi chơi ngày nào hở mặc cái áo như cái lá nho,cái váy ngắn bằng 1 gang tay trước mắt hàng ngàn người em có ngại bao giờ đâu chứ...vậy mà...em đúng là thay đổi nhiều thật...

- Như vậy thật sao ạ...

- Thôi ngoan nào,em cởi ra đi...anh bảo Tiểu Phấn tắm giúp em được chưa...rồi còn ra đây ăn nữa nè...anh nghe thấy tiếng bụng em rồi đó...

- hihhi cảm ơn anh...nhưng có cô gái nào sống chung với anh sao...- Nó đón lấy quần áo,ngây ngô đưa cái áo ngực và chiếc quần nhỏ màu đỏ,dây nhợ tùm lum...lên trước mặt Gia Bảo hỏi...

- Ngốc...của em đây...quần áo của em,anh đều bảo quản cẩn thận cả...

- Cái gì...của em á...em mà mặc mấy thứ lòe loẹt,mặc như không mặc thế này hả...

- Thôi đi nhóc...mấy cái đồ nhỏ này của em cái nào anh chả biết...cái này là cái kín nhất rồi đấy...mà hình như ngực em càng lớn hơn thì phải,chắc phải mua cái khác nhĩ...

- Thật là...- Nó đỏ mặt chạy vào phòng tắm đóng cửa lại,thật là xấu hổ quá đi,sao anh ấy nói mấy chuyện này mà mặc vẫn thản nhiên thế,trời anh yểu mặc dày thật,con trai sao lại để ý kĩ mấy chuyện đó thế không biết...lại còn nhìn ngực nó chằm chằm nữa,thật là vô sỉ mà...

Trong lúc đó,bên ngoài Gia Bảo nhận được điện thoại 1 người...

- Tìm tôi có việc gì...

- < 30ph="” nữa,ở="” black="” bar...="”>

- Được thôi...

Sau khi tắm xong,quả thật như Gia Bảo nói,dù ngực nó trước kia đã lớn,bây giờ càng khủng hơn,nó không nhét nổi vào cái áo ngực đó,còn chiếc váy ngủ kia,thật là mặc cũng như không mặc,mỏng hơn vải màn...nó đành khoác áo choàng tắm đi ra...

- Thiếu phu nhân,để em sấy tóc cho chị nha...

- Cám ơn em Tiểu Phấn...

- Không sao ạ...em vui lắm...được sấy tóc cho chị thế này rất thích,tóc chị rất thơm...lúc trước thiếu gia không cho em đụng vào...

- Thế ai sấy tóc cho tôi...à nhầm là Thuần Thuần...

- Là thiếu gia làm tất...

- Vậy là ai ấy không nói dối...

- Thiếu gia yêu chiều thiếu phu nhân lắm...không giống như Trần Tiểu Thư...thiếu gia không bao giờ nhìn đến mặt cô ta...

- Trần Tiểu Thư...?

- Là vị hôn thê của Thiếu gia,vì lúc trước tưởng rằng thiếu phu nhân đã chết...nên Trần gia đã bàn tính hôn sự này,ban đầu lão gia 1 mực không chịu,nhưng không biết tại sao lúc sau lại đồng ý...

- Hôn thê hả...

- Um,nhưng thiếu gia ghét cô ta kinh khủng,không bao giờ nhìn đến mặt cô ta,nói chuyện cũng càng không thêm,phần lớn là vì công việc mới gặp nhau...thiếu gia cũng không cho cô ta đến nhà...cô ta đến đây 4 lần,nhưng đều không gặp thiếu gia,chỉ có 1 lần cô ta dám lên vào phòng Thiếu Phu Nhân,bị thiếu gia bắt gặp,thiếu gia đã nổi giận lôi đình,tát cô ta 1 bạt tay,làm cô ta khóc như mưa chạy về nhà...sau đó đích thân thiếu gia lau dọn lại toàn bộ căn phòng,thiếu gia nói không muốn hơi thở của người khác làm dơ bẩn căn phòng của cô...cả bọn em,không ai được phép lại gần phòng cô huống chi là vào trong...cô ta thật là tới số...

- Thật tội nghiệp...

- tội nghiệp cái quái gì...cô ta là bạn của thiếu phu nhân...mà lại lợi dụng lúc cô mất tích ve vãn thiếu gia...mỗi lần đến đây lại làm ra vẻ mình là nữ chủ nhân nơi đây,ra lệnh này nọ,thật đáng ghét...

- Vậy sao...

- Thiếu phu nhân...xong rồi,cô ngủ 1 lát đi...em phải đi làm việc...

- Um...tạm biệt em...

- Trần tiểu thư...

- Chào em...

- Dạ thưa...thiếu gia không có nhà...

- Tôi biết...tôi muốn gặp phu nhân...

- Dạ phu nhân và Vũ Bội tiểu thư đi nghe hoà nhạc rồi ạ...

- Vậy ta ở đây chờ...

- Dạ...vâng ạ...mời Trần tiểu thư uống nước...

- Mà em cần phải thay đổi cách xưng hô đi là vừa,ta sắp là thiếu phu nhân của em rồi...ta đi dạo 1 chút...

- Dạ...- Tiểu Phấn vô cùng lo sợ,nếu cô ta bắt gặp Thiếu Phu nhân thì thế nào...mong sao thiếu phu nhân ngủ ngoan trong phòng,cô ta chắc không dám bước lại đó 1 lần nữa đâu...

Nó đang ngủ thì cảm thấy khát nước,đi mò dậy đi kiếm nước,nhưng căn nhà rộng thế này,biết nhà bếp ở đâu chứ...nó đi sang phòng Gia Bảo thì không thấy anh đâu,nó đi loay hoay...

- Gia Bảo à,em khát...Gia Bảo...anh đang ở đâu...- Nó bị lạc trong dãy phòng rộng,nó sợ hãi,khóc lóc...

- Cô...ma...ma...là cậu...cậu là người hay ma...- Ngọc Lâm va phải nó,cô hoảng sợ vô cùng,không phải nó đã chết rồi sao,tại sao lại xuất hiện ở đây...trên người khoác 1 chiếc áo choàng tấm mỏng manh,mái tóc còn ẩm...

- Cô là ai...tôi đương nhiên là người rồi...

- Cậu còn sống...Thuần Thuần...cậu còn sống sao...

- Cô là Trần Ngọc Lâm...

- Cậu không nhớ tớ sao...cậu đừng giả vờ...

- Tôi giả vờ cái gì...

- Tại sao cậu lại trở về đây...cậu không chết quách đi...tại sao cậu lại xuất hiện...tại sao...cậu đáng lẽ làm mối cho cá rồi...cậu về đây để cướp đi Gia Bảo phải không...tôi mất tất cả rồi...tôi không nhường anh ấy cho cậu đâu...bây giờ cậu không là gì cả...anh ấy là của tôi...tôi sắp gả vào nhà này rồi...những gì trước đây của cậu,sẽ là của tôi...- Ngọc lâm phát điên bóp lấy cổ nó,như kẻ điên,nhấn nó vào tường quá lớn...

- cô buông tôi ra,tôi không phải Thuần Thuần...

- Cô nói dối...- Ngọc lâm phát điên vạch ngực nó ra,rồi túm lấy tóc nó,kéo ra nhìn vào cổ nó,và vạch chân nó lên nhìn khắp người nó...- Cô nói dối,cô không phải cậu ấy...thì vết sẹo này là sao,vết xăm trên cổ này

là sao,vết xăm chữ devil trên cổ này,còn hình xăm hình chiếc còng trên cổ chân này thì thế nào...ngoài cậu ra,có ai có những đặc điểm đó...

- Tôi không biết,buông tôi ra...đau quá đi mất...

- Cậu chết đi...cậu biết tại sao tôi phản bội cậu không...từ lúc Văn Minh bỏ rơi tôi,tôi chợt nhận ra,nhưng đau khổ ngày nay tôi chịu đựng đều do cậu mang lại,nếu cậu không bày ra trò đùa này,cậu không lấy Gia Bảo thì Lập Ngân,con tiện nhân đó không cướp đi Văn Minh của tôi...tất cả đều do cậu,tôi phải cướp mất người yêu của cậu,để cậu biết đâu là nỗi đau mất đi người mình yêu hơn cả sinh mạng...cậu biết tôi yêu Văn Minh đến mức nào mà,tôi yêu anh ấy như kẻ ngây dại,mọi thứ đều trao cho anh ấy...tôi biết anh ấy chỉ yêu có Nhã Văn,nhưng cô ta chết rồi...nếu như cậu không cướp Gia Bảo,Lập Ngân sẽ không chen vào giữa chúng tôi,nếu không có cô ta,khi Nhã Văn chết đi,người Văn Minh LẮY SẼ LÀ TÔI...LÀ TÔI...CẬU HIỂU KHÔNG...tôi hận cậu...

- Buông tôi ra...

- Cô làm cái quái gì vậy,thả cô ấy ra...đồ đàn bà tiện tì...

CHÁT...

Gia Bảo bước vào nhìn thấy nó bị Ngọc Lâm bóp cổ nhấn vào tường,ánh mắt nó sợ hãi,nước mắt giàn dụa,anh tức giận đến phát điên,chỉ muốn giết chết con đàn bà này cho xong...

- BIẾN...BIẾN ĐI...ĐỂ TÔI THẤY MẶT CÔ LÀ TÔI GIẾT...CÔ MÀ ĐỤNG VÀO 1 SỢI TÓC CỦA CÔ ẤY LÀ CHẾT VỚI TÔI....

- Anh yêu cô ta như vậy sao...thật ganh tị...tôi cố gắng muốn trở thành cậu,nhưng mãi mãi không thể trở thành cậu được...cậu thật hạnh phúc...bọn đàn ông đều quý lạy dưới chân cậu...cậu thật là cô gái...sinh ra để...được yêu...

Nói xong,nhỏ quay lưng bước đi,để lại cho nó ánh mắt sắc lạnh,như kẻ thù,thật không ngờ,có 1 ngày 2 người bạn thân nhất,lại đối mặt thành kẻ thù...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quý – chương 44

52. Chương 44

CHAP 44: TẤT CẢ TÔI ĐỀU KHÔNG CẦN

- Em không sao chứ...sao không ở trong phòng ngủ,ngoan nào...theo anh về phòng...

- Em khát nước...

- Em muốn uống gì...về phòng đi...anh cho người chuẩn bị cho...

- Em muốn ăn...paobing...

- Trời lạnh thế này,ăn như vậy sẽ viêm họng đấy...

- Không,em thích ăn...Từ Khiêm lúc nào cũng chiều em...

- Anh đã bảo không được nhắc đến tên hắn mà...

- HUHUUHU...em cứ nhắc đấy,em nhớ anh ấy chết đi được...

- Thôi ngoan nào,về phòng...anh bảo người ta chuẩn bị cho em...

- Ngoan nào,nằm xuống giường nghỉ tí đi,đồ ăn sẽ đến ngay...

- Không muốn ngủ nữa...

- Mà này...sao em mặc thế này...sẽ bị cảm đấy...-Gia Bảo nhìn thấy nó khoác 1 chiếc áo choàng tắm...cả người trắng bệch vì lạnh,anh thoáng nhìn thấy vùng da trắng nõn lộ ra từ cổ áo nó,căng tròn như quả núi,Gia Bảo thấy cả người mình nổi lửa...

- Tại...cái áo đó...em thật mặt không vô...

- À...để anh mua cái lớn hơn,giờ thì ngoan nào,nằm xuống đi...anh sưởi ấm cho- Nó ngoan ngoãn nằm lên đùi Gia Bảo,anh nắm lấy tay nó vòng qua ôm chặt eo mình,nó úp mặt vào bụng anh...

- Dạ...à mà lúc nãy anh đi đâu thế,em không tìm thấy anh...

- Anh ra ngoài có chút việc...- Gia Bảo nhìn người yêu bé nhỏ nằm gọn trên người mình,tay vuốt ve mái tóc và gương mặt khả ái mà yêu chiều,phải chi thời gian dừng lại vào lúc này thì tốt biết mấy...anh nguyện đánh đổi mọi thứ để mãi mãi sống trong thời khắc này...Nhưng càng hạnh phúc thì số hải càng nhiều,anh nhớ đến việc lúc chiều,trong lòng đầy lên niềm lo lắng của độ,tay ôm chặt công chúa của mình trong lòng,như sợ rằng 1 giây sau sẽ có người cướp cô ấy khỏi vòng tay...

2h trước tại Black bar...

- Cậu đến rồi sao...- tử Khiêm nhìn Gia Bảo đến,nhéch mép cười...

- Hi...cậu trông có vẻ hạnh phúc nhỉ...

- Đáng lẽ là vậy...nếu như không có kẻ cướp mất cô dâu của tôi...

- Vậy sao...cậu tìm được chưa...

- Sẽ nhanh chóng thôi...

- Vậy à...cô ấy đang ở đâu...

- Cậu biết rõ mà...

- Sao tôi biết được...

- Tôi chắc chắn rằng...cô ấy đang nằm trong tay cậu...- Tử Khiêm dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn vào Gia Bảo,anh cố kiềm nén cơn tức giận,đã 1 ngày anh mất liên lạc với nó rồi,sủng vật yêu chiều chưa từng rời xa vòng tay của anh,anh điên loạn tìm kiếm,sợ hãi cô bé của mình sẽ gặp chuyện,sẽ bị tổn thương,nhưng anh điều tra được nó đang ở chỗ Gia Bảo,tuy có phần bớt lo lắng cho an nguy của nó vì anh biết Gia Bảo coi nó còn quý hơn cả mạng sống của mình,nhưng trong lòng nổi lên 1 nỗi bất an khác là cậu bạn của mình sẽ cướp mất thứ quý giá nhất của mình,cô gái mình yêu thương nhất,chưa từng rời xa 1 giây,bây giờ rất có thể nằm trong lòng thằng đàn ông khác,làm anh cảm thấy đau đớn vô cùng...

- vậy cậu còn hỏi tôi làm gì...

- Trả cô ấy cho tôi...- Tử Khiêm bình thản nói,nhưng ngữ điệu ,mang ý đe dọa...

- Cậu biết không thể mà...

- Tôi sẽ bắt cậu có thể...

- Dù cậu có giết tôi...hay làm bất cứ điều gì...tôi cũng không giao cô ấy cho cậu,tôi đã thề với chính mình rằng,nếu tôi lại có được cô ấy lần nữa,nhất định tôi sẽ không buông tay,dù có giết tôi,tôi cũng không buông...tôi yêu cô ấy...bằng mọi giá phải có được cô ấy...

- Cô ấy cũng là người tôi yêu...và tôi nhất định đòi lại cô ấy bên mình...cả 4 năm nay,cô ấy đều là của tôi...tôi sẽ không cho ai khác chạm vào cô ấy...càng không cho ai m,ang cô ấy đi...

- Nhưng trước khi cô ấy là của cậu,thì cô ấy đã là của tôi...cả cậu hay thằng nhóc đó...không 1 ai được phép chạm vào cuộc sống của chúng tôi...tôi sẽ không giao cô ấy ra...trừ khi tôi chết...

- Tôi sẽ không lấy mạng cậu...nhưng tôi sẽ ép cậu giao người đó ra bằng mọi giá...

- Cậu lấy gì ép tôi...

- Shine...tôi có thể chen ép...tăng giá nhiên liệu...thì công ty nhà cậu sẽ gặp khủng hoảng...

- Cậu nghĩ shine bây giờ vẫn còn là Shine của ngày xưa nữa sao...
- Nhưng nếu tôi làm được thì sao...
- Vậy thì thế nào...mất đi shine thì có gì quan trọng,nó căn bản không là gì với tôi...- Tử Khiêm có vẻ khá ngạc nhiên vì thái độ bình thân của người bạn,Gia Bảo từ trước kính trọng nhất là người mẹ,đặc biệt anh ra sức bảo vệ Shine,vì Shine chính là 1 phần tâm huyết ngày xưa mẹ góp phần công sức giúp cha gầy dựng nên,ngày xưa cha anh Hoàng Gia Minh chỉ là 1 người mẫu đại diện cho PL là 1 chi nhánh chuyên phát triển lĩnh vực thời trang công ty của ông ngoại,và mẹ anh đã yêu bố anh,mặc kệ sự phản đối của ông ngoại mà cưới bố,2 người trốn đi,tự lập nên công ty Shine như ngày nay,vì đây chính là 2 công sức của mẹ,nên từ Trước đến giờ Gia Bảo luôn coi trọng nó,nhưng chỉ vì 1 cô gái,anh nhanh chóng đem nó giẫm đạp dưới chân...
- Vậy còn đối với Trang Thực Nhiên mẹ anh,và Hoàng Gia Minh bố anh,nó không quan trọng sao...
- mẹ tôi đã chết,căn bản không còn thể hưởng thụ gì từ tâm huyết này,con bố tôi,Hoàng Gia Minh,từ khi ông ta cưới người phụ nữ họ Từ ấy thì tôi chẳng còn lưu luyến gì với ông ta,muốn dùng 1 chút kính trọng còn lại ấy mà đánh đổi với tình cảm vô bờ bến mà tôi dành cho Thuần Thuần,thực sự nực cười...
- Vậy nếu tôi đâm bẹp nó,anh lấy gì mà tranh giành Tiểu Ngư với tôi...Cô ấy sẽ nhanh chóng lại trở về vòng tay tôi...
- Cậu tưởng tôi là 1 đứa trẻ à...nếu như cậu tăng giá nhiên liệu,không những công ty tôi gặp nguy,tập đoàn Lục Thị nhà cậu,chẳng mấy chốc gia sản mấy trăm năm sẽ tiêu đời...và Thuần Thuần chắc chắn sẽ không thể ở bên tôi...càng không về bên cậu,mà người có được cô ấy chính là ...Gia Kỳ...
- Cậu đúng là vẫn thông minh như ngày xưa,muốn đe dọa 5cậu cũng không được,nếu Shine,bố cậu và em trai cậu không có nghĩa gì với cậu,vậy còn cô ta...Hoàng Vũ Bội thì sao,dù sao cô ta cũng là người mà cậu thương nhớ 1 thời...
- Cậu muốn làm gì em ấy...
- Thì ra vẫn còn quan tâm cô ta à...tôi có thể biến cô ta sống không bằng chết,sống 1 cuộc sống tận đáy của xã hội,hoặc cũng có thể đưa cô ta vào tù hay đại loại là trại tâm thần thì sao...
- Cậu thật nhẫn tâm...em ấy yêu cậu biết bao nhiêu...nếu nghe được những lời này từ người mình yêu...thật sự Vũ Bội sẽ như cậu nói...sống không bằng chết...cậu vẫn như xưa...tàn ác...
- Vậy thì đã sao...chỉ cần có Tiểu Ngư của tôi,làm tổn thương ai không quan trọng,đánh đổi mạng sông hay hạnh phúc của bất cứ ai,chỉ cần người tôi yêu trở về bên tôi...ngày ngày nhìn thấy nụ cười trên môi của cô ấy,ngày ngày vì mình mà cô ấy vui vẻ...thì tôi có thể để cho bất cứ ai khóc cũng không quan trọng,tôi không những có thể làm cho Hoàng Vũ Bội đau khổ,nếu giết cô ta mà chỉ để cho Tiểu Ngư cười 1 cái tôi cũng có thể giết...trong thế giới của tôi...chỉ có 2 chúng tôi...là người...
- Cậu vẫn tàn ác như xưa...chỉ cần cậu thích thứ gì,là thứ đó có tất cả,còn cậu không thích thứ gì...dù là không ghét...nó cũng nhanh chóng bị cậu làm cho biến mất...
- Nếu vậy...muốn bảo vệ cô em gái bé bỏng của cậu,thì trả Tiểu Ngư lại cho tôi,chỉ cần Tiểu Ngư ở bên tôi,tôi sẽ không động đến cuộc sống của bất kì ai quanh cậu...
- Hahahah...
- tại sao lại cười...
- Cậu nghĩ rằng tôi đơn giản rồi...cậu nghĩ rằng tình yêu của tôi nhỏ bé hơn cậu chắc,chỉ vì 1 lời đe dọa,có thể đem người mình yêu dâng cho người khác,cậu nghĩ vậy...thật là sĩ nhục tình yêu của tôi...cậu nghĩ tôi còn là 1 Hoàng Gia Bảo vì bảo vệ 1 vũ Bội bé nhỏ mà đánh đổi mọi thứ sao,cậu sai rồi...tôi không còn là Hoàng Gia Bảo có thể vì 1 người nào khác mà làm tổn thương đến người tôi yêu nữa...cậu nghĩ tôi sẽ vì 1 Hoàng Vũ Bội mà đánh đổi Thuần Thuần tôi yêu hơn mạng sống sao,cuộc giao dịch này thật quá không cân sức...
- Cậu thay đổi rồi sao,dù Hoàng Vũ Bội có chết đi,cậu cũng không buông tay...
- Đúng...tôi nói cho cậu biết...mặc kệ đó là ai...Hoàng Vũ Bội...Hoàng Gia Kỳ...hay là Hoàng Văn Minh...tất cả đều không bằng 1s nhìn thấy Thuần Thuần...không cần cậu ra tay...mà bản thân tôi...chỉ cần được nhìn

thấy đôi mắt ấy,vì 1 nụ cười ấy...thì nếu cô ấy muốn...chính tay tôi sẽ đẩy tất cả bọn họ,hoặc cả thế giới này...xuống địa ngục...- Gia Bảo nhìn vào mắt tử Khiêm nói từng chữ,Tử Khiêm chợt nhận ra 1 điều,đứng trước tình yêu,những tình cảm khác thật là nhỏ bé...1 khi đã yêu thật sự,chỉ cần 1 tiếng gọi của tình yêu,con người sẽ nhanh chóng biến từ thiên thần thành quỷ dữ...

- Tôi cũng vậy,bằng mọi giá...tôi phải cướp lại cô ấy,do đó trước khi tôi nghiền nát mọi thứ trước mắt cậu...thì hãy đem trả cô ấy lại đây...trước khi mất tất cả...

- Cậu sai rồi...tôi chỉ cần 1 mình cô ấy...bây giờ,thế giới này ra sao,bất cứ ai ra sao...cũng không hề liên quan đến tôi...ngoài người đó...tôi không cần gì nữa...vì tôi...yêu cô ấy...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 45

53. Chương 45

CHAP 45: LÀ NGƯỜI YÊU EM HƠN CẢ ANH TA...

- Cô nói sao...sáng nay Trần tổng đã đi singapo rồi à...

-

- Sao cô ta không bàn qua với tôi 1 tiếng...tôi đã bảo là đối tác không rõ lai lịch,tại sao khi bàn 1 dự án lớn như vậy thì đối phương không xuất hiện mà chỉ cử thư kí đến,với lại,tại sao không kí ở đây,nhất thiết phải sang Sing,còn vụ phi cơ riêng này có gì đó kì lạ...cô gọi Trần tổng về đây ngay...

-

- Chết tiệt...có liên lạc gì thì gọi cho tôi ngay...- Gia Bảo cảm nhận được điều gì đó không lành,anh chợt nghĩ đến chuyện Tử Khiêm nói hôm qua...chẳng lẽ là hấn giở trò...cũng có thể là Gia Kỳ...

- Gia Bảo à...anh đang làm gì vậy...- Anh đang suy nghĩ thì thấy nó gõ cửa,ôm gối đi vào...

- Sao thế...em không đi ngủ à...ngao nào,đi ngủ sớm tốt cho sức khỏe lắm...- Gia bảo nhìn thấy nó,mọi buồn bực trong lòng đều tan biến hết,chỉ còn nhớ mỗi con người trước mắt,đúng là người xưa thường nói vua mất nước chỉ vì gấu vấy hậu cung mà,anh vội chạy lại,ôm lấy nó,đỡ nó ngồi xuống giường anh,để nó ngã đầu vào lòng mình,mà vuốt ve,âu yếm...

- 1 mình em không ngủ được,em chưa bao giờ ngủ mà thiếu Tử Khiêm cả,phải có anh ấy ôm em mới ngủ được...- Nó vòng tay ôm chặt lấy eo Gia Bảo,cọ đầu vào lòng anh...

- Em đừng nhắc đến tên hấn mãi có được không?từ sáng em nhắc tên hấn trên trăm lần rồi...- Gia Bảo tức giận quát lên...làm nó giật cả mình...

- Anh...anh làm em sợ...huhuhu...Tử Khiêm...

- Thôi ngao nào...đừng khóc,là anh sai,anh xin lỗi...

- Huhuhuh...

- Ngao nào,em không nhẽo chết đi được,trước kia em có hay khóc đâu...

- Gia Bảo...Gia...- Nó đang khóc thì bất ngờ vì bị Gia bảo nhất bồng lên,ngồi trên đùi anh,kéo tay nó vòng qua ôm cổ anh thật chặt...rồi dùng tay cầm 2 bên má nó kéo sát lại,hôn say đắm lên môi nó,1 nụ hôn ngọt ngào nhưng cuồng dã...mùi hương trên cơ thể anh làm nó rạo rực,mê mẩn...Gia Bảo say đắm hôn nó nửa giờ liền rồi kéo nó ngã xuống giường,rồi nằm đè lên người nó...

- Bây giờ còn khóc nữa không...- Gia Bảo rời môi nó,nhìn chăm chú vào con người nằm dưới người mình,nhếch mép cười...

- Không...

- Vậy nói xem...anh và Tử Khiêm,ai hôn giỏi hơn...

- Là anh...

- Ngoan,vậy ngủ đi...anh phải làm sao em mới chịu ngủ...hắn ta thường làm gì...lại đây anh dỗ...- Gia Bảo nói xong nằm xuống cạnh nó,kéo nó vào lòng,ôm thật chặt,kéo chăn đắp lên người 2 đứa...

- Vuốt lưng,xoa chân,hát hay là đếm cừu gì cũng được...- Nó rút người sát vào người Gia Bảo tìm thấy hơi ấm nơi cơ thể anh...

- Hắn cứ chiều em đến thế cô à...hèn gì,em trở nên như thế này...thôi ngoan vậy để anh vuốt lưng cho nhá...

- Vâng ạ...- Rồi nó từ từ chìm vào giấc ngủ,Gia Bảo kéo nó nằm lên tay mình,tay vuốt ve mái tóc,hôn nhẹ lên trán nó...Nhưng nó không chịu ngủ yên,cứ ngo ngậy,càng lúc càng rút sát vào người anh,bầu ngực căng tròn áp sát vào lồng ngực anh,thân thể vô tình chạm phải những chỗ không nên chạm trên cơ thể anh,làm trong phút chốc cơ thể đã có phản ứng...anh thấy phần thân dưới không kiềm chế nổi nữa,đúng là cảm giác 4 năm nay anh mới có lại 1 lần,anh vội chồm lên người nó hôn lên cổ nó đang ngủ say,toàn thân anh nóng rực,hơi thở gấp gấp phả vào lồng ngực nó...

- Thuần...mình làm đi...

- Tử Khiêm,không 1 lần nữa đâu...em đang ngủ,sao hôm nào cũng tham thế...- Nó nói mơ...không hề biết những gì vừa thốt ra khỏi miệng lập tức kéo họa vào mình...

- Em...em nói cái gì...- Gia Bảo vừa nghe được câu nói đó thì dục vọng giảm xuống 1 nửa,nhưng tức giận trào dâng...lời nói này như nhát anh nhớ đến rằng hơn 4 năm nay người con gái là người đàn bà của kẻ khác...4 năm nay người đêm đêm ân ái với người đàn bà này là 1 người đàn ông khác...còn bản thân,vì yêu người đàn bà này,mà suốt 4 năm không hề biết đến mùi vị của đàn bà...anh cảm thấy bản thân gần như mất kiểm chế,thời khắc nghe người đàn bà của mình gọi tên người đàn ông đó...tâm can anh như bị ai đó giẫm nát,trong đầu bây giờ chỉ còn phần nộ...anh yêu cô gái này...và cũng hận cô ấy...hận trái tim không thuộc về mình...hận đầu óc không thuộc về mình...hận thân xác đêm đêm trao cho kẻ khác...qua lời nói của nó,anh biết cuộc sống của nó và anh ta,ngọt ngào biết bao nhiêu...Trong phút chốc anh nhớ đến câu nói của cô hầu gái lần trước..."phần lớn thời gian là trên giường"...nửa bước cũng không rời"...anh hận không nuốt chửng con người đang ngủ say sưa như thiên sứ bên dưới vào bụng,để không ai tìm thấy cô ấy nữa,không ai có thể đe dọa tình yêu của anh,mà cướp mất người con gái anh yêu...Tay anh run run đưa lên bóp chặt lấy cằm của nó...

- Tử Khiêm anh làm gì vậy,sao lúc nào cũng thế...muốn gì thì để sáng mai nhá,giờ em mệt lắm...- Nó trong vô thức với tay lên vỗ vỗ má Gia Bảo...Mắt Gia Bảo tối sầm lại,từ đó có thể bắn ra tia lửa,người con gái này lại gọi tên người đó...cả khi ngủ cũng gọi,gọi 1 lần còn được,gọi đến 2 lần thì...rõ ràng nó coi anh là người đó,căn bản không nhớ đến sự tồn tại của người yêu nó đến cuồng dại này...Anh tức giận nắm chặt lấy đôi tay trắng nõn đang vỗ trên má mình...lầm nó giật mình mở mắt...

- Em...vẫn còn giữ sở thích...làm chuyện đó vào sáng sớm nhỉ...- Gia Bảo miệng cười cợt nói,nhưng ánh mắt thì tối sầm,như sắp giết người đến nơi...nó nhìn thấy Gia Bảo đang nằm trên người mình,tuy nó ngốc,nhưng nó đủ hiểu rõ chuyện gì sắp xảy ra...nhưng nó không hề hoảng sợ,càng có chút mong đợi...

- Gia Bảo,sao...sao anh chưa ngủ...

-Em nói xem...- Gia Bảo nói xong cuối xuống hôn cuồng dã lên môi nó,anh biết nó đang rất mệt,nhưng khát khao chiếm hữu,đã cướp mất hết lí trí của anh...đến bản thân anh cũng không ngờ đến sự cuồng dã của mình...nó ban đầu có chút phản kháng,nhưng đến khi nhìn thấy thân hình trắng muốt nhưng hoàn hảo của người đàn ông bên trên lộ rõ ra toàn bộ trước mắt,và cái cách đầu lưỡi của anh di chuyển cuồng dã đến mọi ngóc ngách trên cơ thể,nó mê muội đến mức mềm nhũn,mặc kệ cho người bên trên điên loạn thêm khát cơ thể mình như 1 con thú hoang bị bỏ đói lâu ngày...

Sức hút và hơi ấm của người con trai này làm cho nó bị mất kiểm soát hoàn toàn,trong đầu nó bây giờ không còn hình ảnh của người chồng đêm đêm hoan ái cực lạc,chỉ có thể chìm đắm trong cuộc mây mưa vô độ này...Nó bắt đầu đáp trả người bên trên,ra sức quần lấy anh,hoà quyện hoàn toàn,phối hợp nhịp điệu vào ra cuồng dã...cả 2 rên rỉ không ngừng...Gia Bảo như chìm đắm trong cơn hoan ái cuồng nhiệt,hoang lạc đến cực hạn...Cảm giác kiềm nén suốt 4 năm được giải phóng trong 1 đêm...Anh biết chỉ có đêm nay không thể nào thoả mãn dục vọng của anh đối với nó...cả đêm hôm đó 2 con người như chìm đắm trong vô vàng những

cơn cuồng nhiệt mây mưa như bão táp cuồng đi tất cả...Đến khi toàn thân mệt đến mức mềm nhũn ra,đã là sáng sớm...Nó mệt mỗi tựa đầu vào ngực Gia bảo ngủ say sưa,anh ôm chặt lấy nó,anh cảm nhận được cơ thể nó bám chặt lên người mình,cơ thể anh lại nóng rần lên...anh hiểu rõ,dục vọng của anh,rõ ràng trong 1 đêm không hề thoả mãn,nhưng anh nhìn vào thân thể ửng đỏ lên vì ân ái cuồng nhiệt,toàn thân lấm tấm mồ hôi,khi ngủ hơi thở vẫn còn chưa bình thường trở lại...anh xót sa,đề nén dục vọng,ôm chặt lấy nó...từ từ chìm vào giấc ngủ...

Sáng sớm nó thức dậy,nhìn thấy con người đang thay tấm nệm để ỉnh nằm lên mà ngủ này,nó chống tay lên ngực anh,nhìn chăm chú lên người bên dưới.Anh đẹp như 1 thiên sứ,làn da trắng tinh,mỏng manh như sương mai...mịn màng như cánh hoa,đến mức cô cảm nhận chỉ cần 1 cơn gió cũng đủ làm cho nó rách ra...gương mặt thanh tú vô cùng,cái mũi cao,đôi mắt nhắm nghiền làm nó thấy rõ 2 hàng mi mỏng manh,dài nhưng không cong,mà thẳng và rất đẹp,dài đến mức khi nhắm lại,để lại bóng trên mặt...đôi môi son ửng đỏ lên vì hoan ái cuồng nhiệt...chiếc cổ dài,thanh tú,bỏ vai không cơ bắp như rộng và vững chãi...lồng ngực,tuy hơi gầy,cơ bắp không rõ ràng nhưng rất rắn chắc...chân rất dài,thon và mịn,trắng,nhưng vẫn có vài sợi lông tơ,nhạt màu,như các cậu trai mới dậy thì...Gương mặt anh thì đẹp mê hồn,thanh tú,long lanh,vài sợi tóc màu hạt dẻ rơi xuống trên hàng mày thanh tú...anh trông còn đẹp hơn cả con gái...1 gương mặt đẹp trai,lạnh,nhưng baby cực,1 người đàn ông 23 tuổi rồi,nhưng vẫn baby cứ như 19,so với bức ảnh cưới 6 năm trước,thì chẳng khác là bao...ngoài vẻ vững chãi và bản lĩnh hơn...nó chợt phát hiện anh không những khá giống anh chàng tóc vàng hôm trước,mà khí chất và nét đẹp cũng rất giống Tử Khiêm,1 nét đẹp mỹ nam,đang rất thịnh...

- Ngắm đủ chưa...anh đẹp trai thế à...

- Anh,đáng ghét- nó trườn xuống khỏi người anh,nắm xoay lưng lại,mặt đỏ ửng,nhớ lại những cảnh cuồng dã đêm qua của 2 người...Nó cảm thấy có lỗi với Tử Khiêm vô cùng,mới rời xa chồng có 1 đêm,đã hưởng lạc cùng kẻ khác,lần trước nó thấy mình ngủ cùng chàng trai tóc vàng đó,bản thân nó không nhớ được gì,có thể là do rượu...cũng có thể là nó và tên đó chưa làm gì thật ...nhưng lần này,là nó chủ động làm bậy...mà còn cảm thấy vui sướng vì chuyện đó nữa chứ...nó cảm thấy mình thật là 1 người vợ tồi...

- Mặc cỡ à...có gì chứ,chúng ta là vợ chồng,chúng ta làm những việc này chắc cả ngàn lần rồi chứ ít gì...lúc nào em cũng cũng giữ thể thượng phong...mà con trách anh à...- Gia Bảo vòng tay qua ôm eo nó...

- Anh...quá đáng thật...em không biết đâu...

- Vậy em muốn gì...

- Dẫn em đi chơi...

- Không được,anh phải làm việc...

- Vậy thôi...

- Thôi được,anh ở nhà với em...thật là những nhẽo...

Thế là suốt 1 tuần sau đó,Gia bảo đều dành toàn bộ thời gian ở bên nó,dẫn nó đi chơi,đi ăn uống...chăm sóc nó,nhưng tất nhiên phần nhiều đều là ở trên giường...rồi dần dần nó cũng ít đòi về nhà hơn,mặc dù nó nhớ Tử Khiêm kinh khủng.Còn Gia Bảo,đã suốt 1 tuần ở nhà vui vẻ với cực cưng của mình,hoàn toàn bỏ mặc công ty...đúng là sức mạnh của đàn bà...

Lúc này ở sân bay...

- Cô ấy ở đó sao...?tôi biết rồi...cứ vậy mà xử lý...

- Vâng thưa Tổng giám đốc...

- Em sẽ nhanh chóng về bên anh thôi...

Cũng như bao ngày khác,sau 1 đêm vô độ bên nhau,nó và Gia Bảo ngọt ngào ôm nhau ngủ say

- Alo,có chuyện gì không,mới sáng sớm 4h cậu điện cho tôi có việc gì...- Gia Bảo 1 tay ôm chặt lấy nó trong lòng,để nó vùi đầu vào ngực mình ngủ say,1 tay nghe điện thoại...

- < thưa="> tổng="> giám="> đốc="> có="> chuyện="> rồi...=">

- Chuyện gì...cậu ồn quá đấy,cậu làm vợ tôi thức giấc bây giờ...

- < chýn="” bay="” đó...có="” chýn="” rồi...phi="” cơ="” phát="” nổ...trần="” tống...chết="” rồi...="”>

- CÁI GÌ...?- Gia Bảo đột nhiên quát lên,làm nó cũng giật mình bò dậy...

- Gì vậy anh...ai chết...

- Tại sao cậu biết...xác minh rõ ràng chưa...

- < thi="” thể="” cô="” ấy="” được="” đưa="” về="” rồi...trần="” gia="” đang="” an="” táng,nhưng="” chủ="” nhân="” chiếc="” máy="” bay...không="” điều="” tra="” được,như="” người="” đó="” không="” tồn="” tại="” vậy...="”>

- Được rồi...cậu ở yên đó...tôi đến Trần gia ngay...

- Sao vậy anh – Nó sờ tay lên má Gia Bảo,lo lắng hỏi...

- Ngọc Lâm...cô ấy chết rồi...

- Hả...tại sao...

- Nổ máy bay...em ngủ 1 mình nhá,cần anh gọi Tiểu Phấn không...anh phải đến Trần Gia có ngay...

- Em không sao...lái xe cẩn thận đấy...- Nó thấy Gia Bảo vội vàng mặc quần áo vào,nó cũng giúp anh mặc thêm áo khoác...

- Em yên tâm,em cũng mặc quần áo vào đi...không có anh sẽ lạnh đấy...- Gia Bảo hôn lên môi nó tạm biệt...

- Em biết rồi...

- Nhớ đấy...- Gia bảo dặn dò cô vợ cưng của mình xong,vội chạy đi,anh linh cảm có việc gì đó không đúng,đây không đơn thuần là 1 vụ tai nạn,còn con người đứng sau vụ này,chắc hẳn không đơn giản,giống như cái chết của Lạc Phong,Uyển Nhi và Nhã Văn,ắt hẳn có uẩn khúc...và điều anh dám chắc đó không phải là Tử Khiêm hay gia Kỳ,vì mục đích của họ là nó...còn mục đích của người này là từng người xung quanh nó...và đối tượng lần này là Ngọc Lâm,vậy người tiếp theo là ai?

Trước Trần gia,1 chiếc xe màu đen,bên trong là 1 chàng trai tóc bạc,đeo chiếc kính đen che khuất mắt,nhìn vào cảnh tượng thương tâm trước mắt,nhìn vào những giọt nước mắt và gào thét đó,mà nhếch mép cười...

- Tạm biệt cô Ngọc Lâm...đều do cô tự chuốt lấy...ai bảo cô phản bội cô ấy...chống đối lại quỷ chỉ có 1 kết cục đó thôi...địa ngục...

Văng vọng đâu đó trong đêm khuya,1 giọng nó ghê rợn,u ám phát ra từ địa ngục...

- Ngọc Lâm,thấy không...tớ đã thề...cậu sẽ không trở thành người...giống tớ mà...

Lúc nó đang ngủ say,thì nó nghe thấy tiếng bước chân của 1 người ở ngoài lan can phòng mình,nó sợ hãi,từ từ bước ra đó...nhưng kì lạ,không có ai...rồi đột nhiên có 1 cánh tay đưa ra,bịt lấy miệng nó...nó cảm nhận được mùi hương đó...mùi hương rất quen...và giọng nói này...giọng nói đêm đó...

- Đi với anh...- Rồi nó không còn nghe thấy gì...

Khi nó mở mắt ra,nó phát hiện nó không còn nằm trong nhà mình nữa,mà là 1 nơi xa lạ,1 căn hộ cao cấp rất đẹp và hiện đại...sao nơi này trông thân quen quá...nó cố gắng mở mắt ra nhìn...

- Tình rồi à...ăn gì nhé...- 1 cánh tay rất đẹp nắm lấy bàn tay nó,từng ngón tay thon dài,từng khớp tay cũng rất đẹp...là người đó,chàng trai tóc vàng hoàn mỹ với ánh mắt lạnh giá đó...

- Là anh...sao tôi ở đây...cho tôi về...- Nó vùng ra,bật dậy khỏi giường,toan bỏ chạy,nhưng rất nhẹ nhàng,Gia Kỳ kéo nó lại,vòng tay qua cổ,ôm nó vào lòng...

- Đừng đi...đừng rời bỏ anh...về với anh...em nhé...anh không thể thiếu em thêm giây phút nào nữa...anh yêu em...anh yêu em...anh rất yêu em...- Gia Kỳ hôn lên cổ nó,1 giọt nước mắt rơi xuống,nó vùng ra,bỏ chạy...

- Anh buông tôi ra...tôi không quen anh...
 - Sao em có thể đối xử với anh như vậy...em ghét anh đến thế sao...nhưng anh yêu em...yêu đến chết đi...anh không thể sống thiếu em,nếu mất em,anh sẽ chết mất...- Gia Kỳ chạy lại,ôm chặt nó như dùng toàn bộ sức lực để ôm lấy nó,nó cảm thấy xương mình sắp vỡ vụn ra...nó 1 lần nữa đẩy Gia Kỳ ra bỏ chạy...
 - Anh điên rồi...anh làm tôi đau...anh thực sự phát điên...tôi không thể ở đây thêm 1 giây nào nữa...
 - Em...chỉ cần em rời khỏi anh thêm 1 bước nữa...anh sẽ chết ngay...- Nó hoảng sợ vô cùng,khi nó chuẩn bị mở cửa bước ra ngoài...thì thấy Gia Kỳ rút đầu ra 1 chai thuốc ngủ,trút ra 1 bàn tay,rồi ngậm vào miệng,chăm bị nuốt...
 - Không không...đừng làm vậy,nguy hiểm lắm,nhả ra ngay...- Nó hoảng hốt,tát cậu 1 bạt tay,làm anh nhả hết số thuốc ra...ôm chặt lấy nó,nước mắt chảy ra không ngừng,bộ dạng thê thảm vô cùng,nó thấy lòng mình đau sót,nước mắt nó cũng rơi xuống...
 - Đừng rời xa anh nữa nhé,hứa với anh nhé,làm sao đây...không biết từ bao giờ...anh trở nên yếu đuối quá...không có em,anh không thể thở...
 - Tại sao lại làm như vậy...vì 1 người con gái có đáng không...
 - Đáng...hoàn toàn đáng...khi em sống chỉ vì 1 người,người đó là lý do cho em tồn tại...thì khi em mất đi người đó...em có thể chết...
 - Nên anh luôn chuẩn bị sẵn thứ thuốc ngủ này...
 - Không...là do từ trước đến giờ...suốt 4 năm không có em...anh luôn phải dùng nó...mới có thể ngủ được...
 - Ngốc à...đừng dùng nữa,không tốt đâu...
 - Chỉ cần em ở bên anh
 - Được...như em thắc mắc...anh là ai...tại sao Gia Bảo nói anh ấy là chồng của em...anh ấy là người yêu em nhất...còn anh...anh là ai?
 - Anh...anh là người yêu em...hơn cả anh ấy...hơn bất cứ ai trên đời...
- Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 46

54. Chương 46

CHAP 46: ANH KHÔNG XỨNG ĐÁNG...(17+)

- Cậu cướp Thuần đi phải không? mau trả cô ấy cho tôi...trước khi tôi giết cậu...- Gia Bảo về nhà,không nhìn thấy tiểu sủng vật mình yêu thương,gần như phát điên,gọi điện cho Tử Khiêm...
 -
 - cậu nói dối,tôi không tìm thấy cô ấy,cô ấy bị ai đó bắt đi rồi...là cậu phải không...
 -
 - vậy không phải cậu thì là ai...
 -
 - Là Gia Kỳ sao...thằng khốn,giám cướp cô ấy đi...chết tiệt,tôi phải đòi lại cô ấy...
- Tại nhà Gia kỳ,
- Em tắm xong rồi sao...lại đây ăn cơm này,ngồi xuống đi...- Gia kỳ thấy nó từ trong phòng tắm đi ra,chạy nhanh lại đỡ nó ngồi xuống bàn ăn,1 chiếc bàn nhỏ nhắn nhưng đẹp và sang trọng,trên bàn rất nhiều thức ăn ngon,nhưng mỗi thứ 1 ít,như vừa đủ cho 2 người ăn...
 - Anh nấu tất cả sao...

- Um,em ăn thử đi,xem có được không...- Nói xong Gia kỳ gấp 1 miếng bỏ vào bát cho nó,nó vừa bỏ vào miệng thật không khỏi ngạc nhiên...ngon quá...

- Ngon quá...anh nấu ăn thật giỏi...anh có đi học không đấy...

- Không...em nhớ không ngày đó mỗi lần em về đây,bọn mình chỉ dùng căn nhà này như 1 khách sạn hạng sang,chưa từng dùng cơm,hay mua vật dụng gì cho nó...nhưng từ khi em rời khỏi anh,anh đã dọn đến đây ở,vì đây là nơi duy nhất lưu giữ rất nhiều kỉ niệm của chúng ta...chỉ của riêng 2 đứa,bất cứ ai cũng không không xen vào được...do đó anh xem đây là căn nhà của chúng ta...anh ngày ngày nấu cơm,ngồi trước bàn ăn,chuẩn bị 2 cái chén,tự tưởng tượng em ngồi đối diện anh...chúng ta cùng ăn tối,do đó không biết tự bao giờ anh trở nên giỏi nấu ăn như thế...- Gia kỳ vừa nói,vừa đưa tay nắm lấy tay trái của nó,nó buông đứa xuống dùng tay còn lại sờ lên má cậu mà âu yếm,nó cảm thấy con người trước mắt thật giống Gia Bảo,yêu 1 cô gái đến cuồng si,mê dại,vì yêu mà hành hạ bản thân thể này...trông họ thật đáng thương...

- Không sao,bây giờ có em rồi...em đang ngồi ăn trước mắt anh còn gì...ngoan nào,anh đói rồi đó,ăn nhanh đi...- Cô vuốt ve gương mặt trắng mịn đẹp trai đến hoàn hảo này...khẽ vuốt lên mấy sợi tóc vàng óng mượt này,nhưng tay nhanh chóng dừng lại vì tay đã bị tay cậu chộp lấy...cậu nhanh chóng kéo nó vòng qua,ngồi lên đùi cậu...tay ôm chặt lấy cổ cậu,1 tay cậu ôm chặt lấy eo nó,1 tay sờ nhẹ lên từng nét trên gương mặt xinh đẹp và vài sợi tóc ẩm rơi xuống mặt nó...

- Là em...là em thật rồi...bây giờ em thật sự ở trong vòng tay anh...anh có thể ôm lấy em,có thể vuốt ve em,có thể hít lấy mùi hương ngọt ngào của em...anh thật sự hạnh phúc...hạnh phúc đến không thực...cứ như 1 giấc mơ,anh hạnh phúc đến sợ hãi...sợ hãi rằng hạnh phúc này 1 giây sao sẽ biến mất đi...em sẽ tung cánh bay đi khỏi anh...anh sợ hãi đến mức không thể chớp mắt,không thể thở,hay làm gì khác ngoài việc coi chừng em...- Gia kỳ vòng cả 2 tay qua ôm chặt lấy thân thể nó,vùi đầu vào lồng ngực nó mà âu yếm...nó cảm nhận hơi thở cậu lan toả trên từng thớ thịt của mình...trái tim nó đập điên cuồng...

- Anh...em thật sự không hiểu em có gì để các anh yêu say đắm thế...anh,Gia Bảo và Tử Khiêm...em thật sự không biết phải làm thế nào...

- Em có thể đừng nhắc đến tên họ không,hãy để giờ khắc này,không gian này là của riêng ta...em nhé...- Nói xong Gia Kỳ kéo mặt nó vào hôn say đắm...nụ hôn ngọt lịm,mang theo vị đắng của nước mắt,tình yêu và nỗi đau...mùi vị của nó thật giống mùi hương của socola...sau 1 lúc hôn nó say đắm...Gia Kỳ đột nhiên bỗng nó lên tiến vào phòng ngủ,nhưng môi cậu tuyệt nhiên không rời môi nó

- Gia kỳ anh làm gì thế...anh buông em ra...chúng ta không thể... -Nó vô cùng hốt hoảng khi thấy Gia Kỳ tiến vào phòng,đóng cửa lại,nhẹ nhàng đặt nó lên giường,nằm đè lên nó,môi vẫn không rời môi nó...1 tay thì từ từ gỡ chiếc nút thắt của chiếc áo choàng tắm của nó...nó bít cậu chuẩn bị làm gì...nó giãy dụa...nhưng đã nhanh chóng bị cậu nhấn nằm yên xuống...

- Anh yêu em...anh không kìm chế được...

gia Kỳ nói xong,đề nó xuống,từng ngón tay cậu đang xen vào ngón tay nó...cậu lại tiếp tục hôn nó,1 nụ hôn vô cùng nhiệt tình,1 nụ hôn say đắm và chuyên nghiệp vô cùng,cách lưỡi quấn lấy lưỡi...cách nó nếm lấy vị ngọt của cậu...đầu óc nó lâng lâng...bắt đầu mê dại,còn Gia Kỳ vẫn say đắm hôn nó...1 nụ hôn mang đầy tình yêu,khát khao và dục vọng của 4 năm nay...1 tay cậu vẫn đan vào tay nó,1 tay cậu cởi tung chiếc áo choàng tắm,ném đi...toàn bộ thân thể trắng nõn nà của nó phơi ra trước mắt cậu...bây giờ trong mắt cậu chỉ còn dục vọng mà thôi...cậu lao vào nó như 1 con hổ đói,đặt môi mình vào giữa bầu ngực vun tròn của nó...cậu cởi bỏ y phục của mình,rồi điên loạn lao vào nó...thế là chuyện gì cần xảy ra cũng đã xảy ra...nó nằm yên cho cậu muốn làm gì thì làm suốt 1 đêm...

Sáng sớm...

- Ngủ ngoan nhé,anh đi tắm rồi làm bữa ăn cho em...- Gia Kỳ chăm chú nhìn vào sinh vật bé nhỏ bị mình hành hạ suốt 1 đêm bây giờ mệt mỏi vùi đầu vào ngực cậu ngủ say sưa...cậu khẽ hôn lên môi nó rồi đi vào phòng tắm...

- Thuần Thuần...em đâu rồi...- Gia Kỳ tắm xong,nhưng nhìn lên giường không thấy nó đâu,cậu hốt hoảng chạy ra khỏi phòng tìm nó...- Phù,em đây rồi...làm anh sợ chết khiếp...- Cậu chăm chú nhìn nó đang cắt hành trên bếp,nhìn nó từ phía sau thật là quyến rũ nó chỉ mặc chiếc áo sơ mi của cậu,mái tóc cột lỏng 1 bên,1

cảm giác dịu dàng,ấm áp của người vợ...cậu nhẹ nhàng bước đến,vòng tay qua eo nó ôm thắt chặt,tựa cằm lên cổ nó...- Em cũng biết làm việc này nữa hả...

- Tuy em vụng về thật nhưng nấu cháo và cắt hành cũng không biết thật...là tệ đấy...- Nó nghiêng mặt sang hôn lên má cậu

- Thôi để anh làm tiếp em đi tắm đi...- Gia Kỳ giành lấy cây dao trên tay nó

- Vậy anh giúp em nhé...

-Khoan...

- Gì thế...

- Hôn anh cái nào...

- Đáng ghét...

Sau khi ăn sáng xong,Gia Kỳ nhận được 1 cuộc điện thoại,liền nhanh chóng ra ngoài...

- Em nhất định phải ngoan đấy,không được rời khỏi nhà...anh về mà không thấy em là không được đâu đấy...

- Em hứa mà...anh lái xe cẩn thận đấy...

- Anh biết rồi,em vào nhà đi...

- Gia Kỳ...

- Gì thế

Chụt...nó hôn lên môi cậu 1 nụ hôn ngọt ngào

- Ngốc à...anh đi đây...

Tại Black bar...

- Anh tìm tôi có việc gì...

- Mà đang giữ Thuần phải không,cô ấy đang ở chỗ này...

- Anh 2,anh vẫn nhảy bèn như ngày nào...

- Đem cô ấy trả lại cho tao

- Anh nghĩ tôi sẽ làm như vậy sao...

- Tao sẽ bắt mày trả lại...cô ấy là của tao...

- Cô ấy là của anh sao...anh thôi mơ mộng đi...bây giờ cô ấy thuộc về tôi...

- Mày im đi...cô ấy là vợ của tao...mày chỉ là 1 thằng người tình của cô ấy thôi...

- Anh câm ngay cho tôi,cô ấy không còn là vợ anh..từ cái ngày anh hại chết cô ấy,1 tay anh suýt giết chết 2 mạng người,thì anh không còn quyền tranh giành cô ấy với tôi nữa rồi...

- 2 mạng người...ý mày là gì...

- Anh đừng giả vờ không biết...cô ấy có thai anh hiểu không...4 năm trước,cái ngày anh đẩy cô ấy xuống dòng nước giá lạnh,trong bụng cô ấy có 1 sinh linh bé nhỏ chưa thành hình...chính anh đã hại họ...cô ấy may mắn sống sót,nhưng đứa trẻ...không may như thế...

- Cái gì...cô ấy có thai...không thể nào – Gia bỏ giật mình nhớ lại lời nói của người hầu gái hôm trước,nó từng bị hư thai khi tử Khiêm cứu được...cô ấy thực sự có thai sao,của ai...?

- Anh không tin cũng không sao...nó căn bản đã không còn tồn tại...

- Cô ấy bị hư thai...ngày đó...cái thai mà cô ấy mang...là...con ai?

- Anh thử đốn xem...

- Mày nói xem...là con mày...hay là con tao...?
- Nếu tôi nói đó là thành quả của anh...anh có tin không...
- Mày...nói dối...
- Vậy cứ cho là con tôi đi...
- Mày phải nói rõ cho tao biết...
- Được,tôi nói cho anh biết...nó là cốt nhục của anh...anh từng có 1 đứa con...và chính anh lại không biết đến sự tồn tại của nó...anh nhẫn tâm giết chết nó...anh giết chết chính con của mình...nghe rõ chưa...- Gia Kỳ không còn giữ được bình tĩnh nữa...
- Không thể như thế được...
- Anh muốn tin hay không thì tùy,đời Thuần nhớ lại thì hỏi cô ấy...nhưng nếu tính theo ngày tháng,nó là của anh...- Gia Kỳ nói xong quay lưng bước đi..
- Mày...nói rõ cho tao...đem Thuần trả lại đây...

Reeng...

Gia Bảo đang đuổi theo Gia Kỳ thì nhận được điện thoại...

- Alo,Văn Minh hà?cái gì...bệnh viện...tôi đến ngay...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 47

55. Chương 47

CHAP 47: ANH KHÔNG THỂ MẤT EM LẦN NỮA...

Tại bệnh viện...

- Cậu đừng buồn,mất đứa này,có đứa khác mấy hồi...- Gia Bảo khuyên Văn Minh tự nói với chính mình...Lập Ngân bị mất đứa con,bác sĩ bảo cái thai đó là 1 cái thai chết...Bác sĩ bảo là do tác dụng của hoá chất...đầu độc...tại sao Văn Minh vẫn đưa vợ mình đi kiểm tra thường xuyên mà không phát hiện ra...bây giờ,1 cái thai 5 tháng,đã chết rồi...chỉ có thể mổ để lấy ra...
- Tôi không phải lo chuyện đứa con,tôi lo cho vợ mình,Lập Ngân rất sốc,tôi sợ cô ấy chịu không nổi...tại sao,tôi gây thù với ai cơ chứ...tại sao lại hãm hại vợ tôi...
- Tôi cũng không biết,cậu đừng lo,sẽ không sao đâu...mà này,cậu nghe chuyện Ngọc Lâm rồi phải không...
- Tôi nghe rồi...cô ấy thật đáng thương...
- Khi cô ấy chết,người ta tìm thấy,trên tay cô ấy vẫn giữ chặt cái này...- Gia bảo đưa cho Văn Minh 1 sợi dây chuyền,trên đó là 1 cặp nhẫn được lồng vào nhau...
- Là của tôi đã tặng cô ấy khi 2 đứa mới quen nhau...tôi thật nhẫn tâm...lúc chia tay,cô ấy đã quỳ lạy dưới chân tôi xin,nhưng tôi đã cởi chiếc nhẫn ném xuống hồ,thì ra cô ấy đã tìm thấy nó...và luôn giữ chúng bên nhau...thì ra bao nhiêu năm qua,cô ấy vẫn không buông xuống được...đến chết vẫn còn yêu tôi...có lẽ tôi và Lập Ngân đã phải trả giá cho cô ấy...
- Không phải vậy đâu...tình yêu vốn ích kỉ...
- Và sự lựa chọn của con người còn ích kỉ hơn...

Gia Bảo rời khỏi bệnh viện trong lòng không ngừng dấy lên bất an,chuyện lần này nhất định có liên quan đến người gây ra cái chết của Ngọc Lâm,đối tượng lần này lại là đứa con của Văn Minh...sự tàn ác ngày càng lan toả xung quanh cuộc sống của họ,nhóm của bọn họ ngày càng bị thối nát...thật ra những người đó là ai...tại sao lại làm như vậy...mục đích là gì...bọn anh đã gây ra thù hận gì cho họ...trong đầu anh lại hiện lên hình ảnh của Thuần Thuần...không biết chừng đối tượng tiếp theo là nó...lòng anh sợ hãi không yên,anh vẫn

giữ những là thư máu,mỗi lần sẩy ra chuyện đều nhận được 1 bức thư...Thảm Phán của những linh hồn...Kể cái quần địa ngục...nhất định là bọn họ,lòng anh càng lo lắng khôn nguôi vì lúc sáng anh lại nhận thêm 1 lá thư...nhất định sẽ có chuyện sẩy ra...phải làm sao cho họ lộ mặt...bi thảm không thể cứ như thế sẩy ra mãi được...

Lúc này,Gia Kỳ cũng vừa về đến nhà...

- Thuần Thuần,anh về rồi này...Trời ạ sao em lại ngủ ở đây chứ...cô ngốc này...- Gia Kỳ vừa về tới nhà ,đã vội chạy vào tìm nó,thì ra nó nằm trên sofa ngủ,nó ngủ say sưa như 1 con mèo nhỏ...thật đáng yêu,anh ngồi xuống cạnh,tay vuốt ve lên cánh mũi và đôi môi đỏ mọng của nó...làm nó giật mình thức giấc...

- Anh về rồi à...em đợi anh lâu quá ngủ quên mất...

- Em đợi anh à...em đói không...mình ra ngoài ăn nhé...

- Em muốn ăn ở nhà...

- Được thôi...em đi tắm đi...bọn mình đi siêu thị mua thức ăn em nhé...

- Vâng ạ...- Nó nghe vậy nhanh chóng chạy vào nhà tắm,bên trong đó,nó xả nước ra,để đảm bảo bên ngoài không nghe thấy gì...nó nhất điện thoại lên gọi cho 1 số lạ...

- Alo,bây giờ có thể hành động rồi...

-

- Anh đang lo cho em à...?

-

- Nói dối

- < tùy=" " em...=" ">

- Thật nhẩn tâm...

- < cũng=" " giống=" " em...=" ">

- Vì chúng ta là 1...là cùng 1 loại...

-

Bây giờ ở siêu thị...

- Em muốn ăn sườn xào chua ngọt...

- Được...vậy anh mua...em muốn ăn gì nữa nào...bí ngòi nhé...

- Vâng..em còn muốn ăn salad nữa...

- Rồi,được thôi công chúa...

- Hìhì...em không thích ớt xanh đúng không,mình sẽ thay bằng cải chân vịt nhé...

- Vâng ạ...- Nó cứ thế ôm lấy eo Gia Kỳ,còn cậu 1 tay khoác vai nó,1 tay đẩy xe,trong họ thật xứng đôi hết sức...

- Đây...em muốn uống sữa...

- Em muốn uống gì nào...để anh lấy cho...

- Em muốn uống ngũ cốc...

- OK..cực cưng...- Thế là Gia Kỳ với lên lấy hộp sữa trên cao cho nó...

- Cậu kia,cẩn thận...- Nó vừa nghe thấy tiếng la củ chú bán hàng,nó giật mình nhìn lên,thì ra có 1 thùng sữa rất nặng đang sắp rơi xuống đầu Gia Kỳ,bây giờ nó không còn kịp nghĩ gì cả,vội đẩy Gia Kỳ ra,mà quên mất bản thân đang đứng dưới...

- Gia Kỳ cẩn thận...á...

- Thuần...em sao rồi...tĩnh lại đi...đừng làm anh sợ...máu...gọi cap61 cứu đi...ai đó gọi cấp cứu đi...mau lên...Thuần...em đừng bỏ anh...đừng rời xa anh...em phải cố lên...- Gia Kỳ hoảng hốt bỗng nó lên chạy vào bệnh viện...

Tại bệnh viện...

- Bác sĩ,ông nhất định phải cứu sống cô ấy...ông nhất định phải cứu cô ấy,bằng mọi giá...

- Thiếu gia cứ yên tâm...tôi sẽ cố hết sức...

Cánh cửa phòng phẫu thuật đóng lại,Gia Kỳ lo lắng sợ hãi vô cùng,ngồi trước cửa phòng bệnh...thì Gia Bảo và Tử Khiêm chạy vào...

- Mày...mày làm gì cô ấy...tại sao cô ấy ra nông nỗi này...mày nói tao nghe...chuyện gì đã xảy ra...- Gia Bảo túm lấy cổ Gia Kỳ hét lớn,anh phát điên,con người không còn chút lí trí nào nữa...

- Cô ấy vì cứu tôi...bị đập vào đầu...

- Bị đập vào đầu,sao có thể như thế được chứ...không thể thế được...cô ấy đâu...- Bây giờ đến Tử Khiêm cũng phát điên,túm lấy cổ Gia Kỳ la lối

- Cô ấy đang cấp cứu trong đây...vẫn chưa có kết quả...

- Nếu Thuần mà xảy ra chuyện gì...tao sẽ giết mày...

- Không cần anh giết...nếu không có cô ấy...tôi cũng không sống nổi...

- 2 anh em cậu im đi,cô ấy đang nguy hiểm mà còn có thể cãi nhau...- Tử Khiêm lo lắng,ngồi khụy xuống đất,anh em Gia Kỳ và Gia Bảo mới buông nhau ra,ngồi xuống ghế chờ đợi,bây giờ lòng ai cũng như lửa đốt,gương mặt đau đớn,sợ hãi vô cùng,trông tình cảnh 3 người họ hết sức thảm thương...

Bỗng dưng cánh cửa phòng mở mở ra,bác sĩ bước ra,3 người lập tức chạy lại nắm tay bác sĩ,lo lắng hỏi...

- Bác sĩ,cô ấy sao rồi...

- Ông mau nói đi...

- Cô ấy không sao chứ...

- 3 cậu cứ bình tĩnh,Bạch tiểu thư đã qua cơn nguy hiểm,nhưng có để lại di chứng gì không,phải đợi cô ấy tỉnh lại rồi biết,nếu sau 3 ngày,cô ấy không tỉnh lại,thì...

- Thì thế nào...

- Sẽ có khả năng nguy hiểm đến tính mạng,...

- Cái gì...

- Không thể như thế được...

- Bây giờ Bạch tiểu thư sẽ được đưa đến phòng bệnh đặc biệt chăm sóc,các cậu có thể đến thăm,nhưng mỗi lúc chỉ được 1 người...

Sau khi nó được chuyển đến phòng bệnh,lần lượt Gia Bảo và Tử Khiêm đến thăm nó,ai cũng khóc lóc,nắm lấy tay nó đau đớn tột cùng,như là nếu bàn tay của nó không còn sức sống...họ có thể sẵn sàng chết cạnh giường bệnh của nó...Nhưng người đau đớn nhất là Gia Kỳ,vì cứu cậu nên nó mới ra nông nỗi này...cậu đau đớn như chết đi...nếu nó có chuyện gì...thì cậu đã chính tay hại chết người cậu yêu...

- em tĩnh lại đi...em cứ thế này anh phải làm sao...anh không thể sống thiếu em,mau mở mắt ra nhìn anh đi...anh xin em...anh không thể thờ nổi nữa...anh yêu em...làm ơn...anh đã mất em 1 lần...anh không thể sống nổi,nếu mất em lần nữa...- Cứ thế,cả ngày hôm đó,3 người họ cứ ở cạnh nó,1 bước cũng không rời nó,như thể sợ rằng mình quay đi sẽ không còn nhìn thấy nó,hay lỡ nó tỉnh dậy mà không nhìn thấy mình,nó sẽ sợ,cả bệnh viện cảm thấy kì lạ vô cùng,nó chỉ là 1 cô gái,nó lấy đâu ra sức mạnh khiến 3 người con trai hoàn hảo

này,3 vị công tử nổi tiếng,3 chủ nhân của 3 tập đoàn lớn này...phải quỳ lại,chết đi sống lại bên giường của nó chứ...

Đêm đó,bên ngoài bệnh viện,bên 1 gốc cây,1 bóng đen tàn ác,đang nói điện thoại,ánh mắt mang vẻ đất thẳng,đôi mắt lạnh buốt nhnă tâm...

- Em làm tốt lắm...

- < đã=" đến=" lúc=" bắt=" kẻ=" đó=" phải=" trả=" giá...=" ">

- Đúng thế...chúng ta đã đợi thời khắc này suốt 15 năm rồi...đã đến lúc cho họ biết sự trả thù của quý...đến lúc thức tỉnh con quỷ của 15 năm trước...

- < chúng=" ta=" phải=" buộc=" họ=" nhớ=" lại=" bi=" kịch=" 15=" năm=" trước...để=" họ=" phải=" ném=" mù=" đau=" đón=" suốt=" 15=" năm=" nay=" của=" chúng=" ta...đến=" lúc=" bi=" kịch=" được=" lặp=" lại...kẻ=" gây=" ra=" đau=" thương=" phải=" được=" trả=" giá...máu...nước=" mắt...tất=" cả...=" ">

- Em yên tâm...anh sẽ ở cạnh em...nhìn bọn chúng đi xuống địa ngục...nhìn người đó trả giá cho việc mà hắn đã làm...

- < và=" sau=" đó...người=" đó=" sẽ=" trả=" lại=" linh=" hồn=" cho=" em...=" ">

- Cả trái tim...

- < đồng=" nghĩa...chúng=" ta=" sẽ=" mất=" chị=" ta=" mãi=" mãi...anh=" chấp=" nhận=" điều=" đó=" chứ...=" ">

- Anh biết này này rồi sẽ đến...anh chỉ cần em là đủ...

- < đừng=" tự=" gạt=" mình...=" ">

- Em không tin?

- < nếu=" đó=" là=" sự=" thật...này=" mai=" tất=" cả=" sẽ=" chúng=" minh...=" ">

- Chắc chắn như thế...

- < và=" ngày=" mai...trước=" khi=" tiến=" bọn=" họ=" xuống=" địa=" ngục...chúng=" ta=" sẽ=" tái=" hiện=" lại=" cho=" họ=" bi=" kịch=" 15=" năm=" trước...và=" những=" đau=" đón=" 15=" năm=" nay...và=" toàn=" bộ=" trò=" chơi=" của=" chúng=" ta...=" ">

- Đúng...đã đến lúc...để bức màn bí mật được vén ra...vận mệnh sẽ trả lời cho những bí mật và bi kịch suốt thời gian qua...và đã đến lúc...để trò chơi này kết thúc...

- < và=" đến=" lúc...không=" ai=" có=" thể=" chia=" rẽ=" chúng=" ta...=" ">

- Đến lúc vận mệnh sẽ thay trái tim quyết định...anh và em...sẽ đi về đâu...

-

- Thuần Nhi...đừng rời xa anh nhé...

-

- Anh sẽ bảo vệ em...chúng ta sẽ cùng nhau sống cuộc sống hạnh phúc,không ai điều khiển nữa...chỉ có 2 ta...

- < không=" có=" người=" đó...=" ">

- Không...

- < anh=" thật=" lòng...=" ">

- Thật...

- < ...=" ">

- Thuần Nhi...em có yêu anh không...

- < yêu=“” hơn=“” cả=“” người=“” đó...còn=“” anh...=“”>

- Ngày mai...anh sẽ nói...

- < em=“” nhất=“” định=“” sẽ=“” chờ...=“”>

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quý – chương 48

56. Chương 48

CHAP 48: SỰ THẬT THẨM KHỐC

- Các cậu xem...lại là bức thư máu...

< lá=“” thư=“” cuối=“”>

Tất cả các người...nếu không muốn đợi trừng phạt...thì hãy đến bắt ta đi...ta sẽ đợi các người...trong tay ta nắm giữ tục tiêu cuối cùng của cuộc chơi...muốn biết hắn là ai không...muốn biết ta muốn gì không...

Nếu các người không đến...thứ các người mất đi sẽ không thể ngờ tới...máu...sẽ nhuộm đỏ nơi đây...

Quý Vương >

- Tôi không muốn đi...Tôi không muốn rời khỏi Thuần Thuần nữa bước,nếu cô ấy tỉnh dậy không thấy tôi thì sao...?

- Mày im ngay...mày phải đi...bọn họ nói tất cả chúng ta phải xuất hiện họ mới chịu lộ mặt....chúng ta cần đến đó để biết bọn họ là ai?quý vương tặc sự liên quan gì đến chúng ta?bọn họ nói nếu chúng ta không xuất hiện thì sẽ xử người đó...từng người chúng ta cũng không thoát được...

- Chết...tôi không sợ chỉ cần ở bên Thuần Thuần...dù là địa ngục...tôi cũng không sợ...

- Cậu thôi đi...nếu bọn chúng không đụng đến chúng ta mà hại Thuần Thuần sao...?biết đâu tai nạn lần này của cô ấy là do bọn chúng gây ra thì sao...

- Đúng thế...Tao và Tử Khiêm nhất định lôi mày đi bằng được...

- Được...vì sự an toàn của Thuần Thuần...tôi sẽ đi...- Nói xong Gia Kỳ tiến lại giường bệnh của nó,nắm lấy tay nó,rồi thơm lên má nó 1 cái...- ngủ ngoan em nhé...anh đi sẽ về nhanh thôi...

Rồi 3 người bước ra ngoài,ánh mắt ai cũng luyến tiếc không muốn rời khỏi nó,họ không hề biết rằng sau hôm nay,tất cả sẽ thay đổi,quan hệ của họ sẽ không còn được như ngày hôm nay...họ sẽ mất đi người họ yêu vĩnh viễn,không bao giờ có lại 1 lần nữa...Vì những thứ họ sẽ biết hôm nay...không bao giờ tưởng tượng được...

- Là nơi này sao...?

- Theo địa chỉ là vậy...

- Có khi nào là 1 cái bẫy...

- Dù là bẫy cũng phải liều thôi...

- Đến rồi à...mời vào đây...- Cả ba đang đứng trước cửa,thì 1 giọng nói của 1 người con gái vang trên 1 cái loa nhỏ gần đó...giọng nói khá quen nhưng họ không tài nào nhận ra được...

- Cô là ai...cô muốn gì...

- Muốn gì à...nhìn 3 người trước mắt thì hãy nói...- Khi 3 người đứng trước 1 cái hồ bơi thì họ vô cùng hoảng hốt vì 3 người mà họ nhìn thấy là...

- Gia Kỳ...Gia Bảo...

- Gia Bảo...

- Anh 2
- Bạch lão gia...Vũ bội ...má 2...tại sao các người lại ở đây...
- Cô...cô là ai...cô bắt họ để làm gì...thực ra mục đích của cô là gì...
- Yên tâm người tôi muốn...không phải là họ đâu...tôi chỉ muốn mời họ đến đây...để xem 1 bộ phim hay...bộ phim mà con quý đội lớp thiên sứ che giấu bao lâu nay...
- Cô nói...người đó là ai...
- Là ai à...vậy hãy nhìn xem – Cô ta vừa dứt lời thì 1 tấm rèm màu đỏ trên hồ bơi bay xuống, trên đó có 1 cái ghế được đặt giữa hồ bơi...bên trên là 1 người bị trói...người đó là...
- Bố...
- Bố...
- Hoàng lão gia...
- Chú Hoàng...
- Gia Minh...
- Cô bắt bố tôi làm gì...ông ấy có liên quan gì đến chuyện này...ruột cuộc cô là ai...
- Liên quan gì à...chuyện này nên hỏi Hoàng Lão Gia mới đúng...
- Tôi...tôi không biết gì cả...cô muốn gì...Gia Kỳ,Gia Bảo các con chạy đi...cô ta rất đáng sợ...
- Bố con cứu bố...- Gia Kỳ chuẩn bị nhảy xuống nước...đến Hoàng Gia Minh cũng không ngờ được tình cảm mà cậu con trai lạnh nhạt này dành ỉnh
- Không...đừng lại gần...dưới nước có điện...gia Kỳ...chỉ cần tình cảm hiếu thảo của con...bố chết cũng an lòng...
- Bố...con không cho bố chết...
- Thật là cảm động...vở kịch tình phụ tử này thật là khiến người ta rơi nước mắt...
- Cô là ai...các người là ai...các người muốn gì ở bọn tôi...
- Ông không biết sao...bọn tôi đã chờ thời khắc này suốt 15 năm,đau khổ suốt 15 năm,chuyện 15 năm trước...ông đã quên rồi sao?
- Các người...15 năm trước...tôi không nhớ gì hết...không liên quan gì đến tôi...
- Vậy...Mục Cát Tư...ông quên rồi sao...
- Chuyện này liên quan đến Cát Tư...
- Bạch lão gia...những thứ ông không biết còn rất nhiều...
- Tôi...
- Cô thật ra là ai...các người...tại sao các người...
- Tại sao các người biết chuyện đó chứ gì...bởi vì ông chính là mục tiêu cuối cùng của trò chơi này...
- Cô nói gì...tại sao bố tôi lại...
- Bố tôi có thù oán gì với cô...chuyện 15 năm trước...là gì...
- Hãy để Hoàng lão gia kể cho...
- Không...15 năm trước...tôi không biết...không thể nào...cô nói dối...cô không biết gì cả...tất cả bọn họ...
- Chết rồi chứ gì...những người biết những chuyện kinh tởm mà ông đã làm...đều chết hết rồi đúng không...nhưng ông không hề biết...người biết chuyện đó vẫn còn 1 người...
- Cô là ai...cô muốn gì...

- Muốn ông phải trả giá cho những gì ông đã làm...phải gánh chịu tất cả những nước mắt và bi thương của tôi 15 năm qua...tôi muốn ông trả giá cho những cái chết bi thảm đó...
- Thật ra cô là ai?
- Tôi là...
- Tôi là...- 1 cô gái mái tóc màu vàng nâu,uốn xoan rất điệu nghệ,trên người là 1 chiếc váy màu đỏ gợi cảm và đôi giày cao gót màu đỏ nốt,mắt tô màu đen rất đậm...môi sơn son đỏ rất gợi cảm...nhưng dù trang điểm thế nào cũng không thể không nhận ra...vì đó là...
- THUẦN THUẦN...
- THUẦN...TẠI SAO EM LẠI Ở ĐÂY...
- EM KHÔNG PHẢI HÔN MÊ SAO...CHUYỆN NÀY LÀ THẾ NÀO...
- Các anh thật ngây thơ...1 Thuần Thuần mà các anh yêu,1 Thuần Thuần vừa đáng yêu lại đáng thương,cần bản không tồn tại...cô ta chỉ là 1 nhân vật hư cấu trong trò chơi của tôi tạo ra...tất cả chỉ vì phục vụ mục đích trả thù hôm nay...Hoàng lão gia,nhìn thấy tôi...ông có nhớ ra điều gì không...bố chồng...
- Tôi...Thuần Thuần...cô biết...
- Đúng...tôi biết tất cả...15 năm trước tôi biết tất cả,và những đau khổ 15 năm nay tôi cũng hiểu rõ...
- Thuần...em nói cái gì...em điên rồi sao...tại sao rời khỏi bệnh viện...
- Tôi không hề bị sao cả...thật ra...tôi cũng bị đập đầu đầy...tôi đã đánh cược mạng sống của mình,để dẫn dụ các anh đến đây hôm nay...tôi muốn các anh...xem cái kết của trò chơi này...
- Không thể nào...anh không tin...anh không tin...
- Lục thiếu gia...anh đừng si tình như thế...nàng tiên cá của anh đã chết cách đây 15 năm rồi...tôi không phải cô ta...
- Em nói gì...anh không tin...em là người anh yêu...
- Không tin cũng không sao...
- Thuần Thuần...em nói cho anh biết...những thứ này không phải là sự thật...em có nỗi khổ đúng không...
- Gia Kỳ thiếu gia...trong 3 người yêu tôi...anh là người si muội nhất...anh không biết sao...yêu càng nhiều...đau khổ càng nhiều...
- Em nói gì...
- Vì tôi chính là kẻ thù của các người...người đã tạo nên trò chơi lần này...những đau đớn 15 năm nay...đều 1 tay tôi tạo nên...
- Em nói gì...
- Y em là...
- Em là THẨM PHÁN CỦA NHỮNG LINH HỒN...
- Vẫn là Gia Bảo thiếu gia thông minh nhất...
- Vậy tất cả đều 1 tay em tạo ra...
- Không...mà là chúng tôi...
- Thật ra các người có mục đích gì...các người muốn trả thù cho việc gì...
- Tình yêu...thù hận...tôi muốn tất cả...
- Người đó là ai...kẻ giấu mặt đứng sau lưng em là ai?hắn ruốt cuộc là ai...
- Anh đoán xem...

- KỂ CAI QUẢN ĐỊA NGỤC...

- Thông minh lắm...

- Hắn ta đâu...tại sao hắn ta có thể bày ra những chuyện kinh khủng này...

- Anh đoán xem...bởi vì anh ấy là con quỷ tàn nhẫn nhất trong tất cả loài quỷ...vì anh ấy luôn túc trực bên các anh...làm 1 cái bóng bên cạnh các anh...

- Bên cạnh bọn tôi...

- 1 người mà các người không thể đoán ra...

- Thật ra kẻ giấu mặt luôn đeo mặt nạ đó...là ai?

- Là tôi...thuần Nhi...làm tốt lắm...

- Là cậu...

- Không thể nào...

- Bất ngờ lắm sao?

- Cậu...

1 chàng trai trên người trang phục toàn màu đen,với những phụ kiện rất hầm hố trên mình,mái tóc bạc dài qua tai,trên lỗ tai là 1 cái khuyên hình đầu lâu...trên ngực là 1 hình xăm,kí hiệu rất kì lạ,làn da trắng...gương mặt thanh tú,đẹp đến hoàng mỹ...đẹp mê hồn...dùng từ này để diễn tả nét đẹp của cậu ta thật không hợp,nhưng nếu không dùng từ mê hồn ấy...thật không biết từ ngữ nào diễn tả nét đẹp của cậu ta...gương mặt lạnh như băng,1 chút cảm xúc cũng không có,ánh mắt tà ác,thoàn thân toả ra 1 luồng khí đến từ địa ngục...

- cậu...Lạc Phong...

- A Phong không phải cậu chết rồi sao?

- Cậu còn sống sao?cậu...là người đứng sau mọi chuyện sao...

- Tôi không phải lạc Phong...

- Không thể nào...là cậu...- chàng trai nhẹ nhàng bước đi đó,mái tóc màu highlight dài đến vai nay đã thay bằng mái tóc bạc ngắn hơn 1 chút,phong cách ăn mặc diêm dúa nay thay bằng trang phục màu đen cá tính,gương mặt đều cán nay thay bằng gương mặt sắc lạnh không cảm xúc,thật là đẹp trai hơn gấp 10000 lần,thật là như 2 người khác nhau...nhưng nếu nhìn kĩ thì người đó không ai khác chính là Lạc Phong...

- Thuần Nhi...- Chàng trai tiến lại gần nó,nó nhanh chóng vòng 2 tay qua eo chàng trai,ôm thật chắc...chàng trai cũng khoác 1 tay lên vai nó,ôm gọn nó vào lòng,ánh mắt họ nhìn nhau như thể nuốt lấy nhau,không giống như cách họ nhìn người khác...2 người tuy 2 mà 1...nó cười mỉm dịu dàng nhìn chàng trai,nhưng chàng trai vẫn lạnh nhạt không hề có cảm xúc,như thể họ đã quen với cách nói chuyện bằng mắt như thế này...Gia Bảo,Gia Kỳ và Tử Khiêm đau đớn vô cùng,người mình yêu ngay trước mắt nhưng sao xa tận chân trời,không thể nào chạm tới được...rõ ràng là cô ấy,nhưng sao cũng giống không phải...

- Du...

- Thuần Nhi

- thuần...em gọi gì cơ...Du à...

- Cậu ấy không phải Lạc phong sao...

- Chẳng lẽ cậu ấy là...

- Đúng tôi là...Lạc Du...em trai song sinh của...Lạc Phong...

- Lạc Du sao...?

- Không thể nào,A Du đã chết trong 1 trận động đất 17 năm trước rồi sao...

- Đúng,nhưng người chết không phải là tôi mà là Lạc Phong...người sống cùng các anh 17 năm nay...là tôi không phải anh ấy...tôi cần phải trả thù...tôi không thể chết được...- Anh mắt sắt lạnh của chàng trai,như muốn đóng băng mọi thứ...
- Vậy...ruột cuộc thù hận gì đã làm cho các người làm những chuyện này...ruột cuộc liên gì đến bố tôi...
- Liên quan gì...Hoàng lão gia...ông muốn chúng tôi kể...hay là ông kể...
- Đừng,đừng kể mà...
- Ông đã làm chuyện gì kinh khủng lắm sao mà không dám nói...
- Tôi...tôi xin lỗi...tôi sai rồi...
- 1 chữ xin lỗi có thể đánh đổi lại 15 năm tuổi thơ của tôi không... có thể lau hết cả đại dương nước mắt của tôi không...có thể trả lại những người thân của tôi sao...
- Thuần Thuần con nói gì vậy...
- Bố...bố thật đáng thương,con cũng thật đáng thương...chính ông ta...thảm kịch gia đình ta...là do ông ta...con trở thành loài quỷ như thế này...đều do ông ta...
- Thuần...ruột cuộc là có chuyện gì...sự thật đó đáng sợ lắm sao...
- Đừng...đừng kể...
- Ông muốn trốn tránh sao...được...tôi cho ông ném mùi đau khổ...
- Đừng...Thuần...em nói đi...chuyện này là thế nào...
- Đúng vậy...còn Quỷ Vương,kẻ đứng sau 2 người là ai...Quỷ Vương thật ra là ai...có thù oán gì với chúng tôi...
- Quỷ Vương sao...Hoàng lão gia...ông còn nhớ cái tên này chứ...Bạch Đơn Đơn...
- Không...không tôi không muốn nhớ...
- Chuyện này là sao Thuần Thuần...Đơn Đơn là như thế nào...con bé...
- Bố...chị ấy chết thật thảm...chị gái song sinh của con...người như 1 nửa sinh mệnh của con...chị ấy chết thật bi thảm...chị ấy đã không rời khỏi con...chị ấy ở đây...chị ấy nắm giữ trái tim con...chị ấy muốn con...giúp chị ấy...đòi lại công bằng...- Nó nắm chắc bàn tay,đặt lên ngực mình,ánh mắt đau đớn và thù hận chìm mất,Lạc Du ôm chặt lấy nó vào lòng...như bảo vệ cô gái bé nhỏ bên cạnh...
- Cô...đừng nói nữa...
- Thuần chuyện này là sao...
- Tôi sẽ vạch trần toàn bộ chân tướng sự việc...15 năm trước,tòan bộ bị thảm 15 năm trước...tôi phải bắt ông nhớ lại những thảm kịch chính ông gây ra...tôi muốn nhấn chìm ông xuống biển tội lỗi...tôi muốn vạch trần bộ mặt ác quỷ mà ông che giấu trong con người thanh cao...như thiên sứ này...
- Đừng mà...
- Thuần Nhi...nói tiếp đi...
- 15 năm trước...cái ngày sinh nhật lần thứ 8 của tôi...ông nhớ chứ...chính ngày đó,tôi mất đi 1 lúc 2 người thân yêu nhất của mình...bà tôi và chị Đơn Đơn...chính ông và mẹ đàn bà tiện nhân Mục Cát Tư...chính hai người đã hại chết họ...
- Tôi cảm cô mắng bà ấy...tôi cảm cô gọi Cát Tư như vậy...
- Vẫn còn yêu thương nhau quá nhỉ...
- Thuần Thuần...con nói cho bố biết cái chết của chị và bà con là thế nào...có liên quan gì đến mẹ con...
- Bà ta không phải mẹ tôi...bà ta chỉ là 1 mẹ đàn bà điên...1 người đàn bà điên vì tình...nhấn tâm nghiền nát tất cả,để bảo vệ tình yêu của mình...

- Cô điên rồi...cô có thể mắng tôi thế nào cũng được...Cát Tư là mẹ cô...cô ấy không còn nữa,hãy để 1 mình tôi gánh toàn bộ tội lỗi...
- Ông gánh...ông lấy gì mà gánh nổi...2 người,những đau thương 2 người gây ra...thì cả 2 phải gánh...bà ta nghỉ chết đi sẽ thoát tội sao...
- Thuần Thuần...thực ra chuyện gì vậy em...
- Chuyện gì đã khiến em trở thành như vậy...
- Các anh lớn lên bên cạnh người thân của mình,các anh có 1 ông bố thanh bạch,các anh hoàn toàn không thể biết được những đau đớn mà ông bố thiên sứ của ông và người mẹ đẹp hơn hoa...của các người gây ra đâu...bà ta thật thua cả loài cầm thú...cả cốt nhục của mình cũng hại chết...trong mắt bà ta chỉ có mỗi đứa con trai nghiệt chủng của mình...
- Cô im đi...cô không được mắng tiếp...
- Tôi phải mắng,phải mắng người đàn bà không ra gì đó,người đàn bà bị tình yêu cướp mất nhân tính...tôi phải mắng người đàn bà lăng loàn đó trước mặt ông...
- Thuần Thuần ruốc cuộc mẹ con và Gia Minh đã xảy ra chuyện gì...
- Bố,bô rất đáng thương,gia đình ta thật đáng thương khi bị mẹ ta lừa dối suốt 10 năm trời,trước khi bà ta chết...
- Lừa dối...là thế nào...
- Bố nhớ cái chết của chị và bà không...ngày sinh nhật 8 tuổi của bọn con,có lẽ là ngày hạnh phúc nhất,nhưng lại là ngày bi thảm nhất...bô biết hôm đó bọn con đã biết được bí mật gì không,bố biết bọn con đã thấy gì không...Hôm sinh nhật con,bọn con vốn định đến phòng gọi mẹ đi mua quà...nhưng khi đến bọn con chứng kiến 1 cảnh tượng thật là kinh tởm...Bà ta...mẹ đàn bà đó,cùng với ông ta,Hoàng Gia Minh,2 người không quần áo,quần lấy nhau trên giường,khắp căn phòng vang lên tiếng rên rỉ gớm ghiếc...bọn con đứng trước cửa chứng kiến toàn bộ cuộc kích tình ghê tởm của bọn gian phu,dâm phụ đó...Nhưng bọn con không phải là kẻ lộ mặt,mà là bà Nội,chính bà đã vô tình nhìn thấy,bà nội tội nghiệp,chống gậy vào căn phòng đánh 2 tên dâm phụ và gian phu đang quần lấy nhau trên giường ấy...Nhưng con nhìn thấy rõ,trong lúc giằng co,chính Hoàng Gia minh,chính ông ta đã xô ngã bà nội,làm bà ngã mà chết...chứ không hề do bị đột quỵ như lời mẹ nói...
- Thật kinh tởm...thằng khốn khiếp...mày là đồ quỷ giữ...mày cướp vợ tao...mày còn giết cả mẹ tao...tên dã thú...
- Bố bình tĩnh...những chuyện bố không ngờ tới còn nhiều lắm...còn người chị song sinh đáng thương của con Đơn Đơn của con,người như 1 phần cơ thể của con,chị ấy đã không bình tĩnh đã chạy ra đỡ bà,và bọn họ đã thấy chị...bọn họ đã đuổi theo chị,bọn họ muốn giết chị ấy bịt đầu mối...cũng như điều họ muốn...chính trong chiếc hồ bơi này,tại căn nhà củ của chúng ta ngày,chị ấy đã ngã xuống...rõ ràng mẹ,người đàn bà dâm loạn ấy và người đàn ông này,có mặt ở đó,họ đứng cạnh hồ bơi,nhưng chị ấy ra sức kêu cứu,chị ấy gào thét...nhưng họ đã đứng đó nhìn chị ấy chìm dần xuống,bà ta...mẹ đàn bà không phải người ấy...bà ta nhìn đứa con của mình chết đi,nhưng không hề ra tay hay may mắn đau đớn,bà ta bình thần nhìn máu thịt của mình chết dần đi...Tôi nhớ cái cách mà bà ta và Hoàng Gia Minh nhìn nhau,nụ cười khi họ chắc chắn rằng Đơn Đơn đã chết rồi...1 người đàn bà thua cả cầm thú,Đơn Đơn dù sao cũng chỉ là 1 đứa trẻ,bà ta vì bảo vệ tình nhân của mình,bảo vệ ông ta khỏi tôi giết người và bảo vệ tình yêu dâm loạn của họ...mà nhẫn tâm giết chết đứa con của mình...
- Cô câm đi...cô không được sỉ nhục tình yêu của bọn tôi...
- Tình yêu sao...ông còn dám nói thế à,thứ tình yêu bẩn thỉu hại chết bao nhiêu người mà gọi là tình yêu...ông thật không có tư cách...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quỷ – chương 48.1

57. Chương 48.1

- Nhưng dù sao Cát Tư cũng chết rồi...Minh Cát cũng chết rồi...cô còn muốn gì nữa...
- Tôi chỉ muốn nói cho ông biết,cái chết của mẹ đàn bà bắn thủ đó và đứa con trai nghiệt chủng ấy...đều không phải là tai nạn...
- Cô nói cái gì...chẳng lẽ đều do cô hại...dù sao...lúc đó cô cũng chỉ là 1 đứa trẻ...
- Đứa trẻ thì đã sao...1 đứa trẻ chứng kiến chính mẹ mình hại chết 2 người thân nhất của mình,thì nó không còn là 1 đứa trẻ 8 tuổi nữa...tôi biết,nếu tôi không trốn sau cây cột,thì để 2 người bắt gặp,tôi đã nằm dưới nấm mộ cùng với bà và chị tôi rồi...ông biết cảm giác ngồi đó nhìn người thân nhất của mình chết dần đi,nhưng không thể cứu được đáng sợ đến mức nào không...Từ đó,tôi không còn là tôi nữa...1 Bạch Thuần Thuần trong sáng đáng yêu không còn nữa...tôi đã đem thù hận đat vào trái tim...tôi đã quyết tâm và trả thù...Đầu tiên là Minh Cát...ông biết không chỉ nghe cái tên thôi,nó chính là được ghép từ tên của ông,Hoàng Gia Minh và mẹ đàn bà đó,Mục Cát Tư...tôi đã đoán được.Qủa thật hắn ta chính là nghiệt chủng mà đôi giang phu dâm phụ các người tạo ra...Do đó hắn không được quyền tồn tại.Mặt dù,từ bé đến lớn,hắn yêu thương chăm sóc và bảo vệ tôi như 1 người anh trai thật sự,còn tốt hơn cái cách mà Gia Bảo yêu thương Vũ Bội nữa,nhưng sao...anh ta vẫn mang trong mình dòng máu của người đàn ông tàn ác này...nên anh ta không được sống...ông biết không tai nạn 14 năm trước giết chết anh ta,không phải là do ngẫu nhiên,đều là sắp đặt của tôi và Du...sau khi anh ta chết,mẹ đàn bà họ Mục ấy đau khổ vô cùng.Thì ra sức mạnh tình yêu đáng sợ như vậy,cùng là con nhưng đối với anh ta,cái chết đó làm bà ta đau khổ không muốn sống,còn Đơn Đơn bà ta nhẫn tâm hại chết...đều do anh ta là thành quả của tình yêu bẩn thỉu của 2 người...
- Cô giết Minh Cát...đứa con gái ác quỷ này,cô giám giết con trai tôi...dù sao,Minh Cát cũng có 1 nửa dòng máu giống cô...
- Và tôi khinh bỉ đều đó...nếu có thể thay máu...tôi thà gọt bỏ toàn bộ dòng máu bẩn thỉu của người đàn bà không ra gì ấy ra khỏi người mình...
- Thuần Thuần...em đừng như vậy...em thức tỉnh lại đi...
- Cậu im đi...Thuần Nhi không nghe cậu đâu,Thuần Nhi...em nói tiếp đi...- Du ôm chặt lấy nó trong vòng tay,ánh mắt có chút triều mến hơn...
- Du...
- Ừm...Thuần Nhi...nói đi...có anh đây...
- Còn nữa,bà ta,mẹ đàn bà ấy bị điên...không phải do cái chết của Minh Cát mà là 1 phần do tôi...Chính tôi,đêm đêm...giả tiếng Đơn Đơn hù dọa bà ta,gửi đến những bức thư máu bằng nét chữ của Đơn Đơn,làm bà ta hoảng sợ,lúc nào cũng khóc la là < dừng=“” trả=“” thù=“” tôi...không=“” phải=“” tôi...không=“” phải=“” tôi...tha=“” cho=“” tôi...tôi=“” xin=“” lỗi=“”>...Bà ta chính vì nỗi sợ ấy mà phát điên...Còn cái chết của bà ta...Ông còn nhớ bức thư ông gửi cho bà ta lúc sinh nhật lần thứ 10 của tôi không,bức thư bảo rằng ông không thể ra gặp bà được...vì Gia Bảo đang ốm không...
- Đúng vậy bức thư tôi gửi vào ngày cô ấy chết...
- Tôi đã xé bức thư,và Du đã viết lại bằng chính nét chữ của ông và bảo rằng,ông không yêu bà ta nữa và ông không muốn thấy mặt bà ta...thật may làm sao,khi bà ta điện thoại cho ông,ông tắt máy,bà ta phát điên lên...bà ta muốn chết...thì tôi toại nguyện cho bà ta...
- Cô...chính cô hại chết Cát Tư...cô độc ác quá...
- Đúng vậy...chính tôi...lúc bà ta muốn tự tử,bố tôi biết tâm thần bà ấy bất loạn,nên không bao giờ mở cửa sân thượng,nhưng hôm đó tôi đã mở,đã dùng giọng Minh Cát gọi < mẹ=“” ơi=“”> mà tôi đã thu âm,chuẩn bị từ trước cho cái chết của bà ta...dẫn dụ bà ta lên sân thượng,và giả làm Đơn Đơn,hù dọa bà ta...bà ta sợ quá,đã nhảy xuống lầu...
- Đồ quỷ dữ...loài quỷ đội lốt người...cô giết chết chính mẹ ruột mình...cô cô...tôi muốn giết cô...thả tôi ra...
- Ông câm ngay...Thuần Nhi có là ác quỷ cũng không ác bằng các người...

- Ông thực ra cũng đã muốn khử tôi...lúc trước Trương Chấn và mẹ Y Y đều do ông cài vào cạnh tôi,nhưng làm sao có thể qua mắt được tôi...tôi đã khử chúng và sau đó Trương Chấn cũng thuộc về phe tôi...
- Vậy,cô đã biết từ trước...cô muốn kết hôn với Gia Bảo,dụ dỗ Gia Kỳ...,đều để báo thù...
- Thuần..em nói đi...đó không phải sự thật...em không phải kết hôn vì trả thù đúng không...
- Đúng,không phải mình anh,mà còn cả Gia Kỳ,đều là 1 con tốt để tôi lợi dụng...
- Không thể nào,em nói dối,em bảo chúng ta gặp nhau ở Vanice là do vận mệnh đưa chúng ta đến bên nhau sao...
- Anh tin lời tôi sao...Đều do tôi sắp đặt từ trước,tôi muốn 2 người yêu tôi đến mê muội,yêu tôi đến đầu đá nhau đến chết...
- Em...anh không tin...
- Đây không phải là sự thật...
- Đó chính là sự thật...chính là âm mưu trả thù của tôi và Thuần Nhi...không phải hôm nay mà là từ rất lâu trước...
- Cậu đã giả làm anh trai tiếp cận bọn tôi...đều có mục đích...
- Đúng vậy,những tình yêu ngang trái gây đau khổ của các người đều do tôi tạo ra,Gia Bảo yêu thầm cô em gái Vũ Bội,Lục Nhã Văn yêu Gia Kỳ,Vũ Bội yêu Tử Khiêm,lập Ngân yêu Gia Bảo,Văn Minh yêu Nhã Văn,đều là do tôi dẫn dắt,đều do tôi tạo điều kiện phát triển bùng cháy,để cuộc sống các người ngày ngày đau đớn,ngày ngày bị dằn vặt không có được tình yêu,người mình yêu không yêu mình là nỗi đau lớn nhất...
- Cậu...có phải trận hoả hoạn năm đó,hại chết Nhã Văn là cậu gây ra...
- Chính tôi...ngọn lửa đó là do tôi châm...cần phải tạo nên 1 chút kích thích cuộc chơi mới thú vị chứ...Phải tạo 1 mở đầu thú vị thì Thuần Nhi mới có thể chính thức lộ mặt trong cuộc chơi chứ...
- Các người...đúng là 1 lũ không có tính người...
- Vậy sao...anh muốn nghe không tất cả những gì diễn ra suốt 6 năm tôi ở cạnh các anh,đều là diễn kịch,lần tôi và Vũ Bội bị ngã,tôi bị đau ở tay,lần tôi bị Trương Chấn *** hại,lần tôi bị thương ở ngực,lần tôi bị rơi xuống biển,bị mất trí,cái thai bị hư...lần vừa rồi tôi bị đập đầu,hôn mê...đều do 1 tay chúng tôi sắp đặt...
- Em...em thật tàn ác...cả con của mình cũng đem làm vật hy sinh...- Gia bảo không còn tin vào tai mình nữa
- Tôi thừa hưởng dòng máu lạnh đó là từ người mẹ độc ác của tôi...với lại,cho nó chào đời với người mẹ độc ác như tôi...thật đáng thương...
- Vậy,cái chết của Lâm Uyển Nhi,Trần Ngọc Lâm,Lục Nhã Văn,tổng Lý Tiểu Nhuyễn vào tù,hải chết cái thai của Lập Ngân,đều là do các người...
- Anh có vẻ rất thông minh đấy...đều do bọn tôi cả...ai bảo bọn họ làm hòn đá ngán đường trong kế hoạch của bọn tôi làm gì...
- Vậy còn tôi...tôi cũng là 1 phần trong kế hoạch của em sao...tôi làm gì có lỗi với em sao...tạo sao lại hoá thành nàng tiên cá xuất hiện trong đời tôi...để tôi yêu em ngày đại chứ...
- Anh không làm gì có lỗi với tôi...nhưng có lỗi với chị tôi...Tử Khiêm ạ...tôi đã nói tôi không phải là nàng tiên cá của anh...mà nàng tiên cá của anh chính là Đơn Đơn...người chị giống tôi như đúc...
- Em nói gì cơ...không thể như thế được...
- Thuần Nhi nói không sao...người cứu anh...cô bé anh gặp bên bờ biển 16 năm trước,là Đơn Nhi,không phải Thuần Nhi...
- Đúng vậy,tôi trả thù anh,kéo anh vào cuộc chơi này...đều là do anh,anh nhớ lời hứa đó chứ...anh từng hứa với Đơn Đơn 1 năm sau anh sẽ quay lại đón chị ấy,nhưng bọn tôi đã chờ 1 ngày,anh không xuất hiện...anh

biết chị ấy khóc rất nhiều không...nếu lần đó anh xuất hiện đưa chị ấy đi...thì chị ấy rõ ràng không chết thảm như vậy...

- Vì anh lần đó ốm liệt giường hết cả tháng...anh xin lỗi...anh đã tìm cô ấy rất lâu...

- Muộn rồi...vì 2 ngày sau...nàng tiên cá đã tan thành bọt biển rồi...chị ấy chết rồi...chị ấy vẫn không gặp được hoàng tử của mình...

- Và em đã đến...để bắt anh đền tội...thay cho chị em...

- Đúng...nhưng vì anh là người chị tôi yêu...nên anh là người tôi không muốn tổn thương nhất trong tất cả bọn họ...

- Bây giờ thì ông nói đi...toàn bộ sự thật về tình yêu bất thủy của 2 người,2 người bắt đầu từ khi nào...Hoàng Gia Minh...

- Đúng,tình yêu của bọn tôi bất thủy...nhưng dù bất thủy thế nào,nó cũng là tình yêu khiến on người ta khó quên nhất...tôi yêu bà ấy...yêu Mục Cát Tư đến điên dại...

- Ông nói cái gì...Gia Minh...

- Bố...không phải bố yêu mẹ của bọn con sao?

- Xin lỗi em...Vân Nhu...bố cũng xin lỗi mẹ của gia Bảo,Nhan Thục Nhiên và mẹ của Gia Kỳ,Nhan Phi Yến...

- Bố...cái gì..bố nói cái gì...con là con của dì sao...

- Không thể thế được,con và em không phải 1 mẹ sinh ra sao...?

- bố xin lỗi,Gia Kỳ con là con gái của dì Anna,tên thật là Nhan Phi Yến...

- Cái gì...bố và dì Anna...

- Bố xin lỗi các con...đều do bố có lỗi,chuyện đã xảy ra 25 năm trước,nếu lúc đó bố chọn đúng đường,những bi kịch hôm nay đã không xảy ra...

- 25 năm trước,chuyện là thế nào...

- Bố kể...25 năm trước,bố vô tình gặp được Thục Nhiên và Cát Tư,bọn bố cùng là du học sinh ở Canada.Lúc đó,bố vừa gặp đã yêu Thục Nhiên mẹ của Gia Bảo,cô ấy là 1 cô gái ngây thơ,dịu dàng,lại tốt bụng rất biết quan tâm người khác...bố và Thục Nhiên trở thành 1 đôi,bọn bố gặp phải vô vàng khó khăn,sóng gió,sự phản đối từ mọi phía,nhưng bọn bố cùng nhau vượt qua,tình cảm càng lúc càng bền chắc....Nhưng bố ngờ đâu,Cát Tư cũng yêu bố.Trái với Thục Nhiên,1 đoá hoa sen thuần khiết,thì Cát Tư là 1 đoá hoa hồng đỏ gọi cảm và bốc lửa,cô ấy thuộc loại con gái hiện đại...tự tin và rất ăn chơi.Lúc đầu bố rất ghét Cát Tư nhưng càng ngày bố càng bị sự thông minh,lém lỉnh và ăn nói nhạy bén của Cát Tư mê hoặc.Nhưng lúc đó bố chắc rằng,bố yêu Thục Nhiên.Sau khi tốt nghiệp đại học,bố và Thục Nhiên kết hôn...Nhưng kết hôn không bao lâu,bố mới phát hiện ra mình yêu Cát Tư mất rồi...Nhưng lúc đó cô ấy cũng đã kết hôn với Bạch Huấn.Bố bắt đầu chán đời,lạnh nhạt với mẹ con.Lúc đó,bố gặp được Phi yến,cô ấy là em ruột của Thục Nhiên,1 cô gái thông minh,năng động,giống hệt Cát Tư,thế là bố lén lút mẹ con qua lại với phi Yến,Thục Nhiên ngày thơ,dầm dề công việc nhà,cô ấy không hề biết gì cả.Đến 1 ngày,bố gặp lại Cát Tư,cô ấy nói vẫn không quên được bố.thế là bọn bố quay lại với nhau,quan hệ lén lút 3 tháng thì cô ấy mang thai.Cô ấy sinh ra Minh Cát,nó là con bố.Khi Minh Cát được 1 tuổi thì bố hay tin Thục nhiên có thai,nên bố ở nhà chăm sóc mẹ con.Lúc đó Cát Tư cũng có thai với Bạch Huấn.Và trong lúc Thục Nhiên và Cát Tư mang thai,bố lại lén lút qua lại với Phi Yến.Nhưng khi mẹ Thục Nhiên sinh ra Gia Bảo,Cát Tư sinh ra cặp song sinh.Thì bố cũng biết tin Phi Yến có thai.thục Nhiên biết tin này,đau đớn vô cùng...cô ấy lâm bệnh nặng.Trong lúc Phi Yến sinh ra Gia Kỳ,thì Thục Nhiên cũng phát bệnh và mất.Phi Yến đau đớn vô cùng,cô ấy thấy chính mình đã hại chết chị gái,nên đã để lại Gia Kỳ cho bố,và bay về Úc,đổi tên thành Anna,giúp ông ngoại con tiếp quản công ty...Sau khi Thục Nhiên chết,bố vẫn tiếp tục tình yêu lén lút với Cát Tư,vì bố yêu cô ấy...yêu đến mức không thể buông tay rồi...sau khi Cát Tư chết,bố gặp Vân Nhu lúc này là 1 cô gái bán bar để nuôi đứa con gái của mình nên bố đã cứu cô ấy và đã kết hôn với Từ Vân Nhu,mẹ của Vũ Bội

- Không thể như thế được,bố nói dối con

- Bố xin lỗi...
- mẹ con thật đáng thương...
- Gia Minh thì ra từ trước giờ anh chưa hề yêu em...trong mắt anh chỉ có người đàn bà đó...em đã ghen với Thục Nhiên và Phi Yến...nhưng không ngờ,người đàn bà trong lòng anh 25 năm nay là Cát Tư...mẹ của cô gái đó,hèn gì mỗi lần anh nhìn cô ta...ánh mắt anh rất kì lạ....như muốn xoáy sâu vào gương mặt ấy mà tìm kiếm hình bóng của 1 ai đó...
- Vì nó quá giống mẹ nó...mỗi nét đều giống...anh xin lỗi...anh có lỗi với em,Vân Nhu,anh có lỗi với Thục Nhiên...có lỗi với Phi Yến...và cả Cát Tư nữa...1 trái tim không thể dung nạp cùng lúc 4 người phụ nữ...
- WOW,Hoàng Lão gia...ông thật là đa tình...câu chuyện của ông thật cảm động,nhưng cảm động đến đâu đều cũng phải trả giá...vì những điều ông đã làm...
- Cô cứ giết tôi đi...
- Ông không sợ?
- Không...tôi biết có ngày này...
- Ông không đau đơn...
- Không...vì tôi sắp được giải thoát...
- Ông không thấy hối hận...
- Tôi chưa từng hối hận khi yêu bà ấy...
- Ông không cảm thấy khó chịu chút nào sao...
- Không...vì tôi đã nói ra mọi bí mật...đến lúc phải buông xuống rồi...
- Không...tôi không cho phép...tôi muốn ông phải đau đớn,muốn ông phải trả giá...tôi muốn ông phải đau đớn giống tôi...tôi muốn ông phải chịu những mất mát mà tôi phải chịu...tại sao...tại sao ông không đau...không thể như thế được...thật không công bằng...tất cả không công bằng...không công bằng với tôi...không công bằng với đơn đơn...
- Thuần Nhi...- Lạc Du thấy nó phát điên liền ôm nó vào lòng...
- Thuần Thuần...bố xin con...bình tĩnh lại đi...bọn họ chịu bấy nhiêu đau đớn đã đủ rồi...trả thù cũng trả thù rồi...con buông tay đi...để cho chị con đi...để cho linh hồn nó được siêu thoát...như vậy con mới nhẹ nhõm được...buông tay đi...bố biết con rất thương chị con,chị em song sinh tuy 2 mà 1,nhưng hãy để cho nó đi,hãy buông xuống,con còn tương lai phía trước...
- Không...Đơn Nhi...
- Không...huhuhu...tại sao...chị đừng bỏ em...em không thể không có chị...chị đừng tan biến,hãy ở trong tim em...tim em em chờ chị rồi còn gì...15 năm nay em đập nhịp đập của chị...cảm nhận những cảm xúc của chị...em trao chị trái tim linh hồn của em cho chị...chị còn cần gì nữa...xin đừng bỏ em...Không...tại sao em lại thấy đau...tại sao em lại cảm nhận được trái tim mình...không phải nó giờ là của chị sao?tại sao em lại cảm thấy nó...chị bỏ em rồi sao...chị không cần em...không cần trái tim của em rồi sao...Quý Vương...chị quay lại đi...quay lại mà cướp trái tim em nè...làm ơn...chị bỏ em rồi...em phải làm sao...Huhuhu...Du...chị ấy đi thật rồi...chỉ ấy bỏ chúng ta rồi...con quý trong em bỏ lại em rồi,cái thứ ở trong em trả lại trái tim cho em rồi...em biết đau rồi...em còn lại trái tim mình rồi...anh ơi...
- Không Đơn Nhi em đừng đi...đừng rời bỏ anh....
- Hahaha...hahahah...hahahaha...
- Thuần Nhi...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quý – chương 49

58. Chương 49

CHAP 49: ANH YÊU EM...THẺ CÓ CHÚA...

- hahhahahaha...- Nó đột nhiên ngấn đầu lên cười,hệt kẻ điên đại...

- thuần Thuần...em sao thế...

- Thuần Thuần,em bình tĩnh lại...

- Thuần...em đừng làm anh sợ

Mặc dù biết được bộ mặt thật của nó,nhưng tình yêu mà,làm sao nó ngừng là có thể ngừng yêu được...Gia Kỳ,Gia bảo và Tử Khiêm nhìn thấy bộ dạng nó bây giờ,trái tim đau hệt như chết...chỉ hận bản thân không có bản lĩnh đem đến hạnh phúc cho nó...Có lẽ tội nghiệt lớn nhất của nó kiếp này là làm cho 3 chàng trai tốt như vậy vì yêu nó mà đau đớn cả đời...

- Thuần Nhi...

- Hahaha...chị...cuối cùng thì em cũng thua chị...cuối cùng thì cái tên Du gọi...vẫn là chị...

- Thuần Nhi...

- Anh...suốt 23 năm qua,anh vẫn nhẫn tâm như thế...trong lòng anh cũng mãi chỉ có chị ta thôi...15 năm trước ững vậy,trong mắt anh,tuy em giống hệt Đơn Đơn,nhưng trong mắt anh...chỉ có chị ấy...ngày chị ấy chết...anh nguyện dùng cả đời mình lập nên trò chơi này để trả thù cho chị ấy...cả cuộc chơi này...anh không biết bao lần đẩy em vào nguy hiểm...không biết bao lần đẩy em lên giường của người con trai khác...chỉ vì chị ấy...anh nguyện ở cạnh em...coi em là chị ấy...chưa 1 lần đặc em trong lòng...

- Thuần Nhi...nghe anh nói...

- Em không cần nghe...anh lúc nào cũng thích nói lời giả dối...tại sao...ông trời quá tàn nhẫn với tôi...chị ấy quá tàn nhẫn với tôi...anh cũng tàn nhẫn với tôi...tôi làm tất cả...chịu biết bao đau đớn...cuối cùng tôi cũng có thứ mình muốn...anh cũng không phải là của tôi...

- Thuần Nhi...

- Anh đừng gọi tên em...em nói cho anh biết...thực ra món nợ này...em đã quên từ rất lâu rồi...em chỉ muốn giúp anh trả thù cho chị ấy...để anh có thể quên chị ấy...chấp nhận sự thật là chị ấy đã chết...còn người luôn bên cạnh anh...là em...để 1 ngày anh nhìn em...vì em là em...không phải là ai khác...em vì 1 ngày có thể ở bên anh mà đánh đổi mọi thứ...em yêu anh...yêu hơn bất cứ ai...nhưng anh chưa từng nhìn thấy em...Tình yêu thật nhẫn tâm...vì anh...vì tình yêu này...em đã làm mọi thứ...nhưng anh...anh không hề yêu em...1 chút cũng không có...

- Thuần Nhi...không phải vậy...

- Chị...chị thật tàn nhẫn...em đồng ý bán trái tim cho quý...đồng ý bán linh hồn cho chị...nhưng chị vẫn không trả anh ấy cho em...xin lỗi mọi người...xin lỗi nhân gian...nơi đây còn gì lưu luyến...

- Không...Thuần Nhi...

- Thuần Thuần

- thuần

- Thuần Thuần...

- Thuần Nhi...đừng mà...

Nó nhắm mắt,để những giọt nước mắt này chảy ngược vào trong,để tình yêu này nằm sâu trong đáy tim...Nhân gian nói đúng...khi yêu 1 người chính là trao cho họ cái quyền làm đau mình...Người nào yêu nhiều hơn...thì trong tình yêu,là người đau khổ hơn...Đánh đổi tất cả chỉ vì 1 ánh nhìn...nhưng căn bản trong tim người đó mình không có chỗ...chỉ bằng đừng tồn tại nữa...

- Vĩnh biệt anh...vĩnh biệt nhân gian này...vĩnh biệt nơi đây nỗi đau và nước mắt...vĩnh biệt anh...Du...tình yêu của em...- Nó nhìn thấy 1 chiếc xe taxi lao tới,nó lao ra trước xe,tại sao lại không đau,mình chết rồi sao,như vậy thật tốt,nhưng không...máu...đau quá...không phải là đau thể xác mà đau ở tim...Tình yêu của em...anh không còn là quý...anh trở thành thiên sứ khi nào thế,anh tung cánh bay lên trời cao...máu,máu nhuộm dưới đất...không...không phải vậy...không muốn vậy...làm ơn...KHÔNG...

- DU...KHÔNG...- Nó ôm chặt lấy thân hình thiên sứ nằm trong tay mình,máu,máu thấm đẫm chiếc váy của nó...không biết đâu là màu đỏ của váy...đâu là máu...nước mắt,cứ rơi,rơi không ngừng trên gương mặt Du,những giọt nước mắt thật sự,những giọt nước mắt chảy từ tim...- KHÔNG...DU...ĐỒ NGỐC...TẠI SAO LẠI LÀM VẬY...TẠI SAO...TẠI SAO MUỐN CHẾT THAY EM...

- Đừng khóc Thuần Nhi...anh không muốn nhìn thấy Thuần Nhi khóc...- Du với bàn tay trắng nõn nay đã dẫm máu lên sờ lên má nó,lau đi những giọt nước mắt của nó...

- DU...TẠI SAO LẠI LÀM VẬY...ANH MUỐN CÙNG CHỊ TA RỜI KHỎI EM NHƯ VẬY PHẢI KHÔNG...

- Khờ quá...anh đi đâu được chứ...anh phải này ngày dõi theo bảo vệ Thuần Nhi của anh chứ...Thuần Nhi nhỏ bé không có anh...sẽ bị bắt nạt...Thuần Nhi của anh thật yếu đuối...Thuần Nhi...không thể không có anh đâu mà...

- Đừng...Du...đừng nói nữa...đừng mà...

- Ngoan...Thuần Nhi từ bé cứ hay khóc...Thuần Nhi khóc thì Du sẽ không cho kẹo đâu...sẽ không dẫn Thuần Nhi đi chơi...ngoan...Thuần Nhi nghe lời Du nhất mà...- Nó bây giờ như nhìn thấy Du ngày bé của nó,1 Du lần đầu gặp nhau,1 Du đưa cho nó cái kẹo mút vào 1 buổi chiều đông...bây giờ Du của nó toả sáng...toả sáng như thiên sứ ngày đầu nó gặp mặt...1 thiên sứ có đôi mắt biết cười và nụ cười trong veo như nước...

- Không...DU...ĐỪNG XA THUẦN NHI MÀ THUẦN NHI SẼ KHÔNG CẢI DU NỮA...

- Thuần Nhi ngoan đừng khóc...Du...sẽ...không...rời xa...

- DU...DU ĐỪNG NÓI NỮA...TẠI SAO...TẠI SAO KHÔNG YÊU MÀ CÒN CỨU EM...

- KHÔNG...SAI RỒI...YÊU...ANH YÊU EM...THEO CÓ CHÚA...

- Anh lại nói dối...

- Không...đây chính là điều thật nhất anh từng nói...15 năm qua đã yêu...bây giờ vẫn yêu...có chết vẫn yêu...

- Anh nói dối...

- Không...

- Anh sao anh không nói là “ đúng” như mọi khi...tại sao...tại sao như vậy...đồ ngốc à...

- Thuần Nhi...yêu anh không...

- Yêu...rất yêu...chưa bao giờ ngừng yêu cả...

- Anh...cũng...rất...yêu...em...- Du của nó không nhìn nó nữa,toàn thân anh mềm nhũn những bàn tay đan vào tay nó không còn sức nữa...không...không thể thế nữa...Du của nó...Du là của 1 mình nó...nó không cho bất cứ ai...kể cả ông...thần chết...

- KHÔNG...DU...TRỜI ƠI...LÀ TÔI SAI...LÀ TÔI...ĐỪNG TRỪNG PHẠT DU...TRỜI ƠI...ĐỪNG CƯỚP DU CỦA TÔI...- tại sao kia chứ bọn nó rõ ràng rất yêu nhau,nhưng lại không ngừng làm khổ nhau...rõ ràng rất yêu đối phương,nhưng không hề cho đối phương biết...rõ ràng rất hiểu đối phương...nhưng lại không biết đối phương yêu mình hơn ai hết...là trừng phạt...chính là trừng phạt...- LÀM ƠN...GỌI CẤP CỨU ĐI...LÀM ƠN...CỨU DU CỦA TÔI...

Đọc tiếp Em đồng ý bán trái tim cho quý – chương 50 (end)

59. Chương 50 (end)

CHAP 50: TÌNH YÊU...ĐÔI KHI RẤT ĐƠN GIẢN...

5 năm sau...

- Anh Gia Bảo, hôm qua anh có nhận được kẹo của em không...- 1 cô bé khoảng 18,19 tuổi, có đôi mắt to trong sáng, và vẻ ngoài nghịch ngợm, lém lỉnh...
- Em là Tiểu Yên Tử...cô bé ngày nào cũng gửi kẹo cho anh
- Vâng là em...
- cảm ơn em, nhưng số kẹo đó...anh mang tặng cho bọn trẻ ở cô nhi viện rồi...
- vậy à...thích nhỉ...anh tốt bụng thật...- Cô bé không buồn mà còn tỏ ra rất vui, kể ra cũng là 1 cô bé kì lạ...
- Em rất trong sáng...lúc trước...khi anh còn học trung học...anh rất thích kiểu con gái như em...
- Vậy anh có thích em không...
- Em rất đáng yêu...
- Anh không thích em đúng không...nhưng em rất thích anh...em muốn là cô gái của anh...
- Ngốc...Yên Tử này, em vẫn là 1 cô bé...em hãy tìm 1 cậu bé bằng tuổi mình mà yêu...anh...trái tim anh không dành cho cô gái như em...
- Vậy anh thích mẫu người con gái nào...
- Anh chỉ thích có 1 người...à không...chỉ yêu có 1 người...anh chưa từng đặt ra 1 khuôn mẫu nào cả...
- Anh có người yêu rồi sao...
- Cô ấy từng là vợ anh...
- Vợ? anh kết hôn rồi sao?
- Bọn anh còn từng có con cùng nhau...nhưng bây giờ...cô ấy không còn là của anh nữa...
- Anh vẫn còn rất yêu chị ấy...
- Anh không biết cách ngừng yêu cô ấy...không hiểu sao cố quên thì càng nhớ...càng xa lại càng mong mỏi...càng cố ngừng yêu lại càng yêu nhiều hơn...5 năm nay không giây phút nào anh thôi yêu cô ấy...ngày 1 yêu nhiều hơn...yêu đến mức cả đời này không thể dung nạp thêm cô gái nào...cả linh hồn lẫn thể xác...
- Chị ấy...vợ anh...anh không tìm thấy chị ấy sao...- Cô bé thấy khoé mắt mình cay cay, cô chưa đủ lớn để hiểu thứ tình yêu sâu đậm này, thứ tình yêu suốt 11 năm nay của anh, và không cô gái nào...kể cả cô...được anh nhường cho 1 vị trí nào...của cô gái ấy trong tim...
- Tìm thấy rồi...nhưng không thể chạm tới...không thể gặp lại...chỉ được phép nhìn cô ấy từ xa...yêu cô ấy từ 1 góc khuất của cuộc đời cô ấy...anh biết cả đời sẽ chỉ yêu cô ấy...cả đời không thể quên...
- Chị ấy ắt hẳn là 1 cô gái rất tốt...
- Không...cô ấy là 1 tiểu ác ma...cô ấy đến...khiến mọi người đàn ông phải yêu cô ấy đến hiến dâng mọi thứ...rồi bước đi...không nhìn vào những giọt nước mắt phía sau 1 lần...
- Chị ấy là người như vậy sao?
- Đúng...1 cô gái giống như đoá hồng màu đen...đầy gai nhọn, biết rằng chạm vào sẽ đau...nhưng gai nhọn tằm sẵn độc...sẵn sàng giết chết mình...nhưng những gai nhọn ấy như có bùa mê...khiến anh...tình nguyện chết...
- Em không hiểu...nhưng em mong 1 ngày em sẽ gặp được người con gái...như hoa hồng đen đỏ của anh...
- vậy đưa em đến 1 nơi...

Chiếc xe dừng lại bên 1 bờ biển...bên cạnh là 1 tiệm bánh nhỏ...khắp nơi đều là hoa...lấp đầy chuông gió,còn gió nhẹ sớm mai làm những cánh hoa và chuông gió lay động vang lên những âm thanh vui tai...thông qua tấm cửa kính phía trước...bên trong đều trang trí bằng gỗ...còn có 1 cầu thang gỗ nhỏ,nổi lên gác phía trên...khắp căn tiệm toả ra mùi hương béo,ngậy và ngọt ngào của lúa mỳ và sữa,pha với mùi hơi chua và ngậy của men bánh...

- Đây là đâu...?- Cô bé ngơ ngác hỏi người con trai ngơ ngẩn như kẻ mất hồn bên cạnh...

- Đây là nơi yên bình nhất của cuộc đời anh...nơi anh cảm thấy hạnh phúc nhất khi đến...suốt 5 năm qua...ngày nào anh cũng đến đây để ngắm cô ấy...

- Cô ấy...- Cô bé nhìn theo hướng mắt của Gia Bảo,trước mắt cô là 1 cảnh tượng rất đẹp,bên trong quầy bánh,1 cô gái khoảng 27,28 tuổi xinh đẹp mỏng manh như sương mai,cô gái dịu dàng,xinh đẹp đến mê hồn...

Cô gái dáng người mảnh mai,với thân hình rất đẹp,làn da trắng như bông tuyết của lần rơi đầu tiên...gương mặt xinh đẹp như 1 nữ thần chốn cung đình,sống ẩn vật trong 1 vườn đào...mái tóc màu vàng nâu óng mượt dài qua hông,được vén gọn sang 1 bên...khi cúi xuống những sợi tóc khẽ rơi xuống,cô gái dùng những ngón tay vừa dài,vừa thon rất đẹp vén những sợi tóc óng ánh vào sau tai...từng cử chỉ sao mà hút hồn đến thế...trên người cô là 1 chiếc váy hoa sậm màu...bên ngoài khoác 1 chiếc cardigan màu xanh lá và thắt 1 chiếc thắt lưng nhỏ bằng ngón tay ngang eo...trong cô gái dịu dàng,mỏng manh như cánh hoa ngoài đồng kia...cô đang chăm chú pha 1 cốc capuchino,và vẽ 1 hình trái tim lên đó...ánh mắt tràn đầy hạnh phúc,đôi môi đẹp như hoa,chúm chím mỉm cười...nhìn như 1 cô tiên bước ra từ trong bức tranh sơn dầu...đẹp đến không thực...

- Là chị ấy đúng không...

- Ai?

- Chị gái xinh đẹp kia...là cô gái giống như hoa hồng đen...

- Đúng vậy...cô gái làm anh yêu,làm anh đau suốt 11 năm nay...

- Trông chị ấy không còn giống hoa hồng đen nữa...

- Chứ em thấy bây giờ chị ấy giống gì...

- Hoa Hướng dương,1 đóa hoa đang rất hạnh phúc...vì được người mình yêu...chiếu sáng...

- Hoa Hướng dương sao?- gai bảo cảm thấy trái tim mình đau nhói...ước gì người chiếu sáng cô ấy...là mình...mỗi lần nhìn người con gái này...mình vừa đau...vừa hạnh phúc...

- Anh không sang chào chị ấy đi...

- Không...bây giờ cô ấy có hạnh phúc riêng...cô ấy đã có 1 cuộc sống khác,1 cuộc sống vui vẻ và hoàn hảo anh không muốn chen vào...anh sợ chính mình sẽ làm huỷ đi hạnh phúc đó của cô ấy...anh chỉ mong mình,làm 1 vị khách qua đường,ngày ngày ngẩn ngẩn nhìn cô ấy...thế là quá đủ...

- Tình yêu là như vậy sao...chị ấy thật hạnh phúc...nhưng anh 1 mình...phải chịu đau khổ...

- Không phải chỉ mình anh...em nhìn ra phía sau nhá...có 2 chàng trai ngồi ở 2 góc khác nhau...

- Vâng ạ...họ trông đẹp trai quá...rất giống ca sĩ Hàn Quốc...- Nó nhìn ra 2 chàng trai phía sau...1 anh chàng mặc quần áo màu đen,với mái tóc màu đỏ rất thời trang...1 chàng trai tóc vàng,ăn mặc rất sành điệu,gương mặt lạnh,rất hoàn mỹ...nhưng điều giống nhau là...họ đều dõi mắt theo cô gái trên quầy bánh,ánh mắt không hề rời khỏi thân ảnh xinh đẹp...trong đôi mắt ấy chứa đầy yêu thương và dịu dàng mà say đắm...

- Họ...đều là người...vì yêu cô ấy...mà đau đớn...

- Bọn họ á...3 người bọn anh cùng yêu chị ấy...

- Đúng...yêu đến điên dại,cuồng si...bọn anh suýt giết nhau vì cô ấy...nhưng không ai có thể có được...

- Chị ấy thật hạnh phúc...được nhiều chàng trai đẹp trai si mê như vậy...

- Nhưng có lẽ bây giờ cô ấy là hạnh phúc nhất...

- Sao ạ...- Yên tử nhìn theo ánh mắt của Gia Bảo và các chàng trai,vẫn hướng về cô gái đó...ánh mắt ấy ánh lên niềm bi thương và đau khổ...nhưng trai đây ấm áp hạnh phúc...trong tiệm lại xuất hiện 1 chàng trai nữa...1 chàng trai mặc y phục trắng rất đẹp trai,thật là còn có chàng trai hoàn mỹ như vậy sao...điểm nổi bật là mái tóc bạc óng ánh che khuất mắt...

Chàng trai nhẹ nhàng bước từ trên những bậc thang gỗ xuống...nhẹ nhàng tiến đến phía sau cô gái,dịu dàng vòng 1 tay qua eo cô gái,đầu nghiêng ra trước,tay còn lại dùng chiếc khăn khẽ lau đi những vệt bột vương trên mặt cô gái...cô gái khẽ mỉm cười, hôn nhẹ lên môi chàng trai rồi vẫn chăm chú làm việc...lâu lâu lại ngẩng lên nhìn vào gương mặt hoàng mỹ của chàng trai,mỗi lần ánh mắt họ bắt gặp nhau...đôi mắt khẽ cong lên,mỉm cười hạnh phúc...ánh mắt họ nhìn nhau thay cho lời nói,thay cho những lời yêu thương hoa mỹ...ánh mắt dịu dàng,mang những tình cảm và bí mật mà họ chỉ dành cho nhau...Đột nhiên cô gái xoay người lại,đưa cốc capuchino cho chàng trai...chàng trai thôi ôm cô gái nữa...đón lấy chiếc cốc...khi ánh mắt ấy bắt gặp hình trái tim trên cốc...anh khẽ mỉm cười,nhìn vào mặt cô gái,cô gái khẽ nghiêng đầu nháy mắt với chàng trai...thật những cử chỉ đơn giản,mà không khiến người ta ganh tị...

Sau khi đón lấy cốc,chàng trai đứng tựa vào tường,chân khẽ cong lên tạo nên 1 dáng rất hoàn mỹ...mái tóc rơi rơi che khuất mắt,chàng trai cứ đứng đó ngắm nhìn cô gái đang loay hoay trang trí cái bánh ngọt...ánh mắt thân thương,ngọt ngào và dịu dàng biết bao...Yên Tử cảm thấy được hạnh phúc đơn giản mà bình dị của đôi vợ chồng trẻ...

- Anh trai ấy là ai?

- Là người cô ấy yêu...

- Trông họ rất hạnh phúc...

- Đúng vậy...những hạnh phúc tưởng chừng đánh mất nhưng đã tìm lại...họ đã kết hôn 5 năm rồi...cô ấy từ bỏ mọi thứ chỉ cần được ở bên người mình yêu...

- Anh không đau khổ sao...ngày ngày đến đây ngắm người mình yêu...hạnh phúc với kẻ khác...

- Tất nhiên đau,rất đau đắng khác...không chỉ anh...mà họ cũng vậy đều biết rõ đời này sẽ không thể nào quên cô ấy...có lẽ đến khi thành 1 ông lão,vẫn phải đến đây ngắm nụ cười của cô ấy khi trở thành 1 bà lão...- Gia Bao không biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì,nhưng anh có thể cảm nhận rằng...cả đời này...mình chỉ yêu có cô gái ấy...

Tiểu Yên Tử nhìn 3 chàng trai trước mắt,nhìn ánh mắt họ dành cho cô gái ở gần nhưng sao thật xa xôi,mãi mãi không có được...rồi lại nhìn cặp đôi đang ngọt ngào trao nhau những ánh nhìn yêu thương,cô hiểu...trên thế gian này vẫn có 1 thứ con người ta khát khao đến điên dại...đó chính là tình yêu...đôi khi có những người yêu mê muội đến ngu ngốc...có những tình yêu rất dễ thay đổi,do thời gian,do khoảng cách,hay do lòng người...nhưng cũng có những tình yêu thủy chung không bao giờ thay đổi...có những người cả đời chỉ yêu 1 người,dù đó là 1 tình yêu không được đáp lại đi chăng nữa...có người nói < chỉ="” cần="” người="” tôi="” yêu="” hạnh="” phúc="” thì="” tôi="” cũng="” hạnh="” phúc,dù="” cô="” ấy="” không="” phải="” là="” của="” tôi...chỉ="” là="” ý="” thuyết="”>,nhưng trên thực tế...nếu bạn trải qua cảm giác suýt mất đi người mình yêu,cảm giác rằng người mình yêu không còn tồn tại,mở mắt ra thì thấy mọi chuyện vẫn không có gì thay đổi...chỉ có người ấy như không tồn tại,như chưa từng bước vào cuộc đời...mà trái tim vẫn yêu cháy bỏng...thì chút cảm giác đau đớn khi nhìn người ấy bên người khác thì có đáng gì...khi nhìn thấy nụ cười ấy trên môi người mình yêu...dù nụ cười ấy không dành ỉn...thì còn đỡ đau đớn hơn khi không bao giờ được nhìn thấy nụ cười ấy nữa...hạnh phúc...đôi khi đơn giản như vậy...1 khi đã thật sự yêu....

***** THE END *****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-dong-y-ban-trai-tim-cho-quy>